

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

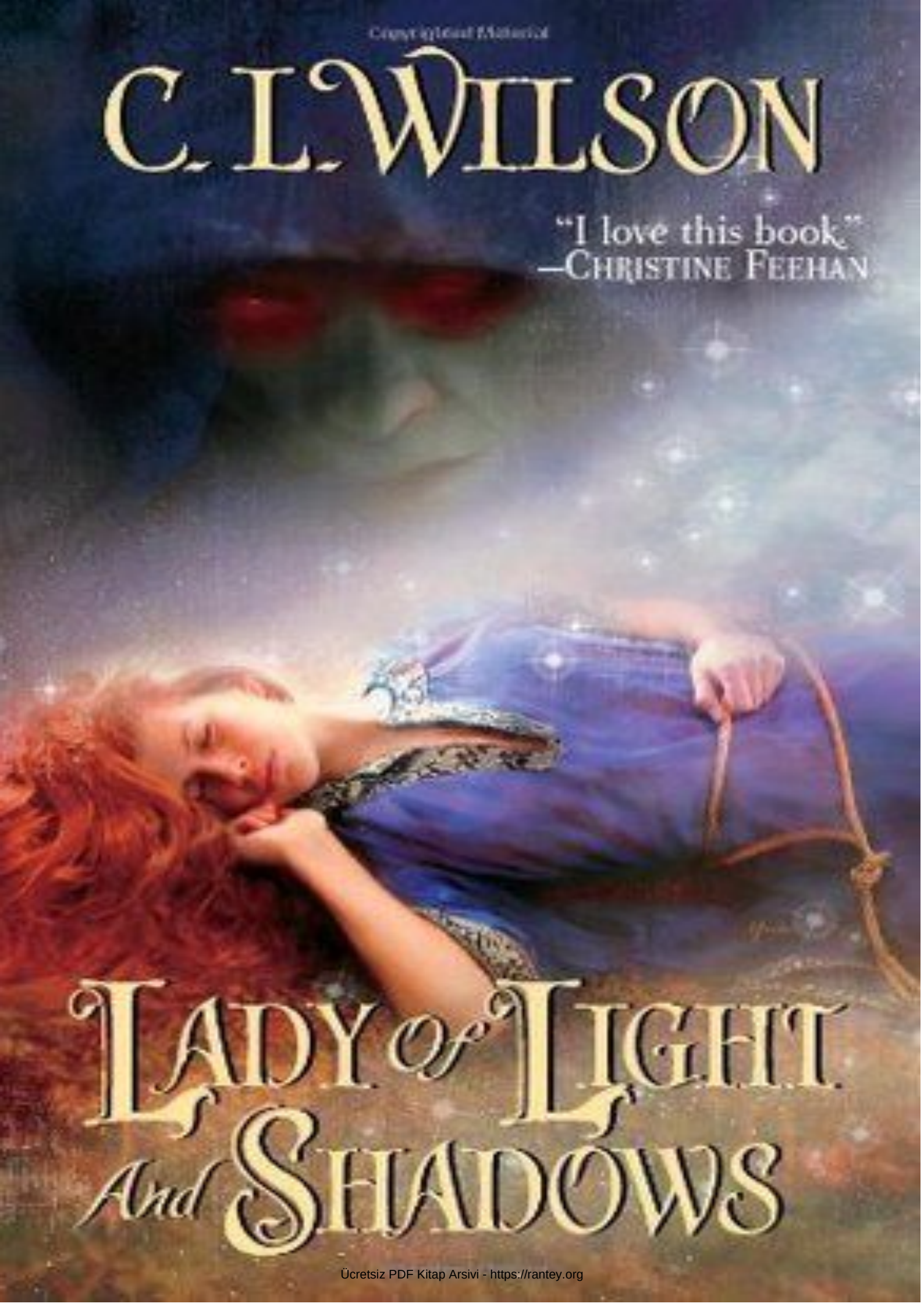
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

C. L. WILSON

"I love this book."
—CHRISTINE FEEHAN

LADY of LIGHT And SHADOWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

C. L. Wilson

İşık ve Gölgelelerin Leydisi

Tairen Soul

 HarperCollins e-books

Christine Feehan için, muhteşem bir yetenek ve daha da muhteşem bir ruh. Arkadaşlığınız benim en büyük hazinelerimden biri.

Ve Diana Peterfreund için. Çünkü çok güçlü bir şekilde inandın, çünkü bırakmama izin vermedin ve çünkü "Çağrı"yı aldığımnda Gezegende benden daha heyecanlı olan tek kişi sendin.

Ve Lisa Richter için, kız kardeşim Lisette, sırf bu yüzden. Bütün sebepleri biliyorsun.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

Ellysetta Baristani, Fey'in karanlık, ateşle aydınlatılmış mağarasında duruyordu...

[İkinci Bölüm](#)

Rain, Celieria'nın kraliyet sarayına bitişik kışlasında...

[Üçüncü Bölüm](#)

Ellysetta'nın sabahı dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Her biri...

[Dördüncü Bölüm](#)

"Onun anılarını elinden aldın, Ellysetta."

[Beşinci Bölüm](#)

"Basit bir şeyle başlayacağız," dedi Rain. "Sen zaten gösterdin..."

[Altıncı Bölüm](#)

Yağmur, Cannevar Barrial' uşağını kuzeybatı köşesine kadar takip etti...

[Yedinci Bölüm](#)

"Selamlar, Lord Feyreisen, Leydi Marissya, Lord Dax." Hoş geldiniz.

[Sekizinci Bölüm](#)

Formuna uygun bir ceket ve pantolon giymiş, yelek takmış...

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Ellysetta etrafta koşuştururken parlak bir Fey melodisi mırıldandı...

[Onuncu Bölüm](#)

"Hayır." Lauriana'nın ayakları kendi iradeleriyle hareket etmeye başladı.

[On Birinci Bölüm](#)

"Ne oldu? O şey de neydi?" Ellysetta dehşet içinde bakakaldı...

[On İkinci Bölüm](#)

Kral Dorian, özel muhafızları gibi ayağa fırladı.

[On Üçüncü Bölüm](#)

"Ben zafer için bin yıl çalıştım ve sen..."

[Bölüm On Dört](#)

Vadim Maur iki Fey esirinden uzaklaştı. O...

[On Beşinci Bölüm](#)

Ellysetta inledi ve gözlerini araladı. Artık tanıdık gelen baş ağrısı...

[On Altıncı Bölüm](#)

Ellysetta'nın beşlisi içgüdüsel bir tepkiyle etrafını sardı...

[On Yedinci Bölüm](#)

Ellysetta şafağın soluk ışıklarıyla bitkin bir halde uyandı. Hala...

[On Sekizinci Bölüm](#)

Yağmur, kadifemsi at dudaklarının şaşırtıcı hissiyle uyandı...

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

Dorian'ın kendine gelmesi tam on saat sürdü.

[Yirminci Bölüm](#)

Peder Bellamy küçük kırmızı deri çantayı...

[Bölüm Yirmi Bir](#)

Uzun, vahşi saçları tarafından örtülmüştü.

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

Katedralin dışında, iblislerle savaş sona ermişti.

[Teşekkür Övgü](#)

[C. L. Wilson'ın Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Kanat, diş ve gurur hayal ediyorum, Zehirin hızlı ve emin olduğunu hayal ediyorum.

Şarkıyı, bulutu ve gökyüzünü düşünüyorum, Saf bir şekilde yakan alevi düşünüyorum.

Dans eden kristal rüzgarları hayal ediyorum, yükseklerde süzülürken. Ateşli kükrememden kaçan düşmanları ve avları hayal ediyorum.

-Tairen Dreams, Jion vel Baris tarafından, Tairen Soul

Ellysetta Baristani, tairenlerin efsanevi yuva inleri olan Fey' Bahren'in karanlık, ateşle aydınlatılmış mağarasında duruyordu. Yakınlarda, altı kösele yumurta sıcak siyah kumdan kalın, yastık gibi bir tabakanın içinde kuluçkaya yatıyordu. İri, tarçın kürklü bir kuyruk yumurtaların etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı; siyah ucu ritmik bir şekilde yükselip alçalıyor, kuma vurdukça ince, koyu renkli toz bulutları kaldırıyor. Toz, Ellie'nin etrafında gölgeli bir sis gibi dönüyor, eteklerini ince bir isli kül tabakasıyla karartıyordu. Akmayan gözyaşları boğazını tıkıyor ve gözlerini yakıyordu.

Tairen ölüyordu.

Ellie bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu. Bilgi sadece zihnindeydi ve sanki uzun, çok uzun zamandır oradaymış gibi tanıdık geliyordu.

Tairen sürüsünün son doğurgan dişisi Calah her geçen gün daha da , yumurtadan çıkmamış altı yavrusunun canlılığını sürdürmek için mücadele ederken yaşam özü tükeniyordu. Tairenler için son gelecek umudu, üçü dişisi olan bu minik, doğmamış hayatlara bağlıydı; küçük bedenleri yumurtada olgunlaşırken bile yaşam güçleri zayıflıyordu.

Anne tairen'in tarçın rengi kürkü matlaşmış ve dökülüyordu. Ellysetta'nın bedeninden daha büyük mağrur kedi kafası yorgun bir şekilde ön ayaklarına yaslanmıştı ve delici altın gözleri kapalıydı. Nefesi devasa bedenine büyük rüzgârlarla girip çıkıyordu. İki haftadır bir şey yememişti. Eşi Merdrahl endişeden çılgına dönmüştü. Yuvalama alanının girişinde huzursuzca volta atıyor, kahverengi kanatları hışırdıyor, iri pençeleri kumların üzerinde pek de sessiz olmayan bir şekilde ileri geri hareket ediyor, güçlü göğsünden çıkan alçak hırıltılar mağaranın içinde gök gürültüsü gibi gümbürdüüyordu. Koyu kahverengi kuyruğu bir kıvrılıp bir açılıyor, tedirginlikle sallanıyordu. Kürkü kabarıktı, kulakları geriye yatmıştı ve dişlerinden ölümcül tairen zehri damlıyordu. Arada bir duraksıyor, pençelerini kayaya geçiriyor ve öfkeli bir alev püskürüyordu.

Eğer Merdrahl eşine huzur getirecek ve yavrularını koruyacak bir şey öldürebilseydi, bunu . Ellysetta da ona yardım ederdi.

Tepesinde bir hırıltı duyuldu. Başını kaldırıp Sybharukai'nin, bilge olanın, tüm dişi tairenlerin en yaşlısının ve Fey'in Bahren sürüsünün makai-liderinin parıldayan yeşil gözlerine baktı. Yukarıdaki çıkıntıya çömelmiş, kılıfsız ön pençeleri tünediği kayaya kıvrılmıştı. Koyu, gümüş uçlu gri kürkü mağaranın titrek ışığında gök gürültüsü bulutları ve duman gibi parlıyordu.

Kulaklarının yuvarlak uçları sürekli sallanıyordu. Koyu gri kuyruğu havada huzursuzca sallanıyor ve kürklü ucunda saklı ölümcül kemikli sivri uçları etrafındaki kayalara saplanıyordu. Kanatları açılıp sırtının üzerinde gerildi ve iki kez çırpıldı. Her bir kanadın orta açıklıktaki eklemünde bulunan keskin pençe, titrek ışıktaki kavisli bir mei'cha bıçağı gibi parlıyordu.

"Bir yolunu bulacağım Sybharukai." Derin, erkeksi bir ses bu yemini tairen şarkısının zengin, canlı tonlarında söyledi.

Isı Ellysetta'nın karnında kıvrıldı, iç kasları hatırlanan zevkin bir küçük, dalgalı titremesiyle sıkılaştı. Döndü ve Rain'in yanında durduğunu gördü.

Rainier vel'En Daris, Tairen Ruhı, bir zamanlar sevgili eşi Sariel'in ölümü üzerine vahşi, kederli bir Öfke içinde dünyayı yakıp kavuran efsanevi Fey şekil değiştiricisi.

Rain Tairen Soul, Fey Kralı, Ellysetta'yı shei'tani, gerçek eşi, Sariel'le kurduğu aşk bağından bile daha güçlü bir ruh bağı kurabileceği tek kadın olarak için gökyüzünden inmişti.

Uzun siyah saçları sırtından aşağı sarkıyor, düz ve ince, nefes kesici erkeksi güzellikteki yüzünü çerçeveliyordu. Siyah Fey derisi geniş omuzlarını, ince kalçalarını ve uzun, zayıf bacaklarını sarıyordu. Ölümcül kılıçları ve göğsünü çaprazlama kesen bantların içine sıkıştırılmış sayıda fırlatma bıçağı, titreyen ateş ışığında altın renginde parlıyordu. Lavanta rengi gözleri parlıyordu, güzel ağzı asıktı.

"Bir yolunu bulacağım," dedi tekrar, bu sefer yüksek sesle ama hâlâ görkemli gri tairen'e hitap ederek. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Dönerek yuvalandığı kumlardan mağaranın sonundaki geniş açıklığa doğru ilerledi. Ellie aceleyle peşinden gitti ve birlikte dağın içinden geçen uzun, dolambaçlı bir geçidi koşarak geçtiler ve Solan Topraklar'ın yukarısındaki geniş, güneşli bir çıkıntıya çıktılar. Ellie gözlerini korumak için bir elini kaldırdı ve Büyük Güneş'in parlaklığı karşısında gözlerini kırptırdı.

Gözleri alıştığına huşu dolu bir şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. Solan Topraklar'ın kuzey sınırını oluşturan görkemli Feyls sıradağlarının en yüksek volkanı olan Fey' Bahren'in dik, karanlık dağ yamacının tepesinde duruyorlardı. Aşağıda, Corunn Ovaları'nın dalgalanan altın rengi otları kilometrelerce uzanıyordu. Ellie hem tanıdık hem de yeni gibi görünen bu nefes kesici manzarayı, unutulmuş bir anının yeniden canlanmış hali gibi seyretti.

"Ah, Rain," diye nefes aldı. "Bu çok güzel."

Yağmur Değişim'i çağırırken yanında büyü toplandı. Ellysetta'nın vücudu, etrafını ve içini saran enerji karıncalandı. İnce gri bir sis onun, ikisinin de üzerinde dalgalandı ve Ellysetta acıya varacak kadar yoğun bir zevk dalgasıyla başını geriye attı. Şekil değiştiren kendisi değil Rain olmasına rağmen, onun bedeninin sanki kendi bedeniymiş gibi eriyip genişlediğini, Fey duyuları daha da keskinleşirken farkındalığın yankısını hissetti.

Kürkler filizlendi, kanatlar açıldı, pençeler kayaya saplandı.

Birkaç dakika sonra sis dağıldı ve kocaman lavanta gözlü, ölüm kararı muhteşem bir tairen, Fey Kralı ve Ellysetta'nın nişanlısı Rain Tairen Soul'un durduğu çıkıntının üzerine çömeldi. Tairen devasa abanoz kanatlarını açtı, kalçalarında güç topladı ve yankılanan bir kükremeye havaya fırladı.

Arkasında, çıkıntıda tek başına duran ve hâlâ insan formunda hapsolmuş olan Ellysetta haykırdı: "Yağmur, geri dön! Beni bırakma!"

Ellysetta kalbi küt küt atarak ve gözyaşları yanaklarında soğuyarak uyandı. Rüyadaki duygular hâlâ kalbini sıkıca tutuyor, ölmekte tairen için çaresizlik içinde ağlamak ve Yağmur havalanıp onu o çıkıntıda terk ettiğinde ortaya çıkan korkunç, kederli boşluğa ağlamasına neden oluyordu.

"Başka bir kâbus mu, shei'tani?" Rain'in Ruh'unun alçak ve uykudan boğuklaşmış tanıdık sesi zihninde yankılandı. Bir kol beline dolandı. Dar yatağında ona bastırılan sıcak, ağır bir yük vardı ve bu kesinlikle ikiz kız kardeşleri Lillis ve Lorelle değildi, bazen yaptıkları gibi ona sarılmışlardı.

Başını yavaşça çevirdi ve nefesi ciğerlerinde durdu.

Son beş gündür ilk kez uyandığında yanında küçük bir kur hediyesi yoktu. Onun yerine kocaman bir tane vardı. Simsiyah deri, bembeyaz ten ve mürekkep gibi saçlarla Rain daracık yatağında onun yanında yatıyor, uzun bacaklarını onun üzerine sarkıtıyordu.

Hâlâ rüya görüyor olması gerektiğini düşünerek gözlerini kapattı, nefes aldı ve tekrar açtı.

Hâlâ oradaydı, katı ve sıcaktı, yüzü boynuna bastırılmıştı.

Annesi gelip onu bu halde bulmadan önce yerinden fırlayıp giyinmesi gerekiyordu ama hareket edecek gibi görünmüyordu. Bunun yerine, orada öylece uzanıp şaşkın ona . Yatak odasının penceresinden, yükselen Büyük Güneş'in ilk solgun ışıkları üzerlerine vuruyordu. Şafak söküyordu ve Rain Tairen Soul yatağındaydı.

Gözleri açıldı ve kadının nefesi tekrar kesildi. Parlak lavanta rengi gözbebekleri parlıyor, kalın koyu kirpiklerle çevreleniyor ve her an daha da kediye benzeyen hafifçe uzamış siyah gözbebekleriyle ortalanıyordu. Vücudunu saran uzuvlar sertleşti ve onu sert bedene daha da yaklaştırdı.

Göğsünün duvarı ve deri kaplı bacaklarının dizginlenmiş gücü.

"*Shei'tani?*" diye sordu. "*Başka bir kabus mu görüyordun?*"

"Hayır," diye . Yağmur ona böylesine yoğun bir şekilde bakarken, hayatı boyunca uykusunu kaçırarak korkunç görüntülerden bahsetmek istemiyordu. Boğazını temizledi ve fısıldadı. "Sadece bir rüyaydı."

"*Ağlıyordun.*" Yanağındaki ıslaklığa dokundu. "Hüzünlü bir rüyaydı."

Eli çenesinin kıvrımından aşağı kaydı. Başparmağı dudaklarının üzerinde gezinerek dış hatlarını belirledi. Bakışları onu takip etti, o kadar odaklanmıştı ki yavaş bir okşayış gibi yüzünde gezindiğini hissedebiliyordu. Bakışları dolgun alt dudağında oyalandı ve biraz daha parladı. Ruh büyüünün teninin üzerinde fısıldadı. Görünmez bir ağız öpücüklerin izini sürdü. "*Anlat bana.*"

Ellerinin ve üzerinde yaptığı büyüden nefes nefese kalan kadın, rüyanın hızlı bir özetini kekeleyerek anlattı. Fey' Bahren ve tairenlerin öldüğünü ve büyük gri tairen Sybharukai'ye adak adadığını anlattığında Ruh'un öpücükleri yavaşladı, sonra uçup onu dağın yamacında nasıl terk ettiğini anlattığında tamamen kesildi.

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, bakışları onun yüzüne sabitlenmişti. Yüzü ciddiydi, gözlerinin sıcak ışıltısı dışında ifadesizdi. "*Seni terk ettiğimi hayal ettiğin için ağladın.*"

"Hayır, ben..." Adamın yalan söyleme çabası karşısında kaşları kalktığında yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Ölen tairen kalbini parçalamıştı ama yüzünden akan yaşlarla uyanmasının nedeni bu değildi. "Sana gitmemen için yalvardım ama sen uçmaya devam ettin."

Dudaklarına nazik bir parmak bastırarak onu susturdu. "Seni asla terk etmem, *Shei'tani*. Hiçbir sebep için. Benim yerim senin yanın ve beni gökyüzünden çağırdığın andan beri de öyle." Eli, parlak, alev kırmızısı saçlarının karışık sarmalları arasında gezindi.

"Sadece bir rüyaydı."

"Rüyalarında bile benden şüphe etmemelisin."

Hipnotize olmuş bir hayranlıkla adamın başını üzerine eğmesini izledi. Uzun siyah saçları etrafını sarmış, onu içinde sadece Yağmur'la kendisinin var olduğu gölgeli bir perdeye hapsedmişti.

"*Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani.* Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim." *Shei'tanitsa*'nın yeminini önce Feyanca, sonra da Celierian dilinde, alçak ve heyecan dolu bir sesle fısıldadı. "Buna güven, Ellysetta. Bana güven."

Başını yavaşça aşağı eğdi ve dudaklarına yapıştı. İllüzyon dönerek uzaklaştı. Gerçeklik onun yerini aldı, dokumadan çok daha iyi.

Merhamet. Gözleri geri yuvarlandı ve göz kapakları aşağı indi. Güzel, tatlı Işık Tanrısı, tek bir öpücükle zevkten ölmek mümkün müydü? Mümkün olmalı,

Çünkü az önce öldüğünden ve Işık Cenneti'ne gittiğinden hiç şüphesi yoktu.

Etrafını saran sıcaklık dalgaları, kolları da aynı şeyi yaparken onu sımsıkı bir kucakla sardı. Adamın ağzı dudaklarından çenesinin çizgisine, oradan da boynunun hassas derisine doğru yakıcı bir yol izledi. Sırtını dikleştirdi, boğazını adamın öpücüklerine açtı, hisler tüm mantığını çalmakla tehdit ederken nefes nefese kaldı. "Dur. Durmalısın. Ailem..." Ama elleri onu, sözlerinin onu uzaklaştırmaya çalıştığından çok daha şiddetli bir şekilde kavradı.

Onun içinde güç toplayan gücü hissetti, tairin'in -içinde yaşayan vahşi yırtıcı hayvan- sıçramaya hazırlanıyordu, ama o korkmayı bile düşünmeden, onu serbest bıraktı ve yatağının kenarına oturmak için yumuşak bir hareketle döndü.

Bir iniltiyle sırtını kamburlaştırdı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ayağa kalktı, adamın omurgasının uzun kıvrımına, güçlü omuzlarının geniş gücüne, yağsız kaslara, sert kemiklere, sinire baktı, hepsi titriyordu.

"Rain?" Kadın elini uzattı ama parmak uçları adamın sırtına değmeden adam ayağa fırladı ve yatağının yanındaki deri ve çelik yığını kaldırdı.

"*Sieks'ta*. Haklısın, ne kadar istesem de bunun zamanı değil.

Kendimi savunmam gerekirse, bana tüm mantık duygularımı kaybettiriyorsun. Tehlikeli kadın." Başını salladı, deri tuniğini çekip bağcıklarını sıkarken yüzündeki ifade hayranlık ve dehşet arasında gidip geliyordu. "Uykuya dalmak istememiştım." Pencereden dışarı, aydınlanan gökyüzüne baktı. "Ne de şafaktan sonra kalmayı."

"Burada ne işin var senin?"

Bağcıklarını düğümleyen eller hareketsiz kaldı. Yüzünü ona döndü, gözleri kısılmıştı. "Hatırlamıyor musun?"

Ellysetta bir korku düğümünü yuttu çünkü bir an için zihni tamamen boştu. Sonra sel kapıları açıldı ve anılar geri geldi. "Tabii ki hatırlıyorum." Rahatladığını gizlemek için güldü. "Bir ahşap oymacısının kızı her gün kral ve kraliçeyle ve Celieria'daki tüm soylu hanelerin başkanlarıyla yemek yemez." Dün gece, Solan Topraklar'ın müstakbel Kraliçesi olarak katıldığı ilk resmi etkinlikti.

"Yemekten sonra demek istemiştım," diye söze girdi Rain. "Gördüğün kâbusu hatırlıyor musun?"

Nabızı hızlandı. Şimdiye kadar gördüklerinden çok rahatsız edici ve korkunç bir kâbusun puslu görüntülerini hatırlıyordu ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Ellie rüyalarında öyle şeyler görüyordu ki, savaşta yaralanmış gaziler bile tir tir titriyordu.

"Kötü bir taneydi." Doğrulamak için ona baktı. Kan, cesetler, darmadağın olmuş odası gözünün önüne geldi. Etrafına göz gezdirdi. Odası her zamanki gibi küçük ama düzenliydi, hiçbir şey yoktu.

yerinden oynamıştı. Ama elbette Fey hasarı onarabilirdi. "Rain, "Uykunda saldırıya uğradın," diye açıkladı.

bilinçaltınıza bir kanal olarak rüyalarınız. Büyük ihtimalle Azrahn kullanan biri." Azrahn, ruh büyüsü, Fey'e yasaklanmış ama en büyük düşmanları tarafından yaygın olarak kullanılmış ve ustalaşmıştır.

"Onun bir Büyücü olduğuna inanıyorsun."

"*Aiyah*, biliyorum. En mantıklı cevap bu gibi görünüyor. Rüyalar Azrahn ve *Mena-Ruhu*'nun *buluştuğu* yerdir ve geceler Azrahn'ın karanlık güçlerinin en güçlü olduğu zamanlardır." Düzinelerce Fey'cha fırlatma hançeriyle dolu deri kemerlere uzandı ve kayışları göğsünün üzerinde çaprazlayarak teker teker taktı.

"Sana nöbetlerimden bahsettim," diye mırıldandı, "ve çocukluğumdaki şeytan çıkarma ayinimden. Daha önce kimseye bundan bahsetmemiştim."

"Yaptınız ve şeytan ele geçirme korkularınızı bir kenara bırakabilirsiniz. Birinin tüm hayatın boyunca seni avladığına inanıyorum - ona Gölge Adam - ve kabusların ve nöbetlerin onun zihnine erişme çabalarının bir sonucu."

"Bu sıkıntılar ben seni gökyüzünden çağırmadan çok önce başladı," belirtti. "Ben sadece bir oduncunun kızıyken. Bir Büyücü'nün dikkatini çekmeye degecek biri değildim."

Sert bir bakışla onu kıstırdı. "Ellysetta, ben Tairen Ruhu'yum, yaşayan en güçlü Fey'im ve sen benim gerçek eşimsin, her yönden eşitimsin. Hayatın boyunca bunu inkâr etmiş olsan da, büyün çok güçlü. Her zaman da öyleydi. Bu gücün bir kısmı, senin kim olduğunu ya da seni nasıl bulacaklarını bilmemelerine rağmen Büyücülerin dikkatini çekmiş olmalı." Geniş deri kılıç kemerini aldı ve beline bağladı.

Onun kemer tokasını takışını ve kalçalarındaki kılıflarında asılı duran iki kavisli *mei'cha* palasını ayarlayışını izledi. Karnının alt kısmında bir zevk kıvrımı sıkıştı. Rain'i giyinirken ve silahlarını kuşanırken izlemenin inanılmaz derecede samimi bir yanı vardı. Bu görüntü taze anıları canlandırdı: Rüya gibi, şehvetli bir bulanıklığın içinden Rain'i izlemek, kollarının ona sarılışını hissetmek, yıldızların baş döndürücü girdabı, yakıcı, sonsuz bir boşluk. İlkini başka hisler izledi: Rain'in elinin altındaki çıplak teni; zinober yağının, büyünün ve Rain'in zengin kokusunun üzerine sinmesi; Rain'in vücudunun yavaşça, durmaksızın yanarak onunkini doldurması, onu tamamlaması, daha önce hiç bilmediği enfes hislere daldırması.

"Rain," dedi kısık, boğuk bir sesle, "sen... ben..." Yüzü alev alev yanıyordu. "Dün gece benimle... *çiftleştin* mi?"

Hareketsiz kaldı. Başını kaldırdı, bakışları onunkilere kilitlendi. Sonra ona doğru bir adım attı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmakları dudaklarında yavaşça gezinerek ağzının şeklini belirledi. "*Aiyah, shei'tani*, ben yaptım

Gerçekten." Kadının rahmi, adamın sesindeki mırıltılı memnuniyete ve başparmağının hafif, okşayıcı okşayışına eriyen bir tepkiyle sıkıştı. "Ve önümüzdeki on bin yıl boyunca her çan sesinde tanrılara şükretsem bile, böylesine harika bir hediyeyi onurlandırmak için yeterli olmaz." Sonra kaşlarını çattı. "Belki de çiftleşmemiz bana senden daha büyük bir armağandı, eğer hatırlamıyorsan."

"Hatırlıyorum." Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu. Şimdi her şey aklına geliyordu. Özellikle de bu. "Canlı bir şekilde." Adamın gözlerindeki ani parıltı vücudunda yeni ısı dalgaları yarattı. Onun büyüleyici ellerinin menziline geri çekildi.

"Bedenlerimiz sadece Ruh'ta birleşti, *shei'tani*. Babana ettiğim yemini bozmadım. Ve inan bana, onurumu korumak hiç bu kadar zor olmamıştı."

Dün akşamki yemeğin sonunu ya da eve nasıl döndüğünü hatırlayamadığını fark ettiğinde kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Anılar bir noktaya kadar netti, sonra rahatsız edici bir şekilde bulanıklaştı, sanki gecenin bazı kısımları bir sisle sarılmış gibiydi. Şaşırtıcı bir etkisi olan tatlı mavi şarabı ve sıcak, çok ama çok sıcak olduğunu hatırlıyordu. Tanrım, ne yapmıştı? Kendini ne tür bir aptal yerine koymuştu?

Yutkundu. "Eve nasıl geldim?"

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. Pencereye dayalı iki *seyani* uzun kılıcını almak için geri çekildi ve kollarını koşum kayışlarının içine soktu. "Seni ben taşıdım."

"Hasta olduğum için mi?" Lütfen silik anıları yanlış olsun.

"Hasta değildin." İki kılıcı sırtındaki yerlerine yerleştirdi ve kuşkulu bir konsantrasyonla kayışları bağlama işine odaklanmak için başını eğdi.

"Madem hasta değildim, o zaman beni neden taşıdın?" diye ısrar etti. O bir Fey'di ve her ne kadar gerçeğin etrafında dans edip sorulardan şu anda gösterdiğinden çok daha büyük bir ustalıkla kaçabilse de, Feyler yalan söylemezdi. Bir cevap için sıkıştırıldığında, ona gerçeği söylerdi.

İç çekti ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Çok fazla pinalle içmişsin."

"Sarhoştum." Bu düşünce midesini bulandırdı. *Şimdi* kendini hasta hissediyordu. Tanrım, Rain'in desteğini kazanmak için yanıp tutuştuğu soyluların önünde kendini ne tür bir aptal durumuna düşürmüştü?

"Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor? Ben ne yaptım?"

"Çok fazla pinalle içmişsin."

"Bunu zaten söyledin!"

Ona dudağını ısırmasına ve mutsuz bir sessizliğe gömülmesine neden olan bir bakış attı. "Çok fazla pinalle içtin," diye tekrarladı kasıtlı bir tonda, "ve sonra bir fincan keffee içtin." Durdu, gözlerinin içine alaycı bir bakış girdi. "Gelecekte bu ikisini bir arada *kullanmamanızı* önermeme izin verin."

Ellie kızarmış yanaklarını elleriyle kapattı. "Ben ne yaptım?" Adam hemen cevap vermedi ve Ellie onun ne söyleyeceğini tarttığını görebiliyordu. "Sadece bana gerçeği söyle, her ne ise. Eğer , her türlü korkunç olasılığı düşünerek kendimi delirteceğim."

"Pinalle çekingenliğini azalttı," diye itiraf etti, "ve keffee- keffee'nin bazı insanlar üzerinde afrodizyak etkisi yapabileceğinin farkında mıydın?" Onun cevap vermesini beklemedi. "Görünüşe göre sen de onlardan birisin, gerçi çoğunda tepki çok daha az yoğun oluyor. Elbette, beşliniz keffee'ye verdiğiniz... alışılmadık derecede güçlü... tepkiyi bildiklerini ancak olaydan sonra açıkladılar. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Ruh'u bu şekilde dokuyacağınızı kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ne taraftan?" diye fısıldadı. Ama o zaten biliyordu.

"Seni dışarı taşımadan hemen önce ne düşünüyordun?"

"Oh, Tanrım." Yüzünü dizlerine gömdü ve kollarını başının üzerine sardı. Kan ateş gibi ısıniyordu. Arzu dayanılmaz bir ihtiyaca dönüşüyordu. Özlem o kadar güçlüydü ki acısı eziyete dönüştü.

"Dokumanın etkisi sabahın küçük çanlarına kadar geçmedi. Tam olarak üç civarı. İnanılmaz derecede şiddetli, kaçınılmaz derecede amansız cinsel arzusunun yedi çanı, Ellysetta. Dokuduğun şey buydu. Dün geceki yemekte *herkesin* üzerinde."

Midesi mide bulandırıcı bir şekilde bulandı. "Hasta olacağım." En iyisi şimdi ölüp bu işi bitirmektir, çünkü sonraki sefer, önceki gece ziyafet salonunda bulunan herhangi biriyle yüzleşmek zorunda kaldığında utancından öleceği kesindi. Celieria'daki en yüksek rütbeli soylulara, daha da kötüsü kral ve kraliçeye şehvet dokumuştur!

Rain yumuşak bir küfür mırıldandı ve onun yanına geldi. Başparmakları yanaklarında gezindi, hafifçe okşadı. Pişmanlık ve utanç, adamın teninin onunkine dokunduğu noktadan duyularına fısıldadı. "*Sieks'ta*. Yorgunum ve kötü davranıyorum. Seni bu kadar sana gerçeği söylemenin bir yolunu bulmalıydım. Dün geceki dokumanın suçlusu sen değilsin. Ne yaptığınızı anlamadınız. İlk başta ben bile anlamadım." Kızın çenesini yukarı kaldırdı ve gözleriyle buluşmasını bekledi. "Ancak bir şey kaçınılmaz olarak açık. Senin içinde büyük bir sihir var. Bundan hiç şüphe yok."

Sefilce başını salladı. Artık gerçeği inkâr edemezdi. Her nasılsa, tanrıların kötü bir oyunuyla, Ellysetta Baristani büyüye sahipti. Ve dışarı çıkmaya kararlı görünüyordu.

"Eğitilmelisin. Senin gibi büyük güç eğitilmemiş ellerde tehlikeli olabilir."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. Eğer eğitim onu dün gece yaptığı gibi utanç verici bir şey yapmaktan alıkoyacaksa, sadık bir öğrenci olacaktı. "Solun Topraklar'a ulaştığımızda, ne olursa olsun

İhtiyacım olduğunu düşündüğün eğitim. İşleri bu kadar berbat ettiğim için özür dilerim."

Giyinmeyi bitirdi ve bir an için ona baktı. "Elini uzat, Ellysetta." Kadın tereddütle elini uzattı ve adam avucuna küçük kadife bir çanta koydu. "Bu senin bugünkü kur hediyen. Aç bakalım."

İpek kordonları gevşetti ve çantayı eğdi. Üç büyük, mükemmel inci, biri beyaz, biri pembe, biri koyu mavi-gri, avucunun içine yuvarlandı.

"Çok güzeller, değil mi?"

"Onları sen mi yaptın?"

"*Nei*. Büyünün sunulan sembolün bir parçası olduğu durumlar dışında, Feyler hediyelerini yapmak için büyü kullanmazlar." Ağzı kıvrıldı. "Bu uygunsuz bir gelenek olabilir. Geçen hafta sana verdiğim küçük dokumanın küresini yapmak için masum bir cam üfleyicisini yatağından sürükledim." Küçük gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Ve dün gece dokumanız hâlâ dönerken, okyanusta soğuk bir yüzme ihtiyatlı bir fikir gibi göründü." Kızın elinden koyu renkli inciyi aldı. "Bir incinin nasıl oluştuğunu biliyor musun?"

"İstiridyeler onları bir parça kumdan yapar."

"*Aiyah*. Bir parça kumdan." İnciyi parmaklarının arasında yuvarladı. "Tüm inciler, istiridyelerin isteseler de kendilerinden nahoş bir şey olarak başlar. Bu yüzden kendilerini terk etmeyen bu şeyleri kucaklar, onları şekillendirir ve keskin kenarlarını yumuşatırlar, ta ki zamanla bu istenmeyen şeyleri büyük hazineler haline getirene kadar."

"Ne demek istiyorsun? Zamanla Celieria'nın soylu evlerinin başındakilerin, üzerlerine yedi şehvet çanı ördüğüm için *mutlu* olacaklarını mı? Ya da birkaç yüzyıl sonra, Fey-Celieria ittifakını tek başıma yok etmemin *iyi* bir şey olduğu mu ortaya çıkacak?"

Dün geceki yemeğin asıl amacı bu ittifakı güçlendirmektir. Bin yıldır Celieria ve Solan Topraklar en sadık müttefiklerdi ama son zamanlarda Celieria'nın büyük bölümünde Fey karşıtı duygular patlak vermişti. *Dahl*'reisen -Karanlık Yol'a sapan ve Solan Topraklar'dan sürülen eski Fey savaşçıları- kuzeydeki Celieria köylülerini öldürmekle suçlanmıştı. Pek çok güçlü Celierian soylusu, Celieria üzerinde yüzyıllardır süregelen Fey etkisine karşı koymanın bir yolu olarak, Solan Topraklar'ın en eski ve en azılı düşmanı olan Eld ile yeni ve daha sıcak bir ilişkiyi teşvik ediyordu.

Dün gece Rain', sınırlarını Eld'e yeniden açıp açmama konusunda oylama yapmadan önce Celieria'nın lordlarının güvenini ve desteğini kazanma şansıydı... ve o ne yapmıştı? Onlara *şehvet* dokumuştun! Böyle bir aşağılanmayı asla affetmeyeceklerdi.

Ellie acı içinde inledi ve elleriyle yüzünü kapatarak döndü.

"*Las, shei'tani*." Rain bir elini kızın omzuna attı ve onu nazikçe kendine doğru çekti. "Eğer tanrılar yolumuzun bu şekilde ilerlemesine karar verdiyse, bunu birlikte takip edeceğiz."

"Ama, Rain-"

"Ssh." İtirazını susturmak için dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra da şefkatle gülümsedi. "Beni dinle, Ellysetta. Tanrıların amacı her zaman açık değildir, ama inan bana en tatsız başlangıçtan bile paha biçilemez bir hazine çıkabilir." İnciyi avucuna geri koydu ve parmaklarını incinin üzerine kapattı. "Kalbimin her zaman Sariel'e ait olacağını sanıyordum. İsteğim sadece Fey'e olan görevim bitene ve ölümde ona katılana kadar yaşamaktı. Ve sonra sen ruhuma girdin. Bu bağlantıyı istememiştim, kabul ediyorum. Ama bu birkaç kısa gün içinde, beklenmedik değişiklikler yarattın. Bin yıl önce kaybettiğim kahkahalarımı bana geri getirdin, umudun ne olduğunu hatırlamamı sağladın." Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Seni değiştirmezdin, Ellysetta. Benim için sen zaten paha biçilemez bir incisin."

"Ama ittifak... Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve tanıştığımız günden beri işleri daha da kötüleştirmeye devam ediyorum."

Yağmur iç çekti. "Eğer Fey-Keliyer ittifakı dün geceki heyecanı atlatamazsa, o zaman zaten bu dünya için fazla uzun sürmemiş demektir. Elimde olsa bunu değiştirir miydin? Elbette değiştirirdim. Dün bana hatırlattığın gibi, Fey'in Celieria'ya ihtiyacı var. Bin yıldır ülkeniz topraklarımızın kapılarını koruyor. Ama Fey'in *sana* da ihtiyacı var. Sana herhangi bir ittifaktan daha çok ihtiyacım var. Senden tek istediğim, yüzleşmekten korktuğun bu armağanlarla rahatça yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışman. *Shei'tanitsa* bağı hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorum ama her iki tarafın da ruhlarını diğerine açmadan önce, bağı tamamlamak için yapmaları gerektiği gibi, kendi içlerinde yatanı kabul etmeleri gerektiğini biliyorum."

Ellie dudağını ısırды ve elindeki incilere baktı. "Deneyeceğim, Rain."

"*Beylah vo*. Kısa süreliğine saraya dönmeliyim, *shei'tani*, ama olabildiğince çabuk döneceğim, böylece tüccarlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmazsın."

Ellysetta onun neyi söylemeden bıraktığını biliyordu. Dokumasıyla yarattığı hasarı onarmaya başlamak için saraya dönmesi gerekiyordu. "Tek başıma iyi olacağım. Eminim bu sabah ilgilenmenizi gerektiren çok daha önemli meseleler vardır."

"Emin misiniz?"

İnkâr etmemesi onun haklı olduğunu kanıtlıyordu. Soyluların onun kendilerine yaptıklarına nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordu. Ve yapışkan bir ninnywit gibi davranarak zaten başına açtığı belayı daha da artırmayacaktı. "Git. Ben iyi olacağım."

"*Beylah vo, shei'tani*." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Dün akşamki yemekte olanlar için kendini cezalandırma. Örgünüz bazılarını utandırmış olabilir ama sonuçta zararsızdı. Vatandaşların bunun farkına varacaktır. Ayrıca," diye ekledi, "sadece büyü yapabilenler örgüyü yapanın sen olduğunu bilebilir."

"Şanslıyım," dedi asık suratla.

Gülümsedi ve onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun süre, dudakları onun dudaklarını açması için ikna etti, kolları onu karşısında eriyene kadar tuttu. Aralarındaki tutku ısındığında, pişmanlık dolu bir iç çekiş yaptı ve geri çekildi.

"Seni uçurmak için öğle vakti döneceğim." Pencereden içeri süzüldü ve gökyüzüne sıçradı. Bedeni ışıltılı bir büyü ve sis bulutu içinde eriyip gitti ve sabahın erken saatlerinde gökyüzünde kanat çırpın devasa, şık, siyah bir tairen olarak yeniden şekillendi.

O gittikten sonra mavi muslin bir elbise giydi - Leydi Marissya'nın onun için sipariş ettiği süslü ipek ve tafta şekerlemelerden değil, kendi biri - ve kahvaltıya başlamak için sessizce aşağı indi. Tüccarlar gelmeden önce üstünü değiştirmesi gerekecekti ama en azından bir iki zil boyunca hâlâ Ellie Baristani, marangozun kızı olarak kalabilirdi.

Dört uzun boylu, ölümcül görünümlü savaşçı, küçük evin ana odasının köşelerinde duruyordu. Siyah derileri sabahın erken saatlerindeki gölgelerle birleşiyor, ışıldayan tenlerinin zayıf parıltısı her birinin vücuduna bağladığı sayısız kılıç ve hançerden yansıyor. Beşinci bir savaşçı mutfağın kapısının yanında çömelmiş, sırtı ona dönük, uzun siyah saçları omuzlarından serbestçe sarkıyordu.

Belliard vel Jelani ve adamlarının başka işlerle meşgul olduğu zamanlarda onu koruyan ikinci beşlinin lideri Ravel vel Arras yüzünü ona döndü. Ellie'nin sadece utanç olarak tanımlayabileceği bir ifade yüzünde belirdi, sonra yüz hatlarını tipik Fey sertliği maskesine dönüştürdü.

Ravel eliyle mutfaktaki buzluğa doğru zarif bir hareket yaptı. "Küçük kedi evin etrafına koyduğumuz daha güçlü dokumalardan memnun değil," diye mırıldandı. "Bütün gece o küçük sandığın altında saklandı ve dışarı çıkmayı reddediyor. Kieran bundan hiç memnun olmayacak. O ve Bel onun yanında büyülerimize dikkat etmemiz konusunda bizi uyardılar."

Ellie bir gülümsemeyi bastırdı. Ölümcül savaşçıların minik bir kedi yavrusunun tüylerini karıştırma korkusuyla yaşamasında çok sevimli bir şey vardı. "Dur bir bakayım." Ellie mutfığa girdi ve çömelerek buzluğun altına baktı.

Altında, arka duvara yaslanmış, bir çift büyük, pırıl pırıl mavi gözün hakimiyetindeki küçük bir beyaz tüy yumağı vardı. Yavru kedi ağzını açarak tısladı ve iğne gibi keskin dişlerini gösterdi.

"Zavallı küçük Love," diye mırıldandı Ellie. "Eminim dün gece senin için benden bile daha korkutucuydu." Fey'in geçen hafta keşfettiği gibi, Lillis ve Lorelle'in yavru kedisi yakınlarda dokunan büyüü hissedebiliyordu ve bundan nefret ettiğini söylemek hafif kalırdı.

"Buraya gel, tatlım. Gel buraya, yavrum, yavrum, yavrum." Ellie buzluğun altına uzandı, küçük kediye dışarı çıkarmayı umuyordu ama parmakları yaklaştığında

Yumuşak beyaz kürküne degecek kadar yaklaşınca Love yüksek sesle tısladı ve jilet gibi keskin pençelerini savurdu. Ellie irkildi ve kanayan elini geri çekti.

Love, tüylü beyaz bir şimşek gibi buzdolabının altından fırladı, ana odaya koştu ve merdivenlerden yukarı, Lillis ve Lorelle'in yatak odasının görece güvenli yerine doğru sıçradı.

Ravel Ellysetta'ya doğru bir adım attı, yeşil Toprak ve lavanta Ruhu parmak uçlarından kanamayı durdurmak ve Ellysetta'nın elinin arkasına çizilmiş derin yaraların acısını yok etmek için dönmeye başlamıştı bile. "İyileştirmesi için Marissya'yı çağırayım mı?"

Ellie inanamayarak küçük bir kahkaha attı. "Bir kedi tırmığı için mi? Hayır, iyi olacağıma eminim."

Ravel kaşlarını çatarak ona baktı, kara kaşları dikkat çekici menekşe rengi gözlerinin üzerine kapandı. "Feyreisen'e haber vereceğim," diye ısrar etti. "Marissya'nın programının size katılmasına izin verdiğinden emin olacak."

Ellie gözlerini devirmeden önce kendini tuttu. Ravel'in bakımı altında yaralanmıştı ve hem erkeksi Fey içgüdüleri hem de güçlü savaşçı onur kuralları onu onun iyileştiğini görmeye zorluyordu. Bunu kendi başına yapamazdı. Olağanüstü büyü ustaları olsalar da, Fey savaşçıları yaraları kadınları gibi iyileştiremezdi. Sadece kan akışını durdurabilir ve yaralanan eti geçici olarak mühürleyebilirlerdi.

"Teşekkür ederim Sör Ravel," dedi, "ama lütfen bunun sadece bir sıyrık olduğunu bildiklerinden emin olun. Zavallı Aşk. Sanırım ona uzanmamalıydım, ama genellikle korktuğunda bile onu tutmamıza izin verir."

"Belki de zamankinden daha fazla korkmak için bir nedeni vardır," diye duyurdu acımasız bir ses.

Ellysetta şaşkınlıkla irkildi ve döndüğünde üvey annesinin mutfak kapısında dikildiğini gördü. "Günaydın anne. Aşağı indiğini duymadım."

Lauriana Baristani çoktan giyinmiş, vizon rengi saçlarını ensesinde topuz yapmış, vücudunu ayak bileğinden boynuna kadar pratik bordo bir elbiseyle örtmüştü. Ela gözleri keskin ve delici bir bakışla Ellie'yi tepeden tırnağa süzdü. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, Ellysetta?"

Ellie'nin kalbi sıkıştı. O yoğun, dikkatle inceleyen bakışı biliyordu. Annesi dün geceki korkunç kâbustan bir kalıntı, Ellysetta'nın doğal ebeveynlerini hiç şüphesiz harekete geçiren korkunç rahatsızlığın görünür bir işaretini arıyordu. -Her kimlerse, onu daha bebekken Norban ormanlarında terk etmişler.

Ellie'nin içinde eski, tanıdık bir gerginlik vardı. "Ben iyiyim anne."

"Öyle ?" Annesinin gözleri her zaman çok fazla şeyi, çok net görmüştü. Ellie'nin böylesine titizlikle itaat eden bir kız olarak yetişmesinin nedenlerinden biri de buydu. "Dün gece hiç iyi değildin. O kadar korkunç bir şey yaşamamıştın."

Hartslea'dan beri."

Aralarına sessizlik çöktü. Yıllar önce yaşadıkları kuzey şehri Hartslea'dan, Ellie'nin çocukluğunda şeytan çıkarma ayininden sonra kaçtıkları şehirden hiç bahsetmediler. Ellie o zaman sadece sekiz yaşındaydı ama sago çiçeklerinin ve tütünün kokusunu, titrek mum ışığında uzun iğnelerin kötücül parıltısını, şeytan çıkarıcıların cüppelerinin koyu kırmızısını ve gözlerindeki karanlık coşkuyu hâlâ hatırlıyordu.

"Ben iyiyim anne," diye ısrar ederek o eski korkuları zihninin itti. O korkunç günleri düşünmek istemiyordu.

"Ellysetta..." Annesi kolunu tutmak için uzandı, sonra Ellysetta geri çekilince durdu. Lauriana'nın yüzünde incinmiş bir ifade ama hemen bastırdı. "Endişeliyim Ellysetta ve nedenini biliyorsun. Ayrıca sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı da biliyorsun." Sesi yumuşadı. "Seni seviyorum, yavrum. Sadece senin için en iyisini istiyorum."

Suçluluk duygusu Ellysetta'ya battı. Sert omuzları çöktü. "Sevdiğini biliyorum anne ve ben de seni seviyorum. Ama lütfen endişelenme. Eğer kâbuslarımı durdurmanın bir yolu varsa, Rain Fey'le birlikte bunu bulacağına yemin etti."

"Her şey iyi güzel de Ellie, ya yapamazsa? Büyü büyük olasılıkla sorunlarınızın çözümü değil, köküdür."

Ellie keskin sözlerini geri aldı. Rain'in Eld'den nefret ettiği kadar annem de büyüden nefret ediyordu. Bu konular açıldığında ikisiyle de konuşmak mümkün değildi.

Ellie bir yanıt düşünmeden babasının sesi duyuldu: "Günaydın Ellie kızım. Umarım bir ziyafet hazırlıyorsunuzdur. Karnım o kadar boş ki bir ejderha bile yiyebilirim." Mutfağa giren Sol Baristani kızını sıcak, geniş bir gülümsemeye ve gözlüklü kahverengi gözlerine yansımayan sıradan bir neşeye .

"Günaydın, baba." Zamanında araya girdiği için minnettar olan Ellie kollarını onun boynuna doladı ve yanağından öptü.

sevdiği odun talaşı ve pipo dumanı yerine sabun ve yeni yıkanmış giysiler kokuyordu, ama kucaklamasının sınırsız karşılması her zaman olduğu gibi kalbinin sevgiyle dolup taşmasına neden oldu. Ona dün geceyi sormadı ve bu yüzden onu daha da çok sevdi. Konuşmaya hazır olduğunda her zaman olduğu gibi ona gidecekti ve o da bekleyecek kadar sabırlıydı. Ayrıca, annesinin aksine, Fey'i gerçekten seviyordu. Garip ve büyülü yöntemlerine rağmen onları evine kabul etmişti çünkü Rain Tairen Soul'un Ellie'nin hayatı boyunca hayalini kurduğu adam olduğunu biliyordu.

"Ben de tam kahvaltıya başlamak üzereydim," dedi Ellie. "Sence ejderha büyüklüğündeki bir deliği doldurmak için üç yumurta yeterli olur mu?"

"Hmm, dört olsun ve hazır elin değmişken biraz sosis ve bir düzine de mısır ekmeği kızart. Bugün yine geç saatlere kadar çalışacağım." Sol bir kolunu karısının beline dolamak için eğildi ve onu

Çenesindeki sıkı sıkışma gevşedi.

"Baba! Baba! Baba!" Takırdayan ayak seslerinin müjdelediği Lillis ve Lorelle aşağıya , küçük evin ana odasını koşarak geçtiler ve babalarının kollarına atladılar. Vizon kahverengisi bukleler, ikizlerin birbiriyle uyumlu beyaz pamuklu geceliklerinin arkasından fırçalanmamış düğümler halinde sarkıyordu.

Sol ikisine de sarıldı ve yumuşak yanaklarını okşadı. "Günaydın, benim tatlı yavrularım. İkiniz de bir babanın uyanabileceği en güzel manzara değil misiniz?" İkizleri tekrar ayağa kaldırdı ve onlara gülümsedi. "Gidip elbiselerinizi giyin ve annenize saçlarınızı tarattırın, sonra Ellie yemek yaparken siz de sofrayı hazırlamama yardım edin."

Kızlar koro halinde, "Evet, baba," dediler.

Annesi ikizleri tekrar üst kata çıkardığında Ellysetta babasına minnettar bir gülümseme verdi, bunun annesinin sorgulamasının sonu olmadığını bilse de erteleme için minnettardı.

Dün gece her ne olduysa -ister Rain'in şüphelendiği gibi bir Büyücü ona saldırmış olsun, isterse Annemin korktuğu gibi bir iblis onu ele geçirmiş olsun- kesin olarak bildiği bir şey vardı: Hayatı boyunca rüyalarına giren, onu takip eden, her gece uyurken onu çağıran Gölge Adam sonunda onu bulmuştu. Kim olduğunu ve ondan ne istediğini bilmiyordu ama gerçek tehlikenin daha yeni ve işlerin çok ama çok daha kötüye gideceği korkusundan kurtulamıyordu.

Bin mil kuzeyde, Eld'in karanlık ormanlık yüzeyinin derinliklerinde, Boura Fell'in yeraltı kalesinde gizlenmiş, gizlice yeniden kurulan Büyücü Konseyi'nin lideri Yüksek Büyücü Vadim Maur, uzun, geniş, apliklerle aydınlatılmış bir koridorda yürüyordu.

Burada, ham, karanlık toprak, Fey büyüünü bozabilen birkaç elementten biri olan Eld'in siyah metali *sel'dor* ile zengin bir şekilde damarlanmıştı. Bu toprak pürüzsüz bir şekilde oyulmuş, koridorların zeminleri, duvarları ve tavanları yedi inç kalınlığında *sel'dor* kaplamayla kaplanmış, ardından sürekli, karmaşık güç desenlerine yerleştirilmiş mozaik karolarla tamamlanmıştı.

Burası Boura Fell'de Vadim'in en tehlikeli ve sihirli yeteneklere sahip misafirlerini barındırmak için tasarlanmış üç kattan biriydi.

Sel'dor kaplı kapılardan birinin önünde durdu, ağır siyah bir anahtarı kilide soktu ve bir Ferez büyüü fısıldadı. Büyü kapının üzerinde dalgalandı. Anahtarı kilidin içinde çevirdi ve kapının içindeki bir dizi tamburun tıklayarak açılmasını, etrafındaki kaya duvarına iki el genişliğinde giren bir düzine ağır *sel'dor* çubuğunun geri çekilmesini bekledi.

Kapı içeri doğru sallandı ve Vadim soylu bir kadının lüks yatak odası kılığına girmiş, aşılması imkânsız büyüü bir hapishaneye adım attı. Narin ve güzel mobilyalar, rahat gruplar halinde düzenlenmişti.

Bir köşede kitaplar, bir diğerinde minderli divanlar ve odanın uzak köşesinde, artık ruh haline uygun zalimlik dışında nadiren kullandığı *sel'dor* kelepçelerini gizleyen parlak renkli ipeklerle örtülü geniş bir yatak. Mobilyaların dış güzelliğinin altında, odadaki her santim ahşap, metal, kağıt ve kumaş *sel'dor* ile işlenmişti.

Yatakta bir kadın yatıyordu. Vadim içeri girdiğinde kadın doğruldu. Alev kırmızısı saçlarının uzun sarmalları ince omuzlarına ve göğüslerini örten ince ipeğin üzerine dökülüyordu. İri, ağır kirpikli altın rengi gözleri, kedi gibi yarıklara doğru uzayan gözbebekleri ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu.

Odadaki her eşyaya aşılınmış *sel'dor*'a rağmen, kulaklarını delen on *sel'dor* halkasına, ayak bileklerini ve kollarının üst kısmını delen dikenli kelepçelere rağmen, hatta kendi muazzam güçlerine rağmen Vadim onun büyüünün kendisini çektiğini hissedebiliyordu. Büyüleyici derecede güzeldi. Sadece açık yüzünü görmek bile kralları dizlerinin üzerine çöktürebilir, onun emrini yerine getirmek için yalvartabilirdi - ve bu, o müthiş büyüünün ilk ipucunu dokumadan önce bile böyleydi.

Ona doğru bir adım attı. Kadın irkildi ve kendini tutmadan önce geri çekildi.

Sanki bu kısa korku gösterisini telafi etmek istercesine çenesini kaldırdı. "Kötü bir gece mi geçirdin, Büyücü?" Gözleri küçümseyici bir tavırla yüzünün yan tarafındaki yanmış derinin üzerinde gezindi. Ellysetta Baristani'nin büyüü dün gece kadar güçlüydü ki, rüyalarında ördüğü Ateş patlaması onu fiziksel dünyada gerçekten yakmıştı.

"Tam tersine, hayatım, çok güzel bir geceydi. Gerçi senin de aynı fikirde olduğundan şüpheliyim." Vadim gülümsedi. Soğuk bir şekilde. Odadaki sıcaklık donma noktasına doğru iniyordu. Kadına doğru bir adım attı ve kadının alaycı meydan okuması solup, zaten solgun olan yüzünün rengi tamamen kaybolunca gülümsemesi genişledi.

"Elfeya, evcil hayvanım, sır saklıyormuşsun."

İKİNCİ BÖLÜM

Rain, Celieria'nın kraliyet sarayına bitişik muhafız kışlasında Belliard vel Jelani'yi ve Ellysetta'nın birincil beşlisinin diğer savaşçılarını hâlâ önceki gecenin yorgunluğunu atarken buldu. Onlar da Ellysetta'nın ağından kurtulamamışlardı ve Rain onları son gördüğünde genelev bölgesine doğru kaçıyorlardı.

Rain onları birkaç iyi niyetli tekmeyle geri püskürttü.

"Tairen'in kanı kavruluyor," diye mırıldandı Bel. Ellysetta'nın birincil beşlisinin lideri ve Rain'in en eski arkadaşı oturur pozisyona geçti ve avuçlarının topuklarını gözlerine sürttü. Buruşuk siyah saçları birbirine dolanarak yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Koyu kobalt mavisi gözlerini kırptırdı, sonra ışığa karşı kısarak baktı. "Nazik ol Rain. Tüm vücudumda ağrımayan ne bir kemik ne de bir kas var."

"Daha kötülerıyla yüzleşmek zorunda kaldım," dedi Rain ona, "o yüzden benden sempati beklemeyin."

Ellysetta'nın beşlisinde Ateş'in sahibi olan Rowan vel Arquinas, "Işığın Efendisi onu seviyor," diye inledi ve bir kolunu yüzüne doğru savurdu. "Seni keffee konusunda uyarmadığım için özür dilerim. Böyle bir şeyi bir daha asla saklamayacağım."

"Bir daha bana şaka yapmayı düşündüğünde, vel Arquinas," diye uyardı Rain, "bunu unutma."

"Yapacağım. Yapacağım." Rowan dün gece Bel'i ve diğerlerini, Ellysetta'nın keffee'ye olan aşırı şehvetli beğenisini sır olarak saklamaya ikna ettiğini ve bu bilgiyi Rain'e şaka yapmak için kullanmayı umduğunu itiraf etmişti. Elbette, Rowan geçen hafta ne kadar uysal ve uslu davransa da, Rain onun bir şeyler planladığını anlamalıydı. Fey savaşta ölümcül derecede sertti ama savaş dışında pişmanlık duymayacak kadar kötüydü. Sadece erkek kardeşi Adrial ve kız kardeşi Sareika -her ikisini de çok severdi- onun şakalarından korunabilirdi.

Ellysetta'nın beşlisinin Su ustası Kiel vel Tomar dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı, ancak beti benzi attı ve tekrar yere yığıldı. "Bir Fey çok fazla seksten ölebilir mi?" diye sordu.

Bel açıkça, "Evet," diye cevap verdi. "Bir zil daha çalsaydı hepimiz o."

"Adrial'in nesi var?" Yağmur Rowan'ın kardeşine baktı, o da

Hala ranzasında baygın yatıyordu, siyah saçları yastıklardan aşağı dökülüyordu.

karışık dalgalar.

Rowan omuz silkti ve ensesini ovuşturdu. "En kötüsünü o gibi görünüyor."

Kieran vel Solande pantolonunun kemerinden bir düzineden fazla buruşuk pembe kart çıkararak, " ara farkla," diye onayladı, her birinin üzerinde şehre bir sonraki gelişinde kendisini tekrar ziyaret etmeye davet eden Celieralı bir zevk kızının adı yazılıydı. Gerçek eşler Marissya ve Dax v'En Solande'nin oğlu, sadece dört yüz yaşında, beşlinin en genç Fey'iydi -aslında Büyücü Savaşları'ndan beri doğan tek Fey çocuğuydu- ama o kadar güçlü ve kılıçlarında o kadar becerikliydi ki Rain onu Ellysetta'nın beşlisinin Toprak Efendisi olarak atamakta tereddüt etmemişti. "Örgü hepimizi sürükledi ama Adrial'i sürüklediği kadar kötü bir şekilde değil."

Rain onlara, tüm Fey savaşçılarının en iyilerini temsil eden beş kişiye baktı ve başını salladı. Şu anda tahta kılıklı bir çocuk bile onları yenebilirdi. "Ruh kokuyorsunuz. Çiftleşmenin yanı sıra içki de mi içiyordunuz?"

Rowan, "O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü," diye mırıldandı.

"Dokumanın etkilerini azaltmayı umuyorduk." Kiel'in solungaçları kesinlikle yeşil görünüyordu. Çingiraklı bir inilti çıkararak ayağa fırladı ve koridorun sonundaki banyo odalarına doğru hızla tökezledi.

Yağmur bir bastırdı. "İyileşmek için Marissya'yı aramanızı önerirdim ama bence hepiniz bir süre daha acı çekmeyi hak ediyorsunuz."

Birkaç hakaret daha savurduktan sonra ayıldı. "Adrial'e bir iki çan daha ver, sonra onu ," dedi. "Ravel'in beşlisi Ellysetta'yı koruyor ve Ellysetta yirmi beş kat örgü ile korunuyor ama uygun olur olmaz oraya gitmeni istiyorum. Dün gece ona bir şey saldırmış."

"Ne?" Bel ayağa fırladı. Rowan ve Kieran -hatta banyo odalarından sendeleyerek dönen Kiel bile- bir anda soğukkanlı bir ölümcüllüğe büründü ve elleri içgüdüsel olarak silahlarına uzandı. "Neden bize hemen söylemedin?"

"O zarar görmedi," diye güvence verdi Rain onlara. "Ve orada olsaydınız bile yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Saldırı onun rüyalarından geldi."

"Büyücüler mi?" Kieran sordu.

Rain başını salladı. "Büyük . Kalkanlar onu korumadı ve çılgılık atarak uyanana kadar ne Ravel ne de adamlarından biri hiçbir şey hissetmedi."

"Adrial'i uyandıracagız ve hemen yanına gideceğiz." Bel'in yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü.

Eğer Fey erkekleri duyguları empati kurabilen Fey kadınları gibi hissedebilseydi, Rain Bel'in utancını ve kendini suçlamasını dalga dalga üzerinde hissedeceğini biliyordu. Savaşçı, Ellysetta'nın kana bulanmış şampiyonuydu; onu her türlü zarara karşı korumak için *lute'asheiva* tarafından gönüllü olarak bağlanmıştı ama saldırıya uğradığında onun yanında olmamıştı.

"*Nei*, bırak Adrial uyusun ve kendine eziyet etme." Yağmur uzandı ve arkadaşının omzuna sarıldı. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu dostum."

"Orada olmalıydım."

"de öyle," diye cevap verdi Rain. "Ama ben kilometrelerce uzakta, Büyük Körfez'deki bir kumsalda, onun örgüsüyle savaşıyor ve kendimi tamamen rezil etmemek için umutsuzca mesafemi korumaya çalışıyordum."

Bel'in gözleri kısıldı. "göründüğü kadar hafife almadığınızı biliyorum. Eşin saldırıya uğradı. Öfken nerede?"

Rain'in yanaklarını renk bayrakları ısıttı. Bir Fey savaşçısının eşine yapılan bir saldırı karşısında ölümüne öfkelenmesi gerekirdi ama Rain'in sükûneti bozulmadı.

"Bende izin vermezdi." Ellerini önünde açmış, avuç içlerini teslimiyet jestiyle açmıştı. O ellerin üzerinde milyonların kanı yatıyordu ama şu anda o lekeyi zar zor görebiliyordu. "Dün gece şarkım ona şarkı söyledi ve aramızdaki ilk ipliği o eğirdi." Kâbusunun dehşetini yatıştırmaya çalışırken, Ellysetta'ya tairen şarkısını söylemişti. Müzik Ellysetta'nın ruhunda yankılanmıştı, tıpkı bir tairenin şarkısının eşinin ruhunda yankılandığı gibi ve mükemmel bir birliktelik anında, Ellysetta aralarındaki birliğin ilk parıldayan ipliğini oluşturmuştu.

Şimdi bile o sevincin anısı gözlerini yaşartıyordu.

Bel bakakaldı. "Gözyaşları," diye mırıldandı. "Bin yıldır ağlamamış gözlerden." Kobalt rengi bakışları Rain'in yüzünde gezindi, her küçük farkı aradı. "Bağ gerçekten başlıyor."

"*Aiyah*," diye yumuşak bir sesle itiraf etti Rain.

Rowan, Kieran ve Kiel daha da yaklaştılar. Her zamanki Feystoik maskeleri düşerek huşu ve kıskançlık karışımını ortaya çıkardı. Bin yıldır, Büyücü Savaşları'nın yıkımından bu yana hiçbir savaşçı üç eşli olmamıştı ve bir Fey savaşçısının daha fazla özlem duyduğu bir şey yoktu. Ancak *shei'tanitsa* bağlanma yeteneği o kadar nadirdi ki, bir savaşçının olağan kaderi ruhunu tamamlamak için doğan kadını bulamadan yaşayıp ölmektir. Fey savaşçılarının yüzyıllar boyunca büyü ve kılıç ustalığının inceliklerinde ustalaşmak için çabalamalarının, tüm savaşçılar arasında en iyi, en cesur, en onurlu olmak için yarışmalarının nedeni buydu - her zaman, tanrıların en büyük armağanına layık olduklarını kanıtlamayı umuyorlardı.

"bir his?" Rowan sordu.

Rain kelimeleri ararken omuzlarını yuvarladı. Bunlar arkadaşları, kılıç kardeşleri ve Ellysetta'yı hayatları pahasına korumaya yemin etmiş savaşçılardı. Rain'in duyguları çok kişisel ve mahrem olsa da, *shei'tanitsa* yolculuğunun mucizesi, kur yapan Fey'in çiftleşmemiş bıçak kardeşleriyle her zaman paylaştığı bir hazineydi.

"Huzur," dedi sonunda. "Ilık bir bahar gününde yumuşak çimenlerle kaplı bir tarlada uyanmak ve ilk kez tam olarak kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı bilmek gibi

amaç dünyada. Ve alçakgönüllülük, sanki ruhunuzun tüm karanlık çirkinliği önünüze serilmiş olarak Parlak Lord'un önünde duruyormuşsunuz ve her şeye rağmen, her bir leke kaybolana kadar size ışık yağıdırıyormuş gibi." Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Alev de öyle -özellikle de dokumasının etkisi altındayken- ama bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Bazı şeyler bir Fey ile eşi arasında özel kalmalı."

Sessiz bir huşu içinde başlarını sallayan ve kıskançlıklarını belli etmemeye çalışan savaşçılar şimdi sırtarak gülüyorlardı.

Bel elini Yağmur'un omzuna koydu. "Tanrılar yolunu aydınlatsın Yağmur ve yolculuğun neşeyle son bulsun."

"*Beylah vo*, dostum." Rain Bel'le bir savaşçının kol tokasını değış tokuş etti ve onu kısa, sıkı bir kucaklaşma için kendine çekti. Tüm Feyler arasında Bel kadar sevdiği başka kimse yoktu. Bir hafta önce Rain arkadaşı için korkmuştu. Eninde sonunda tüm eşleşmemiş Fey savaşçılarını tüketen karanlık onu ele geçirmeye çok yaklaşmıştı. Ama Ellysetta -mucizevi, beklenmedik Ellysetta- iyileştirici sıcaklığın zahmetsiz bir dokunuşuyla Bel'in ruhundan yüzyılların ölümünü silmişti ve şimdi Bel bir kez daha neşeliydi.

Birbiri ardına Kieran, Kiel ve Rowan da Bel'i takip ederek birbirlerine sarıldılar, Rain'e mutluluğunu paylaştığı için teşekkür ettiler ve karşılığında kendi iyi dileklerini sundular.

Onlardan ayrıldığında, dün gecenin yorgunluğunu ve taşkınlıklarını üzerlerinden atmış, hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Sadece Adrial hâlâ uyuyordu ama Rain diğerlerinin buna daha fazla izin vereceğinden şüpheliydi. Ellysetta saldırıya uğramıştı ve vahşi Fey onuru, ana beşlisinin savaşçılarının onun yanında yer almasını ve onu her türlü zarardan korumasını gerektiriyordu.

Eld'in Yüce Büyücüsü'nün çırağı Kolis Manza geldiğinde inledi. Kafası yarılıyordu. Ağzının tadı çiğ lağım suyu içmiş gibi geliyordu. Hırıldadı ve yere tadı kötü bir tükürük küreciğı tükürdü.

Parlak Lord'un bitli topları. O küçük cadının Ruh örgüsü çok güçlüydü.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gevşek bir el göğsünden kucağına doğru kayarken yüzünü buruşturdu. Çok sayıda uzuv üzerine dökülmüştü, tombul, çıplak, kadın uzuvları. Bu uzuvlar, yatağın üzerinde ölü yapraklar gibi dağılmış, gözleri açık ve görmeyen, göğüslerinde başka bir adamın etraflarındaki kansızlık nedeniyle hayret verici bulabileceğı derin, kesik yaralar olan dört tombul, çıplak kadın bedenine aitti. Her kadının sağ elinin işaret parmağı kayıptı.

Kolis cesetleri bir kenara itti ve ayağına kalktı. Hançeri yatağın yanında yerde, küçük, kan lekeli deri bir kesenin yanında duruyordu. Almak için eğildi

ve silahın kabzasındaki siyah mücevheri inceledi. Kara mücevher zengin, memnun yakut ışıklarıyla parlıyordu. En azından dün geceki yatak sporunu boşa harcamamıştı. Dört yeni ruh taşın içine hapsolmuş, onun onları akıllıca kullanmasını bekliyordu. Ve şu anda Celieria Şehri'ni istila eden bu kadar çok Fey varken, işe yarayacaklardı. İlk kullanımı Ruhlar Kuyusu'ndan bir yol açmak olacaktı, böylece Eld'e gidip Başbüyücü'ye haberlerini iletebilecekti.

Kafasındaki çarpıntıya rağmen Kolis'in dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonunda ustası Vadim Maur'un onu bulmakla görevlendirdiği kanıtı elde etmişti: Tairen Ruhu'nun kızıl saçlı gerçek arkadaşı büyüye sahipti ve küçük bir ipucundan çok daha fazlasına.

Dün geceki yemeğe sadece Celieria'nın soylu hanelerinin başkanları davet edilmiş olsa da Kolis, servet ve daha fazla güç karşılığında Kolis'e ruhuna erişim izni veren güzel Celieria soylusu Jiarine Montevero'nun bedeninde katılmıştı. Jiarine'in içinde o kadar çok cadı vardı ki, onun gözlerinden Ellysetta Baristani'den yayılan büyü akışlarını görebiliyordu.

Bu akışlar şaşırtıcı derecede güçlüydü. Kolis, başka birinin bedeninde yaşarken bile Ellysetta Baristani'nin karşı konulmaz Ruh örgüsünün etkisinden kurtulamamıştı. Jiarine'i akılsız azgınlığıyla baş başa bıraktıktan sonra, genelevler bölgesindeki bu küçük, pis eve gelmiş, madamı ve kızlarının üçünü de çağırmış ve sabahın küçük çanlarına kadar onlarla defalarca çiftleşmiş, bilinçsizlik kuyusunun derinliklerine düşmeden önce son bir çılgınca tutku patlamasıyla kanlarını ve ruhlarını almıştı.

Hayır, Ellysetta Baristani Jiarine gibi basit bir ocak cadısı değildi, Büyücü Savaşları'ndan arta kalan büyüyle değişime uğramış bir Celierian çocuğu da değildi. Dokusu bunun için çok saf, çok güçlüydü. Hiç şüphesiz, yıllar önce kaybolan, Baş Büyücü'nün uzun zamandır aradığı kişi oydu. Hiç şüphesiz, Vadim Maur'un büyük deneyi güçlü meyveler vermişti.

Kolis, dört ölü fahişenin cesetlerinden kurtulması için Ateş'i çağırdı, ardından yatağın yanındaki masanın üzerinde duran leğen ve ibriği kullanarak kendini temizledi ve görünüşüne çeki düzen verdi. Ziyaretçiler için endişelenmiyordu; herkes kızların bu saatte hâlâ uyuyor olacağını biliyordu. Hizmetçiler için de endişelenmiyordu. şehirdeki en zengin eğlence evlerinden biri değildi. Kadınlar kendi başlarının çaresine bakardı.

Acele etmeyen Kolis, Sorreli tüccar kaptan kılığının mavi ceketini giydi, yanağındaki mavi çapraz kılıç dövmesini yeniden yaptırdı ve altın halkalarla süslenmiş uzun, yağlı siyah buklelerini parmaklarıyla taradı. Şafak sökerken eğlence yollarında dolaşan bir denizciyi hatırlamak şöyle dursun, çok az insan sorgulardı.

Giyindikten sonra Elden Büyücüsü siyah hançerini ve şişkin, kan sıçramış deri kesesini masanın üzerinden ve

Genelevin arka kapısından ara sokağın karanlık, nahoş rütbesine.

Kışladan ayrıldıktan sonra Rain, Marissya ve Dax'ı bulmak için saraya yöneldi. *Shei'dalin* ve eşi dün gece kendi odalarına dönmeyi başarmışlardı ama Rain odalarına ulaştığında hâlâ uyuyorlardı.

Giyinip kahvaltı için kralın özel yemek salonunda buluştuklarında Rain yemeğini çoktan bitirmiş, ikinci fincan keffee'nin tadını çıkarıyor, tatları dilinde yuvarlıyor ve içkinin *shei'tani'si* üzerinde neden bu kadar derin bir etkisi olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Lezzetli bir içki olduğu kesindi ama oturup mırıldanmasını sağlayacak bir şey değildi. Yine de, eğer Ellysetta bu kadar seviyorsa, sarayını bu şeyle dolu tutabilirdi. Şey... ancak yatağını paylaşmaya başladıktan sonra. Alaycı bir ifadeyle gülümseyerek fincanı tabağına koydu.

"Neden gülümsüyorsun?" Dax hırladı. Yüzündeki ağır peçeyi kaldırmakta olan *shei'tani'si*ne baktı ve huysuzca tekrarladı: "Neden gülümsüyor?"

Rain fısıltı yumuşaklığında bir yoklama hissetti, kaşlarını çatmasına neden olan bir saldırı, ama Marissya onun kızgınlığı karşısında sadece gülümsedi. "Keflee'nin faydaları olabileceğine karar verdi," diye açıkladı Dax'a. "Kur yapma süreci ilerliyor. Aralarındaki bağın ilk ipliği atıldı." Rain'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmak uçlarında yükselerek onu iki yanağından öptü. "*Miora felah, kem'feyreisen.*"

Dax Rain'e döndü, huysuzluğu yerini gerçek bir zevke bıraktı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "*Mioralas*, Rain. Gerçekten de iyi haber." Bel ve diğerleri gibi Dax da elini sıktı ve mutlu bir sonuç için iyi dileklerini sundu.

"*Beylah vos*. İkinize de teşekkür ederim." Rain keffee'sini yudumladı ve *Shei'dalin'e* kaşlarını kaldırdı. "İzin almadan bir Fey'in zihnini kurcalamanın kabalık olduğunu biliyorsun." Sırf onu dürtmek için kaşlarını tekrar çatmaya çalıştı ama Dax'ın sırtışı ve kendi mutluluğu bunu imkânsız kıldı.

"*Aiyah*. Böylesine hareketli bir gecenin ardından bizi uyandırmak kadar kabaydı." Marissya kendine bir fincan keffee doldurduktan sonra Yağmur'un yanına oturdu ve eliyle hafifçe ona dokundu. "Yorgunsun. Kontrolünü korumak için çok fazla çaba harcıyorsun. Sana yardım etmeme izin ver." Serin, rahatlatıcı bir güç Yağmur'un üzerinde gezindi, yorgunluğunun kenarlarını yumuşattı, onu güç ve takviye etti. "Şimdilik yapabileceğim tek şey bu," dedi elini çekerek. "Bu öğleden sonrayı *shei'tani'nle* birlikte geçirmen için yeterli olacaktır."

Yağmur başıyla teşekkür etti. Bu, Marissya'nın onun kendini tutmasına yardım etmek için gücünü ödünç verdiği ilk sefer değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Kur yapma işi henüz bitmemişti.

Dax onun yanındaki sandalyeye otururken biraz inledi.

Gerçek dostum.

"Eşini görmedin mi?" Yağmur şaşırılmış bir halde Marissya'ya sordu.

Dax yorgun ama hınzır bir sırıtışla, "Oh, beni gördü, ," diye cevap verdi.

"Tekrar ve tekrar ve tekrar. Sorun da bu zaten. Sanırım böyle... güçlü... aktiviteler için çok yaşlı olabilirim."

"Marissya burnunu çekerek, Yağmur iyileşmeyi kastediyordu," dedi. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Ah. Aklım hâlâ dün gecede olmalı." Dax keflinin yarısını bir dikişte içti ve Rain'e geniş gözlerle baktı. "Bu kadının neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı-"

"Dax!"

Dün gece Ellysetta'nın örgüsü onu acımasızca tahrik ederken yedi çan boyunca çektiği acıya rağmen Rain, soğukkanlı, kayıtsız Marissya'nın böylesine ilginç bir kızıl tonuna büründüğünü görmenin neredeyse buna değdiğine karar verdi. Feyler bazı konularda alçakgönüllüydü ama eşler arasındaki ilişkiler bunlardan biri değildi. Eğer Marissya bu sabah hâlâ kızarıyorsa, dün gece sarayın belli bir süitinde yaşananlar ilginç olmaktan çok daha fazlası olmalıydı.

"Olasılıklar aklımı başımdan alıyor." Rain başını salladı ve güldü.

Utanc duygusunu unutan Marissya, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle Yağmur'a döndü. "Bin yıldır ilk kez güldüğünü duyuyorum. Bu sesi bir daha duyacağım hiç aklıma gelmezdi." Gözyaşları kirpiklerinde parıldadı. Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı gümüşü izler bırakarak döküldü. "Sevgili dostum Rain'e kahkahayı geri getirebilirse Feyreisa'ya ne mutlu."

Marissya'nın gözyaşları Rain'in kalbine dokundu ve ilk kez geçen yüzyılların onun için ne kadar zor olduğunu fark etti. Savaşlardan sağ kurtulan tüm kadimler Faering Sisleri'ni yaratmak için kendi hayatlarından vazgeçmişlerdi. Rain yüzyıllar süren delilikle mücadele ederken, geriye kalan en güçlü *shei'dalin* olan Marissya'yı Solan Topraklar'a liderlik etmesi için bırakmışlardı. Marissya tüm bunlara hiç şikâyet etmeden ve Rain'i en ufak bir şekilde suçlamadan katlanmıştı.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Başta hoş karşılamamış olsam da," dedi sessizce, "ve yine de kötü sonuçlanabilecek olsa da, tanrıların bana bahşetmeyi uygun gördüğü bu nimet için minnettarım. Hayatın neden yaşamaya değer olduğunu hatırlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Ellysetta bana bunu hatırlattı."

"O halde ben de Feyreisa'ya mutluluklar diliyorum," Dax. "Tanrılar onu sevse de, Ruh'u bir daha asla dün gece yaptığı gibi örmesin."

"En azından dokumanın *yedi çan* sürmesi için değil," diye düzeltti

Marissya. Rain alaycı bir kahkahayla "Şahit oldum," diye karşılık verdi. Bir an sonra ayağa kalktı

bardağını yeniden doldurdu ve odanın etrafına gizlilik kordonları ördü. "Onu bu kadar güçlü bir Ruh örerken iki kez gördüm. O sadece bir ustadan daha fazlası

o. Ve geçen gün yaptığı Hava örgüsü de üçüncü ya da dördüncü seviye bir beceri değildi. İki büyüye de bu kadar hakim olduğuna göre, atalarında hatırı sayılır bir Fey kanı olmalı, ama neden hiçbir ipucu göstermediğini anlamıyorum. Saf bir ölümlü gibi görünüyor ama büyüğü saf, güçlü bir Fey'e benziyor."

"Rain, o nasıl Fey olabilir?" Marissya karşı çıktı. "Gerçek dostların Büyücü Savaşları'ndan beri burada, Celerian'da fark edilmeden yaşadığına gerçekten inanabiliyor musun? Kendilerini Solan Topraklar'dan sürgün etmek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki? Böyle bir çift olsa bile, doğmamış çocuklarının dışı olduğunu fark ettiklerinde, onu korumasız bir dünyada tehlikeye atmaktansa kesinlikle bize geri dönerlerdi."

"Marissya'ya katılmak zorundayım," dedi Dax. "Çeliğine layık hiçbir Fey lordu kadınlarını böyle bir tehlikeye atmaz. Büyük ihtimalle annesinin dediği gibi, Büyücü Savaşları'ndan kalma bir büyü kalıntısı-"

Rain başını salladı. "Gökyüzünden bir tairin çağırmasını ya da Bel'in ruhunu iyileştirmesini ve dün gece Ruh'u böylesine ustalıkla örmesini hiçbir kalıntı büyü açıklayamaz."

Marissya, "O zaman belki de doğuştan ailesi saf ölümlü değildi," diye önerdi. "Belki de içlerinde kadim büyü bir atanın -Feylerin, Elflerin ya da Danae'nin- armağanlarını taşıyorlardı ve belki de kuzeyde kalan büyüün uyandırdığı şey buydu."

"Sian ve Trel Norban'da bu gizemi çözmeye yardımcı olacak bir şey buldular mı?" Dax sordu.

"Nei," dedi Rain. "Dün akşam edecekleri bir ipucundan bahsettiler ama dün gece kimse raporlarını alacak durumda değildi."

İki savaşçı Ellysetta'nın kökenini araştırmak için kuzeye gitmişti. Bir Tairin Ruh'uyla eşleşebilen genç bir kadın yerden bir lahana filizi gibi fışkırmamıştı. Dax ve Marissya'nın şüphelerine rağmen Rain, Ellysetta'nın saf ve güçlü büyü bir soydan geldiğine ikna olmuştu. Ailesinin kim olduğu ve doğumundan sonra onu neden Solan Topraklar'a getirmediikleri Rain'in çözmeye niyetli olduğu bir gizemdi.

"Her ne olsun," dedi Marissya, "bağın tamamlanabilmesi için gerçek kimliğini keşfetmesi ve gerekiyor."

"Bunu biliyorum. Ve en azından sonunda büyüye sahip *olduğunu* kabul etti ve büyüün kullanımı konusunda eğitim almayı kabul etti." Bir an sessiz kaldı, sonra , "Bu sabah rüyalarımı paylaştı. Rüyamda Fey'Bahren'e geri döndüğümü görüyordum. Fark etmemiştim ama o da benimle birlikteydi. Calah ve yavruları gördü, Sybharukai'ye ettiğim yemini duydu. Her şeyi tıpkı rüyamda olduğu gibi gördü."

Dax, "Rüyalarımızı paylaşmak bir iki kez başımıza geldi," dedi. "Mutlu olmalısın, endişelenmemelisin. Bu güçlü bir bağın işaretidir."

Marissya Rain'in yüzünü dikkatle izledi. Her zamanki gibi, gördüğünden çok daha fazlasını

hoşuna giderdi. "Ona tairen'den bahsetmedin."

Rain elindeki keffee bardağına baktı ve başparmağını camlı kulpun üzerinde gezdirdi. "Yağmur..." Marissya sadece onun adını söyledi ama sesi tek başına yeterliydi

öğüt.

"Ne yararı olacak ki? Zaten yeterince belirsiz biri. İki ırkın kaderini onun omuzlarına yükleyerek aramızdaki bağı yok oluşunu sağlamlaştırayım mı?"

"Gerçeğin Gözü seni buraya onu bulman için gönderdi Rain, çünkü o bilse de bilmese de bu ırkların kaderi onun omuzlarında. En azından neyin tehlikede olduğunu bilmesine izin vermelisin. Gerçek dostlar arasında gizlilik olamaz. Ayrıca, ona gerçeği söylersen, seni şaşırtabilir. Görünürde olmasa bile onda cesaret var."

"Doğru zaman geldiğinde," dedi Rain, "ona her şeyi anlatacağım. Şu anda ilgilenmemiz gereken daha acil bir kriz var."

Marissya sinirli bir süre ona baktı. "Gerçek bir eş bağıнын tamamlanmasında yeterince zorluk var, bunlara bir de sen ekleme Rain," diye uyardı. "Ona güven, tıpkı bir *shei'tan*'ın eşine güvenmesi gerektiği gibi."

Çenesi gerildi ve kızın sitemkâr bakışını irkilmeden karşıladı. Dudakları sıkıştı, sonra oflayıp pufladı ve konuyu değiştirmesine izin verdi. "Ellysetta'nın dokuması ziyafet salonunda lokalize oldu," dedi. "Sadece içeride olan bizler etkilendik. Neler olduğunu fark ettiğimizde, Dax salonun etrafına yeniden yönlendirme ve gizlilik ördü. Örgüye yakalananlar hatırlayacaklar ama başkaları onları görmeyecek ya da duymayacak. Ve çoğunu kendi odalarının mahremiyetine göndermek için elimizden geleni yaptık."

"Hızlı düşünme," diye onayladı Rain. "O anda yapabileceğimden çok daha fazlasını."

"Söylentiler hâlâ yayılabilir," diye uyardı Marissya.

"bununla ilgileniriz. En azından hazırlanmamız için bize biraz zaman tanıdınız." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dün gece ne öğrendiniz?"

Dax, Marissya'yla birlikte yemekten önce ve yemek sırasında konuştukları Celierian lordlarının listesini gözden geçirdi. Lordlar Konseyi'iki yüz üyesinden sadece otuzu Eld'le yapılacak antlaşmaya nasıl oy verecekleri konusunda hâlâ kararsız olduğunu açıklamıştı ve ne yazık ki Fey'in Eld'i Celieria'dan uzak tutmak için bu oyların neredeyse hepsine ihtiyacı olacaktı.

Celieria'nın pek çok soylusu Fey'karşı açıkça düşmanlık beslemeye başlamıştı. Hatta bazıları Rain'in Solan Topraklar'daki bin yıllık sürgününden sonra Celieria'ya dönmesinin *dahl'reisen* ve Fey'in Celieria'nın istikrarını bozmak için birlikte çalıştıklarının kanıtı olduğunu öne sürece kadar ileri gitmişti. Rain bunu Ellysetta'ya asla söylemeyecek olsa da, dokuması yaklaşan oylamayı kazanma umutlarını pekâlâ mahvedebilirdi.

"Dün gece olanlar her şeyi değiştirebilirdi," diye ekledi Dax. "Açıkçası, Marissya ve ben henüz Ellysetta'nın dokumasının etkilerini ölçme fırsatı bulamadık."

Marissya tekrar kızardı ve keflisini yudumlarken gözlerini kaldırıp tavandaki zarif yaldızlı alçı pervazları inceledi.

Rain Dax'a bakıp hayranlıkla kaşlarını kaldırdı ama Marissya'ya merhamet etti ve yorum yapmadan kızarmasına izin verdi. "Yani, Celieria'nın kaderini elinde tutan otuz lord var," diye özetledi.

"Bu sabah daha fazlasının oylarını değiştirmeyeceğini varsayarsak," diye onayladı Dax. "Hâlâ kararsız olanlar arasında Büyük Lordlar Orly ve Verakis en güçlüleri. Eğer onların desteğini alabilirsek, bir şansımız olabilir. Her biri muhtemelen daha küçük lordlardan bir düzine oy daha çekecektir."

"Dorian'ın Morvel'i bizim tarafımıza çekmesine hâlâ şaşıyorum. Bizim türümüze karşı hiç sevgi beslemiyor. Dün gece bunu açıkça ortaya koydu."

"Beş tane evlenmemiş kızı var ve onları alan yok," dedi Dax. "Onları görseydiniz nedenini anlardınız. Son birkaç yıldır kötü giden hasat yüzünden geliri azaldı ve yeterince büyük başlık parası teklif edemiyor. Sana piç oğlunun geçimini sağlamak istediğini söylediğini biliyorum ama aslında o kızları elinden çıkaracak kadar altın arıyor."

"Dorian ayrıca ona güneyde iki prestijli mülk sözü verdi," dedi Marissya. "Celieria'daki en büyük ikinci toprak sahibi olacaktı. Bu Lord Morvel gibi bir adam için büyük bir teşvik."

"Umarım açgözlülük dün gecedен sonra hâlâ onu cezbedecek güce sahiptir." Rain, Ellysetta'nın dokumasının olası sonuçlarını düşünürken yüzünü buruşturdu. "Onu son gördüğümde karısını masadan uzaklaştırmaya çalışıyordu ve karısının üzerindeki kıyafetler dökülüyordu. Ah, tanrılar." Yüzünü ovuşturdu. "Umarım daha önce odalarına varmışlardır..."

Marissya başını salladı. "Halkın önünde küçük düşürülmeyi affedecek biri değildir."

Üçü de sessizce birbirlerine baktılar. Soyluların, sadece pinalle ve keffee'ye aşırı düşkünlükten değil, büyüden kaynaklandığını anlamaları uzun sürmeyecekti. Feyler sınır tanımayan, dokuma odaklı bir çiftleşme gecesini kahkahalar, inlemeler ve birkaç kızarıklıkla geçistirebilirken, çoğu Celierialı bu tür konularda çok daha sıkı bağlanmıştı. Daha da kötüsü, istemeden de olsa, Ellysetta'nın büyüü Celieria'nın en güçlü soylularının, kendi mülklerinde krallar gibi hüküm süren bireylerin iradelerini ve çekingenliklerini geçersiz kılmıştı. Dün gece, bu krallar onun dokumasının boyun eğmez emirleri altında iplere bağlı kuklalar gibi dans etmişlerdi.

"Hasarı değerlendirmeli ve köprüleri onarmalıyız," dedi Rain. "Suçun Ellysetta'nın üzerine kalmasını istemiyorum. Eğer sorgulanırsanız, dokumanın bana ait olduğunu ima edin. Her halükârda onu yönlendirenin benim ihtiyacım olmadığını kim söyleyebilir?"

"Dorian'la konuşacağım," diye söz verdi Marissya. "Eğer dokumanın Ellysetta'ya ait olduğunu fark , diğer lordların da fark etmemiş olma ihtimali çok yüksek."

Kral Dorian'ın adı geçince Rain'in çenesi gerildi ve

başını salladı. Dorian'a şahsen, kraldan krala yaklaşması gerektiğini biliyordu ama Marissya yeğeniyle uğraşırken Rain'in olabileceğinden çok daha soğukkanlıydı.

Adam, sınırları Eld'e kapalı tutmak için *primus-Kralın İlk Hakkı'nı* kullanarak tüm bu siyasi mücadeleyi sona erdirebilirdi. Güçlü bir kral böyle yapardı. Ancak Dorian gücünün çok büyük bir kısmını Celieria'nın soylu Hanelerine teslim etmişti. Liderlik etmesi gerekirken fikir birliği aradı; ve Rain'in kuzeyde büyüyen karanlıkla ilgili uyarısına rağmen, yeniden kurulan bir Büyücü varlığına dair kesin bir kanıt olmadan, Dorian Lordlar Konseyi'nin iradesini geçersiz kılmayı reddetti.

"Teleos destek sözü verdi," dedi Rain, "yine de bize güvenmeyen lordların onun yüzünden oylarını değiştireceklerinden şüpheliyim." Teleos'un soyunda çoğu saf ölümlünün rahat edemeyeceği kadar çok Fey kanı vardı ve bu Fey gözlerinden ve hafif ışıldayan teninden anlaşılıyordu. "Lord Barrial bizim tarafımızda, en azından ve diğer lordların çoğu tarafından da seviliyor gibi görünüyor. Eğer dün geceki örgü onu bize karşı kıskırtmadıysa, çok faydalı bir müttefik olabilir. Dün gece giydiği *sorreisu kiyr'i* gördün mü?"

"*Aiyah*," dedi Dax. "Biz bunu merak ediyorduk. Sarayda düzenli olarak bulunmuyor ve Marissya ya da ben onu kristalle ilk kez görüyoruz."

"Onunla bir görüşme talep edeceğim ve neler öğrenebileceğime bakacağım." Rain koltuğunda arkasına yaslandı ve sıcak keflerini yudumladı. "Şimdilik, diğer lordları Eld'in hâlâ bir tehdit oluşturduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmaya odaklanalım ya da en azından Fey ile yapılacak bir ittifakın Eld ile yapılacak bir ittifaktan daha kazançlı görünmesini sağlayalım."

Kapalı göz kapaklarının arasından süzülen güneş ışığı Kraliçe Annoura'nın bakışlarını sulu bir kan denizi gibi kırmızı bir renkle doldurdu. Tek gözünü açtı, sonra keskin ışığa karşı inledi ve yüzüne bir yastık çekti. Tanrıların merhameti, her yeri ağrıyordu. Ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar her kası, her siniri, her santim derisi ağrıyor ve çığ hissediyordu.

Kulağında gürleyen bir horlama sesi duydu ve başını çevirdiğinde kocası Dorian'ın yanına uzanmış, çıplak, bir kolu ve bacağı üzerinde sahiplenici bir şekilde sallanırken buldu.

Aşağıya baktı ve kendi bedenini, karmakarışık çarşafın üzerinde hoyratça yayılmış halde buldu. Hizmetçiler içeri girip onu halde görmüşler miydi? Celieria'nın kraliçesi, çıplak ve bir denizyıldızı gibi açılmış, aval aval bakan herhangi bir aptalın önüne mi serilmişti? İpek çarşafın bir kenarından tutarak kendi üzerine çekti ve bu hafif baskı bile çığ, bıyıkları yanmış derisini tahriş ettiği için tısladı.

Aman Tanrım, ne geceydi ama.

Bir saray yemeği gibi sıkıcı ve sıradan bir şey nasıl bu kadar yanlışı gitmişti?

Anılar cam gibi net ve keskin bir şekilde geri gelirken elleri yatak çarşafının etrafında yumruk şeklinde kenetlendi. Saray yemeği. Dorian'ın Büyük Lordlar Barrial ve Morvel'i oğullarından biri ile Ellysetta Baristani'nin genç kız kardeşleri arasında evlilik bağı kurmaya ikna etmedeki beklenmedik ve hiç de hoş karşılanmayan başarısı. Rain Tairen Soul'un sıradan doğumlu eşini sanki Kraliçelerin Kraliçesi'ymiş gibi sarayda dolaştırması.

Bu hakaret çok fazlaydı. Annoura'nın için için kaynayan kızgınlığı taşmış ve oduncunun kızına haddini bildirme arzusu acı bir kararlılığa dönüşmüştü. Güvendiği bir kulağa fısıldanan bir söz, kızın kadehine hiç bitmeyen bir mavi şarap akışını ve yoğun etkili keffee'nin özel bir deminin kadehine girmesini sağladı.

Kızı sarhoş etmek, keffee'nin ezici afrodisyak etkisiyle onu kandırmak ve Celieria'daki tüm soylu hanelerin başkanlarının önünde kendini aptal yerine koymasını izlemek: Annoura'nın planı buydu.

Ama işler gibi .

Ellysetta Baristani'nin saray önünde kendini küçük düşürmesi yerine, ziyafet salonundaki herkes onun yerine bunu yapmıştı. Celieria'nın en güçlü soyluları aç kurtlar gibi birbirlerine düşmüşlerdi. Lordlar ve leydiler, Büyük Lordlar, hatta o ve Dorian, hepsi de cinsel açlığa karşı koymakta çaresizdi.

Elleri çaresizce birbirlerine uzanırken Dorian onun kulağına, "Ruh örgüsü," diye fısıldamıştı. Dorian'ın Fey kanı sayesinde büyüünün çağrısına onları yatak odasının mahremiyetine götürecek kadar uzun süre dayanabilmişti ama yine de örgüye karşı koyamamış ya da gücünü azaltamamıştı. O da kadın gibi büyüünün kaprisli komutlarıyla dans eden bir kuklaydı. Yedi çandan fazla bir süre boyunca ateşli bir yoğunlukla sevişmişlerdi. Orgazm üstüne orgazm, her biri bir öncekinden daha sarsıcı. Her doruk noktasının ardından daha derin, daha ısrarlı bir yanma geliyordu.

Annoura'nın boğazı bunu hatırlayınca sıkıca kapandı ve kalbi, sanki ağır taşlar ciğerlerindeki tüm havayı sıkıyormuş gibi hissettiği göğsünde bir tokmak gibi çarptı. Capellan kraliyet ailesinin bir prensesi olarak, her durumda komutayı ele almak ve asla bırakmamak üzere sert bir şekilde yetiştirilmişti. Yine de dün gece, Fey tek bir sihir örgüsüyle onu son kontrol yanılsamasından mahrum bırakmıştı. Güçsüz kalmıştı. Köleleştirilmişti. Bir başkasının büyüülü iradesi tarafından hükmedilmiş ve kontrol edilmişti.

Doğrulup dizlerini göğsüne çekti. Çaresizlik ne anladığı ne de nasıl başa çıkacağını bildiği bir duyguydu.

Arkasında Dorian kıpırdandı. hareket ettikçe yatağın kaydığını, elinin kalçasına dokunduğunu, parmaklarının sahiplenici bir şekilde beline dolandığını hissetti.

"Annoura?" Sesi hırıltılıydı, uykudan kalınlaşmıştı. "Yatağa geri dön, *kem'san*."

Fey sevecenliği karşısında irkildi ve omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Yatağa geri dönmek mi?" diye yankılandı inanamayarak. "Dün geceden sonra daha fazla çiftleşmek isteyemezsin herhalde?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadı ve bir gözünü açtı. "Yapsam bile enerjiyi toplayabileceğimden şüpheliyim, aşkım. Sadece seni kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor. Birlikte uyanmayalı çok uzun zaman oldu." Eli belini okşadı, başparmağı omurgasında bir çizgi çizdi.

Ağrıyan acısına rağmen, adamın elinin ardından yeni yeni başlayan arzuyu hissetti. Onu asla inkar edememişti. Tanıştıkları ilk andan beri. Gözleri onunkilerle kilitlenmişti ve o andan itibaren onu istemişti -öpücüğünü, sevgisini, ellerini üzerinde hissetmeyi, gülümsemesinin ona uçabilecekmiş gibi hissettirmesini.

Şimdi, hayatında ilk kez aklına çirkin bir düşünce gelmişti. *Dorian bunca yıldır onun üzerinde Fey büyüsü mü yapıyordu?*

Bu olasılık göz ardı edilemezdi. Damarlarında güçlü Fey kanı akıyordu. On nesil önce, atası Birinci Dorian, *shei'dalin* Marissya'nın kız kardeşi ve Karanlık Lord olarak bilinen katil *dahl'reisen* Gaelen vel Serranis'in ikizi Marikah vol Serranis ile evlenmişti. Bu evlilik kraliyet Celierian soyuna güçlü bir Fey büyüsü getirmişti. Dorian'ın Fey mirası, on nesil boyunca seyretilmiş bile, normal bir Celierian'ın üç katı bir hayat yaşamasını sağlamıştı. Son derece sağlıklıydı -sıradan ölümlü hastalıkları onu hiç etkilememişti- ve Hava ve Ruh dokuyabiliyordu, ancak ona göre büyülü akrabalarının onda birinden daha az ustalığa sahipti.

Şimdiye kadar hep ona inanmış, bağlılığının ve arzusunun ona olan aşkının doğal bir sonucu olduğunu düşünmüştü. Ama dün geceden sonra, hangi duyguların kendisine ait olduğunu ve hangilerinin Fey etkisinin sonucu olduğunu merak zorunda kaldı. Yüce tanrılar, Dorian'ın büyüsünün esiri olmuş ve bunun farkında bile olmamış olabilir miydi?

"Geri gel *Kem'Sharra*, seni biraz daha tutmama izin ver."

Adamın elinden ürkererek kurtuldu ve yataktan kalktı. Uzun platin rengi saçları sırtından aşağı, kalçalarının hemen üzerine dökülüyordu.

"Annoura?"

"Günün yarısı geçti bile. Mahkeme neden hâlâ ortaya çıkmerak ediyordur." Dün gece Dorian'la birbirlerinin bedenlerinden söküp attıkları gelişigüzel giysi yığınının üzerinden geçti ve hizmetçisinin her akşam kendisi için bıraktığı ipek sabahlığa uzandı. Annoura kollarını kolların içine soktu. İnce ipek, kendisini daha az çıplak, daha az savunmasız hissetmesine yardımcı oldu. Daha çok kendini.

Kemerini belinde düğümledi ve kocasına doğru döndü. Kocasını bir dirseğinin üzerine dayanmış, kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Şimdi ne yapacağını düşünmelisin, Dorian," dedi, sesinde tanıdık komut sesini yeniden duymaktan memnundu. "Sen

bunun cezasız kalmasına izin veremeyiz."

Doğrulup oturdu, kaşları daha da çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Tairen Ruh'u'nun dün geceki dokuması. Fey'in şartlarını çiğnedi-

Celierian ittifakı. Büyüsüyle zihinlerimizi ve bedenlerimizi manipüle etti. Onu ibretlik bir hale getirmelisiniz."

"O örgüyü Yağmur eğirmedi," dedi. "O kızdı, Ellysetta Baristani."

Annoura şok içinde bakakaldı. "Ama o Celierian!"

"Ben de öyleyim, canım. Teleos da öyle. Bu büyü yapamayacağımız anlamına gelmez."

Ona hiç büyü yapıp yapmadığını sormadan önce kendini tuttu. "O zaman ona bir örnek olmalısın. Ne de olsa o hâlâ senin deneğin."

"Bu Fey'i kızdırmaktan başka ne işe yarar ki? İttifak şartları bir Celierian'ın bir diğerinin üzerinde örgü eğirmesini yasaklamıyor." Bacaklarını yatağın kenarına attı ve ayağa kalktı. "Ayrıca, kızın ne bilmediğinden de eminim. O tam bir masum. Bunu anlamak için bakmanız yeterli. Onu çok fazla şarapla sarhoş ettikten sonra yaptığı bir şey yüzünden mahkemenin intikamına ve alayına maruz bırakarak zavallı çocuğu küçük düşürmeyeceğim."

Annoura kaskatı kesildi. "Onu sarhoş mu ettik?" Dorian onun kâhyasına verdiği sessiz emri duymuş muydu? Daha da kötüsü, korkunç derecede etkili kefle'den haberi var mıydı?

"Dün akşam ev sahibi bizdik, Annoura. Masamızda yemek yiyen misafirlerin durumu bizim sorumluluğumuzdadır."

Bilmiyordu. Cehaletinden duyduğu rahatlama, kayıtsızlığından öfkeyle savaştı. Kadın ters ters baktı. "Bu kadar mı yani? Bunun geçip gitmesine izin mi vereceksin?"

Şaşırmış görünüyordu. "Neden yapmayayım ki? Gerçekten kime ne zararı oldu ki?" Ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana dün gecenin en azından bir kısmından zevk almadığını söyleyemezsin. Ve sana söz verebilirim ki, muhtemelen kıza bir kral fidyesi ödeyecek en az yarım düzine yaşlı lord vardı... şey... onları tekrar bu şekilde canlandırmak için." Gülümsemesi çapkınca bir sırıtışa dönüştü ama kız aynı şekilde karşılık vermeyince ifadesi çabucak soldu. "Yapma hayatım, bu konuda çok katı davranıyorsun. Bu bir kazaydı."

"Tehlikeliydi, Dorian! Eğer bunu yapabiliyorsa, başka ne yapabilir?"

Yüzü sertleşti. "Cevabım hayır, Annoura. Kızı cezalandırmaya kalkışmayacaksın. Eğer Fey'leri tanıyorsam, olanların sorumluluğunu kabul etmenin bir yolunu bulacaklardır, böylece herhangi bir suç kızın değil, kendilerinin üzerine kalır." Yatağın etrafında dolanarak dün geceki kıyafetlerinin buruşuk yığına doğru yürüdü ve buruşuk pantolonunu çekti. "Ve bu, canım, onları itibarsızlaştırmak için yaptığın sayısız girişim göz önüne alındığında seni çok mutlu etmeli."

"Dorian!" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Bunu nasıl tersine çevirmiş ve *onu* kötü adam ilan etmişti? En son ne yapmış olursa olsun

gece örgüsü, o bunun kurbanıydı! İradesi gasp edilmişti. Gururu ve onuru ayaklar altına alınmıştı. Celieria kraliçesi büyü tarafından köleleştirilmişti ve kocası kral onun intikamını almak için hiçbir şey yapmayacaktı! Tüm bunları komik bir şaka, iç gıcıklayıcı bir maskaralık olarak görüyordu.

Dorian beyaz ipek tuniğini başının üzerinden çekerek yakasını açık bıraktı ve bronzlaşmış tenini ve göğsüne serpilmiş koyu renkli tüyleri gösterdi. Kıyafetlerinin geri kalanını olduğu yerde bıraktı. "Dün gece kelimelerin ötesinde bir zevkti - en azından benim için. Bu duyguyu paylaşmadığınız için üzgünüm. Sizden ayrılıyorum." Mükemmel, çalışılmış bir zarafetle eğildi. Yüzünde bir tokat gibi hissetti.

"Dorian." Kendine rağmen ona doğru bir adım attı, bir elini yalvarmak için uzatmıştı ama adam çoktan dışarı çıkmıştı.

Kapı arkasından kapandığında, eli titreyen bir yumruğa dönüştü. Fey. Her zaman, Fey ve kendi karısı arasında bir seçim yapması istendiğinde, onları seçerdi. Onu asla.

İhanet çok derindi. Onun için kendi ailesine sırtını dönmüştü. Tek amacı kraliyetten bir kocayla evlenmek ve onun krallığının gücünü Capellas'ın gücünü artırmak için yönlendirmek üzere yetiştirilmişti. Ama o bunu yapmamıştı. Dorian'ı, onun ailesinin bir piyonu olduğunu göremeyecek kadar çok sevmişti. Dorian'ın sarayında kendi iktidar koltuğunu kurmuştu elbette ama iradesinin her zerresini Celieria'yı Capellan gücüne asla ihtiyaç duymayacak ya da yenik düşmeyecek kadar güçlü kılmak için kullanmıştı. Onun sayesinde artık Capellalar yerine Celieria dünyaya hükmediyordu ve ailesi onu asla affetmemişti.

Karşılığında istediği tek şey Dorian'ın da ona aynı sadakati ve bağlılığı göstermesiydi ama artık onun bunu asla yapmayacağını anlamıştı. Dorian için Fey her zaman önce gelirdi.

Bu farkındalıkla birlikte, ona karşı her zaman hissettiği sevgi biraz azaldı ve kalbinde soğuk, taşlı bir kızgınlık tohumu kök saldı. Korku ve ihanet öfkeye ve yeni bir kararlılığa dönüştü. Dorian eski yöntemlere tutunabilir ve Fey'e olan çocuksu güvenine sıkı sıkıya sarılabilirdi ama o bunu yapmayacaktı. Capellas'ın prensesi olarak doğan ve şimdi dünyanın en güçlü kraliçesi olan Celieria'lı Annoura, Fey'in ve onların lanetli büyüünün Celieria'yı tasmayla gezdirmesine izin vermeyecekti.

Eld bir alternatif sunmuştu: Fey'i içermeyen ekonomik ve askeri üstünlük. Daha da önemlisi, Dorian'ın ölümsüz akrabaları Celieria'nın bağımsızlığına karşı çıkarsa Fey örgülerini bile engelleyebilecek kadar güçlü bir büyüye sahiplerdi.

Dorian Eld ticaret anlaşmasının yenilgiye uğratılması için elinden geleni yaparken, Annoura da anlaşmanın geçmesini sağlayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ellysetta'nın sabahı dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Kraliçenin zanaatkârlarından biri her geldiğinde, dün akşamki yemekte dokumayla ilgili bir şeyler duyduğunu ya da daha kötüsü, suçlunun kendisi olduğunu anladığını gösteren fısıltılar ve sinsi, bilmiş bakışlar bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde, o korkunç alay hiç gelmedi. Zanaatkârlar işlerine aynı örtülü kibirle ve eskisi gibi hızlı bir şekilde devam ettiler. Ya ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ya da bunu belli etmemek için büyük özen gösteriyorlardı.

Dün geceki dokumanın utancından daha kötüsü, onu takip eden kâbusun dehşet verici anlarıydı.

Karanlığın çukuru. Gölge Adam, "Göster kendini kızım," diye alay ederken, etrafını saran, üzerinde sürünen, keskin dişleri ve pençeleriyle etini kemiklerinden ayıran fareler. Tanıdığı ve tanımadığı binlerce kişinin cesetleriyle dolu uçsuz bucaksız savaş alanı. Devasa ordu, görüş alanının sınırlarını aşacak kadar büyüktü ve dünyayı iğrenç bir karanlık okyanusu gibi kaplıyordu. Tüyler ürpertici, ıslıklı ses tıslıyordu: *"Hepsini öldüreceksin. Sen bunun için doğdun."*

Gölge Adam ona dehşet üstüne dehşet göstermişti. Bel ve beşlisi katledilmiş, anne, baba ve ikizler öldürülmüştü; cesetleri kargalar için korkunç bir ziyafete dönüşmüştü.

En kötüsü de Rain'di. Ayaklarının dibinde ölmüştü. Fey yaşamının ısıltısı sonsuza dek sönmüş, sevgili gözleri ölümle süt rengini almıştı. Hatırası bile onu ürpertiyor ve haykırmasına neden oluyordu.

Tıpkı dün gece yaptığı gibi.

O tek, acı dolu inkar ııııııı onun olmuştu. Bir ömür boyu saklandığı şey bir anda paramparça olmuş ve Gölge Adam'a kendini ve sihrini göstermişti.

Boğazını sıkın elinin buz gibi pençesini canlı bir şekilde hatırladı. "Seni görüyorum... Ellysetta," diye haykırırken ve yüzünü ortaya çıkarmak için siyah pelerini geriye atarkenki ürpertici zaferini.

O yüz yüzüydü.

O, Gölge Adam'ın ordularının generali, Dünya'ya yıkım yağdırdığı .

"Feyreisa."

Karanlığın ordularını katliama götüren şeytani yaratıktı.

arkadaşları ve ailesi.

"Kem'falla."

Ona geleceği gösterdiğini iddia etmişti. Ve şimdi bile, günün parlak ışığında, onun doğruyu söylediğinden korkuyordu.

"Ellysetta!"

"Ellie?"

İki sesin keskin bir uyumla ona seslenmesi onu şimdiki zamana geri döndürdü. Kabusundaki hayaletleri silkeledi ve başını kaldırıp baktığında annesiyle Ravel'in yanında durduğunu ve onu derin bir endişeyle izlediklerini gördü.

Birden odanın boğucu derecede sıcak olduğunu ve etrafını saran terzilerin kızarmış yüzlerini yelpazelediklerini ve alınlarındaki boncuk boncuk terleri sildiklerini fark etti.

"Ateşi dokuyorsun, Feyreisa." Ravel gözlerini kırpmadan menekşe rengi bakışlarıyla onu izliyordu ve Feyreisa onun içinde biriken ince gerilimi görebiliyordu.

İşte o zaman derisinin içinde kaynayan büyüün ürpertisini hissetti ve Ravel'in beşlisinden Hava ve Ateş ustalarının odanın hızla yükselen sıcaklığını dağıtmak için aktif olarak dokuma yaptıklarını fark etti. Ellie sessiz bir nefes verdi ve içindeki büyü uğultusu anında sustu.

"Ellie," dedi annem tekrar, "iyi misin?"

Ellysetta annesine baktı ve gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Özür dilerim. Sadece düşüncelere dalmıştım." Ravel'e bir bakış fırlattı ve tekrarladı, *"Sieks'ta. Ne farkında değildim."*

Annesi pek ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu uzatmadı ve sabahın geri kalanında Ellie düşüncelerinin dağılmasını engellemek için çok çalıştı. Ravel ve beşlisi, Ellysetta'nın Gelin Kutsaması ayinini alıp Yağmur'la evlenebilmesi için gereken altı ayinden ikincisi için ona ve annesine Büyük Işık Katedrali'ne kadar eşlik ettiğinde zihinsel olarak tükenmişti.

Baristani'nin evinin dışında, Fey'in varlığına öfkelenerek orada toplanan protestoculardan hiçbir iz yoktu. Feyler tarafından dağıtılmışlar ve bu sabah evin etrafındaki dört blokluk bir alana dikilen yönlendirme örgüsüyle uzak tutulmuşlardı. Ancak bu bariyerlerin ötesinde kalabalık çok daha büyümüş ve gözle görülür biçimde daha da tedirginleşmişti. Feyler Ellysetta ve annesinin etrafında toplanmış ve yoğun, parlayan kalkanlarını kaldırmışlardı.

"Bunu yapmak zorundalar mı?" Lauriana dokumanın görünen ipliklerine bakarak mırıldandı.

"Bu bizim için anne," diye cevap verdi Ellysetta. "Rain güvenliğimizi daha fazla riske atmayacağı konusunda bizi uyarmıştı."

"Duygularını takdir etsem de," diye homurdandı annesi, "yöntemlerini onaylamıyorum. Büyü çözdüğünden daha fazla soruna yol açıyor." Çenesi sıkıştı. "Ve eğer bu Feyler beni takip edeceklerini sanıyorlarsa

Gittiğim her yerde, beni büyük, parlak bir büyülü balonla çevreleyerek, tekrar düşünebilirler." Kendisine en yakın savaşıya kaşlarını çattı. O da yüzünü buruşturmadan sadece baktı.

Birkaç saat sonra, Celieria Şehri'ni kutsal Grace Adası'na, Velpin Nehri'nin ortasındaki, üzerine muhteşem Büyük Işık Katedrali'nin inşa edildiği küçük adaya bağlayan altın köprülere ulaştılar. Bembeyaz mermerler ve pırıl pırıl altın varaklı çatılardan oluşan katedral, adanın zarif bakımlı çimenleri ve bahçeleri arasından güneş ışınları ve bulutlardan oluşan bir saray gibi yükseliyordu.

Ellysetta'nın en yakın arkadaşı olan ve Gelinin Kutsanması sırasında onun Honoria'sı olarak hizmet etmeyi kabul eden Selianne Pyerson, onlar geldiğinde zaten bekliyordu.

Ellie on üç mermer basamağı hızla çıkıp arkadaşını kucaklayarak, gülümseyerek ve araştıran bakışlarla karşıladı. "Nasılsın, Sel?"

Neyse ki Selianne bugün dünkü ayinde olduğundan daha mutlu görünüyordu. Masmavi gözlerindeki endişenin koyu gölgeleri solmuştu ve kucaklaştıklarında Ellie'ye verdiği gülümseme sıcak ve samimiydi. "Ben iyiyim, Ellie. Şey," diye düzeltti yüzünü buruşturarak ve adaya üşüşen kılıçlı savaşıllara bir bakış fırlatarak, "bu şartlar altında beklenebileceği kadar iyiyim." Gözlerini Ravel ve beşlisine dikti ve Ellie'nin elini tutan eli sıkılaştı. "Bunlar dün seninle birlikte olan Fey değil."

"Merak etme," diye onu rahatlatmaya çalıştı Ellie. "Düşüncelerini okumayacaklarına ya da konuşmalarımıza kulak misafiri olmayacaklarına dair aynı yemini ettiler. Onlara güvenebilirsin," diye ekledi Selianne tedirgin görünmeye devam edince. "Feyler yalan söylemez ve ettikleri yemine ihanet etmezler."

"Sen öyle diyorsan Ellie," diye mırıldandı Selianne ama pek de rahatlamış görünmüyordu.

Korkusu anlaşılabilirdi. Sel, Fey'in -ya da daha kötüsü Rain'in- Sel'in annesinin herkesin inandığı gibi Sorrelian değil Eld olduğunu keşfetmesinden korkuyordu. Rain'in kadim düşmanlarından özellikle nefret ettiği düşünülürse, Ellie bile onun bu sırrı öğrenmesi halinde neler yapabileceğinden korkuyordu.

Ellie başka bir şey söyleyemeden arkasından alaycı bir ses, "Vay, vay. Ellie Baristani. Seni burada görmek ne güzel."

Selianne yüzünü buruşturdu ve fısıldamak için yaklaştı, "Üzgünüm... Seni uyarmak istemiştin."

Ellie midesine bir şeylerin battığını hissederek döndüğünde çocukluk düşmanı Kelissande Minset'in katedralin girişinde durduğunu gördü. Doğrudan Ellie'ye bakıyordu, yaz mavisi gözleri buz, dudakları ise tatlı ve alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Genç ve yakışıklı bir asilzade Kelissande'nin yanında durmuş, mağrur ve oldukça kırılğan görünüyordu.

"Kelissande," diye selamladı Ellie.

Şehrin en zengin bankerlerinden birinin kızı olan Kelissande

Soylu bir kadın kadar şık giyinmişti. Elbisesi mavi sulu ipekten zarif bir şekerlemeydi, boğazından ve kulaklarından safir ve elmaslar damlıyordu ve sol elinde, mavinin çeşitli tonlarında birkaç sıra küçük safirle çevrenmiş kocaman yeni bir elmas yüzük takıyordu. Kelissande'nin bakışları Ellie'nin aynı derecede zarif safran rengi ipek elbisesinde gezindi ve gülümsemesi sıkılaştı.

"Görüyorum ki Feyler gardırobunu geliştirmişler."

Ellie, Kelissande Minset'in Ellie'nin görünüşünde hiçbir kusur bulamayacağını bildiği için yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Aslında, terzilerinden bana eşlik etmelerini isteyecek kadar nazik olan kraliçeydi." Kelissande'nin parmaklarını sıktığını gördü ve konuyu değiştirdi. "Buradaki ayinlere katıldığınızı bilmiyordum."

"Kelissande az önce nişanlandı," dedi Selianne. "O ve nişanlısı Sör Challen Sonneval, kendi düğünlerini planlamak için Büyükbaba Tivrest ile görüşüyorlardı. Sör Sonneval, sizi arkadaşım Ellysetta Baristani ile tanıştırayım, kendisi de kısa bir süre önce Tairen Ruhü ile nişanlanmıştı."

"Ah." Genç asilzade sonunda konuştu. Sesi, etkilenmiş saray aksanlarıyla dolu, sıkılmış bir tınıydı. "Tairen Ruhü ve bir marangozun kızı hakkında konuşulduğunu duymuştum." Soğuk kahverengi gözler Ellie'yi tepeden tırnağa süzdü. "İlginç."

Ellie onun ürpertici kabalığı karşısında gözlerini kırptırdı ve yanı başındaki Ravel, Sör Sonneval'ın gözlerinin açılmasına neden olan tehditkâr bir adım attı.

"*Nei*, Sör Ravel, her şey yolunda." Ellysetta herhangi bir sorun çıkmasını önlemek için elini kaldırdı.

Belinde, Bel'in ona hizmet etmek için kanını akıttığında verdiği siyah Fey'cha hançerini taşıyordu. Parmakları ipekle sarılmış kabzanın etrafına dolandı ve Bel'in kana bulanmış kılıcının elindeki hissi içini güvenle doldurdu.

"Ne mutlu ki böyle aydınlık bir zamanda yaşıyoruz," diye devam etti, "bir ahşap oymacısının kızı bir kralla, bir bankacının kızı da bir Ser'le evlenebiliyor."

Sör Sonneval'ın önce yüzü soldu, sonra da sözlerindeki bıçak darbeleri yerine oturunca yüzü kızardı.

Yanında, Kelissande'nin gözleri zorlukla kontrol altına alınabilen bir öfkeyle parlıyordu.

İfadesini sakın ve kibar bir şekilde koruyan Ellie soğukkanlılıkla bitirdi, "Ailem adına size mutluluklarımızı sunuyorum, Kelissande. Evliliğinizde hak ettiğiniz tüm mutluluğu bulmanız dileğiyle."

Ravel öne çıktı, yüzü taştan oyulmuştu. "Hanımefendi Minset, Sör Sonneval, ikinizden de gitmenizi istemek zorundayım. Feyreisa'nın ayinleri yakında başlayacak ve Feyler adayı koruyacak."

O konuşurken iki düzine savaşı, Ellysetta orada olduğu sürece kimsenin adaya girip çıkmasını engelleyecek koruyucu örgüleri örmek için adanın çevresine yayıldı. Kanon yasaları kimsenin Büyük Katedral'e silahla girmesini yasakladığından, Feyler Ellysetta orada olduğu sürece onu korumak için büyü barikatlarını kurmakta ısrar ,

Öfkeyle bağırıp çağırmasına ve krala söylemekle tehdit etmesine rağmen, Başpiskopos bile onları durduramamıştı.

Kelissande ve nişanlısı ayrılırken Ellie, "Benden gerçekten nefret ediyor," diye mırıldandı.

"Kimsenin ona üstünlük taslamasından hoşlanmaz," dedi Selianne. "Siz buraya gelmeden önce ötüşüne bakılırsa, sıradan bir Sör'le değil de bir lordla evlendiğini sanırdınız. Bir *Dorn* kadar fakir elbette - küçük bir güney lordunun yedinci oğlu - ama asil bir kanı var. Kızın başlık parasının büyüklüğü hoşuna gitmiş, babası da kanının maviliğini beğenmiş. Bence senin Fey kralıyla evlenmen fikrine katlanamadı ve seni koz olarak kullanmak için yapabileceği en iyi şey buydu." Selianne gözlerini devirdi. "Onun düğününü kaçırarak olman çok yazık. Büyük bir olay olacağı kesin."

Ellie kuru bir sesle, "Zaten kaçırıyordum," diye cevap verdi. "Kelissande Minset'in beni davet edeceğinden şüpheliyim."

"Ah, ama sen artık Tairen Soul'un gelinisin. Tabii ki sizi davet ederdi." "O zaman Kelissande Minset'in gösterisini kaçırdığım için daha da üzgünüm. benim iyiliğimi istiyorsun." İkisi de bu saçma fikre güldü.

Selianne'in kahkahasının sesi, parlak gülümsemesi ve dans eden gözlerinin tanıdık görüntüsü Ellie'nin üzerine bir sevgi dalgası gönderdi. Son birkaç gündür bunu çok özlemişti: dünyadaki en iyi arkadaşıyla kıkırdamayı. Birlikte büyüdükleri, sırlarını ve kahkahalarını, umutlarını ve korkularını paylaştıkları uzun yıllar geçirmişlerdi. Kendi ailesi dışında, dünyada daha çok sevdiği kimse yoktu.

Ellysetta'nın gözlerinde yaşlar parlarken Selianne'nin gülümsemesi soldu. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Ellie başını salladı ve gözyaşlarını düşmeden önce kırptırdı. "Kötü bir şey değil Sel. Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum - Rain yerine Den Brodson'la görmeyi tercih ettiğini biliyorum - ama burada benimle olduğun, Honoria'm olarak durduğun için çok mutluyum."

"Ah, Ell." Selianne kollarını Ellie'nin beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Sen her benim kız kardeşimsin. Senin yanında olmaktan başka nerede olabilirim ki?" İkisi biraz ağladı, sonra gülmek ve gözyaşlarını silmek için geri çekildiler. "Hadi," dedi Selianne, kolunu Ellysetta'nın koluna dolayarak, "içeri girsek iyi olacak. Büyükbaba Tivrest bir gemi patlatmaya hazır görünüyor."

Kadınlar katedralin eşiğinden adımlarını atarken, Ellysetta'nın eski nişanlısı Den Brodson, West End'in Arnavut kaldırım sokaklarında, çenesi vahşice bir kararlılıkla sıkılmış bir şekilde ilerliyordu.

artık!

Dün gece para ödediği çocuk ona Batay'

Sorreli ticaret gemisi kaptanı Mavi Midilli Hanı'na dönmüştü ve şimdi Den ile iyi kalpli kaptanın biraz samimi bir konuşma yapma zamanı gelmişti. Gerekirse çıplak yumruklu bir konuşma. Kalın parmakları sıkıca kıvrılırken Den'in parmak eklemleri bir dizi tatmin edici çatırtı ile patladı.

Sorreli kaptanın Den'e yaklaşıp gelinini geri almasına yardım edeceğine söz vermesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Ancak şu ana kadar Sorreli'nin vaatleri boş laftan başka bir şey değildi. Den geçen haftanın çoğunu Batay ve gizemli efendisi adına ayak işlerini yaparak geçirmiş olsa da, Ellie Baristani'yi geri almaya Kral Dorian'ın Den'in nişanını geçersiz ilan ettiği günden daha yakın değildi.

Den'in arkadaşı Garlie Tavitts dün gece bira içerken, "Işık seni kurtarsın," diye haykırmıştı, "baban artık krallar kadar zengin. Git kendine başka bir kız bul. Neden Fey'lerle uğraşmak istiyorsun ki?"

Garlie anlamadı. Kimse anlamadı. Nişanı bozmak için ödenen Fey altını Den'in babasına aitti, ona değil. Ve Den babasının olmaktan bıkmıştı. Ellie ve onun sihriyle kazanmayı planladığı para, Den'in tamamen kendine ait bir servet edinme şansıydı.

Ama bu artık parayla ilgili bile değildi. Artık mesele gurur, saygı ve zaferdi. Rainier vel'En Daris, Den'e ait olan bir şeyi çalmıştı. Batı Yakası'ndaki her lağım faresi Den Brodson'dan bir parça ekmek bile çalmaya cüret ederse Den'in hırsız kovalayıp ciğerini sökeceğini bilirdi. Ve bu bal dilli Sorreli deniz kaptanları için de geçerliydi. Den Brodson'da bir hortumcu izi yoktu.

Biraz hareket zamanı gelmişti.

Den, Mavi Midilli Hanı'nın kapılarını iterek açtı ve içeri girdi. Hancı ile yaptığı kısa bir görüşmenin ardından arka koridordaki özel yemek odalarından birine yöneldi ve kapıyı açmadan önce iki kez tıklattı. Kaptan Batay'ın artık tanıdık gelen yüzü, yara bere içindeki ahşap masanın üzerinden gülümsüyordu. Önünde kısmen yenmiş bir yemek duruyordu. Kan kırmızısı şarapla dolu bir kadehten içiyordu.

"Ah, Goodman Brodson, lütfen içeri gelin." Kaptan Batay şarap kadehini masanın üzerine koydu ve Den'e el salladı.

Den tereddüt etti. Sorreli kaptanın bir bakışıyla Den'in haklı öfkesinin her zerresi buharlaştı ve omurgasından aşağı buzlar aktı. Şok olmuş ve kafası karışmış bir halde orada durdu ve aniden ensesine yapışan korkuyu kovmaya çalıştı.

Onun nesi vardı böyle? Batay'ın gülümsemesinde hoşnutluktan başka bir şey yoktu. Canlı mavi-yeşil gözlerinde kurnazlık olduğu kesindi ama eğer kaptan kurnaz bir adam olmasaydı, Den'in yoldan çıkmış gelinini geri alma çabalarına pek yardımcı olamazdı. Yine de Den, hanın özel yemek salonuna girip kapıyı kapatırken omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı.

Den yaklaşırken Batay, "Hancı dün gece beni aramaya geldiğini ve sana bıraktığım notu aldığını söyledi," dedi. "İstedığım şeyi getirdin mi?"

Bu toplantının tonunu belirleme ve güç pozisyonu talep etme yönündeki tüm niyetlerine rağmen Den kendini yemek masasına bir yalvarıcı gibi yaklaşırken ve cebinden küçük ahşap müzik kutusunu uysalca çıkarırken buldu. Kutunun oymalı tepesinde iki adet macun mücevher vardı ve *Rainier'in Şarkısı* senfonisinin uvertürünün tiz bir yorumunu çalıyordu. Den bu melodinin ironik bir şekilde uygun olduğunu düşünmüştü.

"Mükemmel," dedi kaptan. "Bu iyi olur." Elini uzattı ve Den ona müzik kutusunu verdi.

"Hediyeği açacağını sana düşündüren nedir?" Den sordu. "Açacak, seni temin ederim. Onu açmak zorunda hissedecektir." Sorrelian ceketinin cebine uzandı ve boş bir cam şişe çıkardı.

"Tabii ona ulaşırsa," dedi Den. "O Feyler ona bir şey vermeme izin verecek değiller ya."

Yüzbaşı Batay şişeyi masanın üzerine koydu ve elini ceketinin altına attı. "Hediye hazır olduğunda, teslim edilmesi için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Sorreli yanındaki kınından uzun, kötü görünümlü siyah bir hançer çıkarırken Den geri çekildi. Çift ağızlı bıçak dar ve dalgalıydı, uzun kabzası siyah ve kırmızı ipek kordonlarla sıkıca sarılmıştı. Kabzasında altın çatallarla tutturulmuş büyük siyah bir mücevher parıldıyordu.

"Bu ne için?" Den çatallaşan bir sesle sordu.

"Sakin ol, Goodman Brodson. Sadece biraz kanına ihtiyacım var."

"Neden?"

"Ne çok soru var. Yardımımı ilk teklif ettiğimde bu kadar meraklı değildin."

"O zaman kanımı istemiyordun."

"Ama şimdi öyleyim." Kaptan Batay gülümsedi. "Sadece bir iki damla." "Peki ya hayır dersem?"

"O zaman korkarım ki birlikteliğimiz sona erdi. Kapı orada." İşaret etti. "Çıkarken kapıyı arkandan kapat." Bıçağı masaya bıraktı ve boş şişeyi cebine geri koydu. Kaptan kadehini kaldırdı, yakut şarabından kana kana içti ve Den olduğu yerde kalınca kaşlarını kaldırdı. "Eğer gelinini Tairen Ruhu'ndan kurtarmak istiyorsan Goodman, kalabilirsin. Ama kalmanın bedeli senin kanındır."

Den, Ellysetta'nın yeteneklerini ve onun olacak zenginliği düşündü. Zenginliği, gücü. Kibirli Tairen Ruhu'nu kendi oyununda yenmenin getireceği tatmini. İblis ruhlu Fey büyücüsü Den'in ödülünü çalmıştı. Den onu geri çalacaktı.

"Sadece bir iki damla mı?" "Tek ihtiyacım olan bu."

Den elini uzattı.

Ellysetta'nın altı ayınınin ikincisi şaşırtıcı bir sakinlikle geçti ve Ellysetta katedralin mutlulukla dolup taşığını tam olarak söyleyemese de, çünkü ilk ayının üzerinde asılı duran korku ve onaylamama yerine en azından belirli bir düzeyde kabullenme vardı. Büyükbaba Tivrest ayini ağırbaşlı ve gür bir sesle yönetti. İşleri bittiğinde, Feyler Ellysetta'ya eve kadar eşlik ederken, Anne ve Selianne Fey eskortu olmadan birlikte Madam Binchi'nin Queen's Street'teki dükkânına elbise provası için gittiler.

Bel ve Ellysetta'nın birincil beşlisinin geri kalanı orada bekliyordu, onları hiç görmediği kadar kötü görünüyorlardı ve Selianne'in arkadaşlığını payladıktan sonra keyif aldığı kısa süreli neşesi bir anda kayboldu.

Ravel'in beşlisi ayrıldığında Bel'e mutsuzca, "Çok üzgünüm," dedi. Çok sevdiği dostları haline gelen beş savaşıyı görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Çok yorgun ve bitkin görünüyorlardı ve bunu onlara o yapmıştı. O ve onun dokuması. "Yemin ederim bunu yapmak istememiştim."

Bel sadece başını salladı ve nazikçe gülümsedi. "*Las, kem'falla*, bunu biliyoruz." Kobalt gözlerinden hak ettiğinden çok daha fazla bağışlayıcılık parlıyordu. "Büyünüz uyanıyor ve bu asla düzenli bir süreç değildir."

"Bel haklı, Feyreisa," dedi Kieran, omzuna tünemiş minik beyaz kedi yavrusuna bakarken gülümseyerek. Love, Kieran'ın omzunun buzluğun altında saklanmaktan çok daha rahatlatıcı bir yer olduğuna karar vermişti. Çenesini kaşımak için uzattı ve Fey Earth ustasına saf bir kedi hayranlığıyla baktı. Güdük kuyruğu Ellie'nin kulağını okşuyor, minik pençeleri Ellie'nin derisine dolanarak yerini sağlamlaştırıyor ve evin etrafındaki güçlü büyü kalkanlarına rağmen o kadar yüksek sesle mırıyordu ki Ellie onu odanın öbür ucundan bile duyabiliyordu. "Hiçbir şekilde suçlanacak kişi sen değilsin."

"*Aiyah*," diye kabul etti Kiel. "Ayrıca, kimse yaralanmadı ve gerçek bir zarar da verilmedi."

"Bahse girerim böyle bir... canlanma için para ödeyecek pek çok adam vardır," diye yardımsever bir şekilde araya girdi Rowan, "ne demek istediğimi anladıysan." Sırıttı. Rowan'ın öyle bir espri anlayışı vardı ki Ellysetta bunun saf bir muziplik olduğunu anlamaya başlamıştı. Canavarları sopayla dürtecek ve kükrediklerinde gülecek türden biriydi. "Aslında," diye ekledi, "bizim çocuklar Kieran ve Adrial dün gece genelev bölgesinde birkaç yeni Fey efsanesi başlattılar."

"Ona Kieran Mavi Gözlü diyorlardı," dedi Kiel, Kieran'ın yanına yaklaşp ona hayranlık dolu, şurup gibi bir bakış attı. "Bir bakışta bayılıyorlardı."

Kieran büyüleyici gülümsemesini parlattı, artık meşhur olan mavi gözlerini kırptırdı,

Ve Kiel'i bayılma numarası yaparken yakaladı. Love, hiç eğlenmeden sarışın Fey'e vurdu.

"Küçük kardeş de Durdurulamaz Adrial'di," diye ekledi Rowan gururla. "O da onları bayılmıştı ama farklı bir nedenden ötürü." Fey kaşlarını salladı ve yine hınzır, çapkın bir mizahla sırıttı.

Ellysetta alev alev yanan yanaklarını elleriyle kapattı ve güçsüzce bir kanepenin koluna çöktü. "Bu hiç yardımcı olmuyor." Yaptığı şeye güldüklerine inanamıyordu. Bunda hiç de komik bir şey bulmamıştı.

Görünüşe göre Adrial de anlamamıştı. Diğer Fey'lerle birlikte gülmek yerine odanın diğer tarafına çekilmiş ve orada durmuş, boşluğa bakıyor ve sanki büyük bir duygu onu ele geçirmiş gibi titriyordu.

"Adrial?" Endişeyle ona doğru gitti. Fey-soluk teni diğerlerinden daha da beyazdı, kahverengi gözleri büyümüş ve odaklanmamıştı. Uzandı ve bir elini alnına bastırdı. Teni nemli gibiydi ve kör edici umutsuzluk duyularını hırpalarken nefesi kesildi. Adrial ondan uzaklaştı ve duyguları soldu.

"Dokunma bana." Sesi zayıftı, titriyordu.

Ellie odadaki diğer Fey savaşçılarının aniden uyandıklarının farkındaydı ama onları görmezden gelerek dikkatini Adrial'e verdi. "Hastasın," dedi. "Yatakta olmalısın."

"*Nei.*" Titreyen elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Ben . İyi olacağım."

"Adrial. Küçük kardeşim." Rowan yaklaştı. Kahkahası gitmiş, yerini endişe almıştı. "Feyreisa'yı dinle." Kardeşinin kollarını kavramak için uzandı ama Adrial onu uzaklaştırdı.

"*Nei.*" Adrial'in gözlerinde beyaz kıvılcımlar parladı. "Dokunma bana Rowan. İyiyim dedim ya."

Yavru kedi Love öfkeyle tısladı, Kieran'ın omzundan atladı ve mutfığa doğru koşmaya başladı. Bel, Kiel, Kieran ve ikincil beşlisinin beş savaşçısı Ellysetta'nın etrafını sarmak için ileri atılırken etrafında bir ışık küresi oluştu.

"O zaman neden Hava'yı çağırıyorsun?" Kieran sordu.

Adrial kaşlarını çatı. "I..." Gözlerindeki kıvılcımlar söndü. "Öyle ?" Avuçlarının topuklarını şakaklarına bastırdı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Belki de uzanmalıyım." Rowan'ın onu kanepeye götürmesine izin verdi.

"Konuş benimle Adrial," diye ısrar etti Rowan. "Beni engelledin. Sana Ruh'la ulaşamıyorum. Benimle konuşmalısın." Bel'e kısa ve sert bir bakış attı. "Marissya'ya ihtiyacımız var."

Bel başını salladı ve bir Ruh örgüsüyle uzaklara uzanırken gözleri odağını kaybetti. Marissya'yı çağırıyordu. "Geliyor," dedi bir an sonra.

"*Shei'tani.*" Rain'in sesi Ellie'nin zihninde güçlü ve net bir şekilde yankılandı ama

altta yatan bir endişe tonuyla. *"Yola çıkıyoruz. Adrial'den uzak durun."*

Uzak durmak mı? Adrial'e baktı ve dudağını ısırды. Ama o çok acı çekiyordu. Tüm içgüdüleri ona yardım etmesini gerektiriyordu. Adrial'e doğru bir adım attı ama Belliard tarafından yolunun kesildiğini gördü.

"Nei, Ellysetta. Bu konuda Feyreisen'e karşı gelmemelisin. Adrial'i neyin rahatsız ettiğini öğrenene kadar ona yaklaşmamalısın."

"Ama-"

"Ellysetta, bana itaat et!" Artık nazik, kur yapan bir talipten eser yoktu. Sadece saf, otokratik, itaate alışkın ve sorgusuz sualsiz itaat isteyen bir kral vardı.

İrkildi ve Bel'e ters ters baktı, çünkü Rain ters ters için orada değildi ama aynı zamanda Bel'in onu ele verdiğini de biliyordu. "Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Shei'tan'ın sana söylediklerini yaparak en çok sen yardımcı olabilirsin." Bel, Rowan ve Adrial'e , sonra sessizce ekledi, *"Ellysetta, beni dinle. Adrial'in farkında olmadan Hava çağırdığını gördün. O da Toprak ve biraz da Ateş kullanıyor. Sana çok kötü zarar verebilir. İçindeki Shei'dalin ona yardım etmek istiyor. Ama sen aynı zamanda Feyreisa'sın. Kendini riske atamazsın."*

Vücudundaki tüm kaslar protesto ederken, Ellie Adrial'den uzaklaştı. Fey'in, Feyreisa'nın her türlü zarardan korunması gerektiğine dair katı inancından nefret ediyor, Adrial'in acısını izlemekten ve ona yardım etme şansının bile nefret ediyordu. Her zaman iyi olduğu tek şey sevdiklerinin yaralarını ve duygularını hafifletmekti.

Rowan tekrar, "Konuş benimle Adrial," diye ısrar etti.

"Düşünemiyorum." Adrial ellerini gözlerinin üzerine bastırdı. "Düşünmek çok zor. Aklım binlerce farklı yöne gidiyor." Başını kanepeye yasladı ve yumuşak, umutsuz bir inilti çıkardı. "Dün gece sanki başka biri vardı ve şimdi sanki bir parçam, ruhumun bir parçası kayıp. Aramaya devam ediyorum ama bulamıyorum. Kayboldum. Tanrım, çok kayboldum." Gözleri açıldı. Boş, harap olmuş gözler. Kardeşinin tünüğünü yakaladı. "Bana yardım et, Rowan."

Rowan ağlıyordu. "Edeceğim, Adrial. Sana yardım edeceğim. Ruhum üzerine yemin ederim o."

Ellie de ağlıyordu. Bunu ona o yapmıştı. Şimdi ona işkence eden her neyse Adrial, onun yüzünden ruhuna girmişti, çünkü cehaleti ve sarhoş hayalleriyle onu savunmasız bırakan bir örgü örmüştü.

Bu fazlaydı. Hiçbir şey yapmadan öylece duramazdı. Adrial'in acısı onu parçalıyor, kalbini parçalıyordu. Ona sertçe baktı, derin bir nefes aldı ve hayatında ilk kez bilinçli olarak büyüsünü kullanmaya çalıştı. Marissya'nın ördüğünü gördüğü parlak ipleri düşündü. Işığın ve gücün parlayan şeritlerini hayal etti, bir şifa ağında birlikte dokundu

Sihir. Ağın Adrial'in üzerine çöktüğünü hayal etti. Konsantre oldu, görüntüleri gerçeğe dönüştürmeye çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Pinalle ve Keflee'nin verdiği cesaretle dün gece ne yaptığını hatırlamaya çalıştı ama her şey hâlâ çok bulanıktı. Kasıtlı olarak büyü yapmamıştı, sadece zihninin dolaşmasına izin vermişti. Ellie düşüncelerini temizledi ve şimdi zihninin dolaşmasına izin vermeyi denedi. Derin, sakinleştirici nefesler aldı ve yatıştırıcı şeyler, sakinleştirici düşünceler düşündü, bunları Adrial'e yansıtmaya çalıştı.

Yine bir şey olmadı.

İsteddiği zaman kullanamayacaksa büyü'nün ne faydası vardı? Hayal kırıklığı ve empatik acı onu dövüyordu. Adrial'in Fey güzelliğindeki yüzü ısırtıp çizgileriyle oyulmuştu; savaşçı bedeni titriyor, kardeşine sarılıp ağlıyor ve birinin, herhangi birinin ona yardım etmesi için yalvarıyordu.

Ellysetta dudağını ısırarak, bir şekilde ona verdiği zararı onarmak için çaresizce gözlerini kapadı ve dua etti. "Tanrılar, lütfen, ona yardım edin. Durdur onu. Acısını dindir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Onun anılarını elinden aldın, Ellysetta."

"Üzgün olduğumu söyledim!" Ellie, Rain'in öfkeli bakışını irkilmeden karşıladı. Aslında sadece biraz irkilmişti. Yine de Rain'in öfkesiyle yüzleşmek Bel'in yüzündeki hüzünlü hayal kırıklığıyla yüzleşmekten daha kolaydı. Öfke onun da öfkelenmesine izin veriyordu. Bel'in hayal kırıklığı ise, sanki ona bir şekilde ihanet etmiş gibi, kendini göbeğini kaşıyan bir *porgil* gibi hissetmesine neden oluyordu. "Bana onun yanına gitmememi söyledin, ben de gitmedim." Bel'e ters ters baktı. Kimseye ihanet etmemiştir. "İhanet etmedim! Onu iyileştirmeye çalışamayacağımı hiç söylemedin."

Marissya, Rain ve Dax geldiklerinde Adrial'i sessizce dinlenirken bulmuşlardı; ne önceki geceye dair bir anısı vardı ne de bu sabah peşini bırakmayan boşluk. Son on sekiz çan zihninde bomboş bir sayfaydı, tamamen silinmişti. Ve Marissya bu açıklamayı yaptığında, bir düzine suçlayıcı göz Ellie'ye çevrilmiş, o da sadece dudağını ısırıp umutla "Özür dilerim?" diyebilmişti.

Elbette yanlış bir şey söylemişti. Rain'den bir suçlama fırtınası başlattı, tam bir çeyrek çan sonra bile hala tüm hızıyla devam eden öfkeli bir tirad. Adrial, Marissya, Dax ve Rowan'ın eşliğinde saraya dönmüştü bile. Ravel'in beşlisinden iki savaşçı, Teris ve Cyr, Adrial ve Rowan'ın yerine dönmüşlerdi. Ve Rain hâlâ Ellie'ye öfkeyle ders veriyordu.

Sinirlenmeye başlamıştı. Bunca zamandır ona "Sihirini kullan. Sihirini kucakla." Rain'in tavsiyesine uyduğu için onu suçlamasının pek de adil olduğunu düşünmüyordu. Ne de olsa Adrial'in acısını dindirmişti. Belki istediği gibi olmamıştı ama acı gitmişti ve birkaç kayıp anı dışında Adrial gayet iyiydi. Hatta dün geceki taşkınlıkların tüm kalıntılarını bile iyileştirmişti. Leydi Marissya bizzat iyileşmenin ustalıkla yapıldığını söylemişti. *Birinin* bunun için en azından biraz minnettar olacağını düşünürdünüz!

"Onun anılarını almak istememiştin. Sadece ona yardım etmek istedim."

"Ona dokunmamalıydın," dedi Rain yirminci kez olsa gerek. "*Hiçbir* şekilde!"

"Belirtmediniz. Bana 'Tairen ile bahse girdiğinde sözlerine dikkat et' diyen sen değil miydin?"

Öfkesi o kadar sıcak, o kadar şiddetliydi ki, Ellie alevler görmeyi bekledi.

kafasından fırladı. "O bir oyundu! Bu senin hayatına mal olabilirdi. Ondan uzak durmanı söylediğimde ne demek istediğimi biliyordun."

"*Biliyor* muydum? Şimdi senin aklını okuyabilmem mi gerekiyor?"

"Yapabilirsin," diye hırladı. "Aramızdaki bağı kabul , aklımdan geçen her düşünceyi kendi düşüncenmiş gibi bilirdin."

Bir arkadaşına yardım etmeye çalıştığı için kendisine bağırılmasına kızan ve *bunu* bile doğru düzgün yapamadığı için daha sinirlenen Ellie, Rain'e bağırdı, "O zaman belki de bu aptal bağı kabul etmek istemiyorumdur! Belki de senin düşüncelerini beynimde istemiyorumdur. Belki de aklımın kendimde kalmasını tercih ederim! *Belki de Solan Topraklar'a geri dönmeli ve beni yalnız bırakmalısın!*"

Bağırışının yankıları, ardından gelen ölü sessizlikte çınladı. Beşlinin her üyesi tavanı, zemini ve çıplak duvarları incelemek için bir neden buldu.

Rain usulca, "Bunu kastetmiyorsun, Ellysetta," dedi.

"Öyle değil mi?" diye tersledi ama öfkesi şimdiden sönmeye başlamıştı. Az önce onun adını söylediğinde sesi hafifçe titremişti ve aralarındaki bağ içinde yükselen belirsizliği hissetmesine izin vermeseydi bile, o hafif titreme bunu ele verirdi. Onu derinden, kendisinden başka kimseye karşı savunmasız bir noktadan vurmuştu ve bunu biliyordu.

Ellie şakaklarını ovuşturarak gözlerini kapadı. Yorulmuştu. Baş ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu. Dün gece her şeyi berbat etmişti ve bu berbatlık bir şekilde Adrial'in acı çekmesine neden olmuştu. Sonra Adrial'i iyileştirmeye çalışmış ama onu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Ve şimdi, gerçekten kastetmediği öfkeli sözlerle Rain'i de incitmişti. Onun acısı içinde yanan bir boşluk gibiydi, sanki kendi acısıymış gibi gerçkti.

"Özür dilerim," dedi. "Elbette öyle demek istemedim. Bu sabah kendimde değilim." Sonra bu sözün saçmalığına güldü. "Bu sabah mı? Gökyüzünden inip beni ölesiye korkuttuğun günden beri kendimde değilim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Belki de bugün dışarı çıkmasak daha iyi olur. İkimiz de yorgun ve öfkeliyiz. Birbirimizle yalnız kalmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Korkuyorsun." Sesi kararsızdı, sanki el yordamıyla onun ruh halini anlamaya çalışıyordu. "Yapmak istemediğin şeyler yüzünden sana karşı asabi davrandım. Bunun tek nedeni senin için henüz anlamadığın bir tehlike olması. Ellysetta, aramızdaki bağdan korkma. Kabullenilmesi en kolay erkek olmadığımı biliyorum. Kendi ruhumu tanıyorum ve uçsuz bucaksız karanlık kuyular var, ama inan bana sadece senin mutluluğunu ve refahını istiyorum."

Ellie ilk kez Rain'in kendine olan güveninin sarsıldığını görüyordu ve hiç hoşuna gitmemişti. Rain onun kahramanıydı, hayatı hayalini kurduğu sihirli prensti, hayattan daha büyük bir efsaneydi. O ise sadece yirmi dört yaşında bir marangoz kıızıydı, bir hiçti. Bir efsaneyi titretecek güce sahip olmamalıydı ama yine de öyleydi. O gücü istemedi. Yapamazdı

Rain'in aşağılandığını görmeye dayanamazdı, özellikle de onun eliyle.

"Dün gece ne yaptığımı bilmiyordum," dedi. "Bu sabah biliyordum. Senin istemediğini bile bile Adrial'e yardım çalıştım." Onun gözlerine baktı ve omuz silkti. "İronik olan şu ki, ona yardım etmeye çalıştığım da hiçbir şey olmadı. Sadece denemediğim zaman başarılı oldum. Bunun kime ne faydası var?"

Yüzünü buruşturdu ve bir iç çekti. "Her halükarda özür borçlu olan benim, sen değilsin. Anlamadığım güçleri kullanmaya çalışmamalıydım. Bana yapmamamı söylediğin bir şeyi yapmamalıydım - kesin olmasan bile. Ve gitmeni ve beni yalnız bırakmanı istediğimi söylememeliydim. Bunu istemiyorum." Ayaklarına baktı ve bir ayakkabısının burnunu ahşap zemine sürttü. "Eğer bana inansaydın ve beni terk etseydin, hayatım boyunca pişmanlık duyardım."

Onun hareket ettiğini duymadı. Adamın ellerinin yanaklarını kavradığını, uzun parmaklarının saçlarının derinliklerine doğru kaydığını ve yüzünü nazıkçe kendi yüzüne doğru kaldırdığını hissetmeden önce botlarının koyu gölgesinin kendi kaygan ayaklarına yaklaştığını gördü.

"Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum," dedi. "Sizden talep ettiklerimizin çok fazla olduğunu ve bu kadar kısa sürede bu kadar çok değişikliğe alışmanın zor olduğunu biliyorum. Ve ben... en iyi günlerimde bile çabuk sinirlenen biriyim." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve başparmakları nazık bir elmacık kemiklerini okşadı. "Sana bağışlamak da duygularını incitmek istememiştim. *Sieks'ta*, kendimden utandım. Eğer seni memnun edecekse, *shei'tani*, bu güne yeniden başlayabilirim. Tüm sert sözler unutulur."

"Bunu isterim."

"*Doreh shabeila de*. Öyle olacak." Adam kızın elini dudaklarına götürdü ve öptü; kızın kalbini eriten şefkatli bir jestti bu. "Gel. Birlikte gökyüzünde dans edelim."

Bir çandan fazla uçtular, batıya ve kuzeye doğru ilerlediler, Kingswood'u geçip orta Celieria'nın inişli çıkışlı tarım arazilerine vardılar ve Sarne Nehri'nin sakin, berrak sularının yakınındaki ormanlık bir indiler.

Görkemli ateş meşeleri serin gölgelerini koruluğun üzerine düşürürken, su seven Naidja'nın uzun, akıcı dalları, adını aldıkları su ruhunun saçları gibi yumuşak akıntıda sallanıyordu. Pembe düğme papatyalar nehir kenarında bolca yetişiyordu, ince beyaz yaprakları parlak pembe merkezlerini çevreliyor ve havayı narin bir kokuyla dolduruyordu. Yağmur, Ellysetta için kır çiçeklerinden bir buket kopardı ve Ellysetta ayak parmaklarını serin suya daldırırken, bir düzine çiçeği papatya tacı şeklinde örüp başına yerleştirerek onu şaşırttı.

"Kraliçem," diye ilan etti.

Omuzlarını kamburlaştırdı. "Korkarım çok iyi bir tane değil."

"Bir savaşçı bir günde yaratılmaz. Kendine zaman tanı, *shei'tani*. Yeni rolüne alışacaksın."

"Belki. Yirmi ya da otuz yıl içinde." Pürüzsüz bir nehir taşına parmak bastı. "Tabii o zamana kadar var olan tüm Fey ittifaklarını tek başıma yok etmediğimi varsayarsak. Ve tüm dostlarıma ne zarar sadece tanrılar bilir." Çimenli kıyıda arkasına yaslandı ve yukarıdaki parlak mavi Celierian gökyüzüne baktı.

"Adrial'i rahatsız eden her neyse senin suçun değil Ellysetta. Geri kalanlarımızdan hiçbiri senin dokumandan yorgunluk ve bazıları için utanç dışında herhangi bir kötü etki görmedi. Ve ittifak yok olmadı. Kral Dorian kin tutmuyor."

"Bu ne demek? İki yüz kişiden biri mi?" Bir kolunu gözlerinin üzerine attı ve inledi. "Dün gece saraya gitmemem gerektiğini biliyordum. O aptal örgü olmasa bile, soyluların aralarındaki varlığımdan rahatsız olacaklarını biliyordum. Öyle de oldu. Orada olmama içerlediler ve beni getirdiğin için sana da içerlediler. Onlar krallığın akranları ve ne dersiniz deyin, bana hangi unvanı verirseniz verin, beni tepeden tırnağa Tairen'in Gözü kristalleriyle kaplasanız bile, ben onların dengi değilim ve asla da olmayacağım."

Dik oturdu ve uzun gece yarısı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Haklısın. Sen onların dengi değilsin. Sen benim *shei'tani'msin*. Benim gerçek eşimsin. Ve ben de Tairen Ruhu'yum. Celieria geleneklerine göre, dün gece o odada benim sosyal dengim olan tek kişi Dorian'dı. Benim gerçek dengim olan tek kişi sendin."

"Bunu nasıl söylersin? Ben önemsiz biriyim. Ben sadece sade, basit bir ahşap oymacısının kızıyım."

Rain alaycı bir şekilde güldü. "*Ajiana*, sen basit olmaktan çok ama çok uzaksın." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ve yanılıyorsun." Ona doğru eğildi ve bir tutam saçını yüzünden çekti. "Ellysetta, *shei'tanitsa* bağı eşit olmayan yarımalar arasında oluşmaz. Sadece aynı bütünün iki eşit parçasının olduğu yerde oluşur."

Doğrulup bacaklarını içeri çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "Bu da benim ne demek kanıtlıyor. olmaktan..." -uygun bir saçma karşılaştırma aradı- "bir tairen ve yavru kedi Love kadar uzağız!"

Yağmur'un dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bazen çok soğuk görünebilen lavanta rengi gözleri sıcaklıkla parlıyordu. Parmakları yumuşak bir okşayışla yanağının pürüzsüz tenini okşadı. "Birçok yeteneğini daha yeni keşfetmeye başladın. Önüne bir kitap koyduğunuzda okuyamadığı için bir çocuğu azarlar mıydınız? Ya da ilk kez ayağa kaldırdığınızda yürüyemediği için?"

"Ben çocuk değilim."

"Bunun . Hiç kimse ara sıra yanlış adımlar atmadan yeni bir yola giremez."

"*Yanlış adım* mı? Yanlış adımlar küçük şeylerdir. Kötü bir dikiş dikmek ya da yemeği yakmak gibi. Dün gece tam bir felaketti. Ve Adrial'e yaptığım şeyle bunu daha da kötüleştirdim."

Yağmur'un gözleri gölgelendi ve gülümsemesi soldu. Yanağındaki eli bıraktı. "Ellysetta, bir zamanlar dünyayı yakıp kavurdum. Binlercesi dostum ve müttefikim olmak üzere milyonlarca insan benim ellerimle öldü. *Bu* bir felaketti. Dün gece olanlar ise sadece bir utançtı."

İçindeki dehşetin ve kendinden tiksinden kabarışını hissetti ve bir anlığına, engellerini sıkıca kapatmadan önce onu rahatsız eden ıgıllıkların yankılarını duydu. Hayatının her günü, geri dönüşü olmayan birkaç delilik anında yaptıklarından dolayı hayal bile edemeyeceği bir suçluluk duygusu çekiyordu. Ve farkında olmadan aşağılayıcı bir akşamı bununla karşılaştırmıştı.

Gözlerinde yaşlar yandı. Neden son zamanlarda söylediği ve yaptığı her şey yanlış çıkıyordu? "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim." Bulanıklaşıp dalgalanırken sıkıca kavuşturduğu ellerine baktı. Onu hayal kırıklığına uğratmaya ya da kendini onun gözünde küçültmeye dayanamıyordu ama her seferinde tam da bunu yapıyor gibiydi. "Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın." Boğazı düğümlendi ve sesi atallaştı.

"*Nei, shei'tani*. Bunu asla düşünemezdim."

Sesi çok yumuşak, şefkatli ve pişmanlık doluydu. Bütün gün duygularını kontrol altında tutmak için koruduğu bariyerler yıkıldı. Gözlerinden yaşlar zarif bir sel gibi aktı. Yüzünü kapattı ve çaresizce hıçkırdı. Yağmur küçük, itiraz eden bir ses çıkardı ve onu kollarına çekti ama bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu.

"*Las, shei'tani. Nei avi*. Sakın ağlama. *Ve khoda kem'san*." Yağmur Ellysetta'yı nazıkçe salladı ve dağınık saçlarını okşadı. Yetersizlik ve çaresizlik duyguları ona binlerce kazma dikenini gibi batıyordu; insanın etinin derinliklerine gömölüp acı verici, zehirli bir zehir salgılayan türden.

Suçluluk duygusu ona saldırdı. Onu sahiplendiği andan itibaren, Ellysetta'yı önceki hayatının tanıdık konforundan koparmış ve az hazırlıkla- kendi hayatının tehlikeli, düşmanca akıntılarına itmişti. Daha da kötüsü, ona nedenini bile söylememişti.

Korkularını gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Yabancıların onu uygun gördükleri kraliçe formuna sokmalarına izin verircesur bir yüz takınmıştı. Sanki zaten hepsini gölgede bırakacak kadar kraliçe değilmiş gibi.

Başını eğdi, alnını onunkine dayadı ve gözlerini kapattı. Bir anda Marissya'nın haklı olduğunu anladı. Ellysetta ile aralarında gerçekler ortaya çıkmadan ne sevgi ne de güven olabilirdi.

Onun gözyaşlarının dinmesini bekledi, sonra bir yerlerden kendi gözyaşlarını çıkardı

Cesaret. "Sana söylemem gereken bir şey var." Avucunu öpmek için başını çevirdi, sonra aralarına mesafe koyarak ayağa kalktı.

O da ayağa kalktı ve adamı takip etmeye başladı, sonra adam yüzünü ona dönünce durdu. İfadesinin taş dönuştüğünü biliyordu. Fey metaneti maskesinin arkasına saklanmadan söylemesi gereken şeyi söyleyemezdi ama onun kararsızlığı, parlaklığını azaltan tereddüt, kontrolünün sarsılmasına neden oldu.

"Ellysetta..."

Yutkundu, ellerinin titrediğini ve nabzının boğazının narin derisinin altında hızla attığını görebilmesine rağmen bakışlarını ondan ayırmadı. "Ne oldu Rain?"

"Doğruluk Gözü'nün seni bulmam için beni gönderdiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Çünkü ben senin gerçek eşinim."

Rain başını salladı. "*Aiyah*, bunun bir parçası olduğuna eminim ama aslında eşleşmemiz beklenmedik bir nimetti. Başka bir konuda Göz'e danışmış ve sorunumun çözümünü bana göstermesini istemiştim. O da bana Celerial'yı gösterdi... ve seni."

Ellie kendini durdurmadan önce geriye doğru yarım adım attı. "Göz hangi sorunu çözeceğini söyledi, Rain?" İşte yine o sessiz cesaret. Kaçmak istiyordu. İçindeki dürtünün kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındığını hissedebiliyordu. Yine de olduğu yerde durdu.

Bunu ona söylemenin kolay bir yolu, darbeyi hafifletecek bir geçiş yoktu. Bu yüzden ona gerçeği açıkça söyledi. "Bu sabah bana anlattığın rüya - Fey'Bahren'de durup yumurtada ölen yavruları izlediğin ve Sybharukai'ye onları kurtarmanın bir yolunu bulacağıma dair yemin ettiğimi duyduğun rüya - o bir rüya değildi. Tairenler ölüyor Ellysetta ve eğer bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak, Feyler de onlarla birlikte ölecek. Göz'den tairenleri ve Feyleri kurtarmanın anahtarını istedim ve o da beni sana gönderdi."

Selianne evinin küçük yan kapısını iterek açtı ve düzenli bahçeden geçerek dantel perdeli mutfak kapısına yaklaşırken hasır bonesinin iplerini çözdü. Sıkıntılı düşünceleri bütün öğleden sonra olduğu gibi Ellysetta'ya ve onun Rain Tairen Soul ile bekleyen evliliğine döndü. Selianne, Ellie'nin mutluluktan parladığını görebilmesine rağmen, bu sevinci paylaşmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Ellie çok iyi bir arkadaşı ve Selianne büyüünün tehlikeleri ve kötü şöhretli Yağmur Tairen Ruhu'nun korkunç gücü hakkında bu evliliği mutlu bir olay olarak göremeyecek kadar çok şey okumuştı. Ellie o kaba Den Brodson'la, hatta şehvet düşkününü yaşlı yıldız ustası Norble Weazman'la evlenseydi çok daha iyi *olurdu*. En azından verebilecekleri zarar sadece fiziksel olabilirdi. Feyler insanların zihinlerini kontrol edebiliyorlardı -ve tanrılar başka neler yapabileceklerini biliyorlardı.

korkunç bir büyü.

Selianne yan kapıyı açtı ve kendini küçük, güneşli mutfağına bıraktı. Bonesini kapının yanındaki askıya asarken, "Anne?" diye seslendi. "Bannon, Cerlissa, anneniz ." Mutfak boştu ve çocukları duyamıyordu. "Anne?"

Kısa bir koridordan ana odaya doğru yürüdü ve ani bir korkuyla donakaldı. Ocağın önüne serilmiş bir battaniyenin üzerinde yatan çocuklarının uyuyan bedenlerinin üzerinde bir adam duruyordu. Annesi koridor girişinin yanında hareketsiz duruyordu, yüzünde boş bir ifade vardı.

Adam döndü, canlı mavi-yeşil gözleri hiç tereddüt etmeden Selianne'i buldu ve Selianne'üzerine bir buz dalgası yayıldı. Ne adını ne de yüzünü hatırlayabilse de, adamın görüntüsü korkunç derecede tanıdık geliyordu; sanki Fey Celieria'ya geldiğinden beri son birkaç gündür başına bela olan karanlık kâbuslardan birinden bir görüntü gibiydi.

Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ah, Selianne, buradasın. Endişelenmeye başlamıştık."

Elini soğuk bir ağrının zonklamaya başladığı göğsüne götürdü. Çocuklarına doğru çılgınca bir yarım adım attı, sonra boğuk bir çığlık attı ve adamın elindeki dalgalı siyah bıçağı görünce tekrar durdu, keskin ucu ölümcül bir tehdit gibi parlıyordu.

"Kimsin sen?" Sesi korkuyla titriyordu. "Ne istiyorsun?" "Ne istiyorum ben?" Adamın gözleri dehşet verici bir tonda karardı. siyah, sonsuz, dipsiz, ruhsuz siyah, kötü niyetli kırmızı ışıklarla parıldamaya başladı. "Neden, sen, evcil hayvanım."

Selianne tepki veremedi annesi onun önüne geçti, açık avucunu kaldırdı ve Selianne'nin yüzüne parlak beyaz bir toz bulutu üfledi. Selianne şok içinde nefesini tuttu, ardından toz ciğerlerine dolunca boğuldu.

Garip bir uyuşukluk çöktü üzerine. Görüşü ve sallanmaya başladı. Elleri uzandı ve kendi sesini duydu, tuhaf bir şekilde uzak geliyordu, şaşkınlıkla mırıldanıyordu, "Anne?"

Kolis Manza kızın *somulus* tozuna yenik düşmesini izledi ve dün geceki bitmek bilmeyen seks partisine rağmen, tanıdık bir arzu kıpırtısı hissetti. Sarı saçları ve masmavi gözleriyle inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Yüce Büyücü'nün sarayının güzelleri arasında bile kendine yer bulabilirdi.

"Buraya gel, Selianne." Sabırlı ve gülümseyerek onu kendisine doğru salladı. Eld doğumlu annesinin aksine, çocukluğunda ruhu bağlanmamıştı, bu yüzden Kolis Selianne'yi bir rüya durumuna sokmak ve onun bilgisi olmadan düşüncelerini ve eylemlerini yönlendirecek direktifler yerleştirmek için ilaçlar ve dikkatli Ruh ve Azrahn örgüleri kullandı. Feylere karşı duyduğu korku ve güvensizliği artıran direktif ve yakında ona Kolis'in

Arkadaşına düğün hediyesi ve onu şimdi ona getiren şey. Şu anki trans halindeyken, efendisi ziyaretlerine dair tüm anıları bilinçli zihninden dikkatlice çıkarmış olsa da onu tanıyor ve ona itaat ediyordu.

Güzel gözleri odaklanmadan yaklaştı, ancak adam durmasını işaret ettiğinde durdu ve itaatkâr bir şekilde sol kolunu uzattı. Daha önceki üç buluşmalarında da onu bu kolundan kana bulamıştı ve ilk kana bulamadan sonra hançeriyle damarı açtıktan sonra doğrudan etinden içme zevkini tatmıştı.

"Hayır, hayatım." Yavaşça elini kavradı ve dudaklarına götürerek parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Değişiklik havasındayım." Elini korsajının bağlarına götürdü ve bu hareketine, kocasının anılarını zihninde canlandıran bir Ruh örgüsüyle eşlik etti.

Selianne elbisesinin kumaşını tutan bağları gevşetirken dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yumuşak, solgun teni özgürlüğüne kavuştu. Kolis hançerini dolgun bir göğse doğru kaldırdı ve ritüel sözcükleri mırıldanırken meme ucunun yanındaki hassas deriyi kesti. Kabzasındaki mücevher zengin, tatmin edici bir kırmızı renkte parladığında, bıçağı dudaklarıyla , onu emdi, anne sütünün tatlı, sıcak tadı kanının tuzlu, tatlı tadına katılırken güldü.

"Tairen'ler ölüyor ve Fey, tüm o muazzam güçlerine rağmen onları kurtarmanın bir yolunu bulamıyor ama sen *benim bulabileceğimi* mi sanıyorsun?" Ellie sersemlemiş bir halde arkasındaki ateş meşesinin kalın, yumrulu gövdesine yaslandı. Parmakları ağaç kabuğunun sert oluklarını derinlemesine kazıyordu. Tam bir şok içinde Rain'e baktı. Onun ne söylemesini bekliyorduyorsa, öyle bir şey söylememişti. "Böyle bir şeye nasıl inanabilirsin?"

"Göründüğü kadar zorlama değil," diye cevap verdi. "Tairenleri öldüren şey sadece yumurtadaki yavrulara saldırıyor. Yuvalama inine tairenlerden başkası giremez, bu yüzden Büyücü Savaşları'ndan beri Fey'Bahren'e ayak basan tek Fey benim. Ancak sen benim gerçek eşimsin ve tairenler seni akrabaları olarak kabul edecektir. Hiçbir *shei'dalin'imizin* yapmasına izin verilmediği gibi yumurtalara yaklaşabilirsin."

"Peki bunun ne faydası olacak? Ben *Shei'dalin* değilim."

"Ellysetta, Bel'in ruhunu bir dokunuşla iyileştirdin. Basit bir kucaklamayla kendi işkencemi hafiflettin. Marissya yaşayan en güçlü *shei'dalin'imiz*, ancak bin yıldır hiç bu başaramadı. Ve sen bunu hiç denemeden ve hiçbir eğitim almadan yaptın. Tairen'i kurtaracak güce sahip biri varsa, o da sensin, buna hiç şüphem yok."

Kadın hayretle ona baktı. "Bir devlet yemeğini bile berbat etmeden . Tairenleri kurtarmak yerine, onları daha hızlı bir yok oluşa mahkum etmem daha olası!"

"Sadece kontrolü öğrenmen gerekiyor, *shei'tani*. Sana bunu öğretmeye yardım edebilirim." Parlak Lord onu kurtardı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başka bir yolu yok mu? Belki de bu Doğruluk Gözü'ne geri dönüp başka bir cevap istediğinizi söyleyebilirsiniz."

Yağmur alaycı bir kahkaha attı. "*Nei*. Dünyanın kendisi tehlikede olsa bile, Göz'den bir kez daha görme talebinde bulunacak cesareti toplayabileceğimden şüpheliyim. Geçen sefer benden memnun kalmamıştı ve Göz'ün hoşnutsuzluğunu belli etmek için çok... etkili bir yolu var."

Ellysetta'nın zihninde Yağmur'un acı içinde çığlık attığı bir görüntü canlandı. Sessiz bir acı anısı duyularını sızlattı. Elleri içgüdüsel olarak yumruk şeklinde kıvrıldı ve omurgası kaskatı kesildi. "Bu Göz... ondan yardım istediğinde canını mı yaktı?" Sesi alçaktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Rain'in ağzının kenarlarında dans eden mizah, memnuniyete dönüşerek derinleşti ve gözleri parlamaya başladı. Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ben istemedim. Talep ettim. Oldukça kaba bir şekilde. Göz küstahlığım yüzünden beni cezalandırdı, hakkı olduğu gibi." Yumruklarını dudaklarına götürdü ve sıkılı parmaklarını öptü. "Şu haline bak, bana verdiğini düşündüğün zarar için Solan Diyarlar'ın en büyük güçlerinden biri olan Doğruluk Gözü'yle savaşmaya hazırsın. Ve sen hâlâ bir korkak olduğuna mı inanıyorsun?" Gülümsedi ve başını salladı. "İçindeki tairen'i uyandırmak için daha fazlası gerekebilir, *shei'tani*, ama ruhunda yaşadığından asla şüphe etme ve gerçekten de çok şiddetli."

Ondan yayılan gurur ve onay, onu sıcaklığıyla sarıyor ve Göz'ün ona sert davranmasına verdiği şiddetli tepkiyi yatıştırıyordu. Ama onun onayı bile göğsündeki boğucu gerginliği yatıştıramadı. Hem Tairen'in hem de Fey'in kaderi onun omuzlarındaydı ve ondan mucizevi bir şekilde onları kurtarmasını bekliyordu.

"Bu işte yalnız değilsin Ellysetta," dedi Rain, korku dolu bir bulut gibi etrafında dönen duyguları açıkça hissederek. "Bu görev ikimize de ait. Senden tek istediğim, halkımı kurtarmak için bir yol bulmama yardım etmen."

Onun sevgili yüzüne baktı, o kadar güzel, o kadar içtendi ki. Tüm hayatı boyunca onu hayal etmiş, tüm hayatı boyunca onun çektiği acılar için ağlamış ve tanrıların ruhuna huzur vermesi için dua etmişti. Ve şimdi burada, önünde durmuş, ondan yardım istiyordu.

Onu nasıl reddedebilirdi ki?

Derin bir nefes aldı, sahip olduğu azıcık cesareti ısıtıcı bir şal gibi etrafına sardı ve başını salladı. "Elimden gelen her şeyi yapacağım Rain, ama bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değilim."

"Çizgiye yaklaşmak savaşın ilk zaferidir, *shei'tani*. Küçük cesaretlerinizi kutlamayı öğrenin. Onlar daha büyük cesarete giden yolu aydınlatır." Kızın ellerini dudaklarına götürdü. "Bu ilk dansta senin *chatok*'un, akıl hocan olmak benim için bir onurdur."

Çarpan dizlerine rağmen çenesini sıkılaştırdı ve çenesini kaldırdı. "Peki nereden başlıyoruz, *chatok*?"

Adamın kısık kahkahası kadının hislerini dalgalandırdı. "Tüm maceralarda olduğu gibi

ilk adımla. Küçük, basit bir şey. Büyüyü gerçekten kontrol edebilmeniz için önce onun kalıplarını öğrenmeniz gerekir. En yaygın kalıplarla başlayacağız: tüm var olan içsel sihir."

Kaşları kalktı. "Tüm canlıların büyüye sahip olduğuna mı inanıyorsun?"

Gülümsedi. "Elbette, Ellysetta. Yaşam sihirdir. Ateş, Toprak, Hava, Su, Ruh ve Azrahn'ın birleşimidir. Enerji, madde, bilinç ve ruhtur."

"Bu ağaç" -arkasındaki ateş meşesinin geniş gövdesini işaret "bilinçli mi?"

"Senin ve benim bildiğimiz gibi değil, ama *aiyah*, öyle. Bütün ağaçlar köklerini en iyi su kaynağına doğru göndermeyi bilmez mi? Hepsi güneş ışığını bulmak için dallarını eğmez mi?"

"Bu sadece işlerin doğal yolu. Dallar güneş ışığının daha fazla olduğu yerde büyür çünkü güneş ışığı olmadan hayatta kalamazlar, istedikleri için değil."

"Hiç bir şeye dokunup onun büyüsünü hissetmedin mi?" "Hayır."

"Dokundum. Çocukken, Ruh Maceramdan hemen önce, kendi büyüm içimde uyanırken, Dharsa sokaklarında ve Corunn ovalarında çan üstüne çan çalarak, içlerindeki büyüü tespit edip edemeyeceğimi, varlığıma yanıt vermelerini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için her türlü şeye dokunarak geçirdim."

Rain Tairen Soul'u bir erkek çocuğu olarak hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. "Yanıt verdiler mi?"

"*Aiyah*." Gülümsedi, uzun zaman önceki bir çocuğun memnuniyetinin küçük bir yankısı. "O zamanlar bile, Tairen Ruhu gücünün kaynağına dokunmadan önce, beni tanıyor ve hoş karşılıyorlardı. Ağaçlar yapraklarını hışırdatırdı. Çimenler bana doğru eğilirdi."

"Rüzgârdan olabilir."

Ona iğrenmiş bir bakış attı. "Feytales'e bu kadar bağlı olup da nasıl bu kadar inançsız olabiliyorsun? Rüzgâr değildi, seni temin ederim. Al bakalım. Sana göstereceğim." Tek bir zarif hareketle onun etrafından dolaştı ve elini ateş meşesinin sert gövdesine koydu. Gözlerinde sihir yaptığını gösteren en ufak bir parıltı yoktu ama Ellie onu izlerken kalın dallardan oluşan gölgelik yavaşça aşağıya, ona doğru eğildi. Diğer bütün ağaçlar rüzgârda hışırdamaya devam ediyordu. "Gördünüz mü?"

"Dallara bunu yaptırmak için büyü kullanmıyorsun değil mi?" Hiçbir şey algılayamasa da emin olmak için sormak zorunda kaldı.

"*Nei*. Ben sadece ağaca dokunuyorum ve ondan beni kabul etmesini, büyüsünü benimle paylaşmasını istiyorum." Elini gövdeden çekti ve dallar tekrar yerine oturdu. "Gel. Sen de . Elini bu şekilde ağacın üzerine koy." Elini ağaca doğru götürdü ve avucunu yavaşça ağaç kabuğuna bastırdı. "Ne hissediyorsun?"

"Havla."

İç çekti. "Bunun dışında." Ona sertçe baktı. "Komik olduğunu sanıyorsun."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu komikti. et."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum. Ciddi ol. Sadece bir anlığına, *pacheeta*, sonra benimle biraz daha dalga geçebilirsin."

Yüzündeki espriyi düzeltti ve boğazını temizledi. "." Parmaklarını uzattı ve elini ağacın gövdesine daha sıkı bastırdı. "Ciddiyim ama ağaçtan başka bir şey hissetmiyorum."

"Gözlerinizi kapatın. Konsantre ol. Elinizin ağaçla buluştuğu yeri, parmak uçlarınızın altında, kabuğun ötesinde ne hissettiğinizi düşünün. Enerji var, sihir var. Titreşen bir parıltı, yumuşak bir ışık gibi. Sıcak ve canlı. Hissetmiyor musun?"

"Hayır." Kulaklarında nehrin sesi, elinin altında ağaç kabuğunun hissi, yüzünde rüzgârın serin nefesi vardı. Ama ağaçtan yayılan, titreşen büyülü bir yaşam gücü görmemiş ya da hissetmemişti.

"Zihnini başka düşüncelerle dolduruyorsun, Ellysetta. Hâlâ fiziksel olana çok fazla odaklanmış durumdasın. Duyduklarını, fiziksel dokunuşla hissettiklerini bloke et. Bunlar önemsiz şeyler." Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü ve onunla Feyan dilinde konuşmaya başladı, tam olarak anlamadığı ama yine de garip bir şekilde sakinleştirici bulduğu kelimelerden oluşan bir ilahi.

Nehrin sesleri kayboldu. Rüzgârın nefesi teninde sadece belli belirsiz, uzak, yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir his yaratıyordu. Elinin altındaki ağacın kabuğunu artık hissedemiyordu. Çok sayıda renk ve yoğunlukla titreşen parlayan ışıklardan oluşan bir manzaraya yavaşça dönüşen sıcak bir karanlıkta yüzüyordu. Etrafındaki her şeyin şeklini seçebiliyordu ama sanki onları farklı gözlerden görüyor gibiydi. Yağmur önünde duruyordu; kırmızı, beyaz, lavanta, yeşil, mavi, siyah ışıklardan oluşan parıldayan bir gökkuşağı... Sanki karanlık bir tülle sarılmış gibi hepsi sönüktü.

Yanında, ateş meşesi uzun ve güçlü duruyordu. Titreşen bir parıltı değildi. Yeşil ve mavinin canlı tonlarıyla parlayan, lavanta, kırmızı ve siyah damarlarla bezenmiş parlak bir ışıktı. Çok güzeldi, muhteşemdi.

"Görüyor musun?" Rain sordu.

"Evet." Dili sanki yarı uykuluyken konuşmaya çalışıyormuş gibi kalınlaşmıştı.

"Elinin ağaca değdiği yeri görüyor musun?"

"Evet."

"Sonra ağacın ışığını elinize çağırın. Parmaklarınıza ve kolunuza doğru aktığını hayal edin. Işığın size gelmesini, büyüsünü sizinle paylaşmasını isteyin."

Gözleri hâlâ kapalıyken elinin altında parlayan hayata baktı. Bu parlaklığın içinde nasıl bir his uyandıracığını bilmek istiyordu.

kendi damarları. Duyularını açtı ve güzelliğiyle onu doldurmasını istedi.

Ağacın ışığı kör edici bir parıltıyla ona doğru koşarak kolundan yukarı fırladı. Ellie irkilerek haykırdı ve elini ağaç gövdesinden çekti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yağmur onu göğsüne çekmek için öne atılıp etraflarına koruyucu bir bariyer örerken, ateş meşesi dalları kırılıp yukarıdan aşağı yağarak Ellie ve Yağmur'un etrafını kapladı.

Ağaç dallarının yağmuru durduğunda Yağmur ayaklarının dibindeki yıkıma ve ağaca baktı. Tek bir dal bile kalmamıştı. Bir zamanlar yemyeşil olan ateş meşesi şimdi yerden yükselen kalın, çürümüş bir direkti.

"Sanırım sana ölçülü olmayı öğretmemiz gerekiyor," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" Ellie dehşet içinde ağaca baktı. "Bunu ben mi yaptım?"

"*Nei*, gerçekten sen değildin, Ellysetta. Büyü yapmıyordun. Siz sadece ağaçtan size yanıt vermesini istediniz. Ama çok ama çok fazla şey istemiş olmalısın.

güçlü bir şekilde." Başını iki yana salladı.

"Tamir edebilir misin?" Zavallı ağacı bu halde bırakmaya dayanamıyordu. "*Aiyah*."

Ellie izlerken, Rain'in gözleri çağırdığı güçle parlamaya başladı. Elleriyle bir işaret yaptı ve Ellie'nin artık Hava olduğunu bildiği gümüş beyaz iplikler dallardan birinin etrafını sararak onu yukarı kaldırdı.

Parlak yeşil toprak iplikleri dalı tekrar yerine ördü. Yağmur, ateş meşesi bir kez daha bütün ve hasarsız olana kadar dal dal devam etti.

İşi bittiğinde Ellie ona teşekkür etti ve ağaca içten bir özür fısıldadı, korkmuş bir köpek yavrusu gibi titrediğini hissetmemek için ona bir daha dokunmaya cesaret edemedi.

"Bu iyiydi," dedi Rain.

"İyi mi? Zavallı ağacı neredeyse öldürüyordum!"

"Ama sen . Büyü dokumayı denemeni istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Az önce büyü yapmaya bile çalışmadan bir ağacı yok ettim. Eğer deneseydim neleri yok edebileceğimi düşündükçe ürperiyorum..."

"*Shei'tani*, güven bana. Bana talimatları kabul edeceğine dair söz vermiştin."

"Solan Topraklar'a vardığımızda talimatları kabul edeceğime söz verdim," karşı çıktı. "Henüz orada değiliz."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Ağzının bir köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Tairen'le bahse girerken kelimelerinize dikkat edin." Sonra ifadesi ciddileşti. "Bu çok önemli Ellysetta. Kendine ya da başka bir şeye zarar vermene izin vermeyeceğim ama hangi büyüye sahip olduğunu anlamam ve onu kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyor. Hem bağımız hem de tairen buna bağlı."

Kararsızlık içinde tereddüt etti. Bir yandan, sahip gibi görüldüğü büyüden dehşete düşmüştü. Diğer yandan, onu nasıl kontrol edeceğini öğrenmek için çaresizce çırpınıyordu, böylece kazara ya da yanlışlıkla büyü yapmasını engelleyebilirdi.

Dün gece ve bu sabah Adrial ile olduğu gibi beklenmedik sonuçlarla.
", " diye kabul etti. " Ğret bana."

BEŞİNCİ BÖLÜM

*Terkaz, Kan İçici, susuzluğunu gider.
Frathmir, Et Yiyen, açlığını doyur. Boraz,
Kemik Öğütücü, tozunu öğüt.
Choutarre, Ruh Alıcı, hakkını iste.*

-Ferah Witchspell

"Basit bir şeyle başlayacağız," dedi Rain. "Hava konusunda güçlü olduğunu zaten ve aklımdaki şey için yeterince ağırlıksız ve yönlendirmesi kolay. Buraya otur." Sarne Nehri'nin kenarındaki çimenlik bir yeri gösterdi.

Ellysetta onun yere oturdu.

"Şimdi nehirden biraz ödünç alacağız ve hem onu hem de bizi akıntıdan ve rüzgârdan koruyacağız." Ellerini kaldırdı ve etraflarına durgun bir hava perdesi ördü ve nehrin küçük bir kısmını Ellie'nin ayaklarının yanına getirdi. Ellie ayak parmağını suya daldırmaya başladı ama adam onu durdurdu.

"*Nei*, suya dokunma. Bu egzersiz için yüzey tamamen hareketsiz olmalı." Gözleri hafifçe parladı ve ellerinin etrafında soluk mavi bir ışık parladı. Bir an sonra, önlerindeki nehrin küçük bir kısmı cam gibi pürüzsüz hale geldi. "İşte oldu. Şimdi sizden suyu dalgalandıracak kadar bir esinti yaratmaya çalışmanızı istiyorum."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"İçinizdeki sessizliği bulun. Az önce, ateş meşesi ağacından sana yanıt vermesini istediğinde, sessizliği buldun ve onun aracılığıyla tüm canlıları oluşturan örgüleri görebildin. Sessizlik, sihrinin kaynağıdır. Büyüyü oradan çağırır ve bedeninize akmasına izin verirsiniz. Sizi doldurduğunda ve siz olduğunuzda, onu kendi uzuvlarınıza yaptığınız gibi yönlendirebilirsiniz. Bu süreç başlangıçta çaba gerektirir ama sonunda yol, onu aradığınızda bulmanız, şu anda içgüdüsel olarak gittiğinizde olduğu kadar kolay hale gelecektir."

Bir kez daha, dünyanın büyüünün parlayan iplikleriyle aydınlandığı sessiz, ısıltılı yeri bulması için meditatif egzersiz boyunca ona rehberlik etti.

"Etrafınızdaki her şey Hava. Onu yumuşak bir beyazlık olarak göreceksin. Onu kendine çağır."

"Görüyorum, ama nasıl çağırabilirim?"

"Tıpkı ateş meşesinden özünü seninle paylaşmasını istediğin gibi. Kendini ona aç. Bir sarnıç olduğunuzu ve büyüünün sizi doldurmak için akması gereken su olduğunu hayal edin."

Ellie denedi ama parlayan beyaz ışık çağrısına cevap vermedi.
"Çalışmıyor."

"Size ne demek istediğimi göstereceğim; sonra tekrar deneyebilirsiniz."

Yağmur kılıç kemerlerini bir kenara bırakıp onun arkasına yerleştğinde gölgeli dünya bir anda buharlaştı. Onu kendine doğru çekti. Adamın vücudu kızınkine bastırıldıkça, kızın omurgasında karıncalanma hissi arttı. Onu çevreledi. Kalçaları onunkileri kavradı, kolları onunkileri sardı, parmakları onunkilerle iç içe geçti.

"Ne yapıyorsun?" Sesi biraz zayıf çıkmıştı.

"Eğer benim *şadinim*, öğrencim olsaydın, çabalarını gözlemlemek ve sana rehberlik etmek için zihnine girebilirdim. Aramızdaki bağ henüz tamamlanmadığı için henüz zihnine giremiyorum ama seni bu şekilde yakın tutarak, Hava'yı çağırırken ve örerken yaptıklarımı hissedebileceksin. Benim çabalarımı taklit edebileceğini ve bu egzersizi kendi başına yapabileceğini umuyorum." Yanağına doğru gülümsediğini hissedebiliyordu. "Ve ayrıca, *shei'tani*, sana dokunmak için fırsat ve bahane aramadığım bir an bile geçmiyor."

Zevk onun üzerinde ürperdi. "Sen bana böyle sarılmışken konsantre olabileceğimi sanıyorsan, bir daha düşün," diye uyardı onu.

Dudakları kızın kulağına değdi. "Dokunuşumdan etkilenmediğini bilmek güzel." Alçak sesi teninde fısıldadı, zihninde yankılandı. "Ama konsantre olmaya çalış, *Ajiana*. İşimiz bittiğinde ikimizi de ödüllendireceğim."

Kalbi çarpmaya başladı. Böyle şeyler söylediğinde onun odaklanmasını nasıl bekliyordu?

Feyanca mırıldanmaya başladı, sessiz, akıcı heceler, zihninde huzurlu bir şarkı gibi çalan anlamını çıkaramadığı kelimeler. Sesinin tınısı üzerine aktı ve sıcaklık tenine sızarak onu uykulu hissettirdi. Uzun ve becerikli parmakları ellerini okşadı. Omurgasındaki nişasta soldu ve ona karşı gevşedi, başını omzuna yasladı.

"Şimdi Ellysetta, Hava'yı çağıracağım. İçimde toplandığını hissedebiliyor musun?" "Evet." Hava, Yağmur'un çağrısına yanıt verirken neredeyse belli belirsiz kıpırdandı.

Büyü, her zaman düşündüğü gibi ellerine gelmedi. Bunun yerine, sağ elindeki Tairen'in Gözü mührü belli belirsiz parlamaya başlayana kadar, büyü onun içini doldurdu ve vücuduna nüfuz etti.

"Çok fazla Havaya ihtiyacım yok. Dokumanın gücü çağrılan büyüün miktarına ve dokuma şekline bağlıdır. Şimdilik sadece hafif bir esintiye ihtiyacım var, bu yüzden sadece biraz Hava çağırıyorum ve onu gevşek bir örgü halinde bırakıyorum. Tüm elementlerin kendi doğal düzenleri vardır. Büyü dokumak, bu kalıpları belirli bir amaca göre bükmeyi öğrenmektir."

Ellie onun içindeki kaynaktan beslenen gücün ellerinde yoğunlaştığını hissetti. Enerjiler serbest kalma beklentisiyle toplanırken solgun elleri ıslık ıslık oldu.

"Bir esinti yumuşak, kıvrımlı bir modeldir, çok az rahatsızlık verir.

iplikler." Parmaklarını oynattı ve beyaz enerjiden ince iplikler tembelce dalgalanan çizgiler halinde aktı. Örgü nehrin durgun kısmına dokunduğunda, suyun yüzeyi tepki olarak dalgalandı.

"Havayı nasıl serbest bıraktığımı hissettin mi?" "Bir iç çekiş gibi hissettim."

"*Aiyah*. Küçük Su örgüleri kakhaha gibi hissettirir. Küçük Ateş allık gibi hissettirir. Zihnin içgüdüsel olarak desenleri biliyor, sadece onları istediğin zaman nasıl öreceğini öğrenmelisin." Elleri hâlâ onunkilere dokunurken Su'yu çağırdı ve göleti bir kez daha durgunlaştırdı. "Şimdi suyun yüzeyini dalgalandırmaya çalış."

Ellie bir nefes aldı, çenesini sıktı ve içine dolması için Hava'yı çağırmaya çalıştı. "Bunun için savaşıma. Havayı çağırmak istiyorsunuz, onu alt etmek değil. Çiz

sana. İçine çek." Parmakları onunkileri okşadı.

Adamın dediğini yapmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Denemeye devam et," diye ısrar etti Rain. "Rüzgârın geçip gittiğini hayal et. Büyü çağırmayı öğrenirken, elementi doğal haliyle hayal etmek yardımcı olur."

Ellie konsantre oldu. Rain bir kez daha cesaretlendirici sözler mırıldandı. Yüzüne ve saçlarına doğru esen bir rüzgâr hayal etti. Ciğerleri dolana kadar Havayı bedenine çektiğini, nehir boyunca geri verdiğini ve suyun dalgalanmasını sağladığını hayal etti. Yine hiçbir şey olmadı.

"Bunu yapamam."

"Hâlâ büyüyle savaşıyorsun. Rahatla, *shei'tani*. Bırak seni doldursun." Elleri kızın beline doğru indi. "Nefes al," diye fısıldadı kulağına.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti.

"Güzel. Şimdi büyüün toplandığını hisset." Karnını okşadı, içinde sıkı bir sıcaklığın kıvrılmasını sağladı.

Açlık içinde büyüden çok daha hızlı bir şekilde kabarıyordu ve aniden düşünebildiği tek şey cinsel dokumalar ve Rain'in sırtına bastıran bedeninin sert sıcaklığıydı.

"Bırak büyü bedeninde aksın, ta ki kendi etin ve kanın gibi senin bir parçan haline gelene kadar." Rain'in elleri göğüs kafesinin her iki yanında yukarı doğru okşadı ve nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olacak şekilde göğüslerinin yanlarına sürtündü.

Neredeyse yüksek sesle inliyordu. *Sevgili tanrılar, lütfen onun üzerine atlayıp farklı türde bir ders talep etmeden önce bu alıştırmayı tamamlamama izin verin.*

"Ve şimdi," dedi Rain, "bırak onu."

Parmak uçlarından alevler fışkırdı. Su cızırdadı ve nehrin yüzeyi dalgalandı. Küçük bir sessizlik oldu. "Şey, *shei'tani*, ne de Ateş'i kullanıyorsun." Ellie ona bakmayı reddetti. "O Hava değildi. Hava dediğimi sanıyordum." "

İçinde toplandığını hissettim, ama belli ki sen onun yerine Ateş'i saldın. I Sana Ateş'in bir şey gibi hissettirdiğini söylediğimde aklına bu fikir gelmiş olmalı.

allık."

Hayır, diye düşündü Ellie. Ellerini vücudunda gezdirip kulağına nefes verirken bu fikri aklına sokmuştu.

"Ya da," dedi Rain, "seni okşarken aklına bu fikri ben soktum." Kadın yutkundu. "Aklımı okuyamadığımı söylediğini sanıyordum."

Yanağına hafifçe vurarak güldü. "Okuduğum şey bu değil." Elleri yeni elbisesinin sıcak, korseli ipeğinin arasından göğüslerini kavradı ve başparmakları göğüslerinin sıkı, hassas tepelerinde gezindi.

Alev dilleri onu yaktı. Ellysetta'nın nefesi kesildi. "Yağmur..."

"Sanırım ilk dersimizi tamamladık ve ikimizi de ödüllendireceğime söz verdim." Sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü ve dudakları kızın boğazına karıncalı öpücükler bıraktı. Etraflarındaki hava dalgası dağıldı ve ılık yaz meltemi papatya kokuları ve korunun yemyeşil tazeliğiyle üzerlerinde dönmeye başladı. Adam onu yumuşak, kalın çimenlerin üzerine indirdi ve üzerine eğildi. Uzun, siyah saçları abanoz ipeğinden bir tül gibi etraflarına dökülüyordu. Sıcaklık, yüzünün solgun mükemmelliğini aşıladı, soğuk mesafenin tüm kalıntılarını eritti, geriye sade, yakıcı bir güzellik, korunmasız bir ihtiyaç ve gözlerinin ateşli yoğunluğu kaldı.

Elini koluna götürdü, parmakları hafifti, dirsekten omzuna kadar teninde dans etti, kıvrımın etrafından dolaştı, sonra aşağı elbisesinin safran ipeğinin altındaki göğsünün yumuşak kıvrımını okşadı. Parmağının ucu ipek üzerinde giderek küçülen dairelerden oluşan bir sarmal çizerek yumuşak kabarıklığın ışıltılı bir yol izledi. Tamamlanan her daireyle birlikte kadının karnındaki beklenti daha da sıkılaştı.

"*Ku shalah aiyah to nei, shei'tani,*" diye fısıldadı zihnine. Bana evet ya da hayır de. Her bir kelime, dolanan parmağının tatlı işkencesi kadar erotik bir okşamaydı.

Hayatında hiçbir erkek onun duygularını harekete geçirmemişti, diğer pek çok genç Celierian bakiresinin uğruna iç çektiği sarayın en ünlü Dazzle'ları bile. Rain'e kadar hiçbir erkek. Ve onunla birlikte, sanki çağların tüm özlemi içinde depolanmış, özgür kalmak için onun gelişini bekliyordu. Bir bakış, bir dokunuş, bir fısıltı ve ondan önce hiçbir erkeğe karşı en ufak bir arzu duymamış olan Ellysetta alevler içinde kaldı.

Daha şimdiden, dün gece dokumasını körükleyen aynı şiddetli tutkuyla onun için yanıp tutuşuyordu.

Evet mi hayır mı diye sordu. Sanki tek bir cevap dışında herhangi bir cevap verebilmiş gibi.

"*Aiyah.*" Rıza, güçlkle duyulabilen bir fısıltı olarak ortaya çıktı. Açlık o kadar güçlüydü ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ellerini adamın saçlarına götürdü, avuçlarını siyah ipekle doldurdu, daha fazlasına uzanacak kadar cesur olmayı diledi.

"Sana baktığımda gözlerimi dolduran güzellik hakkında hiçbir fikrin yok."

Sonsuz bir dikkatle, göğüslerinin yumuşak dolgunluğunu ortaya çıkarmak için korsajın kenarlarını geri çekti. Parmakları küçük kürelerin hatlarını çizdi, sonra onları nazikçe kavradı, başparmakları pembe meme uçlarının üzerinde fısıldadı. Tepe noktaları anında dikkat kesildi. Adamın bakışları lavanta rengi bir ateşle yanarak yukarı kaydı ve kadınınkilerle öylesine derin bir bakışla kilitlendi ki, bu bakış onu derinden sarstı. *"kamaştırıyorsun, Ellysetta."*

Ağzı kurudu. Sıvı ateş bir arzu selinde toplandı.

Bakışları kadının dudaklarına kaydı. Ağzı da onu takip etti, ısırın öpücükler kondurdu. Dilinin ucu dudaklarının kenarında geziniyor, alay ediyor, tadına bakıyordu. Sıcak, nemli dokunuşlar kadının zevkle solumasına neden oldu ve adam öpücüğü derinleştirdi, ağzının sırlarını keşfetti, onlara sahip çıktı. Onun nefesini ciğerlerine çekti ve kendi nefesini ona geri verdi.

Parmakları hâlâ göğsünün etrafında dolaşüyor, alay ediyor, işkence ediyordu. Kalçaları huzursuzca , kolları adamın omuzlarına dolandı ve sıkıca yapıştı. Sırtını dikleştirdi, sessiz bir yalvarışla göğsünü avucuna daha fazla bastırdı.

"Yağmur... Yağmur, lütfen."

"Dün gece Ruh dokumanı örerken düşüncelerini duydum," diye fısıldadı. "Ne söylediğini duydum. Her kelimeyi tenimde bir damga gibi hissettim." Dudakları kadının boğazındaki nabız noktasını buldu ve oraya bir öpücük kondurdu.

Dilinin hınzır sıcaklığı boğazının çukurunu okşarken ürperdi. Bir kez olsun, felaket örgüsünden bahsetmek onu utandırmamıştı. Tek düşünebildiği vücudunu saran duygular, içinde yükselen vahşi ihtiyaçtı. "Ne dedim ben?"

"'İstiyorum' dedin." Dudakları kızın boğazına doğru ilerleyerek yumuşak teninde ateşli bir yol izledi.

Oh, evet, istiyordu. Onu ve başkasını değil. Hep istemişti. Her zaman da isteyecekti.

"İhtiyacım var."

Onun elini tuttu ve kendi göğsüne götürdü. Toprak büyüü elektrik arkları halinde karıncalandı. Siyah deri yok oldu. Solgun, parlak Fey etinin yakıcı sıcaklığı avuçlarını doldurdu. Ellerini göğsünde gezdirdi, dün gece keşfettiği her kıvrımı ve kaya gibi sert kasları yeniden öğrendi, tırnakları hafifçe üzerlerinde gezinirken yassı meme uçlarının istekli sıçrayışını test etti.

"Ağrım var."

Yavaşça -çok yavaşça- geri çekildi. Saçlarının ipeği teninde fısıldadı. Adamın sıcaklığının olduğu yere daha serin bir hava doldu ve açıkta kalan teninde yeni bir karıncalanma hissi yarattı. Elleri erotik oyunlarına devam ederken göğüsleri şişmiş, meme uçları gerilmiş ve yalvarır gibi olmuştu.

"Yanıyorum."

Gözlerini onunkilere kilitleyerek başını göğsüne doğru eğdi ve yanaklarına dolan sıcaklığa rağmen başını . Kadın

onu ağzına almasını izledim. Oh, Tanrım. Gözleri enfes bir zevkle geriye yuvarlanırken kirpikleri aşağıya indi. Elleri adamın omuzlarını kavramak için yukarı kalktı ve adam büyüünün yardımına ihtiyaç duymayan her türlü büyüyü yaparken onu sıkıca tuttu.

Kız yanıyordu. Ellerinin altında canlı bir alev.

"Benimle yan." Onun varlığında yankılanan canlı tonlarda şarkı söyledi. Göz kamaştırıcı tonların akkor notaları, o kadar canlıydı ki her biri duyusal bir patlamaydı. Tairen'in şarkısı. Onun şarkısı. Onun ruhunda yankılanıyordu.

Ellerinden dalgalı Ruh dalgaları fişkırdı, hızla hızlanan sarmal örgüler halinde uçarak gerçekliği yok etti ve yerine ikisinin yemyeşil bir nehir kenarında, bir düzine muhteşem şelalenin gökkuşağı rengindeki sisleriyle çevrili bir korulukta birlikte uzandıkları kusursuz bir illüzyon koydu. Kadının safran rengi elbisesi ve adamın siyah derisi gitmişti. Vücutları çırılçıplaktı ve birbirlerine sarılmışlardı ve tutkuları için hiçbir suçluluk, hiçbir sert Çölyen alçakgönüllülüğü, hiçbir utanç ya da pişmanlık yoktu.

Onun solgun, mükemmel, parlak teninin altında yağsız, belirgin kaslardan oluşan iplerle sarmalanmış vücudunun görüntüsüyle ziyafet çekti. Onun etini okşadı ve asla unutamayacağı duyusal bir anı olan büyü ve Yağmur'un zengin kokusunu içine çekti.

O, hayalini kurduğu her şeydi -her umudu, her dileği, tanrılara fısıldadığı her gizli duası. Savaş için yetiştirilmiş, vahşi, acımasız bir savaşçı. Ölümcül bir savunucu, himayesindekileri korumak için ölümsüz hayatını feda etmeye hazır. Asil bir kahraman, tutkulu bir aşık. Ve ona böylesine yoğun ve bağlılıkla baktığında, sanki kendisi, basit, sade Ellysetta Baristani, güneşten daha göz kamaştırıcı, göklerdeki her yıldızdan daha güzelmiş gibi hissettiriyordu.

Onunla bu şekilde birlikteyken, hayatı boyunca peşini bırakmayan uğursuz gölgelerin geri çekildiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Onları birbirine bağlayan Ruh örgüsünde, adamın bedeni onunkinin üzerinde hareket etti, onunkinin içine kaydı. Kendi bedeninin adamın kalın, yakıcı uzunluğuna uyum sağlamak için gerildiğini, kaslarının onu sıkıca kavradığını ve daha derine çektiğini hissetti. Adam onu tamamen ve mükemmel bir şekilde doldurmuştu, sanki uzun zamandır eksik olan bir parçası sonunda yerini bulmuş ve onu tamamlamıştı.

Yavaşça, alaycı bir şekilde hareket etmeye başladı. Uzun, yavaş bir geri çekilme, onu inleyen bir protesto, hızlı, kabaran bir dalma, onu nefessiz bıraktı. "Yağmur!"

Güldü, onu hissetmeyi, verdiği tepkinin vahşi terk edilmişliğini seviyordu. Hem dokumasında hem kollarında, tutkunun elektrik arkı onun bedeninden onunkine sıçradı, aralarında ahenkli bir yoğunlukla inşa edilen bir his ve duygu akışı. Tüm masumiyetine ve sıkı bağcıklı Celierian terbiyesine rağmen, ona olan açlığını inkâr edemiyor, vücudunun ezici tepkisini bastıramıyordu. Onun için, parlak, yemyeşil gözlerinin zevkle bulutlanmasını izlemekten ve vücudunun dalgalanan titreyişlerini hissetmekten daha büyük bir zevk yoktu.

doruk noktası onu yakaladı. Adamın çıplak göğsü kadınıninkine bastırıldı. Göğüslerinin yumuşak dolgunluğu ona karşı ezilmişti. Ten tene, ona yaptıklarını hem dokunun içinde hem de dışında hissedebiliyordu ve hiçbir şey - göklerin özgürlüğünde süzülmenin heyecanı bile- daha önce bu kadar muhteşem hissettirmemişti.

Kalçalarının her hamlesi şarkısının melodisini yankılıyordu. Zevk ve azap yükselen dalgalar halinde kabarıyordu. Örgüyü elinde tutmasına rağmen, her dokunuş, her nefes alış, her titreyen patlama canlı ve gerçek hissettiriyor, onu ruhunun derinliklerine kadar sarsıyordu.

Ruh bedeni onu son ve güçlü bir doruğa taşıırken ağzını tuttu. Kendi kontrolü paramparça oldu ve vücudu gergin bir şekilde sıkıştı. Tutku kör edici dalgalar halinde patlarken şiddetli ürpermeler onu sardı.

Birlikte orada yatıyorlardı, nefesleri kesilmiş, sersemlemişlerdi, kalplerinin vahşi atışı nihayet yavaşlayana kadar vücutları hala sarsıntı üstüne sarsıntıyla titriyordu. Üstlerinde, yaz göğü gözlerini parlak, berrak, bulutsuz bir maviyle dolduruyordu ve Büyük Güneş yakıcı bir şiddetle parlıyordu.

Kolis Manza, Mavi Midilli Hanı'ndaki yatak odasının etrafına gizlilik kordonları çekti ve siyah büyücü kılıcını sırtının altındaki kınından çıkardı. Yanındaki masanın üzerinde ölü fahişelerden birinin kan şişesi, kopmuş parmağı ve küçük bir gümüş tabak duruyordu. Kolis hançerin sivri ucuyla parmağı mızrakladı, kanı hem bıçağın hem de parmağın üzerine serpiştirdi, sonra da yüzünü buruşturarak korkunç sunuyu yere bıraktı.

Geçidi alet edevat olmadan açmayı tercih ederdi ama bunun için öyle büyük bir Azrahn patlaması gerekirdi ki, beş mil yarıçapındaki tüm Feyler çağıranı bulup öldürmek için koşarak gelirdi. Kolis, Büyücülerin gizli faaliyetlerine son verip açıkça hüküm sürebilecekleri günü özlemle beklese de, kendisi ile Feyler arasında kırka karşı bir savaş olmasını istemeyecek kadar gerçekçiydi.

Geri adım atarak gümüş tabaktan uzaklaştı ve uzun zaman önce hafızasına kazımış olduğu Feraz büyüünün sözlerini mırıldandı: "Terkaz, Kan İçici, susuzluğunu gider. Frathmir, Et Yiyen, açlığını doyur. Boraz, Kemik Öğütücü, tozunu öğüt. Choutarre, Ruh Alıcı, hakkını iste." Uzun bir adım daha attı ve yakarışını tamamladı. "Kuyunun Koruyucuları, sizi çağırıyorum. Bu sunuyu kabul edin ve bölgenizden güvenli bir şekilde geçmenizi sağlayın."

Gümüş tabağın içinde parmak ve biriken kan yanmaya başladı. Yukarıdaki havada küçük siyah bir iğne deliği oluştu. Karanlık gölgeler küçük açıklıktan dışarı fırladı, tıslayarak sununun etrafında dönmeye başladı. İblisler. Ruhlar Kuyusu Muhafızları'nın cisimsiz formları girdap gibi döndü ve sonra kudurmuş canavarlar gibi sununun üzerine, iblis dişleri tıkırdıyor, iblis ağızları höpürdetiyordu. Saniyeler içinde kanlı parmak gitmiş, et, kan ve

Kemik tamamen tükenmiş, kara hançer tutsak ruhlarından birini boşaltmıştı. Ve sununun bulunduğu noktanın arkasında, uzayda genişleyen karanlık bir delik, kırmızı ışıklarla titreyen siyah bir hiçliğe açılan bir geçit açıldı.

Ruhlar Kuyusu açık duruyordu ve Kolis, Kuyu'nun saf, kullanılmamış gücünün damlaları yaşayan dünyaya kaçarken uzuvlarında artık tanıdık olan karıncalanma zayıflığını hissetti. Fey'in bunu hissedeceğinden endişe etmiyordu. Yıllar boyunca yapılan testler bunu kanıtlamıştı. Elbette iblisler hissedebilirdi ama o zaman da iblisler Ruhlar Kuyusu'ndan çağrılan tutsak ruhlardı. Dünyanın öbür ucunda Kuyu'ya açılan bir kapı olsa, iblisler bunu bilirdi.

Geçide yaklaşırken Kolis, ikinci bir adak içeren yağlı deri kesenin, döndüğünde *umagilerinden* birinin aktive etmesi için bıraktığı komodinin üzerinde durduğunu doğrulamak için baktı. Eld'in yıllar içinde öğrendiği gibi, Muhafızlar kaprisliydi ve adak ve Feraz cadı büyülerini olmadan Kuyu'dan çıkışlar asla tam olarak olması gereken yerde açılmıyordu.

Hançerini yerden alan Kolis geçitten karanlığa doğru adım attı, sonra dönüp bir Feraz büyücü sözü mırıldandı. Arkasından kapı kendi üzerine çöktü ve dış dünyadan gelen tüm ışık söndü. Zifiri karanlık onu sarmış, soğuk bir sevgili gibi yakınına sokulmuştu. Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç dakika durdu. Hançerinin kabzasındaki mücevher karanlıkta kırmızı bir fener gibi parlıyor, etrafına loş bir ışık çemberi çiziyor ve gölgeli âlemde bir yol aydınlatıyordu.

Parlayan hançeri yukarı kaldırdı ve Azrahn'ın tatlı serinliğini çağırdı. Karanlık güç içinden geçerken gözleri kısa bir zevkle kapandı. Azrahn, ikinci mistik, ruh büyüsü, yapıcı, altı en güçlüsü. Fey ondan korkar ve kaçınırdı. Aptal ve dar görüşlüydüler. Elden Büyücülerini ise Azrahn'ı benimsemiş ve onda ustalaşmışlardı ve bu sayede zafere ulaşacaklardı.

Kolis Azrahn'la birlikte uzandı ve Kuyu'dan Eld'e doğru ilerledi. Yolculuk uzun sürmeyecekti. En fazla üç çan.

Ellysetta ve Rain Celieria Şehri üzerinde havadaydılar ve Ellysetta'yı zayıflatan güçsüzlük sardığında iniş için daireler çiziyorlardı. Eyerde yığıldı, parmakları bir tutamak bulmak için güçsüzce çırpınırken onu yerinde tutan sadece deri bağlama kayışlarıydı. Bir buz örümceğinin ölümcül zehri gibi, felç edici soğuk vücudundaki tüm gücü emdi ve uzuvlarını çaresizce titrer halde bıraktı. Kalbi alçak, halsiz gümbürtülerle atıyor, her vuruş göğsünün donmuş tamburuna acı veren bir darbe indiriyordu.

Rain tairen formundayken bile onun duygularını hissediyordu çünkü kanatları uçuşlarını yavaşlatmak için aniden genişçe açıldı ve büyük tairen kafası, parlayan, yavrusuz bir gözünü ona sabitleyebilmek için döndü.

"Ellysetta? Ne oldu? Neyin var?"

Buzhissi çoktan azalmış ve uzuvlarına güç geri gelmeye başlamıştı. *"Ben iyiyim,"* diye güvence verdi ona. *"Önemli bir şey değil. Sadece mezarıma basan başka bir hayalet."*

"Bu öncekinden çok daha kötü görünüyor."

Korkunun düğümü hâlâ boğazında düğümlemişken yalan söyleyemezdi. *"Aslında çok daha kötüydü, sanki daha önce var olan bir tampon sıyrılmıştı ve böylece korkutucu his ona daha doğrudan erişebiliyordu."*

Rain'in tairen yüzü ancak acımasız diyebileceği bir ifade aldı. *"Dayan, shei'tani."* Parmaklarının eyeri sıkıca kavraması için yeterince bekledi; sonra kanatlarını içeri çekti ve kalan mesafeyi doğrudan ailesinin evinin arka tarafındaki küçük, tuğlalı bahçeye doğru alçaldı. Küçük şaşkınlık çığlığıyla Hava'nın kaygan zemininden beşlisinin bekleyen kollarına doğru kayarken, havada değişti.

"Günün her saati bu evin etrafında yirmi beş kat kalkan istiyorum - ve ne zaman dışarı çıksa onun etrafında," diye emretti Rain beşlisine, kısa mesafeyi onun yanına doğru yürürken. *"Gezgin ruh ona yine saldırdı."* Ellysetta'ya da aynı şekilde kesin bir emirle ekledi: *"Bu şeyi tekrar hissettiğinde bize söyleyeceksin. Bir şey seni avlıyor, shei'tani ve içgüdülerim bana senin bu gezgin ruhlarının bir şekilde bağlantılı olduğunu söylüyor."*

"Adamın sert bakışlarıyla karşılaştı ve korkusunun ne kadarının yüzüne yansıdığını merak etti. Daha önce, ürpertici hisleri korkutucu ama önemsiz olaylar olarak görmezden gelmişti; kâbusları ya da nöbetleri kadar rahatsız edici ya da korkutucu değildi. Ama dün geceki korkunç rüyadan sonra, artık bu kendini kandırmanın arkasına saklanamazdı."

Onları öldüreceksin, kızım. Hepsini öldüreceksin. Gölge Adam'ın alaycı bir zafer edasıyla söylediği sözler kulaklarında yankılanırken Ellie'nin tüyleri diken diken oldu.

Ya annemin korktuğu gibi içine şeytan girmiş ya da Rain'in inandığı gibi Büyücüler tarafından avlanan bir Fey buluntusu değilse? Ya Gölge Adam doğruyu söylüyorsa -kendisi habis bir kötülüğün farkında olmadan taşıyıcısıysa- ve tüm bu son olaylar sadece içindeki lanetli tohumun nihayet canlanmasının işaretleriyse?

Hayatı boyunca içinde karanlık, vahşi bir şey hissetmişti, onu Gölge Adam'dan bile daha çok korkutan korkunç bir şey. Korkunç nöbetlerin ve hayallerin onu tükettiği ilk çocukluğundan beri bununla mücadele etmişti. Şimdi bile onu hissedebiliyordu, çömelmiş, derin ve sıkı bir şekilde sarılmış, ortaya çıkmak için bir fırsat bekleyen ince bir gerilim.

"Oh, Ellie, ne güzel, dönmüştün." Annesinin sesi Ellysetta'yı karanlık düşüncelerinden . Başını kaldırdığında annesinin arka tarafta durduğunu gördü.

Kapı. "Efendi Fellows burada."

"Teşekkür ederim anne." Ellie dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Hemen ." Derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı ve kraliçenin Lütuflar Efendisi'ni selamlamak üzere içeri yöneldi.

Rain Ellysetta'nın peşinden içeri girmek üzereyken Bel koluna engelleyici bir el koydu. "Bir dakika Rain," diye mırıldandı. Konuşmadan önce kapı Ellysetta'nın arkasından kapanana kadar bekledi. "Norban'a gönderdiğim iki savaşçıdan haber alamadım."

Rain'in omurgası sertleşti. "Sian ve Torel mi?"

"Dün öğleden beri ne giriş yaptılar ne de dokumalarımın cevap verdiler."

Rain iki Fey'i de tanıyordu. İkisi de sorumluluk sahibi adamlar ve iyi savaşçılardı. Planlanmış bir raporu kaçırmaları pek olası değildi ve komutanları çağırdığında onu görmezden gelmeleri de pek olası değildi. "Denemeye devam et. Torel'in kardeşi bizimle şehirde, değil mi?"

"*Aiyah*, Tiar burada."

"Marissya ona gitsin." Eğer Torel hayattaysa, Marissya kardeşlerin bile sadece düşünceleri hissedebildiği bağlantı boyunca duyguları hissedecekti. Eğer hiçbir şey yoksa, Tiar'ın Solan Topraklar'a dönüp kaybıyla gerektiği gibi başa çıkana kadar kederini kontrol etmesine yardımcı olacak bir *shei'dalin*'in tesellisine ihtiyacı olacaktı. "Ve onları aramak için Norban'a bir beşli gönderin."

Yağmur içeride Ellysetta'ya katıldı. Kraliçenin zarif ve kusursuz giyimli Zarafet Ustası Efendi Fellows çoktan oradaydı ve Ellysetta'nın etrafında dönüp safran rengi elbisesine eleştirel bir gözle bakarken onayını mırıldanıyordu.

"Fena değil leydim. Hem de hiç fena değil. Bazıları kraliçeyi kıyafetlerin yapmadığını söyleyebilir, ama her zaman savunduğum gibi, kesinlikle onun ışıltısının parlamasına yardımcı oluyorlar." Gaspere Fellows belindeki hançere bakarak dudak büktü. "Yine de onu almamanı tavsiye ederim."

Ellysetta'nın elleri Bel'in kana bulanmış Fey'cha'sının kabzasına dolandı. "Hayır." İnkârı durduramadan ağzından çıkıverdi ve içgüdüsel olarak geriye, Rain'e doğru bir adım attı.

Sakinleştirici bir elini onun omzuna koydu. "Eğittiğiniz bir Fey kraliçesi, Üstat Fellows. Kılıç kalıyor. Bu büyük bir onurun sembolü ve paha biçilmez bir koruma."

"Anlıyorum." Zarafetlerin Efendisi kaşlarını çattı ama pes etti. "Peki, hançer kalıyor o zaman, elbette. Tüm kültürler kendi geleneklerine saygı göstermelidir." Boğazını temizledi. "Dün geceki yemek nasıl geçti?"

Ellysetta'nın yanaklarında ihanet dolu bir kızarıklık belirdi ve çaresizce Rain'e baktı.

Üstat Fellows parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Işığın Tanrısı. Bu

Kötü mü?"

"Ellysetta çok iyiydi." Rain Ellysetta'nın elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Herhangi bir... zorluk... onun kontrolü dışındaydı ve ona kötü yansımada."

"Zorluklar mı? Ah. Bugün sarayın havasında garip bir şey fark ettim." Üstat Fellows durakladı, ancak başka bir açıklama gelmeyeceği anlaşılınca konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdi. "Pekâlâ, gelecekte herhangi bir zorluk yaşanmayacağından emin olalım. Bunu yapmanın bildiğim en iyi yolu, sunumunuzun kimsenin sizi suçlamaya cesaret edemeyeceği kadar kraliçe gibi olmasını sağlamak. Bir sonraki halk önüne çıkışınız Prens Dorian'ın nişan balosu.

Kusursuz bir cilayla dans edebilmeniz ve sohbet edebilmeniz gerekecek." Parmağını sallayarak uyarıda bulundu. "Seni uyarıyorum, bu önümüzdeki hazırlık günleri önceki seanslarımızdan çok daha zor ve talepkâr olacak. Ustalaşmanız gereken çok şey var ve ben sert bir görev yöneticisi olacağım. Lordum Feyreisen, lütfen." Şakağına vurdu.

Rain Ruh'u çağırdı ve Üstat Fellows'un zihninden öğretici görüntüleri toplamak için hafif bir örgü ördü ve sonraki birkaç çan boyunca Rain kendini Üstat Fellows'un ayrıntılı zihinsel talimatlarını kullanarak Ellysetta'ya Graces'teki en yeni egzersizlerinde rehberlik etmeye adanmış. Ama ders boyunca akıllı sürekli Bel'in Sian ve Toren hakkındaki tedirgin edici raporuna gitti.

Ellysetta'nın varlığının gizemini araştırmak için kuzeye gönderilen iki deneyimli savaşçı kayıptı. Gölge Adamlar, gezgin ruhlar ve Adrial'in hastalığı olmasa bile, bu endişe sebebiydi. Fey savaşçıları öylece ortadan kaybolmazdı. Çok fazla rahatsız edici olay yaşanmıştı ve de Ellysetta'nın hoşuna gitmeyecek kadar yakınında dönüyordu.

Ellysetta'nın dersleri bittiğinde ve Usta Dostlar ayrıldığında, Rain de çok geçmeden onun arkasından gelmişti. Uyanık olan ve Ellysetta'nın beşlisindeki görevine dönebilecek kadar zinde olduğunu iddia eden Adrial'i kontrol etmek için savaşçıların kışlasında durdu ve ardından Marissya ve Dax'a saraydaki sütlerinde katıldı.

Shei'dalin Adrial'in kendi değerlendirmesini doğruladı. "Onda yanlış bir şey bulamadım Rain. Senin *shei'tani* onun anılarını silmiş. Tamamen yok oldular, takip edebileceğim hiçbir iz kalmadı."

"Görevine geri dönmek istiyor."

Tereddüt etti, sonra dikkatlice, "O iyi bir adam, Rain. Ve ben onda kötülüğe dair hiçbir ipucu bulamadım. Ona her ne musallat olduysa, bunun Eld olduğunu sanmıyorum."

"Onu beşlinizde ister miydiniz?"

"Birkaç gün burada kalsın, ben de onu izleyebileyim," dedi Marissya. "Eğer herhangi bir sorun belirtisi göstermezse, o zaman beşlisine katılmasına izin verin. Evinin etrafında onu yakından izleyebilecek kadar çok savaşçı nöbet tutuyor. Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsanız, o zaman evet, benimkine katılabilir. Ellysetta Soren'i alabilir.

Yetenekleri Adrial'inkine çok yakın."

Dax gerçek arkadaşına kaşlarını çattı. Çiftleşmiş bir Fey, büyücülerden, iblislerden ve Drogan Kan Lordlarından oluşan bir orduyla *shei'tani'sine* zarar gelme düşüncesinden daha az korkuyla yüzleşirdi.

"Bunu düşüneneğim," diye Yağmur. "Peki ya Torel?"

Marissya'nın gözleri kederle doldu ve başını salladı. "Hiçbir şey bulamadım. O ve Sian gittiler. Tiar'ın üzerine huzur ve uyku ördüm ama o burada kalmamalı. Torel ve o çok yakınlardı ve kardeşinin ölümünü çok kötü karşıladı."

"O zaman onu evine gönderin," dedi Rain. "Yolunu bulmasını sağlayacak bir beşli ile birlikte. Şu anda ihtiyacımız olan son şey Celieria'da kan intikamı peşinde koşan bir Fey savaşçısı." Dax'a döndü. "Dün gecedен sonra kaç tane Celieria destekçisi kaybettik?"

"Yanlarına çekmeyi umduğumuz otuz lorddan altısı bizi desteklemeyeceklerini açıkça söyledi ve güvendiğimiz iki lord da bize sırt çevirdi."

Yağmur kaşlarını çattı. "Büyümüzden korkuyorlar ama Karanlık Tanrı'nın kendi hizmetkârlarının sınırlarından geçmesine izin mi verecekler? Bunun neresi mantıklı?"

"Onlardan bir anlam bekleme Rain," dedi Dax. "Kötülüğün gerçek yüzünü görmeyeli bin yıl oldu. Barış ve özgürlüğe o kadar alışmışlar ki, hiçbir şeyin onları ellerinden alamayacağını düşünüyorlar. Bu yüzden güç ve dostluk görmeleri gereken yerde düşman görüyorlar ve bizi daha iyi kontrol edebilmek için düşmanlarımızı dost edinmeyi planlıyorlar."

"Daha birkaç gün önce ticarete izin vermemizi ve bunu Eld'e casus göndermek için kullanmamızı öneren sen değil miydin?"

"Biliyorum. Biliyorum." Dax sinirli bir şekilde iç geçirdi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Ve o zaman haklı olduğumu düşünmüştüm. Ama Marissya ve ben son üç günü Dorian'ın saray mensuplarıyla geçirdik ve bugünün büyük bir kısmını da lordları açıkça sorgulayarak geçirdik. Bize karşı rahatsız edici bir güvensizlik ve hatta açık bir düşmanlık var. Kuzeydeki *Dahl'reisen* saldırılarının kısmen suçu var ama Marissya ve ben bundan daha fazlası olduğunu düşünüyoruz."

"O halde Eld'de hissettiğim karanlığın gerçek olduğuna inanmaya mı başlıyorsun? Büyücüler gerçekten de bir kez daha iş başında mı?"

"Bunun güçlü bir olasılık olduğunu düşünmeye başlıyorum. Lord Teleos bu akşam sizin ve birkaç soylu için şehirdeki konutunda özel bir akşam yemeği ayarladı. Lord Barrial da sizinle görüşmek için müsait olduğunu bildirdi."

"Mükemmel." Rain, Fey Soul Quest kristali takan ve topraklarında korkulan *dahl'reisen'lerden* yirmi beşini barındıran Celierian Büyük Lordu'yla çok ilgileniyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Lord Morvel nişan teklifini geri çekti."

Yağmur esprisiz bir kahkaha attı. "Bu en azından kötü olduğu kadar iyi bir haber. Ellysetta rahatlayacak ve doğrusu ben de rahatladım."

O insan buz kıracağının ruhundaki merhamet. O asla Fey'in dostu olamayacak." Derin bir nefes aldı. Her ne kadar Morvel'den -ya da çoğu Celierian soylusundan- hoşlanmasa da, sahip olduğu birkaç potansiyel müttefiki kaybetmeyi göze alamazdı. "Yarın Morvel'le konuşup işleri yoluna koymaya çalışacağım.

"Geri kalanlara gelince," diye ekledi, "Bel, Sian ve Torel'in kayboluşunu araştırmak için bir beşli gönderdi. Diğer saldırıları araştırmak için kuzeye iki kişi daha gönderelim. Eğer *dahl'reisen* gerçekten suçluysa, buna bir son vermeliyiz."

ALTINCI BÖLÜM

Yağmur, Cannevar Barrial'ın uşağını, Lord Barrial ve dört oğlunun okçuluk talimi yaptığı, duvarlarla çevrili saray arazisinin kuzeybatı köşesine kadar takip etti

Büyük Lord, derinin parlaklığı ve dekoratif altın çivilerin ışıltısı olmasaydı onu basit bir adam gibi gösterebilecek düz çizgilerle kesilmiş altın kahverengi deriler giyyordu. Koyu renk saçları deri bir bantla toplanmıştı. Yüzü profilden görünüyordu, Elf yayının gergin tellerini geriye doğru çekerken konsantrasyonu tamdı. Rain onun bir okçunun parmak yüzüklerini takmadığını fark etti ve sınır lordu hâlâ yayın kirişini kulağının arkasına çekmeyi başarabildiğinde çok etkilendi. Yay bir Elf yayı ve dayanıklı hartshorn ağacından yapılmışken bir adamın bunu başarması kolay değildi.

"Birazdan yanınızda olacağım Lordum Feyreisen," dedi Lord Barrial, konsantrasyonunun Rain'in düşündüğü kadar tam olmadığını kanıtlarcasına. Yine de Celierian gözlerini çok ama çok uzaktaki küçük dairesel hedeften ayırmadı ve yayın kirişini bıraktığında, çentikli oku hızla ve tam ortasına doğru uçu.

"Etkileyici bir atış." Rain, Barrial'ın elindeki oyma yaya başıyla işaret etti. "Ve güzel bir yay. Elf sembollerine dair hafızam beni yanıltmıyorsa, Valorian Dağları'nın zanaatkârları tarafından yapılmış."

"Hafızanız iyi." Lord Barrial gülümsedi. "Galad Hawksheart bu yayı bana İlk Av'da, on altı yaşıma bastığımda hediye etmişti." Arkasında, Lord Barrial'ın oğullarının her biri kendi okunu fırlattı ve sonuncusuna kadar her biri hedefini tam ortasından vurdu.

"Hawksheart mı?" Rain'in kaşları kalktı. Elf Kralı ona yabancı değildi. Büyücü Savaşları sırasında Elflere savaşta önderlik etmiş ve Dans adı verilen kadim bir Elf kehanetini korumuştı. "İyi dostlar edinmişsin Cannevar Barrial. Dansa Şarkı mı diyorsun?"

Lord Barrial güldü. "Hayır, tanrılara şükürler olsun. Ben sadece dünyanın geri kalanı gibi ayaklarımı sallıyorum." Yayı uşağına uzattı. "Şahin Yürek'le ilişkim basit bir ilişkidir: Annemin ailesi aracılığıyla akrabalık bağları paylaşıyoruz. Ailem öldürüldükten sonra çocukluğumu Elvia'da geçirdim."

"Ah." Bu adam her geçen an daha da ilginçleşiyordu. Kraliyet Elf *kani*, *dahl'reisen* dostları ve boğazında bir *sorreisu kiyr*. Cannevar

Barrial Dans'ta bir Şarkı söylemeyebilirdi ama Rain son bıçağına bahse girerdi ki en azından bir Armoni çalmıştı.

Lord Barrial bir an için uzaklaşıp en büyük oğluna bir şeyler mırıldandı. Genç adam başını salladı ve birkaç saat sonra o ve kardeşleri toplamaya başladılar. Lord Barrial Rain'e doğru yürüdü. "Anladığım kadarıyla bu akşam Teleos'la yemek yiyeceksin."

"Öyleyim. Bize katılacak mısınız?"

"Hayır, Konsey önümüzdeki iki gün boyunca toplantı halinde olmayacağı için oğullarıma onları ava götüreceğime söz verdim. Birkaç saat içinde Kingswood'a gidiyoruz." Yüzünü buruşturdu ve "Leydi Thea'dan kaçıyorum. Ne yazık ki, dün gece gerçek arkadaşın örgüsünü ördüğünde o en yakındaki bekâr kadındı ve sanırım sonrasında olanları olduğundan daha fazla okudu."

"Gerçek eşimin dokuması mı Lord Barrial?" Rain kafası karışmış gibi görünmeye çalıştı.

Sınır Lordu kurnazca bir kaşını kaldırdı. "Büyüyü gördüğümde anlayacak kadar Elfçe biliyorum. Özellikle de beni sikimden yakaladığında ve yedi kavurucu çan boyunca bırakmadığında. Hatırlarsanız, tam karşısında oturuyordum. çıkarmayan tek kişi o olduğu ve kristalleri parladığı için suçluyu tespit etmek zor olmadı."

"Ah." Rain bir kulağının arkasındaki ani kaşıntıyı kaşıma isteğiyle savaştı. En azından Lord Barrial dokumayı ağırdan alıyor gibi görünüyordu. "Leydimin keffee'ye karşı alışılmadık derecede güçlü bir ilgisi ve Ruh konusunda güçlü bir yeteneği var. Buna beş *sorreisu kiyr* ve biraz fazla pinalle ekleyin ve... işte, sonuçları gördünüz. Kötü bir niyet yoktu, sizi temin ederim. Ne yaptığını bilmiyordu." Lord Barrial'ın bakışlarıyla karşılaştı ve onu sabit tuttu. "Eğer dokumanın kaynağını aramızda bir sır olarak saklarsanız kendimi borçlu sayarım Lord Barrial. Ellysetta'nın soylu haneler tarafından kabul görmek için tırmanması gereken yeterince dik bir yol var zaten."

Lord Barrial sırtıttı. "Borca gerek yok. Morvel'in karısını bir tavuk gibi odanın içinde kovaladığı anı, sessizliğim için fazlasıyla yeterli bir ödeme." Güldü ve Yağmur'un omzuna vurdu, "Gel, benimle yürü ve sorularını sor. Sana verebileceğim cevapları vereceğim."

"Bana *dahl'reisen'den* bahset," diye sordu Rain, görkemli, kemerli ateşagaçlarından oluşan bir caddede .

Cannevar gülümsedi. "Sorularınızın ilkinin bu olabileceğini düşünmüştüm. Oh, tüm söylentileri duydum ve Sebourne ile diğer birkaç kişinin dün Konsey'de sunduğu 'kanıtları' dinledim ama yine de inanmakta güçlük çekiyorum. *Dahl'reisen* ailemi yüzyıllardır koruyor. Ve hakkındaki tüm öcü hikayelerine rağmen, Gaelen vel Serranis ölümlülerle temastan kaçınır."

"Yemekte onunla tanıştığınızı söylemişsiniz."

"*Ta*. İki kez. İlki ben beş yaşında bir çocukken oldu. Uzak kuzenimin malikanesindeki düğün kutlamasından dönerken Elden akıncıları aileme saldırdı. Ailemi öldürdüler ve benim peşimden geliyorlardı.

bir adam ortaya çıktı. Fey çeliği giyiyordu ve on Eld'i birkaç dakika içinde öldürdü, şimdiye kadar herhangi bir varlığın öldürdüğünü gördüğüm kadar hızlı ve ustaca."

"Gaelen vel Serranis olduğundan emin misiniz?"

"Siyah saçlar. Buzul buzunun tüm rengine ve sıcaklığına sahip soluk mavi Fey gözleri. Sağ kaşını ikiye bölen bir yara izi. İşte" -elini uzattı- "onaylamak için hafızayı al" Rain tereddüt edince Cann, " değil. Fey'in dokunarak düşünceleri okuyabildiğini biliyorum."

"Aramayacağım," diye yemin etti Rain, "ve yüzeysel düşüncelerden fazlasına dokunmamaya çalışacağım. Sadece gördüğün adamı düşün. Yüzünü zihninde canlandırmaya çalış." Rain uzanıp Celierian'ın elini sıktı.

Fey'in soluk teni, daha koyu olan Celierian bronzunun üzerine kaydığı anda, Cann'ın düşünceleri Rain'in bilincine akmaya başladı. Düşünceler sel gibi akmıyordu, bu da Cann'ın vatandaşlarının çoğundan daha güçlü zihinsel engellere sahip olduğunu kanıtlıyordu ve akan düşüncelerin çoğu Gaelen ve mevcut durumla ilgiliydi: *Dahl'reisen neden benim topraklarımı koruyor ama başkalarına saldırıyor? Gaelen vel Serranis neden hayatımı kurtardı ve Eld'de karanlığın yükseldiği konusunda beni uyarmaya geldi? Rain Tairen Soul'un ziyaretinin ardında bir şey mi var-*

Son düşünce aniden kesildi ve Cann hızla Yağmur'un zihnini bir Fey savaşçısının yüzünün çok güçlü bir görüntüsüyle doldurdu.

Rain bunu beklerken bile, bir zamanların ünlü Fey savaşçısının kötü şöhretli, tanıdık yüzünün görüntüsüyle midesinin sıkıştığını hissetti: Gaelen vel Serranis, şimdilerde Karanlık Lord olarak anılıyor. İkiz kız kardeşinin ölümünün intikamını kana bulayan Gaelen dünyayı Büyücü Savaşları'na sürüklemişti. Uzun siyah saçları, delici, buz mavisi gözlerin hakim olduğu sert, mizahsız bir yüzü çerçeveliyordu. Uzun, kıvrımlı bir yara izi sağ şakağının iki santim yukarısından başlayıp alnını boydan boya keserek sağ kaşını ikiye ayırıyordu. *Dahl'reisen* dışında hiçbir Fey yara izi bırakmazdı ve derin, ölümcül yaralar dışında onlar bile sadece ruhlarını karanlığa sürükleyen cinayeti işlediklerinde yara izi bırakırlardı. Rain, ağabeyi Solan Topraklar'a yüzünde o belirgin işaretle döndüğünde Marissya'nın attığı acı çığlığını hatırladı. O ve diğer Fey kadınları ondan kaçtığında Gaelen'in yüzündeki kasvetli umutsuzluğu ve lanetli ruhunun dayanılmaz acısını hatırladı.

Yağmur Cann'ın elini bıraktı ve görüntü kayboldu. "Eğer gördüğün Fey buysa, o gerçekten de çocukken hayatını kurtaran Gaelen'di."

Cann başını salladı ve usulca mırıldandı, "Ne kadar hızlı hareket ettiğini, Elden akıncılarını ne kadar çabuk ve zahmetsizce öldürdüğünü hatırlıyorum. Hatırladığım son şey, üzerime çömelip bana güvende olduğumu söylediğiydi. O sırada bayılmış olmalıyım. Uyandığımda yalnızdım. Ceset yoktu, kan yoktu, sadece boş bir tarla, çimenlerin üzerinde bir yanık izi ve boynumdaki zincirde babamın yüzüğü vardı." Cann sağ elindeki ağır mühür yüzüğü çevirdi. "Hâlâ keşke cesetlerini bıraksaydı diyorum, böylece gömecek bir şeyim olurdu."

Rain kaybın acısını çok iyi biliyordu ve elinde tutacak hiçbir şey bırakmayan, son vedaları etmenin hiçbir yolu olmayan bir kaybın boş acısını da biliyordu. "Gaelen ölüleri yakardı, böylece ruhları Elden Büyücüleri tarafından geri çağrılmazdı," dedi Rain, Cannevar'ın en azından bu küçük teselliye sahip olmasını istiyordu. "Onlar için ve senin için en iyi olanı yaptı."

"mi? Bunu hiç fark etmemiştim."

"Halkınızın artık bilmediği çok şey var, özellikle de büyü ve büyülü ırklarla ilgili. Eldler, biz Feylerin kendi aramızda yasakladığımız Azrahn büyüsunü serbestçe kullanırlar. Bu karanlık ve tehlikeli bir büyüdür, çok kolay kötüye kullanılabilir ve Fey'in bile kötüye kullanma riski olmadan kullanamayacağı kadar baştan çıkarıcı bir güçtür. Siz Celierialılar, sırf onlar ve Feyler bin yıl önce birbirlerini yok ettikleri için sizi Eldlere karşı uyardığımızı sanıyorsunuz ama bu onlara olan güvensizliğimizin nedeninin yalnızca küçük bir kısmı."

Meşelerden oluşan cadde küçük bir balık havuzuna açılıyordu. Yağmur eğilip küçük bir taş aldı ve suyun yüzeyinde sektirdi. "Eld aileni neden öldürmüş olabilir?" diye sordu.

Lord Barrial omuz silkti. "Yaptıkları şeylerin yarısını neden yapıyorlar? Baskın yapıyorlar. Öldürüyorlar, tabii önce sınır halkı onları öldürmezse." Rain'in dalgalarının yanından birkaç adam boyu atlayarak bir taş gönderdi, sonra Rain'in kemerli kaşına gülümsedi.

Rain başını salladı. "Eld'ler o kadar gelişigüzel değildir. Nadiren bir amaçları olmadan bir şey yaparlar ve bu amaç genellikle Büyücü eller tarafından yönlendirilir. Baban öldürüldüğü gece Tairen'in Gözü'nü mü takıyordu?" Bir taş daha aldı ve uçuşmasına izin verdi. Bu taş gölet boyunca on dört kez sekti, karşı taraftaki kıyıya sıçradı ve bir kaz sürüsünü ürkütüp uçurdu.

Cann güldü ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sen kazandın. Ve hayır, babam kristali sadece törenlerde takardı. Peşinde oldukları şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Tairen'in Gözü büyü kullanan herkes tarafından arzulanır."

Kristal, içirdiği güç ve takan kişinin kendi odaklanma ve hatta onu güçlendirme kabiliyeti nedeniyle büyüyle uğraşanlar için paha biçilmezdi. Yetenekli bir Büyücünün elinde Tairen'in Gözü ölümcüldü, özellikle de Büyücünün bir Fey'in ruhuna erişmesini sağlayabilecek bir *sorreisu kiyr*. Tairen'in Gözü Azrahn ile bozularak Büyücülerin kara mücevheri olan *Selkahr*'ı yaratabilirdi.

"Kristal şimdi yanında mı?" Yağmur sordu.

Cann'ın ifadesindeki eğlencenin yerini tedirginlik almıştı. "Neden sordunuz?"

"Eğer haklıysam, bu bir *sorreisu kiyr*, bir Fey Ruhu Görevi kristali. Ona ilk sahip olan savaşçının kimliğini ve bu da *dahl'reisen* ve Eld'in ailenizle neden bu kadar ilgilendiğini anlamama yardımcı olabilir."

Lord Barrial bariz bir isteksizlikle kristali deri tuniğinden çekip çıkardı ve zinciri başının üzerinden geçirdi. Rain parlayan taş parmaklarının arasına aldı ve Tairen'in Gözü'nü çok nadir ve çok değerli kılan dizginlenmiş büyü'nün ürpertisini hissetti. Bir nefes aldı ve kendini kristale ondan sırlarını sunmasını istedi.

İçinden güç fişkırtdı, kadim ve güçlü. Dişlerini gıcırdatmasına neden olan gölgelerle dolu büyük bir güç. Kristal bir *dahl'reisen*'e aitti ve karanlığa kolayca giden değildi. Yabancı da değildi.

Sessiz bir solukla Lord Barrial'ın kolyesini ona geri verdi. "Bu Dural vel Serranis'in *sorreisu kiyr*'i," dedi Rain. "Gaelen ve Marissya'nın Büyücü Savaşları'ndan hiç dönmeyen kuzeni." Lord Barrial'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ailenizde akan tek büyü'lü kan Elf kanı olmayabilir, Cannevar Barrial. Karanlık Lord'la da akraba olmanız mümkün."

Bir *rultshart* ininin pis kokusu içinde yatıyordu, inin önceki sakinlerinin kalıntıları mağaranın küçük açıklığının yakınında kömürleşmiş yığınlar halinde yığılmıştı.

Nefes almakta zorlanıyor, gözleri dalgalanıyordu. İni boşaltması için çağırdığı Ateş onu acı dolu spazmlara sürüklemişti. Duyularını kaybetmeden önce kendini mağaraya sürüklemeyi başarmıştı ve ancak şimdi -içeri giren ışık miktarına bakılırsa neredeyse bütün bir gün sonra- tutarlı düşünceleri bir araya getirebilecek kadar güçle yeniden ayağa kalkabilmişti.

Yanındaki toprağın üzerinde iki *sorreisu kiyr* loş ışıktaki parlıyordu. Yanlarında dalgalı siyah bir *sel'dor* hançeri *duruyordu*. Büyücü kılıcının kabzasındaki koyu renkli değerli taş, kan ve kirin çamurlu karışımı içinde yatarken yakut ışığının ipuçlarıyla parlıyordu.

Cehennem alevli hançer onun kanının tadını seviyordu.

Gaelen vel Serranis alçak sesle ve güldü. Hançer yüzyıllardır ona herhangi bir şekilde ısınan ilk şeydi.

Kötülük kötülüğü çağırır derler ya, Gaelen de bunu bilecek konumdaydı. Ne de olsa o, Karanlık Lord olarak bilinen ruhu lanetlenmiş *dahl'reisen*, Fey'in öcüsüydü. Eld'den kanlı bir intikam almak ve neredeyse dünyanın sonunu getirecek olan savaşları başlatmak için kendini isteyerek *dahl'reisen*'in gölgeli, ölümün kol gezdiği varlığına bırakmış olan korkunç savaşçıydı. O gerçekten de ruhunu kaybetmiş, kurtarılamaz biriydi. Kötülük.

Ama *dahl'reisen*'in karanlık fazlasıyla hak etmiş olmasına rağmen, Büyücülerin katıksız kötülüğüyle boy ölçüşebilmesi için önünde hâlâ kat etmesi gereken bir yol vardı; tanrılara kendisine bahşetmeyi uygun gördükleri yetersiz nimetler için şükrediyordu. İçinde hâlâ inatçı, sönmez bir Fey onuru parıltısı vardı ve bu sönük ışığa tüm gücüyle sarılıyordu. Şimdi bile, bir daha asla Fey topraklarına ayak basmayacak olsa da, bu onur anavatanını korumasını gerektiriyordu.

Birkaç gün önce, Gaelen'in casus ağı ona Norban'a doğru kuzeye giden iki Fey'in varlığından bahsetmişti. Araştırmak için geldiğinde, bir grup Eld'in de aynı fikre sahip olduğunu keşfetmişti. Gaelen onları ormana, oduncu Brind Palwyn'in kulübesine kadar takip etmişti. Eld, bilgi almak için işkence ettikten sonra oduncuyu öldürmüştü ama Fey'haberlerini bildirmesini engellemek için acele eden genç Büyücü -çıraktan fazlası değildi, yoksa daha iyi bilirdi- cesedi olduğu gibi bırakmıştı.

Gaelen, Palwyn'in ruhunu ölümden çağırmak için Azrahn'ı kullanmış, onu sorgulamış, sonra da başkalarının aynı şeyi yapamaması için bedenini yakmıştı. Fey Palwyn'in anılarını yok etmiş olsa da, ruhu Eld'in ellerinde geçirdiği acımasız sorgulamayı hâlâ hatırlıyordu ve Gaelen bu sağlam anıları ondan çekip almıştı.

Eld'in Baş Büyücüsü'nün bir kızı vardı.

Yirmi yıldan uzun bir süre önce Norban ormanlarında kaybolan, gökyüzünden Yağmur Tairen Ruhunu çağıran Celierian kızı gibi kıvılcı, yeşil gözlü bir kız.

Tairen Ruhunun gerçek eşini ilk öğrendiğinde Gaelen, Rainier vel'En Daris'e tanrıların görünürdeki bağışlayıcılığını kıskanmıştı ama şimdi tanrıların vel'En Daris'i hiçbir şekilde affetmediğini fark . Sadece onun için yeni ve daha ağır bir işkence ve Fey için de yeni ve daha ölümcül bir tehdit tasarlamışlardı.

Gaelen, Fey savaşçıları Sian vel Sendaris ve Torel vel Carlian'a ait olan iki *sorreisu kiyr*'e dokundu. Kristallerdeki isimleri çizdi, sonra da havada bir işaret çizdi; ölen Feylerin ruhlarının huzurlu bir sonraki hayata hızla geçmesini dilemek için kullanılan kadim bir savaşçı sembolüydü bu.

İki Fey'i tanııyordu ama elinden gelse onları kurtarırdı.

Yine de çok geç kalmıştı. Yine geç kalmıştı. Sonuncusunun bir Fey savaşçısının yapması gerektiği gibi cesurca ve onurla düştüğünü görmüştü. Gaelen, aralarında çırak büyücünün de bulunduğu saldırganlardan geriye kalan bir avuç dolusu kişiyi öldürmüştü ama bu sırada çok sayıda dikenli *sel'dor* oku yemiş ve Eld'lerden üçü, onları yere sermeyi başaramadan önce kılıçlarıyla etini parçalamıştı.

Etini delen *sel'dor* ile Ateş'i çağırmanın ona verdiği acıya rağmen, Fey savaşçılarının bedenlerini yakmıştı. Fey'e ne rapor ettiklerini öğrenmek için ölümlerin ruhlarını çağırmaya çalışmamıştı, ancak *sel'dor* delinmesine rağmen Azrahn'ı en az acıyla dokuyabilirdi. Bir avuç *dahl'reisen* hariç tüm Feyler onun bu itidaline tanık olsalardı şaşırırlardı. Şu anda bile Karanlık Lord'un işlemeyeceği birkaç suç vardı. Bir Fey ruhunu ölümden geri çağırmak da bunlardan biriydi.

Eld'i de ruh çağırmadan yakmıştı çünkü ruhları zaten efendilerine bağlıydı ve onları çağırmak Baş Büyücüyü Gaelen'in varlığı konusunda uyaracaktı. *Sel'dor*'u delinmişken ve kalan gücünü oldukça endişe verici bir hızla toza dönüştürürken akıllıca bir hareket tarzı değildi.

Rultshart'ın inini bulana kadar ormanın derinliklerine doğru tökezleyerek ilerlemişti. İnin sakinlerini yakmış ve bilincini kaybetmeden önce kendini küçük, nemli sığınağa sürüklemişti.

İşte buradaydı, yaralı, zayıf ve kendini kurtarmak için gerekli enerjiyi toplamaya çalışırken bir *rultshart'ın* ininin pis kokusu içinde yatıyordu. Bir yanı gözlerini kapatıp kan kaybından ölmek istiyordu. Ama bir başka, daha güçlü yanı bu dürtüye bir tairen vahşiliğiyle, dişleri, pençeleri ve vahşi hayatta kalma içgüdüleriyle karşı koydu. Bu, onu bir *dahl'reisen* olarak bin yıl sonra bile hayatta tutan, Solan Topraklar'ın güzelliğinden ve Fey'in sıcaklığından sonsuza dek sürgün *eden* parçaydı.

Neden bu sefil hayata bu kadar uzun süre bağlı kaldığını bilmiyordu ama şimdi, nihayet, yeniden net ve itici bir amacı vardı.

Başbüyücünün bir kızı vardı.

Yakında Rain Tairen Soul ile evlenecek ve Feyler ona Solan Topraklar'a eşlik edecekti. Altın kadehlerinde veba taşıyan büyük, lanetli hazinenin kadim efsanesinde gibi, Feyler de Yüce Büyücü'nün kızını Sisler'den sağ salim geçirerek kendi yıkımlarına Solan Topraklar'a kadar eşlik edeceklerdi. Gaelen'in kalan tek kız kardeşi Marissya da dâhil olmak üzere hepsinin sonunu getirecekti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Başbüyücü'nün kızı ölmeli.

Yavaşça, kanının kayganlığı ve kendi güçsüzlüğünün garipleştirdiği bir süreçte, silahlarından ve siyah deri tuniğinden kurtulmaya çalıştı. *Sel'dor* şarapneliyle dolu yaralar kanamıyordu - lanetli Eld metali kurak toprağın su içtiği gibi kan içiyordu - ama uyluğundaki uzun, kemik derinliğindeki yarık ve Eld bıçaklarının onu şişlediği iki yara dün gece uyguladığı bandajları ıslatmıştı ve bir kez daha oldukça fazla kanıyordu. *Sel'dor'u* çıkaracak gücü yoktu ama kanamaya devam etmesine de izin veremezdi.

Gaelen kemerinden siyah saplı bir Fey'cha çıkardı ve bıçağı parlayana kadar ısıtmak için bir Ateş damlası çağırdı. *Sel'dor* o zayıf dokumayı bile acıya dönüştürdü. Dişlerini sıkarak ateşli bıçağı en kötü yaralarına bastırdı ve kendi yanan etinin kokusu burun deliklerine ulaştığında bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı. Bıçağı yeniden ısıtmayı ve bilincini bir kez daha kaybetmeden önce iki yarayı daha dağlamayı başardı.

Vadim Maur çırağına sertçe baktı. Sağ gözünün alt köşesinde küçük bir tik, öfkesinin tek görünür işaretiydi. *Eh, diye düşündü Kolis, bir de çalışma odasındaki otuz derecelik sıcaklık düşüşü.* Başbüyücü'nün solgun, kadavraya benzeyen yüzünün sol tarafını çizen kızgın kırmızı yanık izlerini sormayacaktı. Şüphesiz yaptığı deneylerden biri kötü sonuçlanmıştı ama Kolis bunun üzerine yorum yapacak kadar aptal değildi.

"O bir Ruh ustası mı?" Vadim sordu, sesi ürpertici bir tıslamaydı. "Hiç şüphesiz, efendim. Dün gece, iki yüzden fazla zihni -Fey dahil- tamamen kontrol eden bir Ruh örgüsü ördü.

yedi çan. Hiçbiri çok geç olana kadar ne yaptığının farkında değildi. Bilinçli olarak dokuma bile yapmıyordu. Böylesini hiç görmemiştim. Orada *umagim* Jiarine Montevero'nun bedenindeydim ve onda akışları görebileceğim kadar ocak cadısı vardı. Ellysetta Baristani'den geliyorlardı."

"Peki *ya* zihnini, Kolis? Bu örgüyü görebilecek kadar yakın olduğun için, senin zihnini de kontrol etti mi?"

Kolis kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "İtiraf utanıyorum, Yüce Kişi. Bunun bir örgü olduğunu bilsem bile, emirlerini inkâr edemezdim."

Sessizlik çöktü. Odanın sıcaklığı yeniden düştü ve her yüzeyde buzlar çatırdadı. "Demek Ateş'in yanı sıra Ruh'un da ustası..."

Vadim Maur'un eli yüzündeki yanık izlerine doğru seğirdiğinde Kolis'in gözleri irileşti. Bunu Ellysetta Baristani mi yapmıştı? Karanlık Lord'un Tırpanı! Bu nasıl mümkün oldu?

Yüce Büyücü'nün gümüş gözleri siyah ve kırmızı bulutlar kararmaya başladı. "Evcil hayvanlarımin uzun zamandır beni ikna etmeye çalıştığı gibi yeteneksiz bir zavallı değil."

Efendisinin öfkesinin kendisine yönelik olmadığını bilse bile, Kolis bu öfkenin damarlarını dondurduğunu hissetti. Tutsaklar ikiyüzlülüklerinden pişman olacaklardı. Boura Fell'in duvarları yakında onların çığlıklarıyla yankılanacaktı. Sulimage kendisine rağmen onlara neredeyse acıyacaktı.

"Ellysetta Baristani'yi bana getireceksin." Kış komutu Kolis'i tekrar dikkat kesilmeye itti.

"İsteğinizi bekliyordum efendim." Hızlı bir şekilde Ellysetta Baristani için hazırladığı hediyeı anlattı. "Teslimatını çoktan ayarladım ve hediyenin izinin ne *umagi*'me ne de bana kadar sürülmesinin mümkün olmayacağından emin oldum."

Başbüyücü düşünceli bir parmağını dudaklarına götürdü ve öfkesi geçtikçe oda ısınmaya başladı. "Fikrin doğruluk payı var ama paket çıktıktan sonra kontrolü büyük ölçüde kaybedersiniz. Bunun başarısız olması durumunda alternatif planınız nedir?"

Kolis yutkundu ve temkinli bir şekilde, "Henüz tam olarak hazırlamadım," dedi.

"Başarının anahtarı, Kolis, başarısızlık için plan yapmaktır."

"Biliyorum efendim ve bana daha fazla hizmet edebileceği umuduyla en yeni *umagimin* Baristanlı kızın Honoria'sı olarak hizmet etmesini ayarladım. Hediye amaçlandığı gibi işe yaramazsa, belki düğünde bir kaçırma olabilir diye düşündüm."

Baş Büyücü başını salladı. "Tairen Ruhı orada olacak. Bu çok büyük bir risk."

"Evet, Yüce Olan, ama en iyi seçenek bu gibi görünüyordu. Gelinin Kutsanması sırasında, arınma için katedralin Solarus'unda tecrit edildiklerinde *umagi*'me bir portal açtırmayı düşündüm ama sayıca az olacaktı ve başarılı olması pek olası değildi." Gelin Kutsaması sırasında bir geline Solarus'ta eşlik etmesine izin verilen tek kişiler rahip, gelinin annesi ve Honoria'ydı ve ne Lauriana Baristani ne de Büyükbaba Tivrest Büyücü olarak kabul edilmiyordu. Tüm gösterişine ve kibrine rağmen, başpiskopos derin inançlı bir adamdı ve Kolis'in onu dönüştürme girişimlerinin her birine kararlılıkla direnmişti.

"Gelin sırasında bir saldırı düşünmenize sevindim; benim de ilk aklıma gelen . İzolasyon mükemmel bir fırsat yaratıyor." Üstat Maur mor Büyücü cüppesinin ipek astarlı kadife manşetini düzeltti. "Solarus'taki tek ajanımızın o olduğunu varsayarsak, *umagi*'nizin başarılı olma ihtimalinin düşük olduğu konusunda haklı olsanız da, bu sorunu çoktan düşündüm ve uygulanabilir bir çözüm olduğuna inandığım bir şey tasarladım." Gümüşü kaşlarından biri kalktı. "Ellysetta Baristani'nin bir zamanlar Kilise şeytan kovucularının gözetimi altında olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, efendim, bunu bilmiyordum."

"Mmm, şey, öyleydi. Birkaç saat önce Primage Keldo'dan bir haber aldım. Hartslea'daki *umagi*'si onu keşfetmiş." Yüce Büyücü sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Görünüşe göre genç Ellysetta çocukluğunda düzenli şiddetli 'nöbetler' geçiriyormuş. Kilise onun içine şeytan girdiğine karar vermiş ve ailesini şeytan çıkarma ayinini onaylamaları için ikna etmiş. Keldo'nun *umagi*'sine göre, şeytan çıkarma işlemi tamamlanamadan kızın babası fikrini değiştirmiş ve aile kızı rahiplere teslim etmek yerine Hartslea'dan kaçmış."

"Bu çok ilginç, efendim." Kolis, bu bilginin onlara nasıl bir faydası olacağını göremese de sesine bir takdir tonu katmaya çalıştı. "Annesi hâlâ oldukça dindar ve Feylere karşı açıkça düşmanca davranıyor. Kızı muhafızlarından ayırmak için onu kullanmayı umarak korkularıyla oynuyordum ama şu ana kadar yemimi kararlılıkla reddetti."

"Kuzeydeki adamınız, rahip, o bir şeytan çıkarıcı, değil mi?" "Nivane?"

Evet, öyle. Onu ilk kez bu şekilde işaretledim." Birçokları gibi Kuzeyli kardeşler, genç rahip Azrahn dokumak için kalıntı bir yetenekle doğmuştu ve Kolis'in *umagi*'lerinden birini çıkarmaya çalışırken farkında olmadan dokunduğunda, Kolis'in ruhunda bir yer edinmesini sağlamıştı.

"Vadim Maur sözlerine şöyle devam etti: "Büyük Katedral'in bazı bölümleri son derece eskidir ve İblis Prenslerin önemli bir tehdit olduğu bir çağda inşa edilmiştir. Solarus'un ilk amacı arınmaydı ama gelinler için değil. Neredeyse sadece şeytan çıkarma için kullanılan bir odaydı."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." Kolis'in zihni olasılıklarla dolup taşmaya başlarken, ses tonundaki takdir şimdi gerçektir.

"Bu bilgi uzun zaman önce kayboldu. Bundan sadece eski bir Merellian metninde bahsedildiğini keşfettim. Başlangıçtaki amacının bir parçası olarak, Solarus beş katlı dokumalara bile dayanacak inşa edildi." Başbüyücü dik parmaklarını dudaklarına bastırdı ve gülümsedi. "Odanın tamamı iblis tarafından ele geçirilmiş büyülü yaratıkları tutmak için inşa edilmiş bir kafestir. Bir Tairen Ruhu'nun eşini çalmak için dünyada bundan daha iyi bir yer olamaz."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Selamlar, Lordum Feyreisen, Leydi Marissya, Lord Dax." Fey parlaklığındaki yeşil gözlerinde hoş geldiniz ışıltıları parlayan Büyük Lord Devron Teleos, gün batımından kısa bir süre sonra Feyler şehirdeki ikametgâhının geniş giriş salonuna girerken Rain ve Dax'a kolunu uzattı ve bir savaştının elini sıktı. Celierian saf ölümlü yurttaşlarından daha solgun, Fey akrabalarından ise daha esmerdi; teni Fey ışıltısıyla parlayan altın sarısı bir fildişiydi, omuz hizasındaki saçları ise bir kuzgunun kanadı kadar siyahtı.

Rain etrafını hızlıca gözden geçirirken bir selam mırıldandı. Birkaç hızlı bakışta, her giriş ve çıkışın yerini ve duvarlardaki Fey, Elf, Celierian ve Daneal silahlarının geniş dizilimini not etti. Bakışları özel bir ekrana takıldı: zamanın asla karartamayacağı ayna parlaklığında bir cila ile parıldayan tam bir Fey çeliği.

"Ah, bunları ilginizi çekebileceğini ," dedi Teleos silahlara başını sallayarak. "Onlar Shanis'in kılıçlarıydı."

"Onları tanıdım." Rain yıllarca eski dostunun yanında savaşmış, onun bu kılıçları ölümcül bir verimlilikle kullanışını izlemişti. Kudretli v'En Celay soyunun sembolleriyle işlenmiş olan bu çeliği, efsanevi Fey Lordu Shanisorran v'En Celay'ın kendisi, kardeşinin soyundan gelen adaşı Shanis Teleos'a bir savaşçı hediyesi olarak yaptırmıştı. "Onları Celieria Şehri'nde bir duvarda asılı bulduğuma şaşırdım. Fey çeliği savaş içindir, dekorasyon için değil."

Teleos gülümsedi, alınmamıştı. "Babam Shanis'in çeliğini her zaman riske atılamayacak kadar değerli bir aile hazinesi olarak gördü. Onları hiç kullanmadı ve yüz yıl önce, sınırlardaki Eld akınları kötüye gittiğinde, onları güvende tutmak için buraya taşıttı."

Etraflarındaki gözlerin ve kulakların farkında olan Rain, Teleos'un bakışlarıyla buluştu ve Ruh'un bir ipliğiyle şöyle dedi: *"Dharsa'daki Savaşçı Akademisi'ne eğitim almaya geldiğinde onları da getir. Shanis'in kılıçları savaş onurunu hak ediyor."*

Teleos hafifçe eğildi ve bir kolunu uzattı. "Lütfen, gelin. Diğerlerinin çoğu zaten burada." Yüce Lord, Rain'in bir gece önce tanıştığı iki düzine kadar soylunun beklediği bitişikteki geniş salona doğru ilerledi. "Lord Feyreisen, bunlar Konsey'deki en eski dostlarımdan ve en güvendiğim meslektaşlarımdan bazıları, Teleos Hanesi'nin uzun bir geçmişi paylaştığı aileler." Teleos hafifçe gülümsedi, yeşil gözleri ısıltı ışıltıydı.

gizli bir memnuniyetle. "Sizi tekrar Yüce Lord Verakis ve eşi Leydi Ceiliana ile tanıştırmak benim için bir zevk. Yüce Lord Nin ve onun güzeller güzeli yeni gelini Leydi Aleen. Yüce Lord Darramon ve eşi Leydi Basha, Lord ve Leydi Fann, Lord ve Leydi Barlo."

Teleos Rain'i odanın içinde dolaştırıp konuklarının her biriyle tanıştıırken, Rain Teleos'un bakışlarındaki memnuniyetin nedenini anlamaya başladı ve yeni arkadaşına duyduğu takdir katlanarak arttı. Adamı hafife almış, Fey görünümünün diğer soyluların ona güvenme ihtimalini azaltacağını düşünmüştü. Bunun yerine, Teleos ailesinin anavatanlarında güçlü bir müttefik ağını dikkatle kurduğu ve sürdürdüğü açıktı.

Bu küçük lordlar topluluğu, Celieria'daki en stratejik mülklerden bazılarını ve kilit askeri öneme sahip yarım düzine endüstriyi temsil ediyordu: Eld sınırını koruyan en güçlü beşinci lord olan Büyük Lord Darramon; Swan's Bay tersaneleriyle ünlü Lord Fann; kudretli Queen's Point kalesi Great Bay'in ağzını koruyan ünlü bir deniz kahramanı olan Lord Nin; kömür ve demir zengini toprakları Celieria'nın tüm çelik ve demirinin yarısından fazlasını sağlayan bir endüstri kaptanı olan Lord Clovis; el yapımı yayları ve üstün okçuları Elf mükemmeliyetine bile rakip olan güney sınır lordu Büyük Lord Ash. Teleos ve bilge ataları, Celieria'nın savunması için bir ordu kurmak ve donatmak için gerekli tüm güçlerle uzun süredir devam eden bağlar kurmuştu.

"Etkileyici bir arkadaş ağı." Rain yorum yaptı. *"Shanis gurur duyardı."*

Teleos gülümsedi. *"Bu onun fikriydi. Faering Sisleri yükseldiğinde, bir gün Yağmur Tairen Ruhu'nun geri döneceğini ve döndüğünde Teleos Hanesi'nin ona yardım etmeye hazır olması gerektiğini söyledi."*

"Bunu Shanis mi ayarladı?" Rain'in bakışları Teleos'un müttefiklerinin oluşturduğu ağda tekrar odayı taradı ve uzun zaman önce ölmüş bir arkadaşından gelen bir hediyeye baktığını fark etti.

Teleos, Fey gözleri sabit bir şekilde Rain'in bakışlarıyla buluştu. *"Tairen sürüyü savunuyor."*

Tanıdık Fey özdeyişi Shanis'in favorisiydi. Ani bir duygu kabardı ve Rain'in çenesindeki bir kas çalıştı. *"Gerçekten de öyle, kardeşim."* Derin bir nefes aldı ve yanında duran asilzadenin temkinli, şüpheli bakışlarıyla karşılaşmak için dönerken tanıdık Fey sakinliği maskesini taktı. "Lord Darramon, sizinle tekrar tanışmak bir zevk."

Yüce Lord kara kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Adamın gri gözleri çakmak çakmak oldu. "Buraya sadece Teleos'a bir iyilik olsun diye geldim. Uzun yıllara dayanan dostluğumuz olmasaydı buraya gelmezdim. Celieria'nın Lordları sizin eğlenmeniz için oyuncak değildir, Lordum Feyreisen. Ya özgür irade hakkımıza saygı gösterirsiniz ya da Eld bu kıtadaki tek düşmanınız olmaz."

Rain eğildi. "Dün gece olanlar için özür dilerim Lord Darramon. I

Sizi temin ederim ki bu tamamen bir kazaydı." Bakışlarını Darramon' odaklamaya devam etti ama diğer lordların ve leydilerin dikkatle dinlediklerini hissedebiliyordu. "Benim gibi bir Fey gerçek eşini keşfettiğinde, duyguları ve büyü normalde olduğu kadar durağan değildir. Bir Fey için disiplininin olması gerektiği kadar güçlü olmadığını kabul etmek zor bir şeydir, ama işte görüyorsunuz."

Darramon kısa bir kahkaha attı. "Yani özür diliyor ve her şeyin affedilmesini mi bekliyorsun?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Rain ağırbaşlı bir şekilde. "Olanların tüm sorumluluğunu kabul ediyorum ve bu sorumluluğun her türlü sonucunu da kabul edeceğim. Ama sakın lordum, beni Celierian zihinlerini kontrol etmek için kasıtlı olarak o örgüyü eğirmekle suçlamayın. Başka bir varlığın özgür iradesini gasp etmek için büyü kullanmak bir Eld taktiğidir, bir Fey taktiği değil ve bu tam da hepinizi uyarmak için burada bulunduğum gücün kötüye kullanılmasıdır."

Darramon'un parlak mavi gözleri ve koyu kıvılcı saçlarıyla çelimsiz bir güzelliğe sahip olan karısı, elini kocasının koluna koydu.

Yüce Lord'un gözleri bir an için ona doğru kayd ve sonra başını salladı. "Söyleyeceklerinizi dinleyeceğim Lordum Feyreisen. Ancak yapılan şey bana olduğu kadar karıma da yapıldı ve bu ihlali affetmem çok daha zor. Sağlığı pek iyi değil."

Anında endişelenen Rain, Leydi Darramon'a samimi bir ilgiyle döndü. "Leydim, eğer izin verirseniz, Leydi Marissya size hizmet etmekten onur duyacaktır. Feyler arasında sizden daha iyi şifacı yoktur. *Teska*, lütfen. En azından bunu önerebiliriz."

Marissya bir adım öne çıktı, kırmızı ipekleri hışırdıyordu. "Gerçekten de leydim. Lord Teleos bize özel bir oda verirse, hemen yanınıza geleceğim."

"Elbette," dedi Teleos. Yakındaki bireliyle işaret etti. "Marton, lütfen hanımlara annemin süitini göster."

"Basha-" diye başladı Lord Darramon.

"Hayır, değil," dedi Leydi Darramon ona. "Leydi Marissya'nın iyi niyetinden hiçbir zaman şüphe etmedim ve şimdi de etmeyeceğim." Büyük Lord'un karısı Marissya'ya solgun bir gülümseme verdi. "Sağlayabileceğiniz her türlü yardım için minnettar olurum leydim."

Darramon karısının gidişini sıkıntılı bir kaş çatmayla izledi ama Rain'e döndüğünde ifadesi sertleşti. "Bunun beni daha olumlu bir kulakla dinlememi sağlayacağını sanma."

"Lordum, bunu hayal bile edemem." Rain son ve kesin bir selam verdi. "Tek istediğim açık fikirli olmanız."

Rain'in tekliflerine soğukkanlılıkla karşılık veren tek konuk Lord Darramon değildi, ama Rain'i şaşırtan bir şekilde çok sayıda çift onu sıcaklıkla karşıladı. İlk başta bu onu şaşırtmıştı ama gece ilerledikçe ve Rain aynı çiftlerin uzun bakışlarını, ince dokunuşlarını ve gülümsemelerini izledikçe

akşam yemeğinden önce, anlamaya başladı.

Dax'a baktı ve Fey lordunun gözlerinde de aynı eğlenmiş farkındalığı gördü. *"Belki de yanlış yoldan gidiyoruzdur," diye önerdi Rain.* Lord Darramon'la daha önce yaşadığı gerginliğe rağmen, bir kahkaha tonu dokumasını renklendirdi. *"Belki de Rowan haklıydı ve biraz daha... gençleşme karşılığında bir oy takas edebilecek tüm yaşlı lordlara yaklaşmalıyız."*

Dax pinalle'ında boğuldu.

Rain sırtarak yanından geçen bir tepside ısırick büyüklüğünde, hamur işi içinde bıldırcın kızartması aldı ve ağzına attı. Bu akşamki yemekten başka bir şey , en azından Ellysetta'ya Celieria'nın tüm lordlarının onun dokumasını istenmeyen bir büyü olarak görmediğini bilmenin rahatlığını verebilirdi.

Marisya ve Basha Darramon, konuklar yemeğe önce döndüler. Darramon'un karısı hâlâ zayıf olmasına rağmen rengi daha iyiydi ve daha emin adımlarla yürüyordu.

Konuklar Teleos'u yemek odasına kadar takip ederken Marissya Rain ve Dax'a *"Kötü huylu bir hastalık," diye bilgi verdi. "Birkaç saatlik kısa bir iyileşmeden çok daha fazlasına ihtiyacı olacak. Yorgunluğunu yatıştırdım ve vücudunun hastalığın ilerleyişine karşı koymasına yardımcı olmak için elimden geleni yaptım ama Solan Diyarlar'a gelmezse ya da en güçlü şifacılarımızdan yarım düzine ona gitmezse, gelecek yıl bu zamanlar ölmüş olacak."*

"Pekala," dedi Dax. "Kulağa ne kadar zalimce gelse de, eğer onun oyunu istiyorsak, bunu elde etmenin kesin bir yolu var gibi görünüyor."

Shei'dalin'in omurgası sertleşti. "Shei'tan, ona karısının hayatıyla rüşvet vermemizi öneriyor olamazsın."

"Marissya, ölmekte olan her ölümlüyü iyileştiremeyeceğini uzun zaman önce kabul ettin. Hayatlarımız için savaşıyoruz. Leydi Darramon'u iyileştirme sözü Lord Darramon'un oyunu güvence altına almaya yardımcı olacaksa, bunu düşünmemek aptallık olur. Ayrıca, Eld Celieria'ya serbest erişim sağlarsa, o zaten ölmüş olur - ya da daha kötüsü, kocasını Büyücülere itaat etmeye zorlamak için bir araç olarak kullanılır."

Yağmur masanın öbür Lord Darramon'un sert yüzüne damgasını vuran şefkatli ilgiye ve açık sevgiye bakarken, Lord Darramon başını eğerek karısına bir şeyler mırıldandı. Ya Rain, Lord Darramon'un yerinde olsaydı ve ölen kişi Ellysetta olsaydı? Rain onun sağlığını güvence altına almak için ne yapmazdı? Ne vermezdi?

Bunu düşünmek bile içini gerdi ve tairen şiddetli bir uyarı homurdandı. Dax haklıydı. Leydi Basha'yı iyileştirme sözü Lord Darramon'un oyunu bir anda garantileyebilirdi. Karısını Darramon'un Basha'yı sevdiği kadar derinden seven bir adam, bir oy pusulası kadar önemsiz bir şeyin onun sağlığının önüne geçmesine asla izin vermezdi.

Kurnaz bir kral bu kozu kendi kullanırdı.

Yemekten sonra konuklar Teleos'un kış bahçesine çekildi. Hizmetkârlar çay, keffee ve çeşitli likörler sunarak etrafta koşuşturdu ve tartışma ciddi bir şekilde Eld Ticaret Anlaşması'na döndü.

Çok büyük ve stratejik bir Batı Midlands arazisinin sahibi olan Büyük Lord Verakis ağırbaşlı, düşünceli, eğitilmiş ve bilinçli bir adamdı. Toprakları doğrudan Garreval'in yolu üzerindeydi. Eğer savaş çıkarsa, Eld Solan Topraklar'a giderken Verakis'ten geçecekti ve Rain'in şansına, lord bunu biliyordu. Sakin ve mantıklı tartışma, Rain'in daha suskun lordları bile konuşmaya çekmek için ihtiyaç duyduğu itici gücü sağladı.

Küçük bir merkezi Celierian toprak sahibi olan Lord Dunn, "Topraklarım Garreval'in yakınında değil ve stratejik önemi de yok," diye itiraz etti.

Rain, Üstat Fellows'un bu öğleden sonra Ellysetta'ya Dunn Hanesi hakkında verdiği bilgileri hatırlayarak, "Konum olarak stratejik olmayabilir Lord Dunn," diye düzeltti, "ama Eld ordularının bile yiyeceğe ihtiyacı vardır. Mahsullerinizin kalitesi ve bolluğu Dunn'ı olgun bir ödül haline getiriyor."

Lord Nevis Barlo, "Lordum, gerçekten mi?" diye itiraz etti. Adam, Celieria Şehri'nin güneyinde mülkleri olan bir başka küçük toprak sahibiydi. "Büyücü fethi kesinmiş gibi konuşuyorsunuz - oysa iddianızı destekleyecek hiçbir kanıt yok."

"Büyücüleri tanırım Lord Barlo," diye yanıtladı Rain. "Güç için neler yapabileceklerini yakından biliyorum. Eğer Büyücü Konseyi yeniden kurulduysa, bundan hiç şüpheleniz olmasın, fetih kesin demektir. Belki bu yıl değil, belki bir sonraki yıl değil, ama gelecek. Büyücüler sabırlı düşmanlardır. Siz rehavete kapılana kadar bekleyecekler ve sonra saldıracaklar."

"Lordum Feyreisen." Kraliçe'nin Burnu'nu elinde tutan Büyük Lord ve deniz kahramanı Lord Callumas Nin boğazını temizledi. "Hepimiz buradayız çünkü söylediklerinizi dinlemeye hazırız. Ama gerçekleri konuşalım, varsayımları değil - varsayımların ne kadar sağlam temellere inansanız da. Eld'i Celieria'dan uzak tutmak için oylarımızı istiyorsunuz. Eld onları içeri almak için oylarımızı istiyor.

Eld'in ne teklif ettiğini biliyoruz: altın, ticaret, gelecekteki veba salgınlarını tedavi etmek için sınırsız *keio* kaynağı. Fey'in teklif ettiği şey nedir?"

Rain başını salladı, ölümlülerin diplomasi dediği şey rüşvet için kullanılan kibar bir terim olsa da ilerleme kaydedilmesinden memnun olmuştu. "Güzel bir soru lordum. Atalarınızın uzun zaman önce öğrendiği gibi, Fey'in sunacak çok şeyi var ve hediyelerimiz Eld'in bağladığı iplerin hiçbirine sahip değil."

Yanından geçen bir hizmetkârdan küçük bir kadeh pinalle aldı ve öne doğru eğildi. "Hiçbir ölümlünün asla boy ölçüşemeyeceği yetenekte savaşçılarımız var lordum, adamlarınızı eğitecek ve onlarla birlikte savaşacak kılıç ustalarımız. Hastalarınızla ilgilenecek şifacılar." Lord Darramon'un gözlerine baktı.

"Mülklerinizi korumaya yardımcı olacak sihir.

Gemilerin daha hızlı hareket etmesini sağlamak için rüzgârı güçlendiren yelkenler." İçkisinden bir yudum aldı. "Bunlardan herhangi biri ilginizi çekiyor mu lordum?"

Gemi yapımcısı Lord Fann biraz daha dik oturdu. "Büyü ile geliştirilmiş

yelkenler?"

Lord Nin'in yanıtı daha çekingen ama daha az ilgili değildi. "Bize daha fazlasını anlat."

Rain Dax'a işaret etti. Fey lordu Feylerin ve büyülerinin neler sağlayabileceğine dair detaylı bir tartışmaya girişti. O konuşurken Rain, Lord Darramon'un bakışlarını yakaladı ve aralarında özel bir Ruh ipliği ördü.

"Karınız ölüyor. Marissya iyileşmezse gelecek yıl bu zamanlar ölmüş olacağını söylüyor."

Yüce Lord'un elindeki pinalle kadehi titredi ve tatlı mavi şarap kadehin kenarından sıçrayarak fark edilmeden, titreyen elinin üzerinden perçemler halinde aktı. Yüzü ten renginin altında solgunlaştı. Bilmiyordu. Şüphelenmişti belki ama kesin olarak değil.

Yağmur adam için üzüldü. Bu haber açıkça korkunç bir darbeydi. *"Kadınlarımızı Faering Sisleri'nden uzağa göndererek güvenliklerini riske atmayacağım ama karınızı Garreval'e getirirseniz, şifacılarımızın onunla orada ilgilenmesini sağlayacağım."*

Eğer size oyunu verirsem. Yanıt, güç tarafından desteklenmeyen ancak kolayca okunabilen bir düşünceydi.

"Aklımdan geçmedi desem yalan olur," dedi Rain, "ama nei, bu bir Fey hediyesi, iyi niyetimizin bir jesti olarak karşılıksız sunuluyor, oyunuzu nasıl verirseniz verin. Sizi beklemeleri için Garreval'e bir beşli göndereceğim. Karınızı onlara götürmek için bugünden itibaren iki ayınız var. Eğer şifacılarımızın onu iyileştirme gücü varsa, bunu yapacaklardır."

Sınır lordunun dudakları kıpırdadı ve tek bir kelime oluşturdu. *Neden?*

"Sadece onu getir," diye cevap verdi Rain sertçe, "ve gecikme. Eğer iki ay içinde gelmezseniz, teklifimizi reddettiğinizi varsayacağız. Beşli Solan Topraklar'a dönecek ve karın tanrılarının uygun gördüğü şekilde yaşayacak ya da ölecek."

Ellysetta penceresinin pervazına oturmuş, gece gökyüzünde ilerleyen Ana ve Kız aylarına bakıyordu. Evi çevreleyen gözle görülür şekilde parıldayan yirmi beş katlı dokunun içinde dünya son derece sakin görünüyordu ama yine de içinde bir gerginlik vardı. Ev sessizdi. Annesiyle babası erkenden yatmışlardı ve Ellie yorgunluğun onu yatağa ittiğini hissetmesine rağmen uyumaktan korkuyordu. Ya yine rüya görürse? Ya dün gece gördüğünden daha kötü bir rüya görürse?

Bel ona yirmi beş kat örgünün bilinen tüm büyülü saldırıları uzak tutacağına dair güvence vermişti ama huzursuzluğu yatışmamıştı. Dün gece Gölge Adam onu bulmuştu. Şimdi ne tür dehşetlere yol açabileceğini kim bilebilirdi? Arkasında, yanan üç mum lamba odanın etrafında parlak altın ışık daireleri çiziyor, gölgeleri en karanlık köşelere kadar kovalıyordu ama titreyen ışıklar

çok az güvence verdi.

Hayal mi görüyordu, yoksa oda daha da mı soğumuştı? Ellie titredi ve örme şalını omuzlarına daha da yaklaştırdı.

Birden tüm vücudu gerginleşti. Avluda hareket eden şey neydi? Ellerini gözlerine götürüp pencereden baktı, sonra ay ışığında kılıç talimi yapan Kieran olduğunu fark edince inleyerek arkasına yaslandı.

"Tanrı aşkına Ellysetta, saçmalıyorsun." Ellerini yüzüne sürüp ayağa fırladı ve komodinin üzerindeki kitap yığınının Tarr'ın *Celieran Soylu Evler Tarihi*'nin ağır cildini kaptı. Öğleden sonra Üstat Fellows'un soyluluk üzerine verdiği derslerden sonra, Bel'in kendisine kütüphaneye kadar eşlik etmesini ve bir dahaki soylularla karşılaştığında onlarla daha iyi bir ilişki kurmasına yardımcı olacağını umduğu bir dizi kitap almasını istemişti. Bu gece hiç uyumayacağına göre, en azından zamanını verimli bir şey yaparak geçirebilirdi.

Yatağa sürünerek girdi, yastıkları arkasına dayadı, ağır kitabı kalçalarının üzerine koydu ve Celieria'nın geçmiş lordlarının ve leydilerinin kahramanlıklarını ve başarılarını okumaya başladı. Ne yazık ki, Tarr'ın yazım tarzı, ayrıntılı bir doğruluk mükemmelliği olsa da, acınacak derecede kuruydu. Zaferler - Fey şiirlerinin ciltlerinde okuduğunda onu nefessiz bırakan baş döndürücü, inanılmaz başarılar - bilgili bilgin Usta Tarr tarafından anlatıldığında, alçı setini izlemek kadar canlı ve sürükleyici hale geldi.

Rain için bir yük olmaktan ziyade bir varlık olmaya kararlı bir şekilde ve korkularını aklından çıkarmayı umarak sebat etti. Tarr daha sürükleyici bir yazar olsaydı belki de işe yarardı. Bu , pencere camlarının her tıkrıtısında ve döşeme tahtasının her gıcırtısında yerinden sıçırıyor, yatak odasının duvarlarındaki her gölge titreşimi kalbinin korkuyla çarpmasına neden oluyordu. Beşinci bölüm olan "Büyük Orly Evi'nin Tarihi "nin yarısına geldiğinde, dışarıdan gelen bir ses onu kaskatı kesmişti. Penceresinin üzerinden bir gölge geçerken bir çığlığı bastırdı.

"*Shei'tani?*" Yağmur, penceresinin dışındaki küçük kiremitli çatı parçasının üzerinde duruyordu. Parmak uçlarından parlayan yeşil toprak iplikleri çıktı ve penceresi içeri doğru sallandı. Büyü kokan temiz gece havası, serin bir esintiyle içeri doldu. Pencere pervazının üzerinden zarif bir kedi rahatlığıyla sıçradı ve hiç ses çıkarmadan odanın ortasına indi.

Ellie bir elini boğazına götürdü ve parmak uçlarının altında kalbinin hızlı atışını hissetti. "Burada ne yapıyorsun?" ağır kitabı yanındaki komodinin üzerine koydu. "Bu akşam Lord Teleos'la birlikte olduğunu sanıyordum."

"Bel bana hâlâ uyanık olduğunu söyledi, ben de erken çıktım." İki adımda onun yanına geldi ve ellerini kendi ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü. "Benimle uçar mısın, *shei'tani?*"

Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve Fey-soluk teni parlıyordu

derisinin mürekkep gibi siyahlığına karşı. Kalbi daha hızlı çarpıyordu ama bu sefer korkudan değil. Onu gördüğünde nefesinin bir gün gelecek miydi acaba?

Hiç tereddüt etmeden gitti. Pencereden çatıya çıktı, çıplak ayaklarını ya da geceliğini umursamadan onu takip etti.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, çatının tepesinde durup uyuyan şehre baktıklarında.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Tabii ki."

Gülümsedi ve sanki bulutlar güneşin önünde dağıldı. Dişleri göz kamaştırıcı beyazlıkta parıldııyor ve kusursuz erkeksi güzelliği yumuşayarak çarpıcı bir çekiciliğe bürünüyordu. Yağmur gülümsediğinde, Işıkkızları bile sevinçten ağlardı.

Onu kendine çekti ve ağzı uzun, tatlı, eritici bir öpücükle onunkini kapladı; bu öpücük bacaklarının altından kıvrılmasına ve ellerinin düşmemek için onun omuzlarının geniş gücünü kavramasına neden oldu. Tenine karşı usulca güldü ve  p c klerini çenesinden kulağına kadar takip etti, sonra saf bir büyü sesiyle fısıldadı, "Korkma." Onu gökyüzüne fırlatmadan önce aldığı tek uyarı buydu.

Sanki ağırlıksızmış gibi yükseldi, bir Hava sütunu üzerinde spiral çizerek, nefessiz ama korkusuzca. Baristani evini çevreleyen yirmi beş kat örgü, açmakta olan bir çiçeğin ta  yaprakları gibi önünde geriye doğru soyuldu. Kollarını açtı ve yüzünü gökyüzüne çevirerek Yağmur'un büyüsünün onu taşıyabildiği kadar yükseğe taşımasına izin verdi. Yükselişinin zirvesine ulaşıp yavaşca yere düşmeye başladığında, Rain'in tairen formu altında yükseldi ve eyerin beşiğine düzgünce indi.

Sihir kadifemsi bulutlar halinde etrafında dönüyordu ve bulutlar dağıldığında aşağı bakıp keyifle güldü. Adam onun pamuklu geceliğini, sanki yıldız ışığından dokunmuş gibi görünen uzun, dökümlü c ppelerle değiştirmişti. Her hareket fısıltısı kumaşın parıldamasına ve ışıldamasına neden oluyordu.

"*Kendimi romantik hissediyordum,*" dedi Rain tairen kahkahasıyla. "*Dur bakalım.*"

Kanatları genişçe açılırken Ellie'nin elleri kulpu kavradı. Birlikte gökyüzüne, karanlık cennete doğru yükseldiler.

Neredeyse bir  an boyunca uçtular, u manın keyfi dışında hiçbir amaçları yoktu, gecenin sessiz güzelliğini i lerine çekerek, Ana ve Kız ayların gümüş ışığının tadını çıkararak. Büyük Körfez'in mehtaplı sularında zahmetsizce s z ld ler, Rain'in kanat uçları suya çarpacak kadar alçaldı ve arkalarında simetrik bir dalgalanan daireler izi bıraktı. Kuzey sahilindeki  z m bağlarının ve karanlık, ormanlık tepelerin üzerinden s z ld ler. Ellysetta'nın içindeki huzursuzluk yerini huzura bırakana ve gece karanlığından duyduğu korku unutulmuş bir anıya dönüşene kadar uçtular.

Eve döndüklerinde ay tepe noktasını çoktan geçmişti. Yağmur çatıya hafifçe inmişti ama adam ona eşlik etmeye başladığında

yatak odasının penceresine geri döndüğünde, elini bileğine koyarak onu durdurdu. "Bir süre burada kalmamızın sakıncası var mı?"

"Burada, çatıda mı?" Kadın başını salladı ve adam omuz silkti. "Elbette, eğer istersen."

Dik açılı çatıya oturdu ve yıldızlara bakmak için başını arkaya yasladı. Uçarken olduğundan çok daha uzakta görünüyorlardı ve Fey'in koruyucu dokumalarının parıltısı bazı sönük yıldızları görüş alanından çıkarıyordu. "Çocukluğumdan beri burada birçok gece geçirdim, yıldızlara bakıp hayaller kurdum. Bana hep çok huzurlu gelmiştir."

Onun yanına oturdu. "Rüyada ne tür şeyler gördün?"

"Çoğu genç kızın yaptığı gibi sanırım. Fey masalları. Gerçek aşk." Küçük, mahcup bir kahkaha attı. "Sen."

"İyi rüyalar, umarım." Başparmağı kızın alt dudağına hafifçe dokundu.

"Elbette." Sesi nefes nefese çıkmıştı, tıpkı her zaman olduğu gibi Rain'in gözleri ona bu şekilde bakıyordu. Selianne muhtemelen buna büyücülük derdi ama Ellie bunun basit, tutkulu bir aşk olduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Lord Teleos'la yemek nasıl geçti?"

"Fena değil." Ona Teleos'un topladığı soylular meclisinden ve evli çiftlerin birçoğundan aldığı sıcak karşılamadan bahsetti. Öfkeyle kızardı ama herkesin dokumasını bir felaket olarak görmediğini öğrenince rahat bir nefes almaktan kendini alamadı.

Ona Leydi Darramon'un hastalığından ve onu iyileştirmek için yaptığı tekliften söz ettiğinde Ellie'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Zavallı Leydi Darramon," dedi. "Zavallı *Lord* Darramon. Oylarını kazanmak için onun hastalığını kullanmadığına sevindim."

"Muhtemelen bir hataydı." "İyilik asla bir hata değildir, Rain."

Dudakları gülümsemekten çok yüzünü buruşturmuş gibi görünen bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu doğru olmalı, *shei'tani*, ama iş ölümlü politikasına gelince, iyi işler nadiren ödüllendirilir."

Başını bir yana eğdi. Konu ölümlüler, özellikle de soylu ölümlüler olduğunda, çok alaycıydı. "Madem buna inanıyorsun, neden Lord Dax'ın önerdiği şeyi yapmadın?"

Rain cevap vermek yerine dizlerini yukarı çekti ve elindeki büyük Tairen'in Gözü mührünü çevirmeye başladı, ay ışığının kristalin koyu yakut derinliklerinde parıldayan bir gökkuşağı oluşturmalarını izledi.

"Yağmur mu?" Adamın tereddütü onu şaşırttı. Elini onun koluna koymak için eğildi. Sıcak, esnek derinin altında adamın pazusu pürüzsüz ve nehir taşı gibi sertti.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti alçak bir sesle. "Darramon güçlü bir Yüce Lord. En azından bir düzine oy daha almak için onu kullanabilirdik. Karısını kurtarmak için her türlü bedeli ödeyebilirdi. Bu konudaki düşünceleri gözden kaçmayacak kadar açıktı."

"Peki neden karısını bedelsiz iyileştirmeyi teklif ettiniz?"

Parlayan lavanta rengi gözler onunkileri kırılmaz bir bakışla yakaladı.

"Çünkü ölen sen olsaydın, birinin bana aynı hediye sunmasını isterdim."

Ellysetta'nın nefesi boğazında düğümlendi. Ona onu sevdiğini hiç söylememişti, bu sözleri hiç sarf etmemişti. Ama Lord Darramon'a verdiği hediye, hayal edebileceği kadar bu beyana yakındı. Bu ona bir gün kelimelerin de bunu takip edeceği umudunu veriyordu.

"Doğru olanı yaptın Rain," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi.

"Aşk asla bir silah olarak kullanılmamalıdır."

Onu öptü, sarhoş edici bir tutkuyu enfes bir şefkatle birleştiren uzun, kalıcı bir öpücük, sonra eğimli çatıya yaslandı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kadın adamın göğsüne uzandı ve parmakları saçlarını okşarken kalbinin atışını dinledi.

"Rain... Ben öldüğümde sana ne olacak?"

Kara kaşları ani bir öfkeyle çatıldı. "Ölmeyeceksin, *shei'tani*. Buna izin vermeyeceğim."

Çenesini ellerinin üzerine koydu ve onun yüzüne baktı. "Öldürülmekten bahsetmiyorum - gerçi şu son birkaç günden sonra ikimiz de bu olasılığı göz ardı edemeyiz. Ölmeyi kastediyorum. Lord Teleos gibi yarı ölümlü olsam bile, eninde sonunda öleceğim." Rain'in onu Celieria'nın Ulusal Sanat Müzesi'ne kadar takip ettiği o ilk gece ona söylediklerini hatırladı. *Eld seni öldürmeyi başardıysa, ben hayatta kalamam*. O zamanlar sadece beklenmedik, şiddetli bir ölümün sonuçlarını düşünmüştü ama Leydi Darramon hakkında konuşmak ona, hoşuna gitsin ya da , tüm ölümlü hayatların sona erdiğini hatırlattı.

"Ah." İfadesindeki saldırganlık kayboldu. Yanağındaki bir kıvrımı fırçalamak için uzandı. "Bunun için endişelenme, Ellysetta. Sen istemediğin sürece ne zaman ne de hastalık senin canını alamayacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ölümsüzlük mü verebiliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Feyler gerçek anlamda 'ölümsüz' değildir. Ağır bir yara alırsak ve zamanla iyileşemezsek tıpkı insanlar gibi ölürüz. Daha açık bir ifadeyle, sonsuza dek en iyi halimizdeyizdir, yaşlılıktan ya da hastalıktan etkilenmeyiz. Bedenlerimiz kendilerini sürekli olarak iyileştirme konusunda doğal bir yeteneğe sahiptir. Olgunluğa eriştikten sonra yaşlanmamamızın ve yara izi bırakmamamızın nedeni budur. İşte, izleyin."

Ayağa kalkarak göğüs kayışlarından siyah bir Fey'cha çıkardı ve elinin arkasına hafifçe vurdu. Bıçağın ucunun ardından kabaran ince kırmızı kan çizgisi karşısında bir itiraz çılgılığı attı ama Rain kanı sildiğinde derinin çoktan iyileştiğini görebiliyordu.

Ellysetta onun eline uzandı ve Rain'in açıklamasını açık sonucuna kadar takip ederken lekesiz derisini okşadı. "Fey *shei'dalinler* uzman şifacılarıdır."

"*Aiyah*, doğanın Fey için yaptığını ölümlüler için yapabilirler."

"Bunu neden daha önce hiç duymadım?"

Omuz silkti. "Bu, uzun zamandır dünyadan saklamaya çalıştığımız bir armağan. Parşömen Salonumuzdaki pek çok kadim Fey metni, sonsuz yaşam talep eden despotlar tarafından köleleştirilen ve işkence gören *shei'dalinlerden* bahseder. Kadınlarımızı bu kadar şiddetle korumamızın pek çok nedeninden biri de budur."

"Tabii ki. Yapmak zorundasın. Sonsuz yaşam." Şaşkın bir kahkaha attı. "Sadece tüm olasılıkları düşün. İkizler gerçekten sevecekleri bir adam bulmak için istedikleri kadar zaman ayırabilirler."

Yağmur kaşlarını çattı. "Yanlış anlıyorsun, Ellysetta. Bu armağanı senin ailene veremem. Bunu yalnızca bir Fey ile eş bağını paylaşanlara veririz."

Yüzyılları ailesiyle paylaşma hayalleri aniden yıkıldı. "Ama onlar benim ailem," diye itiraz etti. "Sonsuza kadar onlarsız yaşamak isteyeceğimi düşünemezsin değil mi?"

"Sonsuz yaşam daha büyük bir zalimlik olurdu, *shei'tani*. Ölümlü ruhlar çağların karanlığına dayanmak için yaratılmamıştır. Onlar... çarpık ve acı olurlar."

"Beni bekleyen kader bu mu?"

"*Nei*, asla. *Shei'tanitsa* bağı, tanrılar bizi eve çağırana kadar ikimizin ruhuna da ebedi güç sağlar. Ancak bir eş bağıyla bağlanmamış ölümlü bir ruhun böyle bir koruması yoktur." Kız kaşlarını çatmaya devam edince, nazıkçe ekledi, "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, annen bu hediyeği ona sunabilirsek bile, böyle bir bedeli asla kabul."

Ellie'nin bakışları düştü. Adam haklıydı. Annem onun ruhunu bozma riskini asla almazdı.

Rain onu kollarının arasına aldı. "En azından bu kadarını önerebilirim: Eğer ailen Solan Topraklar'a gelirse, zamanlarının sonuna kadar hastalıklardan ve yaşlılığın etkilerinden uzak yaşayacaklar."

"Teşekkür ederim, Rain." Feylerin sınırlarını ne kadar kıskançlıkla koruduklarını biliyordu, Rain herkesten daha çok. Büyücü Savaşları'nın sona ermesinden bu yana Feyler Solan Topraklar'ı kendi türlerinden başkasına açmamıştı ama teklifi yine de küçük bir teselli gibi görünüyordu. Ailesi onun hayatındaki fenerlerdi, bazen korkunç karanlığa karşı bile parlak ve güçlü duruyorlardı. Onlar olmadan yüzyıllar boyunca yaşamayı hayal bile edemezdi.

"Seni üzdüm."

"Hayır, ağlamadın... pek sayılmaz. Tüm ölümlüler eninde sonunda ebeveynlerinin ölüm gerçeğiyle yüzleşmek zorunda olduklarını bilirler, ama bu hiçbir zaman ağlamadan katlanabileceğim bir düşünce olmadı."

"Size daha fazlasını, sunardım."

"Biliyorum." Ayağa kalktı. "Geç oldu. Muhtemelen yatağa gitmeliyim." "Elbette." Bir el hareketiyle, parıltılı elbisesi sade, pamuklu gecelik dönüştü. Adam onun tekrar içeri girmesine yardım etti.

yatak odası penceresi. "Artık uyuyabilecek misin? Korkun geçti mi?"

Dudağını ısırdı. "Biliyor muydun?"

"Biliyordum." Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Bunu burada, bağımızın ilk ipliğinde hissettim. Teleos'un yemeğinden bu yüzden ayrıldım. Sıkıntını hissettiğimde orada kalamazdım. Bel'den beni daha önce aramasını istemeliydin. Gelirdim."

"Rahatsız etmek istemedim."

"Sen asla öyle biri olamazsın." Yatağa doğru başını salladı. "Dün gece yaptığım gibi yine seninle kalayım mı?"

"Sen yapar mıydın?" Umut dolu soru, kız daha sansürleyemeden ağzından çıkıverdi. Hemen utandı ve aceleyle sözünü geri aldı. "Özür dilerim. Yapmak zorunda değilsin. Gerçekten. Ben iyiyim."

Kaşları kalktı. "Seni kollarımda tutarak bir gece daha geçirmenin zahmetli bir iş olduğunu mu düşünüyorsun? Eminim sana böyle bir izlenim bırakmadım." Cevap beklemeden onu kollarına aldı ve yatağa yatırdı, ardından ona katılmadan önce silah kemerlerini ve deri tuniğini ustalıkla çıkardı. Kolları onu sararak göğsünün sıcak güvenliğine çekti ve göz kapakları düşmeye başladığında dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti.

"Uyu, *shei'tani*." Fısıltısı bir büyü gibi kızın üzerinde dönüyordu. Tek bir itiraz fısıltısı bile duymadan bunu ve haftalardır ilk kez bütün geceyi rüyasız bir huzur içinde geçirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Yaşıy
orum,
savaşı
yoru
m
Kanıy
orum,
ölüyor
um
Aşk için.
Ben Fey'im.*

-Ben Fey'im, Evanaris vel Bahr'dan bir savaşçının şiiri

Kolis Manza, formunda bir ceket ve pantolon giymiş, Tuelis Sebarre'nin değerli örümcek ipeğinden dokunmuş mavi ve yeşil tonlarında bir yelekle canlı gözlerini vurgulayarak Celieria'nın saray merdivenlerini tırmanıyordu. Takdirkâr kadın bakışları onu takip ediyordu ama o onları görmezden geldi. Kraliçe Annoura'nın Gözdesi Sör Vale kılığına girdiğinde, Sulimage kadınların ilgisini çekmeye alışmıştı.

Her şey planlandığı gibi ilerliyordu. Kasabın oğlu Den Brodson eşyalarını toplamış ve Efendi Maur'un Ellysetta Baristani'yle ilgili planlarını hayata geçirmek üzere Kuzey Yolu'na doğru yola çıkmıştı, Selianne Kolis'in Feyreisa'ya hediyesini teslim ediyordu ve Kolis'in en yeni broşürleri çoktan Güney Yakası sokaklarını kaplamış, kışkırtıcı suçlamalarıyla kalabalıkları galeyana getirmişti. Şimdi, Vadim Maur ve Kolis'in dün gece kararlaştırdıkları gibi, Jiarine Montevero'nun Kolis'in kendisine verdiği hediye ve unvanları hak etme zamanı gelmişti.

Kolis sarayın arka tarafına doğru ilerledi; burada büyük balo salonu, geniş, tertemiz bakımlı bahçelere ve fiskiyele bakan mermer teraslara açılıyordu. Kral Dorian ve Kraliçe Annoura, oğullarının yakında nişanlanacak olan eşini sarayın lordları ve leydileriyle tanıştırmak üzere bir öğle yemeğine ev sahipliği yapıyordu.

Sıcak yaz güneşinin Annoura'nın soylu konuklarını aşırı ısıtmasını önlemek için çimlerin üzerine büyük beyaz bir gölgelik kurulmuştu. Karlı keten masa örtüleri hafif esintide dalgalanıyordu. Uzun servis masaları bol miktarda lezzet sunuyordu: şekerlenmiş çiçek tarlalarına ustalıkla yerleştirilmiş erik dolgulu sinek kuşları, parlak tüylerden oluşan bir yelpaze içinde sergilenen tavus kuşu kızartması, sote yeşillik yatağında servis edilen şişte kızartılmış domuz, buzlu meyveler ve minik sebzeli sandviçler. Küçük bir yaylı çalgılar orkestrası mavi ve krem çizgili bir gölgelik altında çalışıyordu.

Annoura, Prens Dorian ve müstakbel gelini Leydi Nadela'nın yanındaki en

büyük gölgeğın altındaki yaldızlı sandalyede oturuyordu. *Shei'*dalin, cüppeli
ve peçeli

kızıla bürünmüş, siyah deri giysili Fey beşlisi arkasında olduğu halde yakınlarda oturuyordu. Dorian ve Lord v'En Solande biraz uzakta, Teleos, Clovis, Nin ve Fann'ın da dahil olduğu daha küçük, daha az şenlikli bir lordlar topluluğunda duruyordu. Kolis'in onların ne tartıştığından hiç şüphesi yoktu.

Yakındaki bir sayfayı yakaladı ve ona katlanmış, mühürlü bir not uzattı. "Bunu gizlice Leydi Montevero'ya, kraliçenin yanında duran şu mavili bayana teslim et." Çocuğa zahmetleri için bir altın para attı ve beklemek üzere saraya, küçük bir okuma kütüphanesine geri döndü.

Çeyrek zil sonra kütüphane kapısı yavaşça açıldı ve Jiarine kapıyı arkasından kilitleyerek içeri süzüldü. Gök mavisii safirler ve elmaslar boğazında ve bileklerinde parıldıyor, yanaklarındaki güzel kızarıklığı ve elbisesinin yumuşak pudra mavisii ipeğini vurguluyordu.

"Bu mavi sana çok yakışmış, tatlım." Renk, hiç de öyle olmayan bir kadına aldatıcı bir masumiyet havası veriyordu. Onu kendisine doğru sürükledi ve boğazında dikkatle sürülmüş pudra tabakalarıyla gizlenmiş morluklara baktı. "Yemekteki o soytarılar sana karşı dikkatsiz davrandılar. Daha terbiyeli olman için ısrar etmeliydin. Ama yine de umursamadığını biliyorum, değil mi tatlım?" Gülümsedi ve kızın yanaklarındaki renk derinleşirken parmağıyla çenesini okşadı.

Yüzünü geri çekti ve ona kaşlarını çatı. "O Feraz büyüünün ne yapacağını bana söylemedin," diye suçladı. "Neden beni uyarmadın?"

Kaşlarını kaldırdı ama kızın küstahlığını görmezden geldi. Jiarine'e bir *umagiden* beklenen itaati öğretmek için daha sonra yeterince zaman olacaktı. "Canım, bilmiyordum. *Talis* belirli bir tepkiye neden olmaz; sadece hedefinin duygularını güçlendirir ve büyülü bir tepki uyandırır. Eğer üşümüş olsaydı, oda buzla kaplanabilirdi."

"Beni terk ettin. Beni orada onlara bıraktın."

"Ben erkeklerden hoşlanmam. Özellikle de Lord Bevel gibi iğrenç, ağzından salyalar akan *domuzları*. Senin tatlı bedeninde var olurken bile." Adamın eli kadının boğazından aşağı indi ve elbisesinin yakasının alçak kısmını takip etti. Göğüsleri korsajın dar kumaş şeritleri arasında kabarmıştı. Kumaşın altında kaybolan bir başka morluğun izini gördü ve boğazındaki izlerin taşıdığı tek iz olmadığını anladı.

"Sana kim sahip oldu, Jiarine? Bana isimlerini ver." Elleri tüy gibi hafif, alaycı fırçalarla kadının bedenini okşadı.

Ürperdi ve gözlerini kapattı.

"İsimleri, tatlım. Bevel'i tanıyorum. Başka kim var, hmm?" Onu birden fazla kişi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Purcel." Bu itiraf sıkılmış dişlerin arasından gıcırdayarak geçti.

"Purcel?" Kolis kıkırdadı. "Şüphelendiğimden daha güçlü bir yemmişsin. Adam yürüyen bir ceset. On yıl içinde parmaktan fazlasını kaldırabildiğinden şüpheliyim." Zihni, hafızasına kaydettiği bir yığın veriyi gözden geçirdi.

Uzun zaman önce. Purcel'in toprakları demir ve kömür bakımından zengindi ve dökümhaneleri onu Celieria'nın en büyük çelik üreticisi olarak Lord Clovis'ten sonra ikinci sıraya yerleştiriyordu. Vadim Maur böyle bir fetih elde etmekten memnun olacaktı. "Başka kim var?"

Kolis'in eli kadının korsajına girdi ve bir göğsünü kaldırdı. Porselen inceliğinde ve süt gibi solgun olan kremi teni, parmak büyüklüğünde koyu morluklar ve diş izine benzeyen kıvrımlı çizgilerle gölgelenmişti. Meme ucu gergin ve çakıllıydı. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve etinin tepki olarak zıplamasını izledi. "Bu küçük ısıkları sana kim verdi?" Başını eğdi ve dilinin ucuyla ısıklık izlerinden birini takip etti.

Nefes nefese kaldı ve adamın omuzlarını kavradı. "Ponsonney."

"Ah...evet, onun hakkında bunu duymuştum. Sana bastonunu gösterdi mi?" Göğüs ucunu yaladı ve dişleriyle sıyırdı. Kadın onu ani bir sıcaklık dalgası ve uyarılmışlığının misk gibi tatlı kokusuyla ödüllendirdi.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Senin üzerinde kullandı mı?" eteklerini kaldırdı ve elini çoraplarının ipeğinin üzerinden geçirdi, jartiyerleri geçerek iç baldırlarının yumuşak, çıplak tenine ulaştı. Kalçaları öne doğru sıçradı.

"Evet." Sesi gergin ve boştu.

"Peki hoşuna gitti mi?" Onu okşarken ıslaklık elini ıslattı. Ona daha iyi erişim sağlamak için bilinçsiz bir hareketle ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Kalçaları adamın eline karşı tanıdık bir ritmik sürtünmeye başladı.

"Evet!"

Kolis gülümsedi ve onu elleri ve ağzıyla işledi, dokunuşuna verdiği istekli tepkinin ve zihninden onunkine süzülen dağınık görüntülerin ve geçen gecedен hatırlanan hislerin tadını çıkardı. Kendisini bir erkeğin bir kadını kullanabileceği her şekilde kullanmalarına izin vermiş ve bundan zevk almış, bunun için onlara yalvarmış, elleri, ağızları, sikleri içinde olsun diye ağlamış ve yalvarmıştı. Başparmağı küçük et tomurcuğuna sertçe bastırırken aynı anda meme ucunu ısırdı ve kadın haykırıp ani bir sarsıntıyla boşaldı.

"Güzel," diye mırıldandı kadının kasılmaları yavaşlayıp küçük ürpermelere dönüştüğünde. "Onların oylarını istiyorum. Onları benim için al. Mull ve Büyük Lord Harrod'u da istiyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap." Adam omzunu sıktı ve önünde diz çökmesi için bastırdı. Kızın elleri, talimat vermeden adamın pantolonunun düğmelerine gitti. Jiarine, tüm *umagi*'leri arasında doymak bilmez iştahı kendisinininkiyle en çok örtüşeniydi. "Nasıl ikna edici olabildiğini biliyorum"-sesi kesildi ve ağzı onun etrafında kapandığında hafif bir inilti çıkardı-"ikna edici olabiliyorsun." Gözlerini kapatma sırası ondaydı.

Yarım çan sonra Kolis mermer bir sütunun arkasından Jiarine'in büyük tentenin altında toplanan saray mensuplarına katılışını izliyordu. Kalabalığın arasında zarafetle dolaştı, kraliçenin yanında durup Annoura'nın kulağına kraliçeyi gülümseten bir şeyler mırıldandı. Kısa bir bakıştan sonra

Jiarine yanından geçen bir hizmetkârdan buzlu pinalle flütünü aldı ve çimenlerin üzerinden Büyük Lord Harrod'a doğru yürüdü.

Kolis sütundan uzaklaşarak açık bir alana çıktı ve Kraliçe Annoura'nın kendisini bir an için görmesini bekledi. Gördüğü anda anlamıştı. Uzaktan bile vücudunun hareketsiz kaldığını görebiliyordu. Bakışlarını uzun, hipnotize edici bir an boyunca, boğucu Sör Vale'nin çekiciliğine dair hafızasını tazelemeye yetecek kadar uzun süre tuttu, sonra günün geri kalanında Gözdesi'ni düşüneceğini bilerek arkasını döndü. Kolis'in uzun zaman önce öğrendiği gibi, baştan çıkarma en iyi hazzın ulaşamayacak kadar uzakta olduğu durumlarda işe yarıyordu ve Annoura'nın direncine rağmen yasak zevklere duyduğu açlık her geçen gün daha da artıyordu.

Lauriana, Pimbold'un King's Street'teki kalabalık kefler dükkanında, Selianne'le birlikte günün ibadetinden sonra geldikleri, pencere önündeki küçük masada Selianne Pyerson'ın karşısında oturuyordu. Selianne'in Ellysetta'ya düğün hediyesi olan mavi ve gümüş renkli küçük bir hediye aralarındaki masada unutulmuştu. Lauriana'nın penceredeki yansıması, Selianne'in fısıldadığı haberleri duyunca yüreğinin sıkıştığı gibi bir yüz ifadesi gösteriyordu... saray bağlantıları olan bir arkadaşından gizlice fısıldanan söylentiler.

Ellysetta iki gece önce saraydaki bir tür *cinsel ziyafetin* parçası olmuştu. Tairen Ruhu tarafından yapılan bir büyü'nün sonuçları.

"Özür dilerim, Madam Baristani." Selianne masanın öbür ucuna uzanarak Lauriana'nın ellerini sıktı. "Ne yapacağımı bilemedim ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Hayır, Selianne, bana söylemekte haklıydın." Lauriana dikkati dağılmış düşüncelerini yeniden düzene sokarak genç kadının elini okşadı.

"Ellie için korkuyorum, Madam Baristani. Ona olanlardan, Fey onu alıp götürdüğünde ona ne olacağından korkuyorum. Onun için her zaman bir güç kaynağı olduğunuzu biliyorum. Ona yol gösteren sen olmadığında neler olacağından korkuyorum." Selianne gözlerini indirdi ve sanki konuşmak için cesaret topluyormuş gibi tereddüt etti. "Annemin bir arkadaşı var... bir deniz kaptanı... Dönüş yolculuğunda Ellie'ye güvenli bir geçiş teklif etmeyi kabul etti. Onu Fey'lere karşı güvende olacağı bir yere götürebilir."

"Ne?" Lauriana ellerini çekti ve geri çekilerek Selianne'e şaşkın bir inançsızlıkla baktı. İki gün önce Selianne gözyaşları içinde Ellie'nin Fey'in yozlaşmasına maruz kalmasından duyduğu korkuyu paylaşmıştı ama Laurie endişelerinin onu *bu* yola sürükleyeceğini fark etmemişti. "Selianne, iyi niyetli olduğumu biliyorum ama-"

"Lütfen, Madam Baristani, beni dinleyin. O hepinizi alabilir. Tüm ailenizi. Hiçbir yankısı olmaz ve hepiniz güvende olursunuz... birlikte ve Fey'den arınmış olarak."

"Tepki yok mu? Oh, kedicik, kralın kendi emriyle

Yüce Konsey ve mahkemenin yarısının şahitliğinde, Ellysetta'nın Tairen Ruhuna bağlılığına yemin ettik. Eğer yeminimizden kaçarsak, hepimiz dışlanmış, sürgün edilmiş oluruz. Ve Fey onu asla o kadar kolay bırakmazdı. Hayatımızın sonuna avlanırsınız."

Selianne'in mavi gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ben sadece Ellie'yi düşünüyorum. Onun gözlerimin önünde değiştiğini görebiliyorum ve bu beni korkutuyor. Fey'in ona yaptıklarından korkuyorum."

"Ben de öyle," dedi Lauriana acımasızca. "Ama bir yanılsı daha büyük bir yanılsı düzeltemeyiz, Selianne. Ne kadar cazip ya da haklı görünürse görünsün. Işık Kitabı'ndaki her öğreti bize bunun Karanlık Yol'daki ilk adım olduğunu söyler."

"Ama başka ne , Madam Baristani?"

Lauriana çaresizce genç kadına baktı. Gözleri kurumuş ve yanıyordu, paylaştıkları küçük öğle yemeği karnında rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu. "Bilmiyorum."

Bir zil sonra, kolları çeşitli esnaftan topladığı paketlerle dolu olarak eve yürürken hâlâ bunun için endişeleniyordu. Batı Caddesi ile Poppy'nin köşesine yaklaştığında adımları yavaşladı. Köşedeki elektrik direğinin yanında güve yeniği paltolu, tıraşsız bir adam duruyordu. Elinde "Gölge Aramızda" yazan ve Celierialıların günahlarından tövbe edip Işığı aramaları için haykıran büyük bir tabela tutuyordu.

Lauriana yüzünü buruşturdu. Gölge Kahin. Her bulutta ve titreyen lambada dünyanın sonunu gören çılgın dini fanatiklerden biri. Onun gibiler Adeli'sin gerçek takipçilerinin adını kötüye çıkarırdı.

Adamdan uzaklaşmak için caddeye doğru yaklaştı ama tam yanından geçerken adam üzerine atladı ve kollarından yakaladı. Kadın korkudan tiz bir çığlık . Çantası ve paketleri kaldırım taşlarına yuvarlandı. Adam yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki, vahşi gözlerinin beyazlarındaki örümcek gibi kırmızı damarları görebildi.

"O burada!" diye bağırdı adam. "Karanlık Lord'un iblis canavarı. Onun ruhunu çalacak, anne! Kurtar onu! Onu sadece sen kurtarabilirsin!"

"İşte şimdi, bırak o kadını." Birkaç adam Lauriana'nın yardımına koşarak onu perişan haldeki Kahin'in yanından uzaklaştırdı. "Varoşlara geri dön, seni çatlak kafalı." Adamlardan ikisi Kahin'i sokağın aşağısına iterken, üçüncüsü Lauriana'nın düşen eşyalarını toplamak için eğildi.

"İyi misiniz, madam?" Nazik gözlü dördüncü bir adam onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ben... evet." Lauriana titreyen elini yüzüne bastırdı ve gözyaşlarının tehdit edici sıcak akışıyla mücadele etti. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Sadece biraz sarsıldım." Paketleri ve çantasını üçüncü adamdan geri aldı. "Hepinize teşekkür ederim," diye tekrarladı. Elinden geldiğince soğukkanlılığını toplayarak Poppy'den aşağı döndü ve eve doğru yöneldi.

Omzunun üzerinden arkasına bakmaktan kendini alamadı. Gölge Kahin kaldırım taşlı yolun bir kenarında durmuş onu izliyordu. Ağzı hareket ediyordu. Ne dediğini duyamıyordu ama yine de kelimeleri biliyordu. *Onu sadece sen kurtarabilirsin.*

Derin bir sıkıntı içinde eve doğru yola koyuldu. Rain ve Ellie hâlâ "kur çanlarında", yani birlikte ne tür yaramazlıklar yapacaklarını tanrıların bildiği o uzun, refakatsiz zaman dilimlerindeydiler. Sol, Tairen Ruhu'nun ettiği Fey yemininin kızlarını ve onun erdemini güvende tutacağından emindi ama Lauriana o kadar da güvenmiyordu.

Özellikle de Selianne'in korkunç ifşasından sonra.

Evde, paketlerini üst kata taşıdı ve yatağının üzerine koydu. Bunu yaparken yere bir kâğıt parçası düştü. Onu almak için eğildi ve başlığın lekeli blok baskısına kaşlarını çattı: "Ruhları Bozan Gölge Lord'a Dikkat!"

Oh, Haven aşkına. O Gölge Kahin, dini broşürlerinden birini çantasına atmış olmalıydı. Hiçbir zaman Gölge Kahinlere fazla aldırış eden bir kadın olmamıştı. Parlak Lord'a olan bağlılığı her zaman onların fanatik mistisizmini çekici bulmayacak kadar ortodoks olmuştu.

Lauriana broşürü fırlatıp atmaya başladı, sonra durdu. Ya tüm çılgınlıklarına rağmen Kahinler Fey konusunda haklıysa? Selianne az önce ona Tairen Ruhu'nun Dorian'ın sarayı üzerinde yaptığı kutsal olmayan cinsel büyüden bahsetmemiş miydi?

Metni taradı. Çoğu Kahinlerden beklediği histerik saçmalıklardı ama kötülüğün baştan çıkarıcı cazibesine ve Gölge'nin hizmetkârları en tehlikelilerinin güzellik ve sahte iyilikle gizlenerek yaklaşanlar olduğuna dair eve biraz fazla yakın bir iki satır vardı. Bu satırları birkaç kez tekrar okudu ve ürperdi. Gölge'nin hizmetkârlarının tanımı Rain Tairen Soul ve Fey'e mükemmel bir şekilde uyuyordu.

İki çan sonra Lauriana sessizce oturmuş, hararetle örgü örüyor ve Üstat Fellows'un prensin evlilik öncesi balosundan önce öğrenmesi için ısrar ettiği karmaşık saray dansının adımlarını Ellysetta'ya gösterirken Fey kralına bakışlar atıyordu.

Masumların bozguncusu, Ellysetta'yı bir dizi zarif piruette döndürürken insanlık dışı bir zarafetle hareket ediyordu. O kadar parlak, saf ve güzel görünüyordu ki, Ellysetta'nın bildiği kötülük yılanına hiç benzemiyordu. Ellysetta'yı cinsel ziyafetlere çekiyordu. Ruhunu tehlikeye atmak. Rahiplerin her zaman söylediği gibi, günaha giden en hızlı yol zevk yoluydu...

Ellie kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Anne? Her şey yolunda mı?"

Tairen Soul'un ani ilgisinin farkında olan Lauriana yüzünü buruşturdu

ve duygularını da gizlemek için elinden geleni yaptı. "Ben iyiyim, yavrum." Zorla gülümsedi. "Sadece bugün uğraşmak zorunda kaldığım bazı tüccarlar yüzünden biraz sinirlendim."

Düşünceleri böylesine çalkantılıyken Fey'huzurunda oturmamanın en iyisi olacağına karar vererek örgüsünü bir kenara bıraktı ve eve getirdiği paketleri düzenlemek için üst kattaki odasına çıktı.

En büyük çantanın içindekileri yatağının üzerine boşalttı. Matbaadan aldığı teşekkür kutuları ve düğün programlarıyla birlikte Selianne'in ona verdiği küçük mavi ve gümüş hediye de yuvarlandı. Selianne Lauriana'dan hediyeği Ellie'nin bulacağından emin olacağı bir yere koymasını ve yanında kimse olmadan kendi başına açmasını istemişti. ("Evli bir arkadaştan yakında evlenecek olan başka bir küçük bir şey, Madam Baristani," diye fısıldamıştı Selianne hafifçe kızarak). Lauriana hediyeği unutmuştu ama şimdi parıldayan gümüş kurdelelerdeki yansımaları bakınca onu bir an önce Ellie'nin odasına saklamak zorunda olduğunu hissetti.

Hediyeği koridora taşıdı ve Ellie'nin tuvalet masasının üzerine koydu. Kapıya doğru döndüğünde garip bir baş dönmesi ve görüşü bulanıklaştı. Tökezleyerek odadan çıktı ve baş dönmesi geçene kadar kendini sabitlemek için elini koridorun duvarına dayadı.

"Lauriana, seni ahmak. Bütün gün yemek yemeyince ne olacağını sanıyordun?" Bünyesi gençliğindeki kadar dayanıklı değildi. Yatak odasına döndü ve kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için aşağı inmeden önce yüzüne soğuk su çarptı.

Ellysetta'nın açık yatak odasının kapısının önünden geçerken gözüne mavi ve gümüş bir parıltı takıldı ve öfkeden kaşlarını çatarak durakladı.

O hediyeği Ellie'nin odasına kim koymuştu? Kızlarına ve Fey'e tüm düğün hediyeğlerinin alt katta bir arada tutulması gerektiğini kaç kez söylemişti. Ahh! Bir taş duvarla da konuşabilirdi, ne kadar işe yararsa yarasın!

Lauriana'nın bir *süreci* vardı. Eğer hediyeğler dikkatlice kaydedilmek yerine rastgele açılıp savrulursa, uygun kişilere uygun teşekkürlerin gittiğinden emin olma umudu kesinlikle yoktu. Hediyeğlerin yarısının nüfuzlu ve soylu ailelerden geldiği düşünülürse, böyle bir ihmal ailesinin itibarını zedeleyebilir ve Sol'un işine zarar verebilirdi. Hangi soylu, hediyeğleri için teşekkür etme zahmetine bile katlanmayan bir nankörden mallarını satın alırdı ki?

Paketi kaptığı gibi aşağıya indi ve bugün gelen üç düzine kadar diğer hediyeğinin yanına, salondaki masanın üzerine bıraktı.

Ön kapı açıldı. Her gün Baristani'nin ön kapısında nöbet tutan Fey Dajan vel Rhiadi, kolları Fey tarafından incelenen paketlerle dolu olarak içeri girdi

"Salonda yer açılana kadar diğerleriyle birlikte masanın üzerinde dursun," diye Lauriana. Dajan kendisine söyleneni yaparken Lauriana kollarını göğsünde kavuşturmuş, ters ters bakıyor, sonra da şaşkın adama düğün hediyelerinin taşınması konusunda verdiği kesin talimatlara uymasının önemi hakkında ders veriyordu.

"Bela geliyor, General."

Gaelen vel Serranis, Ruh'un ısrarlı ipliği bilincine nüfuz ederken inledi. Ardı ardına gelen ateş ve titreme onu bir bebek kadar güçsüz bırakırken, sayısız yarası ve etine gömülü *sel'dor* ona acımasızca vuran acı dalgalarıyla varlıklarını hatırlatıyordu.

"Rapor." Ruh'taki tek bir kelimeyi bile oluşturup göndermek elinden gelen tek şeydi ve onu dünyaya göndermek için yeterli enerjiyi toplamak beynine saplanan çiviler gibi hissettiriyordu. Tüm büyüler arasında Ruh, *sel'dor delinmişken* örülmesi en zor olanıydı. Toprak hemen hemen ikinci sıradaydı, onu Ateş, sonra Hava ve Su takip ediyordu.

"Eld birlikleri sınır boyunca ilerliyor." Bilgi Gaelen'in baş teğmeni ve en güvendiği arkadaşı Farel vel Torras'tan geliyordu, tabii *dahl'reisen*'in güvendiği ya da arkadaşlık ettiği biri olduğu söylenebilirse.

"İstila mı?" Bu kez Ruh dokumanın verdiği acı o kadar yoğundu ki Gaelen çığlığını tamamen bastıramadı. *Rultshart*'ın ininin çürüyen yapraklarına sırt üstü düştü ve nefes nefese kaldı. etine gömülü olan *sel'dor* şarapnelleri canlı kömür gibi yanıyordu.

"Muhtemelen." Kısa bir duraklama oldu ve ardından, *"Batı sınırları boyunca yığınak yapıyorlar."*

Solan Topraklar'a en yakın. Bu da Eld'in planladığı her neyse, Fey'e bir saldırı içerdiğini ima .

Rain Tairen Soul Celieria Şehri'ndeydi. Gaelen'in kız kardeşi Marissya da oradaydı.

Ve Baş Büyücü'nün kızı da onlarla birlikteydi.

Farel, Fey'i hem kapılarının önünde kıvrılan yılanı hem de içlerinde saklanan yılanı karşı uyarmalıdır. Eld iblisi Faering Sisleri'nden geçip babasının kötülüğünü serbest bırakmadan önce öldürmesi için *Dahl'reisen*'i göndermeli.

Gaelen bunun korkunç bir risk olduğunu biliyordu. Rain, iddia ettiği eşi öldürüldüğü anda ölecekti -hiçbir Fey, Rain Tairen Ruhu bile gerçek eşinin ölümünden sağ çıkamazdı- ve hiçbir şey Eld'e son Tairen Ruhu'nun ölümünden daha büyük bir avantaj sağlayamazdı. Ama Gaelen'in başka ne seçeneği vardı ki? Yüce Büyücü'nün kızı Faering Sisleri'nden geçtiğinde, babası onu Solan Topraklar'ın tam kalbine saldırmak için kullanabilirdi ve *dahl'reisen*

onu durdurmak için çaresiz kalacaktı. Fey yok edilecekti. Marissya ölecekti.

Kendini toparlayan Gaelen kalan gücünü topladı ve komutu göndermeye çalışırken onu kesen *sel'dor'un yarattığı jiletlere* karşı bir kez daha kendini savurdu. Bu sefer, muazzam iradesi bile acıyı yenemedi. Örgüsü oluşurken bile çözüldü. Yüzyılların eğitime ve deneyimine rağmen çılgılık attı. Ham, keskin kenarlı bir ses kükremesiydi. Acı olduğu kadar öfke ve çaresizlik de vardı.

Çürüyen yapraklara yaslandı, nefes nefese kaldı ve acı baş döndürücü, güçten düşürücü dalgalar halinde üzerine çökerken zayıf bir şekilde bilincini korumaya çalıştı.

Küfretmek ve bağırıp çağırmak istiyordu ama hızla azalan değerli enerji kaynağının bu kadarının bile kaçmasına izin vermeye cesaret edemiyordu. Zihni şimdiden başka bir çözüm bulmak için yarışlıyordu. Değerlendir, uyarla, uygula. Fey savaşçıları ayakları üzerinde düşünmek, aşılmaz görünen engelleri aşmanın yollarını bulmak üzere eğitilmişlerdi.

Gaelen'in emri olmadan, *dahl'reisen* son bin yıldır yaptıkları gibi yapacaklardı - Fey'i uzaktan koruyacaklardı - ama hiçbir Fey'le doğrudan iletişim kurmayacaktı ve Marissya orada olduğu sürece hiçbir Celieria'ya yaklaşmaya cesaret edemeyecekti. Emri vermek için Ruh'u dokuyamayacağına göre, bizzat gitmesi gerekecekti. Yüce Büyücü'nün dölünün Solan Topraklar'a tek bir lanetli adım bile atmamasını sağlayacak kişi o olmalıydı.

Ama önce ayağa kalkacak gücü bulması gerekiyordu.

Tanrım, canı yanıyordu. Vücudunun ona verebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Dayanılmaz bir acı, *dahl'reisen* nefretiyle dolu bir kalp ve Karanlık deşil Aydınlik Yol'da yürüdüğü zamanların anılarından başka hiçbir şey.

Ayağa kalk, Fey. Savaşçılar yaralandıkları için yerde sızlanıp yatmazlar. Büyücülerin gücünü toplaman için sana zaman vereceğini mi sanıyorsun? Seni yattığın yerde katledip kafatasına işeyecekler. Kalk ayağa, evlat! Zihninde hâlâ chatok'unun, büyük Shannisorran v'En Celay'ın genç chadin Gaelen'e bağırarak sert havlamasını duyabiliyordu. O uzun eğitim yıllarında büyük Shan, Lord Ölüm, onu kaç kez tahammülün ötesine itmişti? Acı hayattır evlat. Fey savaşçıları acıyı kahvaltı niyetine yer. Onu soluruz. Onu kucaklarız. Soğuk bir gecede ısınmak için acı . Ayağa kalk evlat! Kalk, yak seni!

Gaelen sendeleyerek ayağa kalktı.

Yaraları feryat etti. Acı uzuvlarına kükreterek onu ateşli gazabıyla kavurdu. Dişlerini sıktı ve serbest kalmak için savaşılan acı dolu çılgılığı yuttu, onu içine çevirdi ve enerjiyi vücuduna geri verdi. Fey acıyı kahvaltı niyetine yedi. Fey onu kucakladı. Fey acıyı içine çekti ve soğuk bir gecede ısınmak için onu ciğerlerine çekti.

Nesin sen, Chadin mi? Bağır! Seni duyayım!

Ben...

Savaşçıyım!

Ben.... Fey'im!

Daha doğrusu, bir zamanlar öyleydi.

Gaelen yan tarafını tutarak kendini yürümeye zorladı. İlk başta adımları karmakarışık, her bir karıştırma hareketi dağlanmış etin yırtılması ve şarapnelin yırtılmış kasın içinde yer değiştirmesiyle vücudunun her yerinde bir acı patlamasına neden oluyordu, ama kısa süre sonra bireysel acılar tek, donuk bir acıya dönüştü ve bunu kontrol edebiliyordu. Karmakarışık adımları hızlanarak uzun bir yürüyüşe, ardından da ılımlı bir koşuya dönüştü. Bu tempo normal toprak yeme koşusundan çok farklıydı ve ayakları toprağa ağır bir şekilde basıyordu ama yine de ilerliyordu.

Yolculuk onu öldürebilirdi, varış noktası da kesinlikle öldürecekti ama bu, bir *rultshart* ininin iğrenç rezilliği içinde enfeksiyon ve kan kaybından ölmekten daha iyiydi. Ayrıca, bin yıldan uzun bir süredir yaşayan son kız kardeşinin yarım kıta yakınına gelmemiş olsa da, ona en ufak bir zarar gelmesine izin vermeden önce kendi hayatını ve emrindeki her *dahl'reisen'in* hayatını seve seve verirdi.

Gaelen her adımında, büyük iradesini tek bir hedefe odakladı: Celieria Şehri'ne ulaşmak zorundaydı. Baş Büyücü'nün kızının yaşamasına izin verilemezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellysetta, Baristani mutfağında koşuşturup biberli yumurta, ballı domuz pastırması ve tereyağlı kızarmış tatlı mısır keklerinden oluşan doyurucu bir kahvaltı hazırlarken parlak bir Fey melodisi mırıldandı. Dört gece saray yemeğinden sonra gördüğü o son kâbustan beri tek bir kötü rüya bile . En ufak bir sızı bile hissetmemişti. Her gece ailesi yattıktan sonra Rain gizlice onun odasına giriyor ve Fey evin etrafında yirmi beş kat örgü örüyordu. İkisi birlikte, Rain'in kâbuslarından sorumlu olan kişiyi ya da her neyse onu dışarıda tutmayı başarmışlardı.

Bu hayallerin ne kadar korkunç bir yük haline geldiğini fark etmemişti. Onlar olmadan, sanki ruhundan büyük bir ağırlık kalkmış, daha önce hiç hatırlayamadığı bir şekilde gerçekten mutlu ve neşeli olmuştu.

Elbette, diye düşündü kahvaltı masasını hazırlarken gizli bir gülümsemeyle, bunda Rain'in hayallerinin olmaması kadar payı vardı. Günlük kur hediyelerine ek olarak -beyaz ve pembe elmaslardan yapılmış zarif Pembe Düğme papatyalardan bir taç, güzel kokulu yağ yakan küçük bir kristal lamba, müzik çaldığında dönen minik dans eden bir çiftin olduğu bir müzik kutusu- ona her gün bir düzineden fazla küçük hediye gönderiyordu. Onu güldürmeyi ya da gülümsetmeyi amaçlayan küçük, aptalca şeylerin her birine kendi eliyle yazdığı bir not eşlik ediyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, son günkü kur çanlarını Büyük Körfez'e bakan tepelerdeki güzel bir çayırdaki geçirmişlerdi. Oradaçağlayan bir şelalenin yanındaki tatlı çimenlerde onunla birlikte uzanmış ve hem bedeniyle hem de Ruh'un parlak hakimiyetiyle ona gerçekten ne kadar sadık olduğunu göstermişti. Şimdi bile o anın anıları tenini karıncalandırıyor ve onu neredeyse baygınlık geçirecek hale getiriyordu.

Kendini yelpazeledi ve kızarmış yanaklarını serinletmek için bir bardak buzlu suyu yüzüne bastırdı. Düğün günü -ve gecesini- yeterince erken gelemezdi.

Rain de onun büyümlü eğitimine eşit derecede özen göstermiş ve rehberlik etmişti. Hâlâ düzenli olarak gerçek büyü çağıramasa da -ve asla Rain'in birinci seviye beceri dediği şeyden daha güçlü bir dokuma yapamasa da- canlılardan özlerini kendisiyle paylaşmalarını isteme konusunda oldukça ustalaşmıştı. Parmaklarını takip eden akışlarda çimenlerin dalgalanmasını ve suyun dalgalanmasını sağlayabiliyordu ve

Ellerini Rain'in çıplak bedeninin üzerinden geçirerek, ona dokunmadan ama bedeninden büyüsünü kendisiyle paylaşmasını isteyerek, onun her kasının titremesini ve gözlerinin Büyük Güneş kadar parlak parlamasını sağlayabilirdi.

Aksi takdirde cıvıl cıvıl geçecek olan günlerdeki tek tatsızlık, şehirde devam eden huzursuzluk ve Anne'nin Fey'e karşı giderek daha açık hale gelen kinydi.

Daha dün, kuzeydeki bir başka *dahl'reisen* saldırısı haberi, Celierians ve Brethren of Radiance takipçilerinden oluşan bir kalabalığı neredeyse histeri krizine sokmuştu.

Saraya yürümüşler ve tüm Feylerin şehirden kovulmasını talep etmek için kapıların dışında toplanmışlardı. "Gelin hırsızları!" diye haykırmışlardı. "Çocuk katilleri! Gölge'nin hizmetkârları!" Düşmanlık o kadar güçlü ve şiddetliydi ki Leydi Marissya'nın kalabalığı yatıştırma çabaları bile başarısız olmuştu. Sonunda, Kral'ın Muhafızlarından oluşan tam bir birlik, daha şiddetli protestocuları tutuklamak ve kalabalığı dağıtmak için yola çıktı.

Huzursuzluk pek çok soylu lordu ürkütmüştü. Lord Teleos ve Barrial'ın bir araya gelmesine yardımcı olduğu destekle bile Rain, Eld sınırlarının kapalı kalmasını sağlamak için ihtiyaç son oyları toplamakta zorlanıyordu.

Anne babasının üst kattaki odasının döşeme tahtalarına basan ayaklarıyla tavan gıcırdıyordu. Ellysetta kaşlarını çatarak yukarı baktı. Annesi de en az ayaklananlar kadar kötüydü. Son birkaç gün içinde, Ellysetta'nın beklemekte olan evliliğini daha önce isteksizce kabul etmesi, şüpheyi ve hatta düpedüz düşmanlığa dönüşmüştü.

Ellie kendine bu kadar çok Fey'in yakınlığının annesinin sinirlerini bozduğunu söyledi - annesinin büyüye ya da onu kullananlara güveni hiç yoktu - ama tepkisi bundan daha güçlü görünüyordu, sanki bir şey onun korkularını artırıyordu.

Acımasız düşünceleri bir kenara iten Ellysetta, mısır keklerini servis tabağına ters çevirdi, onları ve diğer yiyecekleri masaya koydu, sonra geri çekilerek yaptığı işi hayranlıkla izledi. Her şey hazırды ve neredeyse mükemmeldi. Yumurtalar ve mısır kekleri dumanı tüterken, pastırma gevrek ve mis kokuluydu. Ortaya koyduğu çiçekler parlak ve renkliydi, ama belki birazcık sarkıktı.

Dudağını ısırdı. Rain ona canlılardan özlerini paylaşmalarını nasıl isteyeceğini öğretmişti. Dün ona kendi özünü nasıl paylaşacağını öğretmişti. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra, düşüncelerini toparlamak için gözlerini kapattı, sonra konsantre olarak elini çiçeklerin üzerinde gezdirdi. Saplar düzeldi ve yapraklar canlandı.

Ellie kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek ocaktan tuz biberi almak için döndü ve dondu kaldı. Annesi kapının önünde durmuş ona bakıyordu. Ellie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Anne. Seni orada görmedim!" Annesi onun çiçekleri düzelttiğini görmüş müydü? Yüzsüzlük karar vererek parlak bir gülümsemeye zorladı. "Sen hâlâ

Uyandığımda uyuyordu, ben de kahvaltı hazırladım." Masaya doğru bir el salladı. "İyi uyuyamadım," diye mırıldandı annesi, hâlâ bakıyordu. Ellie'den masaya baktı ve tekrar geri döndü, gözleri karanlık ve dikkatliydi. "Ellie, yavrum... Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ellie'nin gözleri büyüdü. Bir, iki kez gözlerini kırptırdı ve boğazında aniden oluşan kuru yumruyu yuttu. "Uh...hayır. Hiçbir şey." Bu yalan değildi. Dünyada yapmak isteyeceği son şey annesine Rain'in ona sihir öğrettiğini söylemekti. Annesinin bilmemesinin daha iyi olacağı bazı şeyler vardı.

Boğazını temizledi. "Otur anne. Her şey hazır. Ben de tam herkesi yemeğe çağırmak üzereydim." Ocağa dönüp tuzluk ve biberlikleri yeniden doldurmakla uğraştı, o kısa anı soğukkanlılığını toparlamak için kullandı.

Annesinin bir sandalye çekip oturduğunu duydu. *Teşekkür ederim Parlak Olan*, diye fısıldadı sessizce, gökyüzüne doğru kısa, minnettar bir bakış atarak. Çalkalayıcıları annesinin oturduğu yerin yanındaki masaya bıraktı ve Lauriana'nın eli bileğine dolandığında sıçradı.

"Seni seviyorum, Ellie. Sadece senin için en iyisini istediğimi , değil mi?"

Ellysetta ağlamak istedi. O biliyordu. Annesinin çaresiz endişesini ve derin sevgisini, Rain'e dokunduğunda onun duygularını hissettiği kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. Ama Ellie'nin büyü yaptığını öğrenirse annesinin ne kadar dehşete düşeceğini de biliyordu.

"Biliyorum anne." Annesinin yanağını öpmek ve ona sarılmak için eğildi.

"Ben de seni seviyorum. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Başın belada olsaydı bana söylerdin, değil mi? Ya da Fey seni yanlış olduğunu bildiğin bir şey yapmaya teşvik etseydi?"

Ellysetta geri çekildi. "Başım belada değil anne, yanlış bir şey de yapmıyorum. Lütfen endişelenmeyi bırak ve benim için mutlu ol. Küçüklüğümden beri Rain Tairen Soul'un hayalini kuruyorum, bunu biliyorsun."

Annesi cevap veremeden, ikizler içeri girdi ve bugün pembe saç kurdelelerini hangisinin takacağı konusunda tartışmaya başladılar. Babaları da hemen arkalarından geldi ve Baristaniler şükretmek ve yemek yemek için başlarını öne eğdiler. İşleri bittiğinde anne kızları ders için komşunun evine götürürken baba da dükkânına gitti.

Ellysetta, annesinin caddeden aşağı doğru yürümesini ve köşede kaybolmasını izlerken kendine asla söz vermedi. Bir daha asla annesinin bir mil yakınında büyüünün en küçük şeklini bile uygulamayacaktı.

Ölümcül bir darbeden kurtulmuş gibi hissederek dikkatini Feylerle olan sabah derslerine verdi. Adrial ve Rowan beşlisindeki yerlerini yeniden almışlardı ve bu sabahki derse Dharsa'daki efsanevi Savaşçı Akademisi ve bir Fey savaşçısının *Shei'dalin*'in beşlisinde görev alabilmesi için tamamlaması gereken yüzyıllar süren eğitim ve testler hakkında bir giriş yaparak başladılar.

"*Sel'dor*, Fey büyüünü bozan kara bir metaldir," diyordu Adrial. "Düşmanlarımız bunu biliyor. Bu yüzden Eld'ler dikenli *sel'dor* okları ve etimizi parçalamak için tasarlanmış bıçaklar kullanıyor. Ve elbette biz de bunu biliyoruz. Bu yüzden Fey savaşçıları gençliklerinden itibaren, aksi takdirde güçten düşürecek acılara rağmen savaşmak ve yaralı halde ve büyü olmadan bile etkili ve ölümcül bir savaş gücü olmak üzere eğitilirler. Bu yavaş bir süreçtir. Ustalaşması yüzyıllar alan bir süreçtir ve hayatımız boyunca bunu mükemmelleştirmeye devam ederiz."

Samanların karıncalanması Gaelen'e acımasızca batıyor ve kaşındırıyordu; bu rahatsızlık, engibeli otoyolda çarpışan araba tekerleklerinin bitmek bilmeyen itiş kakışıyla daha da artıyordu. Araba özellikle derin bir çukura girip onu yakındaki bir sandığın acımasız kenarlarına sertçe çarptığında bir iniltiyi bastırdı. Sırtına ve kollarına saplanan *sel'dor* şarapnelleri yer değiştirdi, daha derine indikçe yeni kasları parçaladı ama o inatçı bir kararlılıkla zayıf görünmezlik örgüsüne tutundu.

Üç gün ve gece boyunca Celieria Şehri'ne doğru sefil bir şekilde yavaş ama kararlı bir şekilde ilerlemişti. Yorgunluk, acı ve kan kaybı kaçınılmaz bedelini ödediğinde bilinçsizliğe sayısız çan kaybetmişti, ama sebat etmişti. Koşabildiği zaman koşarak, yürüyebildiği zaman yürüyerek ve hatta emekleyerek yoluna devam etti. Dün gece, devam edemeyecek kadar güçsüz düştüğünde, Vrest'e konserve ve taze ürün kasaları götürmek için güneye giden masum bir çiftçinin arabasına otostop çekmişti. Yolculuk zor geçmişti, uykusu ama en azından ilerlemesini kaybetmeden biraz dinlenebilmişti.

Vagon yavaşladı ve uzaktaki hareketliliğin sesleri Gaelen'in kulaklarına ulaştı. Kan çanağına dönmüş gözlerini zorla açtı ve vagonun bakmak için kendini sürükledi. İleride, Vrest'in dış mahallelerini oluşturan kümelenmiş binaları görebiliyordu.

Atını terk etme vakti gelmişti. Hâlâ içindeki *sel'dor* miktarıyla basit görünmezlik dokusunu zar zor tutmayı başarmıştı ve bu onu ekibini sürmekle meşgul bir çiftçiden saklamakta işe yaramış olsa da, Vrest'in keskin gözlü vatandaşlarının onu fark etmesi riskini göze alamazdı. Alnında belirgin bir yara izi olan yaralı bir Fey istenmeyen çok fazla dikkat çekerd ve eğer yaklaştığına dair haberler Celieria Şehri' ondan önce ulaşırsa, Tairen Ruhu, Gaelen onu öldürecek kadar yaklaşmadan ruhu lanetlenmiş, Büyücü ruhlu eşiyle birlikte kaçabilirdi.

Yavaşça, her hareketi acı verici bir disiplin ve kararlılık egzersizi olan Gaelen vücudunu yukarı kaldırdı ve arabanın kenarlarına bindi. Araba küçük, köprülül bir dere yatağına yaklaştığında kendini itti ve setten aşağı yuvarlanmaya başladı. Her çarpma ve sert itiş kakış içinden acı fışkırmasına neden oluyordu. Görünmezlik örgüsü başarısız oldu ve kendini sürükleyerek

Köprünün altına saklandı ve fark edilmemek için kendini yüksek bir yere sıkıştırdı.

Tanrılar, bu onu neredeyse öldürmüştü. Gölgeyi setin üzerine yığıldı ve kısa, keskin soluklarla nefes aldı. Derisinin altında, *sel'dor* toprakları asit gibi yanıyordu.

Göğsüne takılı siyah Fey'cha'lardan birini el yordamıyla buldu. Gaelen ile Celerian Şehri'ndeki avı arasında hâlâ iki yüz mil vardı. Sağlıklı olsa bu mesafeyi on zilden daha kısa sürede koşabilirdi ama şu anki haliyle bunu on günde başarır mı şanslı sayılırdı.

Eld'in serbestçe dağıttığı kara metalden biraz daha kaybetme zamanı gelmişti. Celerian Şehri' ulaştığında, Baş Büyücü'ye karşılığında biraz kırmızı Fey metali verecekti.

Boura Fell'in en derin katına inen Vadim Maur'un dökümlü mor cübbesi mezar sessizliğinde fısıldıyordu. Uzun ve kemik beyazı saçları karanlık koridorun titrek lamba ışığında parlıyor, iki adam ve arkasında sessizce yürüyen tasmalı alev saçlı kadın Elfya için bir işaret ışığı .

Çölyaklı kızı en son aramasının üzerinden üç gün geçmişti. Onu bulmuştu ama kız onu reddetmeyi ve aklını ondan uzak tutmayı başarmıştı. Son üç gecedir bırakın onu aramayı, yerini bile tespit edememişti. Başarısızlık onu çileden çıkardı.

Kolis'in büyü hediyesi de işe yaramamıştı. Lanetli büyü hâlâ etkinleştirilmemişti bile! Vadim'in Gelin Kutsaması sırasında kızı ele geçirme planı gün geçtikçe daha umut verici görünüyordu. Neyse ki, bu planları çoktan harekete geçirmişti. İşleri şansa bırakmaya inanan bir Büyücü değildi.

Zafer, onu planlayanların oldu.

Ve yoluna çıkan herkese hızlı ve şiddetli bir ceza verdi.

Katın en uzun koridorunun sonunda, iki iri yarı adam *sel'dor* kaplamalı büyük bir kapının yanında nöbet tutuyordu. Etli ellerinde dikenli *sel'dor* mızrakları tutuyorlardı.

"Aç ," diye emretti Başbüyücü.

Muhafızlardan biri belindeki anahtarlığı kaptı ve kapının kilidini açtı, kapıyı sallayarak açtı ve Büyücü ile yandaşlarının içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Oda karanlıktı. Vadim elini kaldırdı ve Ateş odadaki aplikleri tutuşturdu. Işık parladı ve Eld'in kara kayasından yontulmuş devasa, kavernöz bir alanı aydınlattı. *Sel'dor* damarları kayanın içinden geçerek burada açığa çıkan büyü için doğal bir engel oluşturuyordu. Oda bir bilim adamının zevkiydi, çok çeşitli aletlerle dolu bir laboratuvar ve

Yüksek Büyücü'nün yüzyıllardır süren bilgi arayışına yardımcı olmak için farmakope. Odanın ortasında, *sel'dor kemerli* bağlama kayışlarıyla donatılmış geniş bir masa yere cıvatalanmıştı.

Çok şey denendi. Çok şey öğrenilmişti. Neredeyse yeterli, ama tam değil.

Uzak duvarda büyük bir *sel'dor* kafesi duruyordu. İçinde çıplak bir adam odanın aniden aydınlanmasıyla irkildi.

Elfeya, Baş Büyücünün yanında yumuşak, hızla boğulan bir ses çıkardı. Bir hıçkırık. Büyücü gururla gülümsedi. Bin yıl sonra bile Elfeya hâlâ ağlama yeteneğine sahipti. Bu onun Elfeya'yı ne kadar dikkatli idare ettiğinin ve her iki evcil hayvanına da ne kadar özen gösterdiğinin bir kanıtıydı. Diğer pek çok Büyücü tutsaklarını deliliğe kaptırmış, anlamsız işkencelerle kırmıştı ama Vadim Maur diğerlerinin başarısız olduğu yerde yine başarılı olmuştu.

Kafesteki adam hareketsiz kaldı. Başını kaldırdı, burun delikleri açıldı. Yaprak yeşili gözlerini kadına dikti. Uzamış göz bebekleri yarıklara kadar daraldı, sonra avlanan bir kedininki gibi ardına kadar açıldı. Gözleri kısa bir an için parladı, tahmin edilebilir bir güç parlamasıydı bu, *el* ve ayak bileklerini delen *sel'dor* kelepçeleri gücü acı verici bir acıya dönüştürdüğünde nefes nefese kalmasına neden oldu.

Elfeya haykırdı ve o bunu yaparken bile irkildi.

Adam kendini kafesinin dikenli parmaklıklarına doğru fırlattı. Parmakları parmaklıklara dolandı, keskin, sivri metalin etini kesmesine aldırmadı. Yüzyıllarca hapis kaldıktan sonra bile hâlâ inanılmaz bir güçle tuttuğu parmaklıkları şiddetle salladı. Parmaklıklar dikenli *sel'dordan* yapılmış olsa da, adamın bilekleri ve ayak bilekleri *sel'dorla* delinmemiş olsaydı -hem de derinden- onu kafeste hiçbir şey tutamazdı.

Dişlerini gösterdi. Öfkesini haykırdı. Arzusunu haykırdı. Kadın titredi.

Vadim Maur güldü. Gerçekten de sonsuz derecede eğlenceliydiler. İşin püf noktasını öğrendikten sonra kontrol etmesi de çok kolaydı.

"Buraya gel, evcil hayvanım." Büyücü elini uzattı ve Elfeya'nın altın rengi gözleri nefretle parlarsa da -ki bu nefret son bin yıldır hiç azalmamıştı- ona doğru geldi. Adam jilet gibi keskin *sel'dor* bıçağını boğazına dayadığında hiç irkilmedi. Hançerin kabzasındaki siyah mücevher ince kırmızı ışıklarla parlamaya başladı. Daha önce onun kanını tatmıştı.

"Onu masaya götürün," emretti Büyücü ve yanında getirdiği iki hizmetkâr isteksizce *sel'dor* kafesine ve içindeki deli yaratığa doğru ilerledi.

Kafesin kapısını açtıklarında, mahkûm onlara doğru fırladı, ancak sert bir çığlıkla aniden durdu

Sel'dor bıçağı kadının boğazına acı verecek kadar derin bir kesik atmıştı. Yüce Büyücü kadının altın gözlerinin yalvarışını izlerken gülümsedi.

Ölüm için kelepçelenmiş mahkûm, artık umutsuz bir akıl sağlığına sahip olan gözlerinden ona işkence dolu bir bakış attığında güldü. Tek bir el ya da en ufak bir büyü yapılmadan zapt edilen mahkûm masaya götürülmesine izin verdi ve hizmetkârlar onu yere bağladı.

Büyücü adamı herhangi bir dokumayla zapt edebilirdi ama bu yol çok daha tatmin ediciydi.

Adam masaya kelepçelendiğinde Vadim Elfeya'nın yarasını kapatmak için bir parmağını üzerinde . Kulaklarını delen *sel'dor* halkalarına dokundu. Her bir kulakta on halka ve Elfeya bunların orada olduğunu ya da kimin taktığını asla unutmaması diye minik ziller takılmıştı. Etini delip geçecek keskin mahmuzlarla kaplı, birbiriyle uyumlu körüklü kelepçeler ayak bileklerini çevreliyordu ve şaşırtıcı incelikte ve güzellikte ustalıklı işlenmiş *sel'dor* bantları, yüzlerce derin delici dişle kollarının üst kısmını kavıyordu.

Onun gözetiminde böylesine kapsamlı bir bağlamaya ihtiyaç duyan tek kadındı. Gücü o kadar büyüktü. Ama Vadim'in onu kontrol etmek için kullandığı en güçlü, en kırılmaz bağ, masanın üzerinde yatan adamdı.

Üç iri yarı hizmetçi ve küçük, pejmürde bir kız, ellerinde büyük bir leğen, birkaç kova sıcak su, sabun ve bir bezle odaya girdi. Hizmetkârlar leğeni yere indirdi ve kovaları suyla doldurdu. Kız orada durdu, elinde sabun ve bez vardı, gözlerini yere indirmişti. Koyu renk saçlıydı, on ya da on bir yaşından büyük değildi. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Başbüyücü bunun ne olduğunu söyleyemedi.

"Ne ?" Vadim çocuğa ters ters baktı. "Yıka onu." Kız başını kaldırdı ve ona baktı. Siyah kirpiklerin çevrelediği iri, ürktücü gümüş gözler, kesik kesik bakışların altından ona bakıyordu.

Kara kaşlar ve dağınık saçlar. Soğuk gözler, yaşlı gözler, *onun* .

Sonra onun kim olduğunu anladı. Büyük torununun torunu ya da onun gibi bir şey. Onun sayısız soyundan biri. Vadim onun adını hatırlayamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Tamamen büyüden yoksun olarak doğmuştu. Değersiz bir et yığınıydı, efendilerine hizmet etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Eli dışarı fırladı ve keskin bir çatırtıyla yüzüne çarptı, darbenin arkasındaki güç çocuğu dizlerinin üzerine çökertmeye yetti. "Küstahlığa müsamaha gösterilmez, *umagi*. Gözlerini bir daha bana doğru kaldırırsan onları kafandan koparırım."

Kız hiç ses çıkarmadan kendini yerden kaldırdı. Gözlerini uygun bir itaatkârlıkla yere indirerek zincirlenmiş Fey'e doğru adım attı, elindeki bezi ve sabunu leğene daldırdı ve mahkûmun yılların kirini cildinden temizlemeye başladı. Kıza odaya kadar eşlik eden üç iri yarı hizmetçi, çocuğun sırtına uzanabilmesi için her seferinde mahkûmun bileklerinden ve ayaklarından birini çözdü.

İşini bitirdiğinde hizmetkârlar su dolu leğeni kaldırıp masaya bağlanmış adamın üzerine boşalttılar. Adam nefes nefese kaldı ve başını sallayarak

gözlerindeki suyu temizledi. Su ve kirli köpükler masadan aktı ve sabunlu dereler halinde odanın ortasındaki gidere doğru aktı. Kız, adamın vücudundaki ve masadaki nemin çoğunu havluyla sildi; sonra hizmetkâr arkadaşlarıyla birlikte kovaları topladı, Vadim Maur'un önünde eğildi ve oradan ayrıldı.

Başbüyücü bir elini Elfeya'nın ipeksi buklelerinde gezdirdi. Ne kadar parlak, kendine özgü saçları vardı. Gerçekten de inanılmaz güzel bir kadındı. Onu birkaç yıldır yanına getirmemişti çünkü çok kırılgandı ve fiziksel ve zihinsel gücünü toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Artık daha güçlüydü - bu hafta başında onu ziyareti bunu kanıtlamıştı. Parmakları onun boynunu okşadı. Ona bakmadı, titremedi, nefesini bile tutamadı. Sadece orada durdu ve katlandı, gözleri masadaki adamın gözlerine kilitlenmişti.

"Artık ona gidebilirsin," dedi Büyücü ona, yüzyıllar boyunca çektiği işkencelerle eğitilmiş beyni arzularına boyun eğmemesi için çılgılık atsa da, bedenindeki her şeyin, ruhundaki her şeyin onu o adama çektiğini biliyordu.

Zevk anıları insanın zihninde tazeyken işkence çok daha dayanılmaz oluyordu. İnsan tam olarak neyi kaybedeceğini hatırladığında korku çok daha güçlü oluyordu. Eğer bu ikisi yıllar önce onu en büyük zaferinden mahrum bırakmışlarsa, ki öyle olduğundan şüpheleniyordu, cezaları şimdiye kadar onun gözetiminde katlandıkları her şeyden daha kötü olacaktı. Ve birlikte geçirecekleri bu zaman, bu küçük mutluluk parçası, acıyı daha da enfes hale getirecekti.

"Dokun ona." Başbüyücü onun kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "İsteddiğini biliyorum. Ne kadar zaman oldu? Üç yıl mı? Beş mi?" Ve onun, bu adama en son dokunduğundan beri kaç yıl, ay, gün, çan, hatta an geçtiğini tam olarak bileceğini biliyordu. "Ona bir bak. Bak, vücudu ona dokunman için sana nasıl yalvarıyor." Masanın üzerindeki adam tamamen, çaresizce tahrik olmuştu, vücudunun içgüdülerine karşı koymaya onun kadar muktedir değildi. "Ona git. Dokun ona. Yapmak için yanıp tutuştuğun gibi onunla çiftleş."

Elfeya, azap çeken bir ruhun sesi olan alçak bir çılgılla kendini öne atarak odanın öbür ucuna, hapsedilmiş adama doğru koştu. Titreyen ellerinin arasında adamın yüzünü kavradı. Gözyaşları yüzünden aşağı yağdı, adamın zayıf yanaklarına düştü ve gözlerinin köşelerinden akan cevap gözyaşlarıyla birleşti. Alev rengi saçları sıvı bir ateş gibi adamın göğsüne döküldü. Çılgınca, çaresiz bir ihtiyaçla onu öptü ve ağzına doğru hıçkırdı, "*Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tan. Kem surah.*"

Lauriana sersemlemiş bir halde işlerine devam ediyordu, vücudu onu otomatik olarak bir dükkandan diğerine taşıırken, zihni mutfığa girdiği ve ne gördüğü o kısa anları oynamaya ve tekrarlamaya devam ediyordu... ne? O

ne gördüğünden tam olarak emin değildi. şey çok hızlı ve bir gece daha dönüp durduktan ve hatırlayamadığı ama onu korkunç bir kıyamet hissiyle baş başa bırakan rüyalardan uyandıktan sonra yorgundu.

Ellie mi çiçekleri hareket ettirmişti... yoksa ilk bakışta görüldüğü gibi onlar mı kendilerini hareket ? Bunu bilmiyordu. Ama bunun bir büyü olduğu hissinden kurtulamıyordu. Ellysetta, tatlı yavrusu, tıpkı her zaman çok sevdiği Fey gibi şeytani, doğal olmayan bir büyü yapıyordu.

Tanrım, neden Ellie'nin Fey'e olan hayranlığını beslemesine izin vermişti ki? Bunu yıllar önce yok edebilirdi ama . Sol ona prensesler, sihirli Fey hediye babaları ve eski efsanevi Fey savaşçılarının kahramanca maceralarıyla ilgili Fey masalları anlattığında küçük Ellie'nin gözlerinin nasıl parladığını görmek... Lauriana'nın sihre karşı duyduğu derin nefret bile kızını bu mutlu anlardan mahrum etmeye yetmemişti. Bir çocuğun birkaç hikâyenin tadını çıkarmasına izin vermenin ne zararı olabilirdi ki?

Ne ekersen onu biçersin, Lauriana, ve şımarıklığının nelere yol açtığına bir bak. en kötü Fey ile nişanlanmış bir kız... Ona öğrettiğin her şeye sırtını dönen ve Işığın Yolu'nu terk eden bir kız.

Düşünceler Lauriana'nın aklını kemiriyor, onu acımasızca hırpalıyordu.

Çaresizlik içinde, Peder Celinor'un bir tür rehberlik sunabileceğini umarak, ailesiyle birlikte ibadet ettikleri küçük West End kilisesine gitti.

Bunu daha iyi bilmeliydi. Genç rahip de en az Ellysetta kadar Fey'e hayrandı.

Kadın korkularını anlatmaya başlar başlamaz, adam Feyleri savunmaya, erdemlerini övmeye ve tanrıların onlara bahsettiği olağanüstü lütuflar yüzünden onları kınamaması onu uyarmaya başladı.

"Hepimiz tanrıların yaratıklarıyız, Madam Baristani," dedi. "Dünyada büyü var çünkü tanrılar öyle olmasını uygun gördü. Parfümü için bir çiçeği hor görür müsünüz? Hayır mı? O zaman neden Feyleri doğuştan sahip oldukları büyüye sahip oldukları için hor görüyorsunuz?"

"Güneylisiniz, değil mi baba?"

Biraz şaşırmış görünüyordu ama başını salladı. "Evet, Elviya sınırına yakın Tivali Vadisi'ndenim. Büyülü ırkların içinde ve çevresinde birkaç yıldan fazla zaman geçirdim ve genel olarak onları her zaman onurlu ve değerli insanlar olarak gördüm."

"Ben kuzeyliyim," diye karşı çıktı, "Eld sınırına yakın Dolan'dan. Ve tüm büyülerin iyi olmadığını biliyorum. Hatta tüm tanrılar da öyle."

"Sana hak veriyorum," diye kabul etti. "Gölge Lordu da takipçileri gibi kötüdür ama burada Gölge Halkı'ndan bahsetmiyoruz. Burada söz konusu olan

Feyler her zaman asil yaratıklar olmuşlardır. Mükemmel değillerdir - hiçbir canlı öyle değildir - ama iyi olmak için çabalarlar. Işık Yolu'nu takip ederler."

"Bunu nereden biliyorsun baba? Bin yıldır hiçbir insan Solan Topraklar'a ayak basmadı. Faering Sisleri'nin ardında neler olup bittiğini hiçbirimiz bilmiyoruz."

Ayağa kalktı ve ona da yardım etmek için elini uzattı. "Korkarım size bu konuda yardımcı olamayacağım, Madam Baristani. Yapabileceğim tek şey size şapelin Solarus'unu teklif etmek. Katedraldeki kadar büyük değil ama yine de sıkıntılı olduğum zamanlarda orada huzur buluyorum."

Umduğu tavsiye bu değildi ama görünüşe göre verebileceği en iyi tavsiye . Onu şapelin küçük Solarus'una kadar takip etti ve içeri adım attı.

Kapı arkasından kapanarak ona mahremiyet sağladı ve yuvarlak odanın ortasındaki sunağa doğru ilerledi. Tepedeki aynalı tavan ve çok sayıda pencereden oluşan küçük kubbe, sunak levhasının üzerine tünemiş Adelis'in küçük heykeline ışık tutuyordu.

Lauriana iç çekerek diz çöktü, başını eğdi ve dua etmeye başladı. Yarım zilden fazla bir süre boyunca dua etti. Bazen diz çöküyor, bazen volta atıyor, bazen ağlıyordu ama aradığı huzur dumandan daha zor bulunuyordu.

Peder Celinor anlamadı. Büyünün çirkin tarafını hiç görmemişti. Kendisi gibi kuzeyli olan Sol bile tam olarak anlamamıştı. Sol ilk yıllarını korunaklı Callowill kasabasında geçirmiş, o ise Dolan'da, iki büyük ormanın, Greatwood ve karanlık Verlaine'in gölgesinde yer alan küçük ve ne yazık ki stratejik bir ağaç kesme mezrasında büyümüştü.

Dolan'ın kapısının eşiğinde çok fazla şiddetli, büyülü savaş yaşanmıştı ve bu çatışmaların korkunç yan ürünleri Dolan'lıları hâlâ rahatsız ediyordu. Büyünün kötülüklerini ilk elden biliyorlardı. Kara Büyü tarafından bozulan uzun kuyruklu ağaçkakanların iğrenç, mutasyona uğramış torunları olan lyrantların saldırılarına maruz kaldılar. Tanrısal olmayan güçlerle doğan çocukların dehşetine tanık oldular ve kasabanın iyiliği için onlardan vazgeçmenin acısını çektiler çünkü vazgeçmezlerse hepsini daha kötü bir kaderin beklediğini biliyorlardı.

Lauriana'nın kendi kız kardeşi Bessinita, normalde gülen, tatlı huylu iki yaşında bir çocukken, bir komşunun oynarken çocukça bir öfke nöbeti geçirdikten sonra Verlaine'in karanlık gölgelerine terk edilmişti. Bu öfke nöbeti komşunun evini yakan, komşunun karısını neredeyse öldüren ve komşunun çocuğunu ağır yaralı bırakan bir yangına yol açmıştı.

Lauriana yıllar önce Ellysetta'yı Norban'ın kuzeyindeki ağacın altında otururken bulduğunda bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Arkasını dönüp gitmesi gerektiğini de biliyordu. Ama çocuğun lüle lüle saçları ve iri, ciddi gözleri tatlı Bess'in göz yaşartıcı anılarını canlandırmıştı ve Lauriana yanından geçip gitmeyi kendine yedirememişti.

Işığın Efendisiyle bir pazarlık yapmıştı. Eğer çocuğun büyüsünü dizginlerse, Lauriana küçük kızı Işık Yolu'nda yetiştirecek ve

Çocuğun Aydınlık Yol'dan asla sapmaması için elinden gelen her şeyi yaptı.

O'ndan bir işaret istemişti ve bir güneş ışığı ağaçların arasından geçerek doğrudan bebeğin üzerine vurmuş, buklelerini altın ve alevden bir hale gibi aydınlatmıştı. İşte o zaman Lauriana bu çocuğu bulması gerektiğini, kız kardeşi Bess'i kurtaramadığı gibi onu da kurtarması gerektiğini anlamıştı.

Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti. Ellie'yi kilisede yetiştirmiş, onu tüm kalbiyle sevmiş ve ona büyüden korkmayı ve onu reddetmeyi öğretmişti. Ve kendi etine bıçak saplamak gibi olsa da, o şeytani çocukluk nöbetleri karanlığın Ellie'nin ruhu için yaptığı teklifi kazandığının kanıtı gibi görüldüğünde, değerli çocuğunu şeytan çıkarıcılara bile teslim etmişti.

Ve şimdi Lauriana'nın ruhunu kurtarmaya yemin ettiği tatlı kız çocuğu, Işık'ta büyüttüğü kızı, annesinin ona öğrettiği her şeye sırtını dönüyor, Fey'in güzel illüzyonu tarafından cezbediliyordu.

Lauriana ağlamak, çılgılık atmak ve kıymetli çocuğunu tehlikeden istiyordu ama yapamıyordu. Kral Dorian Ellysetta'yı Fey kralının gelini ilan etmişti ve Lauriana'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir marangozun karısı, bırakın iki kralı, bir kralın iradesine bile karşı gelemezdi. Düşünmesi gereken Lillis ve Lorelle de vardı.

Solarus'un küçük kubbesinin pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığına bakarak, "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, bana yardım edin. Bana onu nasıl koruyacağımı göster. Bana bir işaret ver."

Ancak bu sefer Parlak Lord sessiz kaldı.

Yorgun ve umutsuzlukla dolu, dualarına başladığı andan daha az sıkıntılı olmayan bir halde Solarus'tan çıktı. Peder Celinor kapının yanında duruyordu, mavi gözleri nazik ve şefkatliydi.

"O iyi bir kız, Madam Baristani," dedi. "Onun Feyler arasındaki yolunu kaybetmesi konusunda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum, broşürcüler ve ayaklanmacılar ne iddia ederse etsin. Öfke yatıştığında ve insanlar bu *dahl'reisen* tehditlerine korkuyla tepki vermek yerine yeniden düşünmeye başladığında, Feylerin Işığın askerleri olduğunu hatırlayacaklardır."

"Umarım haklısınızdır, baba," diye mırıldandı Lauriana.

Onun elini okşadı. "Parlak Lord'a emanetindeki ruhları koruması için güvenin."

İtaatle başını salladı ama içtenlikle değil ve gitti. Dışarıda, sokakta, şüpheleri ve korkuları yeniden canlandı ve Ellie'yi kurtarmanın bir yolunu bulmak için çaresiz ama bunu nasıl yapacağını bilemediği için bulutu içinde işlerine devam etti. Tanrılar yardımcısı olsun, Parlaklık Kardeşleri'ne yaklaşmayı bile düşündü ama onların vahşi, feryat figan eden takipçilerini görür görmez arkasını dönüp kaçtı. Çaresiz olabilirdi ama büyüü delilikle takas edecek kadar çaresiz değildi.

Tüm bunlar olurken Gölge Kahin'in uyarısı kulaklarında çınlıyordu:
Kurtar onu, anne. Onu sadece sen kurtarabilirsin.

Düğün elbisesinin son provasını tamamladıktan sonra Maestra Binchi'nin Queen's Street'teki mağazasından ayrılırken çaresizce gözyaşlarına boğuldu. Az önce, ülkenin önde gelen moda ustası tarafından kendisi için özel olarak dikilen, o güne kadar giydiği en güzel gelinliği denemişti. Bu, hayatının en neşeli, en heyecanlı deneyimlerinden biri, en büyük kızının evlilik kutlaması gibi daha da mutlu bir olayın başlangıcı olmalıydı. Bunun yerine, orada zarif, pahalı ipeklerle örtülü bir şekilde dururken tek düşünebildiği, *kızımı kaderine gönderirken ipek ve mücevherler içinde dans edecek miyim?*

Tanıdık bir ses ona seslendi, "Madam Baristani?"

Avuç içleriyle gözyaşlarını silerek başını kaldırdı. Selianne kaldırımda, Maestra Binchi'nin dükkânının kapısından çok da uzak olmayan bir yerde duruyordu. Elinde paketlerle dolu bir çanta vardı ve endişeli bir ifadeyle Lauriana'yı izliyordu.

"Madam Baristani, iyi misiniz?"

"Ah, Selianne." Tekrar ağlamaya başladı. Lauriana'nın hem Ellie'ye olan sevgisini hem de Fey korkusunu paylaşan biri vardı. Konuşabileceği, anlayacak biri vardı. "Hayır, , iyi olduğumu sanmıyorum."

Selianne yaklaştı ve rahatlatıcı kolunu Lauriana'nın omuzlarına doladı. "Benimle gelin Madam Baristani." çevreleyen vitrinlere baktı. "Şurada Narra'nın çay dükkânı var. Neden güzel bir demlik çayı paylaşmıyoruz, sen de bana derdini anlatırsın."

İki çan sonra Lauriana, Büyük Işık Katedrali'deki sunakta Selianne ve Ellysetta'nın yanında diz çökmüş, başını duaya eğmiş, Büyükbaba Tivrest'e gizlice bakıyordu. Günler sonra ilk kez bir umut ışığı hissetti.

Lauriana Narra'nın çay dükkanında korkularını sıraladıktan sonra Selianne, "Bence başpiskoposla konuşmalısın," diye öneride bulunmuştu. "O mantıklı ve dindar bir adam. Hatta kilisede, himayesindeki ruhları korumak için Kral Dorian'a meydan okuyacak kadar güçlüdür. Konuş onunla. Bana anlattığın her şeyi ona da anlat. Yardım edemezse şaşırırım."

Şimdi, mihrapta durmuş, sert ve güçlü inancıyla ona bakarken, Selianne'in haklı olduğunu biliyordu.

Başpiskopos ne Celinor gibi kör bir Fey hayranıydı ne de Fey düşmanı Parlaklık Kardeşleri gibi vahşi gözlü bir fanatik. O mantıklı, ortodoks bir adam, Işığın disiplinli bir askeri ve Kral Dorian'ın sarayındaki herhangi biri kadar güçlü bir soyluydu.

Ellie'yi kurtarmasına yardım biri varsa, o da Büyükbaba Tivrest'tir.

Işığın Efendisi'nin işaretini çizdi ve son kutsama duasını okudu.

Bugünün ibadetleri. İşi bittiğinde, "Kalkın kızlar," dedi, "ve Işık'ta yürüyün."

Üç kadın ayağa kalktı ve resmi tören havası kayboldu.

Selianne ellerini birbirine sürterek ve son zilin büyük bölümünde dua etmek için kenetlenmiş olan parmaklarını esneterek, "O zaman bu kadar," dedi. "Yarın Gelinin Kutsanması var. Hazır mısın, Ell?"

Ellysetta başını salladı. "Sanırım öyle."

"Gergin misin?"

"Birazcık."

"Gerçek düğün zamanı geldiğinde daha da kötüleşiyor."

Lauriana da dahil olmak üzere hepsi güldü. Ellie'nin yüz ifadesi biraz daha ciddileşti. "Şimdi daha iyi hissediyor gibisin anne."

"Öyleyim." Lauriana göz ucuyla başpiskoposun dönerek mihraptan indiğini gördü. Önce Ellie'nin, sonra da Selianne'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Siz devam edin kızlar. Ben Büyükbaba Tivrest'le konuşacağım." Aceleyle ona doğru yürüdü. "Majesteleri? Bir dakikanızı ayırabilir misiniz, lütfen?"

Ellysetta Selianne'ye, "Acaba bu neyle ilgili?" diye mırıldandı.

Arkadaşı omuz silkti. "Düğün işleri, büyük . Gitsem iyi olacak.

Gerwyn şehir dışında, o yüzden çocuklara annem bakıyor."

"Hâlâ mı? Gideli günler oldu."

Selianne asık suratla başını salladı. "Biliyorum. Onu özlüyorum."

Fey adanın etrafındaki bariyerleri yıkarken Ellysetta büyüünün ürpertisini hissetti, sonra da tanıdık bir duygu ve güç patlaması yaşadı. Rain'in burada ne işi vardı? Günlük kur çanları için onu almadan önce her zaman eve dönmesini beklerdi. "Sel, Rain burada."

Zavallı Selianne sanki biri ona bıçak saplamış gibi görünüyordu. "Ben... Sanırım arkadan çıkacağım." Döndü ve kaçtı.

Ellysetta onun gözden kayboluşunu izledi. Her şeye rağmen Selianne'nin düğüne katılmayacak iyi bir şey olduğunu düşündü. Honoria'sının tören sırasında damat korkusundan bayılması hiç de iyi görünmezdi. Elbette, damadın Honoria'nın zihnini okuyup onun yarı Eld olduğunu keşfettiği için onu öldürmesi daha da kötü görünürdü. En azından o ve en iyi arkadaşı bu kadarını paylaşabilmişlerdi ve Parlak Tanrı'ya şükürler olsun ki Rain'in Büyücülerin Selianne'in ruhunu tükettiğine dair korkunç tahminleri gerçekleşmemişti.

Hızlı bir el salladı, düşüncelerini topladı ve katedralden çıkıp Rain'in bakımlı çimenlerin üzerinde beklediği parlak güneş ışığına doğru koştu.

"Beni çok mu özledin?" diye sordu yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Sormak zorunda kalacak kadar kötü bir talip mi oldum?" Dişleri için için yanan bir gülümsemeyle parladı ve sesi gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüştü. "Daha iyisini yapmaya ."

Aman Tanrım. Bu bakışı, bu tonu biliyordu. Yanakları kıpkırmızı oldu.

Hafifçe güldü ve vücudu neredeyse onunkine değecek kadar yaklaştı ama dokunmadı; yine de aralarında enerji titreşiyordu. Onunla alay ediyordu.

Gözleri kısıldı. İki kişi bu oyunu oynayabilirdi. Ona nasıl oynanacağını bile öğretmişti. Halka açık bir yerde olduğunun bilinciyle ellerini kullanmadı. Sadece gözlerini kapadı, konsantre oldu ve özünü titreşen dalgalar halinde onun içinde yuvarladı. Adamın keskin bir şekilde kesildi ve kadın, adamın duyularının ödüllendirici bir şekilde sersemlediğini hissedince memnuniyetle gülümsedi.

Nefesini topladığında, parlayan, yarı kapalı gözlerle ona baktı. "Eğer çok, çok iyi olursam, *shei'tani*, yalnız kaldığımızda bunu tekrar yapar mısın?"

Güldü. Bulundukları yeri ya da yanlarından geçen ibadet edenleri umursamadan kollarını adamın boynuna doladı ve onu doyasıya öptü.

Gözlerindeki alaycı tutku yumuşayarak farklı, daha şefkatli bir duyguya dönüştü, bu duygu kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Adamın eli kızın yüzünün yan tarafında gezinerek saçlarının sarmal dallarını geriye doğru taradı. "Gel, *shei'tani*, eşinle gökyüzünde dans et."

Her zaman yaptığı gibi ona şehir surlarının dışına kadar eşlik etmedi. Bunun yerine, onu gören rahiplerin öfkesine yol şekilde katedralin bahçesinde değişti. Ellysetta bunu fark etmedi bile. Yağmur'un sırtındaki yerine yerleşti ve birlikte gökyüzüne fırladılar.

"Ne demek istediğimi anladınız mı, Majesteleri?" Lauriana pencereden dışarı, Fey kralının tairan formunun kaybolan gölgesini işaret etti. "İnançlarımıza ya da yöntemlerimize hiç saygı duymadan büyüsünü tam burada, kutsal topraklarda yapıyor. Ellie'yi de büyüyü denemesi için cesaretlendiriyor. Bundan eminim. Ona o kadar aşık ki, onu memnun etmek için her şeyi yapar. Korkarım ki zaman içinde, eğer ondan bunu isterse Parlak Yol'a bile sırtını dönebilir."

Büyükbaba Tivrest pencereden arkasını döndü ve kaşları yarı çatık, yarı düşünceli bir ifadeyle birbirine yaklaşmış bir halde özel ofisinde volta atmaya başladı. "Bugün korkularınızı konuşmak için bana gelmiş olmanız belki de takdiri ilahi, Madam Baristani." Başını kaldırdı, belli ki bir tür karara varmıştı. "Beni takip eder misiniz lütfen?"

Masasında bir kandil yaktı ve onu ofisine bitişik küçük, penceresiz bir odaya götürdü. Uzun kadife perdeler, eski taş duvarların soğüğundan için yerden tavana kadar sarkıyordu ve bir köşede, taş yüzeyi düzinelerce kırmızı mumla dolu küçük bir sunak duruyordu. Oda hâlâ

duman ve sago çiçekleri sanki birileri bu sunak mumlarını daha yeni yakmış gibi.

Sol duvara doğru ilerleyerek perdeleri araladı ve cübbesinin cebinden çıkardığı bir anahtarla açmaya başladığı küçük metal bir kapı ortaya çıktı. Kapı içe doğru dönerek dar, kıvrımlı bir taş merdivene açıldı. Aşağıdaki karanlıktan yukarı doğru loş bir ışık parlıyordu.

"Bu sabah kızınızın ruhunun güvenliği konusunda endişelenerek bana gelen ilk kişi siz değilsiniz," dedi aşağı inerlerken. "Kuzeyden üç kardeş de beni görmeye geldi." Merdivenler basit bir ahşap masa ve sandalyelerle döşenmiş küçük bir odaya açılıyordu. Odanın sakinleri -kırmızı cüppeli üç adam- Lauriana ve başpiskopos içeri girerken ayağa kalkıp onları selamlamak için döndüler.

"Bu," dedi Büyükbaba Tivrest, ikisinden daha yaşlı olanı göstererek, "Peder Lucial Bellamy, Adelis Tarikatı'nın başı. Ve bu da"-yanında duran daha genç, beyaz saçlı rahibi işaret etti-"Peder Nivane, onun hizmetindeki kardeşlerden biri. Ve şurada gölgeler içinde duran peder de Peder Brevard." Peder Brevard gölgelerden çıkmadı, yüzünü gizleyen kukuletasını da .

Lauriana bu üç adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama Büyükbaba'nın Tarikat'tan söz etmesine gerek kalmadan bile kırmızı cüppelerine ilk bakışta kim -daha doğrusu ne- olduklarını anlamıştı.

Exorcists.

ONUNCU BÖLÜM

"Hayır." Lauriana'nın ayakları kendi iradesiyle hareket etmeye başladı ve kanlı cüppeleri içindeki adamlardan uzaklaştı.

"Peder Bellamy kızınızın Tairen Soul ile nişanlandığını duymuş," dedi başpiskopos. "Haberini alır almaz buraya, Celieria Şehri' geldi. Kızın adının kendi tarikatına yabancı olmadığını söylüyor."

Lauriana'nın korku dolu bakışları bir rahipten diğerine savruldu. "I-" Boğazı sıkıştı ve sesi boğuldu. Dizlerinin bağı çözüldü ve destek almak için duvara doğru uzandı.

"İşte, düşmeden önce gel otur." Başpiskopos destek kolunu ona doladı ve onu boş tahta sandalyelerden birine götürdü. İkinci bir sandalye çekip yanına oturdu ve sahip olduğunu bilmediği bir nezaketle elini okşadı. "Bu bir sorgulama değil ve seni buraya suçlamak ya da korkutmak için getirmediğim. Bana yardım için geldin ve eğer yapabilirsem bunu sağlamak isterim. Ama önce, yıllar önce Hartslea'da ne olduğunu bilmem gerekiyor." Öne doğru eğildi, mavi gözleri ciddi, içten ve en ufak bir sitem belirtisinden bile arınmıştı. "Kızınıza çocukken şeytan tarafından ele geçirilmiş teşhisi konuştuğu doğru mu?"

Lauriana zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Evet." Konuşmak için kendini zorladı, ona nöbetleri ve doktorların nihai teşhisini anlattı.

"Demek Tarikat'tan yardım istediniz."

Acı dolu bir hatırlamayla gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve başını salladı. Bu hayatının en zor kararıydı. "Yaptım. Sol istemedi ama ben ısrar ettim. Elllerinde dua kitapları ve iğnelerle evimize geldiler... Ona yaptıkları korkunçtu. Çığlık çığlığa bağırdı." Küçük Ellie'nin acıdan buruşmuş yüzünü hâlâ görebiliyor, çığlıklarını ve annesiyle babasının onu kurtarması, acısını dindirmesi için haykırışlarını duyabiliyordu.

"Ayınlerin acımasız görünebileceğini biliyorum," dedi Peder Bellamy yumuşak bir sesle, "ama bunlar gerekli. İblisler avlarını kolay kolay serbest bırakmazlar."

Büyükbaba Tivrest, "Ama şeytan çıkarma tamamlanmadı," diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Sol buna dayanamadı. Durdurdu ve rahipleri dışarı attı. Hartslea'dan ayrıldık. Dua ettik, dua ettik ve sonunda olaylar kendiliğinden durdu."

"mi?"

Onun çok bilmiş bakışlarına dayanamadı. ". Bir süredir

En son nöbet geçirmesinin üzerinden beş yıldan fazla zaman geçti. Sadece ara sıra kâbus görüyor - en azından Tairen Soul şehre gelene kadar."

"Kabusları arttı mı?" Peder Nivane aniden sordu. Kadın ona dikkatli bir bakış attı. "Evet."

Peder Bellamy ile bakiştılar. Yaşlı rahip başını salladı. "Madam Baristani," dedi Peder Bellamy nazikçe, "bir iblis bir ruhu ele geçirdiğinde, kovulana kadar onu terk etmez. Bir süre uykuda kalabilir ama hâlâ oradadır." Bir elini kızın omzuna koydu. "Şeytan çıkarma ayininin tamamlanmasına izin vermelisiniz."

Elini başpiskoposun elinden çekerek geri çekildi, sonra ayağa fırladı ve onlarla yüzleşmek için döndü. "Hayır." Kalbi kaburgalarına çarpıyordu ve ciğerleri nefessiz kalmıştı. Merdivenlere doğru geri geri gitmeye başladı.

"Sevgili hanımefendi, kızınıza olan ilginiz ve derin sevginiz çok açık. Parlak Rab'be olan sevginiz ve adanmışlığınızın onu Parlak Yol'da tutmak için paha biçilmez bir yardım olduğu aşikâr, ancak şimdi, en çok ihtiyaç duyduğu zamanda onu terk edemezsiniz."

"Anlamıyorsunuz. Kocam bana Işık Kitabı üzerine Ellie'yi asla şeytan çıkarıcılara teslim etmeyeceğime dair yemin ettirdi. Yeminime ihanet edemem."

Başpiskopos, "Yüce Tanrı sizden asla çocuğunuzu kötülüğe teslim edeceğinize dair yemin etmenizi istemez," diye karşılık verdi. "Kocanız sizden böyle bir yemin etmenizi talep etmekle hata etti. Doğru olanı yapman için sana izin veriyorum."

Lauriana çılgınca bir vurguyla başını salladı. "Sol beni asla affetmez. Bu ailemizi yok eder." Yumuşak huylu ve sevecen rağmen Sol'un çelik gibi bir omurgası, sarsılmaz bir onur ve sadakat duygusu vardı. Pek çok şeyi affedebilirdi ama onların önerdiği türden kişisel bir ihaneti asla. "Sol anlasa bile, Fey anlamaz. Ona dokunan herkesi öldürürler. Tairen Ruhu, Kraliçe'nin Zarafet Ustası'nın dans derslerinde onun elini tutmasına bile izin vermez, Tanrı aşkına!

Hepimizi katlederlerdi... bu şeytan çıkarıcıları... seni... beni... hatta belki de tüm ailemi." Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hayır, böyle bir şeyi düşünmek bile delilik."

"Madam Baristani," araya girdi Peder Nivane, "şeytan çıkarma ayinini kimsenin haberi olmadan yapabileceğimizi bilseydiniz fikrinizi değiştirir miydiniz?"

"Nasıl bir söz verebilirsin? Tairen Ruhu ile bir bağı var. O... bir şeyler hissediyor. Ve tüm Feyler zihin okuyabilir. Ona dokunduğunuz anda anlarlar."

"Hayır, yapmazlar." Genç rahibin solgun gözleri hevesle parlıyordu. "Yakın zamanda Kilise arşivlerinde Fey'in bilgisi olmadan şeytan çıkarma ayini yapabileceğimizi kanıtlayan unutulmuş bir metin keşfettik. Ayakta duruyor olabilirler

kapının hemen dışında ve onu hissetmiyor."

Peder Bellamy, "Şeytan çarpması kurbanlarının çoğu, şeytan çıkarma işlemi tamamlandıktan sonra bunu hatırlamaz," diye ekledi. "Fey asla bilmeyecek. Aileniz güvende olacaktır."

Başpiskopos ayağa kalkarak sesini onlarınkine kattı. "Madam Baristani... kızım... Bunun zor bir karar olduğunu biliyorum ama çocuğunuz için yapılması gereken doğru şey bu."

Başını sallayarak geri . Bu çok tehlikeliydi. Ne derlerse desinler, riske atmaya cesaret edemedi. "Endişeni takdir ediyorum Büyükbaba - tahmin edebileceğinden çok daha fazla - ve sana gelip yardım isteyen kişinin ben olduğumu biliyorum ama aradığım yardım bu değildi. Kralı nişanı bozmaya ikna edebileceğini umuyordum. Onu Fey'den uzaklaştırabildiğimde her şey normale dönecek ve o da iyi olacak."

"Kızınızın nişanını bozmamın hiçbir yolu yok. Buna sadece Yüksek Konsey karar vermekle kalmadı, aynı zamanda kral ve Tairen Ruhu arasında bunu bir devlet meselesi haline getirdiler. Böyle bir yetkim olsaydı bile - ki yok - Peder Bellamy'yi dinlemiyor muydunuz? Kızınız iyi değil ve şeytan çıkarma işlemi tamamlanana kadar da asla iyi olmayacak."

"Ve size şeytan çıkarma ayinine izin veremeyeceğimi söyledim. Yapamam işte." Lauriana dönüp merdivenlere doğru koştu ama daha ilk basamağa adımını atmadan bir el bileğini çelik gibi kavradı. Peder Nivane onu sıkıca tuttu.

"Kızını düşün, kadın. Onun ruhunu düşün. Nasıl böyle kendi çıkarına hizmet eden, korkakça bir karar verebilir ve kendine onun yol göstericisi diyebilirsin?"

"Nivane!" Peder Bellamy bağırdı. "Kendini unutuyorsun. Madam Baristani'yi hemen çözün." Lauriana'ya uzlaşmacı bir yüzle bakan baş şeytan kovucu yaklaştı, ellerini bir barış ve yalvarma jestiyle uzattı. "Madam, genç kardeşimi bağışlayın. Uzun zamandır Karanlık'ın temsilcileriyle savaşıyor ve böyle bir iş belli bir şevk gerektirir. Bazen başkalarının kötülüğün tehlikelerine bizim kadar aşına olmadığını unutmak kolaydır."

Duvara sırtını dayadı. Taş teninde buzbir his uyandırdı. "Kötülüğün ne olduğunu biliyorum baba, inan bana."

Onun gözlerine baktı ve başını salladı. "Sana inanıyorum kızım. Gözlerinde bununla daha önce yüzleştiğini görebiliyorum." Adamın gözlerinde hüznün ve şefkat vardı ve gördüğü basit nezaket kızın ağlamasına neden oldu. Belli ki ondan yapmasını istediği şeyden pişmanlık duyuyordu ve bunun ne kadar zor bir karar olduğunu biliyordu. "Seni bunu yapmaya zorlayamayız ama en azından bunu düşüneceğine söz verir misin? Cevabınızı bize yarın verebilirsiniz."

"I-"

"Evliliğini durduramazsın," diye ekledi, "ama ruhunu kurtarabilirsin. Başından beri istediğin de bu değil miydi?"

Lauriana başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Evet."

"Ona iyi bir anne ve olağanüstü bir yol gösterici oldunuz. olmadan

Siz olmasaydınız, şüphesiz uzun zaman önce kaybolmuş olurdu. Onun iyiliği için, talebimizi dikkate alacağınıza söz verir misiniz?"

Nivane eğildi, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Patlamamı bağışlayın, Madam Baristani. Mesleğime yakışmayan bir davranıştı. Kızınız için sadece en iyisini istiyorum. İşte, lütfen bunu alın." Boynundan altın bir kolye çıkardı ve ona uzattı. Kolye altın bir güneşti ve üzerinde kehribar kristali vardı. "Bu bir tılsım, Tarikat'ın bazı Kardeşleri tarafından büyüye karşı korunmak için kutsanmış. Fey'in evinizi kuşattığını biliyorum. Bu sizi ve düşüncelerinizi onlara karşı korumaya yardımcı olacaktır."

Bellamy, Nivane'nin omzuna bir teşekkür eli koydu. "Madam Baristani, eğer yarın sabah hâlâ reddetmek istiyorsanız, tılsımı katedraldeki Büyükbaba Tivrest'e geri göndermeniz yeterli. Teklifimizi reddettiğinizi bileceğiz ve kimsenin haberi olmadan buradan ayrılacağız. Ne ailen ne de Feyler sana yaklaştığımızı bilmeyecek."

Lauriana yavaşça uzandı ve kolyeyi Nivane'den aldı. Metal dokunulduğunda sıcak bir his veriyordu. "Söylediğin her şeyi düşüneceğim ve cevabımı sabah vereceğim."

Kolis Manza, Mavi Midilli Hanı'ndaki odasında, kehribar kristalin Nivane'den Feyreisa'nın annesine el değiştirdiğini hissederken memnuniyetle gülümsedi. Taşa sabitlenmiş olan Feraz büyüü düşünceleri bastırmak yerine en gürültülü olanları hortumlayarak Kolis'in boynuna taktığı alıcı kristale yönlendiriyordu. Lauriana Baristani'nin zihnine kasıtlı bir Ruh saldırısı yapılmadığı sürece Fey onun düşüncelerini duyamayacaktı, Kolis ise bir fısıltıdan daha yüksek sesli her şeyi duyan küçük bir sinek gibi çevrede oturuyordu.

Rain ve Ellie daha önce hiç uçmadıkları kadar uzağa ve daha hızlı uçtular. Celerina Şehri'nden ayrıldıklarında, masum bir soru sormuştu, "*Ne kadar hızlı uçabiliyorsun?*" ve hınzır bir tairan kahkahasıyla ona göstermişti.

İkisini de bir büyü kozasına sarmış ve o kadar yükseğe fırlatmıştı ki, gökyüzünün derin alacakaranlık zirvesini ve mavi göklerin hemen ötesinde parıldayan yıldızların sönük ışıltısını görebiliyorlardı. Onlar uçarken etraflarındaki Hava kalkanında hiçbir esinti kıpırdamadı ve Rain'in kanatları hareket bile etmiyordu. Geriye doğru savrulmuş, tamamen açılmış ama gövdesine yakın tutulurken, büyü tek başına onları muazzam bir hızla ileri itiyordu.

Sonunda yere indiklerinde ve Rain Fey formuna geri döndüğünde, "Bu inanılmazdı," diye nefes aldı. "Ne kadar hızlı gidiyorduk?"

Yağmur gülümsedi. "Çok hızlı. Queen's Point'e giden yolu yarılادık."

Çenesi düştü. "Yolun yarısı ama Queen's Point beşten fazla

Celiera Şehri'nden yüz mil uzakta!"

"Tairen uçarken dört yüzün biraz üzerinde. Daha uzağa da gidebilirdim ama o zaman gücümü yenilemek için beslenmem gerekirdi ve tairen yemeği görmeye alışık olmayanlar için biraz tedirgin edici olabilir."

Aşk'ı ve yavru kedinin kemirilmiş, yarısı yenmiş fare ve kertenkele cesetlerini ortalıkta bırakma huyunu düşündü ve midesi bulandı. Tairenlerin her şeyden önce yırtıcı olduklarını, yırtıcı içgüdüleri ve yırtıcı alışkanlıkları olduğunu unutmak ne kadar kolaydı. "Tairenler ne yer?"

"mı? Hareket eden her şey." "Peki sen... şey... şimdi aç mısın?"

Başını geriye attı ve güldü. "Sadece ikimizin de paylaşabileceği bir yemek için. Aslında, ben koruma örgülerini eğirirken neden sen de şimdi onları hazırlamıyorsun?" İhtiyacı olan şeyi bulmak için çevresine hızlıca bir göz attıktan sonra hızlı bir toprak örgüsü eğirdi. Yakındaki bir pella ağacının altında katlanmış bir battaniye ve küçük bir sepet belirdi.

Battaniyeyi ve etler, peynirler, çeşitli meyve ve salatalardan oluşan sepeti sermesi için onu bırakan Rain, etraflarına beş katlı büyük bir kubbe ördü ve ipleri sıkıca yerine sabitledi. Burada, Celiera Şehri'nden iki yüz mil uzaklıktaki Büyük Körfez sahillerinde bile gardını indirmeyecekti. Onu avlayan her neyse -büyücü, iblis ya da *dahl'*reisen- bunu engelleyebildiği sürece onu avlamak için daha fazla fırsatı olmayacaktı.

Yemeklerini paylaşmak için battaniyenin üzerinde ona katıldı. Yemeklerini bitirdiklerinde dirseklerine yaslandı ve onun beyaz kumlara vuran hafif dalgalara doğru yürüyüşünü izledi. Kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzattı ve yüzünü Büyük Güneş' sıcaklığına doğru kaldırdı, okyanus esintisi saçlarını karıştırırken ve ciğerlerini denizin vahşi, taze kokularıyla doldururken mırıldandı.

Onu parlak dalgaların arasında görünce, Fey'Bahren gururunun Tairen Ruhu Rainier-Eras'ın ruhkinisiyle birlikte Tairen Körfezi'nin ılık, pırıl pırıl sularında yüzdüğü ve daha sonra okyanus esintisinde kanatlarını kurutmak için gümüşü kumların üzerinde güneşlendiği, gençliğinin uzun zaman önceki günlerini hatırladı. Babası Rajahl da güneşlenirdi ama asla oğlundan uzaklaşmazdı ve her zaman bir gözü açık olurdu; Rain'in annesi Kiaria ise eşine yaslanırdı, hafif Fey vücudu onun tairen karanlığına karşı parlar ve soluklaşırdı, gözleri kapalıydı ve yüzünde mutlak bir memnuniyet gülümsemesi vardı.

Ellysetta eteklerini kaldırdı ve ince bir ayağını suya daldırdı. Bir dalga çarptı ve elbisesinin eteklerini ıslatmak için uçan spre ve kum gönderdi.

"Bu kıyafet okyanusa yapılacak bir ziyaret için pek uygun değil," dedi Yağmur. Toprağı çağırdı ve onu dokudu. Ağır ipek elbisesi yer değiştirerek hafif, akıcı, beyaz bir cüppeye dönüştü ve esintide geriye doğru savrulup ona şekil verdi

Kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden olacak şekilde vücudunu. Aşağı baktı ve nefesi kesildi; kolları en ilginç yerlerini örtmek için yerine oturdu. Adam sırtıttı. Bornoz ve cüppe şeffaftı ve iç çamaşırlarını eğirmemişti.

Kaşlarını çattı. "Ben buna 'çok, çok iyi' demezdim." "Bu bir bakış açısı meselesi, *shei'tani*. Benim durduğum yerden gerçekten çok çok iyi görünüyor." "Ninnywit."

"Mutlu dostum," diye düzeltti. Tekrar Dünya'ya döndü. Silahları kayboldu ve yakındaki bir pella ağacının geniş yapraklarının altına serilmiş bir battaniyenin üzerinde düzgün bir yığın halinde yeniden şekillendi. Deri giysisi bir cüppeye ve onun giysileri kadar dökümlü ve şeffaf bir pantolona dönüşmüştü. Onun aksine, her geçen an daha da ilginç hale gelen bir parçasını bile saklamaya çalışmıyordu. Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve sabırsız damat," diye ekledi omuz silkerek ve başka bir sırtıtışla.

Güneşin altında durmak ve sanki ikisi de dünyayı umursamıyormuş gibi gerçek arkadaşıyla gülmek iyi hissettiriyordu. Neredeyse çok iyi. Tanrılar nadiren uzun süre bu kadar nazik olurlardı.

Ayağa fırladı ve elini uzattı. "Gel benimle yüz."

Geri çekildi. "Bu kıyafetle suya girersem, kumaş tamamen şeffaflaşacak."

"Biliyorum ve tahmin edebileceğinden çok daha fazla sabırsızlanıyorum."

Yanakları pella ağacının çiçeklerini utandıracak kadar parlak bir pembeye dönüştü.

Güldü ve onu kollarının alıp birkaç kez kendi etrafında döndürdü. "Bana neşe veriyorsun." İkisi de nefessiz kalana kadar onu öptü, sonra onu bir kez daha dalgalara doğru çekti. "Gel. Benimle yüz."

"Sen ciddisin."

"Okyanusu hiç bir Fey'in gördüğü gibi görmediniz. Bu deneyimi seninle paylaşmak isterim." Kur çanları sırasında yaptığı şeylerden biri de buydu; onunla Fey olmanın zevklerini paylaşmak. , eşi olmanın getirdiği tüm zorluklara ve tehlikelere rağmen, büyük ödüller de olduğunu her şekilde gösteriyordu.

Bir an tereddüt etti, sonra elini onun elinin içine koydu ve kendisini sualtına götürmesine izin verdi.

Küçük bir cesaret gösterisi daha. Son birkaç gün içinde o kadar çok olmuştu ki. Hâlâ çok masumdu -muhtemelen bazı açılardan hep öyle olacaktı- ama bu masumiyetin altında maceracı bir ruh yatıyordu. Ellysetta yıllarca bunun her ipucunu bastırmış, ailesinin kendisinden beklediğini düşündüğü mütevazı, itaatkâr kız çocuğu olmayı umutsuzca istemişti ama şimdi, gökyüzüne duyduğu içgüdüsel özlemle hareket eden bir tairen yavrusu gibi kanatlarını açıp uçmayı öğreniyordu. Onu cesaretlendirdiği doğrudu ama bu çaba, bu arzu tamamen ona aitti.

Cübbesini kuma fırlattı, geriye sadece belinden bileğine kadar onu örten ince pantolonu kaldı. Kadın birkaç dakika boyunca ona baktı, yüzünde sadece açlık olarak tanımlayabileceği bir ifade vardı ve sonra, neredeyse onu çıldırtacak yavaş bir düşünceyle, onun için ördüğü dış bornozu silkti, sadece iki dar kayışla tutturulmuş basit bir vardiya bıraktı. Göğüslerinin üst kısımları korsajın üzerinde yükseliyordu, ince kumaşa çarpan meme uçlarının küçük noktalarına dikkat çeken çekici kıvrımlar. Korse, ayak bileklerine kadar inen ve kısa bir trenle arkaya doğru uzanan daha dolgun eteklere doğru akıyordu.

Bakma sırası Rain'deydi ve bakışı sadece aç değildi, doymak bilmezdi.

Kaşlarını kaldırdı, omzunun üzerinden bir siren bakışı attı ve dalgalara daldı.

"Tükür ve yak beni." felç halinden kurtulup ağzını kapattı ve kadının peşinden daldı.

Hava ve Su'dan oluşan basit bir örgü, her ikisinin de suyun altında nefes almasını ve yüzeyde olduğu kadar net görmesini sağladı ve birlikte dalgaların altında saklı dünyanın sırlarını keşfettiler. Kumlu kıyılardan çok uzakta olmayan güneşli resifler, gizemli mağaralar ve balıklar ve diğer deniz canlılarıyla canlı olan parıltıyan yosunların dalgalı alanlarıyla daha derin sulara yol açtı.

Suların ışıltılı derinliklerinde Ellysetta'nın saçları dalgalanan mercan yelpazeleri gibi parlıyordu. Transparan elbisesi oturmuştu ve etekleri akıntıda usulca dalgalanıyor, pürüzsüz, inci gibi teninin parıltılarıyla alay ediyordu - bir kalça, bir baldır, kalçasının nefis kıvrımı ve küçük, buruşuk meme uçlarının daha koyu halkalarıyla uçlanmış göğüslerinin yumuşak, yuvarlak dolgunluğu. Manzara karşısında kendine eziyet etmek için hafifçe arkasından yüzdü.

O izlerken, kız suda aşağı doğru ilerledi ve elini yosun yataklarının yakınında yüzen gökkuşağı renkli bir balık sürüsüne doğru uzattı. Arayış içindeki parmakları çok yaklaştığında hızla dağıldılar. Gülüp tekrar peşlerine düşerken etrafında hava kabarcıkları uçuşuyordu.

uzun ve çok hoş şekilde şeffaf etekleri arkasında bile, batı okyanusunun ılık sularında yaşayan Deniz Halkı gibi sanki bunun için doğmuş gibi yüzüyordu. Onu onlarla tanışmaya da götürecekti. Bu küçük koydan ne kadar hoşlandıysa, ışıltılı kuyrukları ve denizin tüm tonlarına bürünen uzun, dalgalı saçlarıyla Deniz Halkı'na da o kadar biliyordu.

"*Bakın!*" Ellysetta seslendi.

Kumlu okyanus tabanına uzandı ve iki eli büyüklüğünde büyük bir deniz kabuğunu kaldırdı. Oval biçimliydi, ağzından geriye doğru kıvrılan uzun sivri uçları vardı ve geniş, geniş dudağı koyu opalesan mavi renkteydi.

yeşil ve mor çizgiler. Bir zamanlar kabuğu işgal etmiş olan salyangoz çoktan gitmişti.

"Çok güzel değil mi?"

Onun gülümseyen yüzüne ve parlayan gözlerine baktı. *"Çok güzelsin."*

Adam yüzerek yaklaştıkça gülümsemesi soldu. Elini uzattı ve onu okyanus tabanından yukarı çekti, ta ki vücudu hafifçe onunkine bastırılana ve güneşli suların yüzeyinin altında ağırlıksız bir şekilde süzülene kadar. Onu öptü, ona tüm neşesini ve bağlılığını sundu.

Rain Dünya'yı çağırdı ve elbisesinin kışkırtıcı, yarı saydam kumaşı elinin altından ayrıldı, ipeksi teni ve yumuşak kıvrımlarının mükemmelliğini ortaya çıkarmak için düştü. Kız çok güzeldi. Suyun üzerindeki alev gibi uzun, parlak saçları, herhangi bir Deniz Kızı'nınki kadar güzel bir şekilde etrafında süzülüyordu, bacakları uzun ve inceydi. Küçük, yuvarlak göğüsleri avuçlarının içine mükemmel bir şekilde oturuyordu. Bir meme ucunun yumuşak tomurcuğunu ağzına almak için başını eğdi ve saçlarının koyu renkli telleri akıntıda yüzerek tüylü fırçalarla diğer göğsünü okşadı.

Parmakları adamın saçlarında kıvrıldı, başını kavradı ve kendisine doğru tuttu. Dilinin karıncalanma turları, saçlarının alaycı fırçası... *merhamet!* Ağırlıksızdı, sıcaklık ve hisler içinde yüzüyordu. Isıran öpücükler karnından aşağıya doğru iniyordu. Gözleri parlayarak açıldı. *"Yağmur mu?"*

Gülümsedi ve başını kadının göğsünden kaldırdı ama bacaklarının arasındaki yumuşak, alev rengi buklelerin etrafına kışkırtıcı öpücükler konduran Ruh örgüsünü bırakmadı. *"Las, shei'tani. Sana bunu vermeme izin ver. Söz veriyorum hoşuna gidecek."* Ruh örgüsü aşağıya, doğrudan o buklelere doğru ilerledi. Kızın gözleri büyüdü ama durmasını istemedi. Bunu cesaretlendirici bir şey olarak gören adam başını eğerek dudaklarını yakaladı. Dili ağzının tatlı, yumuşak boşluğuna daldı, tıpkı örgüsünün uyluklarının arasındaki daha yumuşak, daha gizli boşluğa daldığı gibi.

Güzel, tatlı Işığın Efendisi. Ellysetta'nın gözleri, hayal bile edemeyeceği zevk dalgaları duyularını bombardımana tutarken kapandı. Isı ve basınç artıyor, adamın dilinin her darbesi dokumasının daha da yıkıcı darbeleriyle eşleşiyordu. Elleri adamın omuzlarını kavradı, parmakları yağsız kaslara gömüldü. Ruh üzerindeki ustalığıyla övünmüyordu. Hangi dokunuşun ona, hangisinin örgüsüne ait olduğunu bilse de, her ikisi de eşit derecede, yıkıcı bir şekilde gerçek hissettiriyordu. Bacaklarındaki ve karnındaki kaslar gerildi. *"Rain... Rain, lütfen..."* Ruh, vücudundaki her titreyen siniri kontrol ediyor gibi görünen bir noktanın üzerinde sıcak, ısrarlı bir basınçla gezindi. Kadın haykırdı ve duyuları paramparça oldu.

Titreyen bedenini onunkine saran Rain, güçlü bir Su jeti döndürerek onları okyanusun yüzeyine doğru itti ve derinliklerden sıçrayan yunuslar gibi kaban dalgaların arasından fırladılar. Momentum onları sahile taşıdı ve burada hızlı bir Hava örgüsü onları yastıkladı.

İniş. Ellysetta kucagında, pella ağacının altına serdiği battaniyeden iki adım ötede, kumların üzerine hafifçe indi.

Battaniyenin üzerine diz çöktü ve onu yavaşça yanına indirdi. Saçlarından su akıyor, tuzlu bir ıslaklık damlıyordu. Elini sallayarak ikisini de kuruladı.

bir ifadeyle ona baktı. "Bu... bu..." Gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

Gözleri parlıyordu, yanıyordu.

Onu serbest bırakmış ama kendisi için hiçbir şey almamıştı. İhtiyaç hala içinde çarpıyordu.

Ellysetta'nın nefesi boğazında düğümlendi ve yeni bir arzu sarmalı rahmini sıkıca sardı. Çok güzel, çok vahşi ama yine de ona karşı çok nazikti, her zaman seçimin ona ait olduğundan ve özgürce yapıldığından emin oluyordu. O kadar büyük bir güce sahipti ki, neredeyse hiç düşünmeden onu kendi iradesine boyun eğdirebilirdi, ama hiçbirini onu ikna etmek için kullanmadı.

Ayağa kalktı ve bir elini adamın çıplak göğsüne koydu; adamın parlak teninin ipeksi pürüzsüzlüğüne, bu kadar güzelliğin barındırdığı güce hayran kaldı. Elleri adamın yan tarafına, kaburgalarına ve karnının dalgalanan, belirgin kaslarına doğru ilerlerken adam donakaldı ve onun yanında diz çöktü. Pantolonunun önü, altında hâlâ saklı olan sert et parçası sanki ona doğru uzanıyormuş gibi kumaşa doğru titreşirken kaydı.

Kendi yüzüslüğü onu şaşırtmıştı. Onun yanında diz çökmüştü, tamamen çıplaktı ve bundan en ufak bir utanç duymuyordu. Aksine, onun da çıplak olmasını istiyordu. "Çıkar şunları." Parmaklarını adamın pantolonunun bel bandında gezdirdi. "Seni görmek istiyorum."

Elini salladı ve ince kumaş, aslı olmayan bir sisin içinde eriyip gitti.

Ellysetta nefesini tuttu. Erkek formuna tamamen yabancı değildi. Müzedeki eski ustaların tabloları, evlendikten sonra Selianne'le yaptığı kıkırdamalı tartışmalar ve Rain'in kendi Ruh örgüleri arasında, ne beklemesi gerektiğinin temellerini biliyordu. Yine de hiçbir şey onu Yağmur'un gerçekliğine ya da onu gördüğünde içini dolduran şiddetli arzuya hazırlamamıştı.

Çok güzeldi. Her yeri güzeldi. Özellikle de cinsel organının koyu renk buklelerden oluşan bir yuvadan yükseldiği, kaymaktaşı renginde kalın, ipeksi bir et sütununun tepesinde geniş, hafif pembe, yuvarlak bir taç olduğu yer. Ona dokunmak, vücudunun kendininkinden çok farklı olan o kısmını hissetmek için uzandı. Parmakları penisin etrafına dolandı ve başparmağı kadifemsi başın üzerinde gezindi. Buradaki teni çok yumuşaktı... ve çok sıcaktı, avucunda bir alev gibi yanıyordu. Cinsel organı avucunun içinde nabız gibi atıyordu ve parmakları hâlâ onun etrafında kıvrılmış haldeyken, ipeksi uzunluğundan aşağıya doğru okşadı, sonra tekrar yukarı kaldırdı. Karıncalanan enerji patlamaları kolundan yukarı fırladı, adamın vücudundan onunkine sıçradı.

Saldırdı, onu gafil avladı ve ince kumdan minderin üzerine sırt üstü yatırdı. Vücudu, tüm dolgun, lezzetli çıplak uzunluğu

onunkine bastırıldı. Ten tene, sıcak ve ağır, baştan çıkarıcı bir ağırlık, bacaklarını ayırıp içgüdüsel bir davetle adamın kalçalarının etrafında kıvrılmasına neden oldu. Vücudu büyük, titrek bir sarsıntı geçirdi, sonra dondu, her kası çelik gibi sert, kaskatı kilitlendi.

"Merhametli tanrılar, *shei'tani*." Gözleri kapandı ve yüzünü onun boynuna . "Bunu bir daha yapma."

"Ama ben seni istiyorum, Rain. Bunu istiyorum." Kadın ona tekrar uzandı ama adam elini demir gibi sıkıca kavradı.

"*Ellysetta...*" Sesi kaba bir , ihtiyaçtan yırtılmıştı. "Ben de seni istiyorum, *shei'tani*. Ve şimdi seninle çiftleşmem gerek. *Teska*, bırak dokumayı eğireyim." Tairen bağlarından kurtulup ona doğru uzanırken, hapsedildiği yere karşı kükrerken inledi.

Ellysetta'nın üzerine şok edici bir açlık dalgası çöktü; ateşli, doymak bilmez, ezici. Açlığın her hücresini istila ettiğini, arzuyu pençeleyen bir ihtiyaca dönüştürdüğünü hissederek ürperdi. Yükseldi, şiddetli ve talepkâr. Ona ihtiyacı vardı. Şimdi, içinde. Onu Ruh'ta sık sık tamamladığı gibi gerçekte de tamamlamasına.

"Örgü yok," diye emretti, sesi alçaktı, hırıltıya yaklaşıyordu. "Sadece sen ve ben, olmamız gerektiği gibi."

Yüce Tanrım. Vücudundaki her kas acı içinde kasıldı. "Daha fazla istediğim bir şey yok, *shei'tani*. O kadar şiddetle arzuluyorum ki bunu bilmek seni korkutur." Derin bir nefes aldı. Tanrılar bundan daha sinsi bir işkence tasarlayamazlardı: Ellysetta, hiçbir duyuşal geliştirmeye maruz kalmadan, Fey ve tairen ruhlarının her içgüdüünün sahip olması için haykırdığı şeyi alması için onu teşvik kalmıyor, bunu yapmasını emrediyordu. "*Teska*. Babana bir yemin ettim. Bunu bozamam."

Şimdi böyle bir yemin edecek kadar aptal olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Hiçbir ölümünün bir *shei'tan* ile eşi arasında paylaşılanları yönetmeye hakkı yoktu. Sol Baristani evlilikten önce çiftleşme dair yemin etmesi için Rain'e baskı yaptığında, Rain'in bunu reddetmesi gerekirdi. Ama Ellysetta'yla her gün baş başa kalmayı, ona yavaşça kur yapmayı ve aralarındaki bağın oluşabilmesi için güvenini kazanmayı garantilemek istemişti.

"Ben o yemini etmedim," diye itiraz etti. "Tairen ile bahse girdiğinizde..." Ona karşı kıvranıyor, kalçaları adamın kalbi neredeyse göğsünde patlayana kadar kıpırdıyordu.

Onu öldürecekti. Kılıç kullanmadan, büyü yapmadan onu mahvedecekti. İçindeki tairen kükredi ve bağlarına karşı hamle yaptı, öfkeli, kızgın, eşini sahiplenme ihtiyacıyla çılgına dönmüştü.

"Yemin ettim," diye homurdandı. "Yeminimi elimden eğip büktüm zaten. Bu onu bozar."

Gözleri parladı. Bir an için karşı koyacak gücünün kalmadığı bir şeyi talep edeceğinden korktu ama onun yerine, "O zaman dokumanı eğir,

Shei'tan. Şimdi."

Ruh, ellerinden öyle yoğun ve parlak ikiz büyü nehirleri halinde akıyordu ki, dokuma hayali bir mükemmelliğe ulaşana kadar tüm dünya parlayan bir lavanta rengine büründü. Konsantrasyonunun sadece küçük bir kısmını, onurunu korumak için umutsuz bir umutla deri pantolonunu tekrar yerine döndürmeye ayırdı. Ellerini ve ağzını serbest bıraktı, tıpkı Ruh Yağmuru'nun Ruh Ellysetta'yı şiddetli ve aç bir kucaklamayla yakalaması gibi, kudurmuş bir açlıkla Ellysetta'nın tatlı bedenine saldırdı.

Açgözlü elleriyle ona uzandı ve istediği sıcak çıplak et yerine derisinin sıcak bariyerini bulduklarında hayal kırıklığı içinde hırladı. Parmakları bel bandına saplandı ve çekiştirdi. "Çıkar şunları," diye ısrar etti, sonra ağzı bir göğsünün hassas tepesine kapanıp kanını ateşe verince haykırdı.

Eller, ağız, dişler, dil, hem gerçek hem de sihirli, vücudunda aşağı doğru ilerledi, her hassas noktayı buldu, vücudunun her lifi sıcak, elektrik hissiyle canlanana kadar her sinir ucuna işkence etti. Uyluklarındaki kaslar titremeye başladı, sonra hem bedeninde hem de zihninde tutkusu nefes kesici bir hızla patlarken titremeye başladı. Ama daha ilk titremeler sona ermeden, adam tekrar sihrini konuşturmaya başladı ve onu ikinci, daha güçlü bir doruğa, sonra da üçüncüsüne sürükledi.

"Rain, sevgili tanrılar, beni öldüreceksin." Titreme üzerine titreme onu sarstı, zevk yoğun ve aralıksızdı. Artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt . Elleri adamın omuzlarını kavradı, tırnakları derisine batıyordu. "Bana gel."

"Henüz değil." Yüzü vahşiydi, gözleri güneş gibi parlıyordu, onu acımasız bir kararlılıkla başka bir orgazma doğru sürüklemeye başladı.

Bunu tekrar istemiyordu. Onun kendisini parçalara ayırmasını değil, kendisiyle birlikte parçalara ayrılmasını istiyordu. Bilinçli düşünce parçalandı ve yerine vahşi, ısrarcı içgüdüler yükseldi. Adamın seksinin sert çıkıntısına uzandı ve onu ısıtılmış derinin içinden kavradı. Ona gösterdiği tekniği kullanarak, kendi özünü onunla paylaştı. Enerji onun bedeninden onunkine bir akış halinde : sıcak, elektrikli, enfes. Nefes nefese kaldı, göz kamaştırıcı güç içine akarken neredeyse örgüsünün kontrolünü kaybediyordu.

"Şimdi," diye ısrar etti.

Alevler onu yaktı. Artık yalvarmıyordu. Emrediyordu ve bunu sadece özünü paylaşarak yapmıyordu. Daha önce kullandığını gördüğü aynı içgüdüsel, ama şaşırtıcı derecede güçlü Ruh örgüsüyle, onu *zorluyor*, onu kendisini yerine getirmeye çağırıyordu. Onu zorluyordu.

Onu inkar edemezdi. Gerçekte, yapabilse bile yapmak istemiyordu.

Rain'in bedeni onunkinin derinliklerine battı ve Rain görkemli doluluğu, bütünlük ve tamamlanma hissi karşısında haykırdı. Onların Ruhu

Bedenler şiddetli bir başladı, uzuvlar birbirine dolandı, kalçalar birlikte yükselip alçaldı.

İhtiyaç arttıkça ve kasları gerildikçe Rain'in boğazı geriliyordu.

Dudaklarından dökülen her yumuşak çığlık, çıranın üzerine dökülen bir alevdi. Kendini dokumasına döktü, büyüsünü onun duyularına akıttı.

Hiçbir uyarı olmadan, kendi evcilleşmemiş büyüsünün vahşi gücü ikisinin de etrafında patlak verdi. Kadından güç dolu ruh iplikleri fişkırdı, kıvrıldı, büküldü, adamın örgüsüyle birleşti, adamın ruhunun onu sürüklediği gibi aynı amansız ustalıkla onu da sürükledi. Ruh Ellysetta bacaklarını adamın kalçalarına kilitledi ve onun üzerine yuvarlandı. Ona bakarken nefesi kesildi: vahşi, görkemli, şiddetle dişi, gözleri parlıyor, saçları etrafını saran canlı alevden bir nimbus. Hafızadan önceki zamanlardan kalma kadim bir savaşçı tanrıça.

Ona bindi, ipeksi kalçaları yükselip alçalıyor, iç kasları onu öylesine sıkı kavırıyordu ki her hareket bir zevk ıstırabına dönüşüyordu. Adamın örgüsü kadının etrafında dalgalanıyor ve adam kendini onunkine bırakıyordu. Dünyada o ve kadın dışında başka hiçbir şey yoktu ve zevk her ikisini de paramparça edene ve çığlıkları Büyük Körfez'in kumları üzerinde yuvarlanan sörfün ritmik çarpışmasıyla birleşene kadar daha hızlı ve daha vahşi hale gelen bu nefes nefese Ruh .

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye mırıldandı Ellysetta, Rain'le birlikte ailesinin evinin arka tarafındaki taş döşeli avluda otururken. Great Bay'den ayrıldıklarından beri yanaklarındaki sıcak kızarıklık geçmemişti.

"Ben de bilmiyorum, ama umarım tekrar aklına gelir. Yakında." Rain sırtı ve bir savaşçının hızlı refleksleriyle onun tokadından kurtuldu.

Ailesinin küçük evinin arka kapısında asık suratlı ve sessiz duran Bel'i gördüğünde sırtışı çabucak kayboldu. Bel'in gözlerindeki ifade Rain'in tanıdığı bir ifadeydi ve asla hayra alamet değildi.

"Ellysetta." Rain elini kaldırdı ve avucuna hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bana bir dakika ver, *shei'tani*. Birazdan geleceğim."

Bir şeyler fark ederek ikisine de kaşlarını çattı ama sonra başını salladı ve adamın yanından geçerek eve girdi.

O gittiğinde, Bel hızlı bir gizlilik örgüsü ördü. "Norban'a gönderdiğimiz beşliden haber aldım. Sian ve Torel'in çeliğini ve çok sayıda dikenli *sel'dor* okunu, belli ki bir savaş alanına dağılmış halde bulmuşlar."

Rain'in ağzı sıkıştı. Haber beklenmedik değildi -zaten en kötüsünü tahmin etmişlerdi- ama *sel'dor* okları... Dikenli *sel'dor* okları Eld askerlerinin bin yıldır Fey'e karşı tercih ettiği silahtı. "Dorian'a haber verildi mi?"

"Marissya ona haberi bir çan önce getirdi. Bunun yeterli kanıt olmadığını söylüyor.

harekete geçmek için. Bu okları herhangi biri yapmış olabilir, hatta eski bir savaş alanından bile çıkarmış olabilir."

Rain'in karnında öfke ve hayal kırıklığı kıvrıldı. Dorian önündeki gerçeği görmemeye kararlıydı; sanki büyüyen Eld tehdidinin işaretlerini görmezden gelerek bu tehdidin ortadan kalkmasını sağlayabilirmiş gibi.

"Dahası da var," dedi Bel. Yüzü . Dahası her ne ise, iyi değildi.

"Anlat bana."

"Norban'da konuşurken görüldükleri adamlardan biri -birahane sahibi- de kayıp ve şu anda öldüğü tahmin ediliyor. Sebourne şimdiden Fey'in soruşturulmasını istiyor."

Rain gözlerini kapattı. İhtiyaçları olan tek şey buydu. Lord Sebourne'un Fey karşıtı cephaneliğinde daha fazla silah.

"En kötüsü bu değil Rain. Savaşçılarımız Sian ve Torel'in öldürüldüğü yerde başka bir Fey'cha buldular. Gaelen vel Serranis'in işaretini taşıyan kırmızı bir kılıç."

"Sebourne *bunu* biliyor mu?"

"*Nei*, tanrılara şükürler olsun. Savaşçılarımızdan başka kimse bilmiyor. Onlara yok etmelerini söyledim.

o."

Vel Serranis. Tekrar. *Dahl'reisen* Karanlık'ta o kadar aşağıya kaymış mıydı? Fey'in en büyük düşmanıyla girdiği yol? Kuzeydeki tüm o Celierialıları katletmiş, Sian ve Torel'i öldürmüş ve Ellysetta'yı bıçaklaması için o çocuğu mu göndermişti? Rain'in kalbi bu düşünceyle sıkıştı.

Dahl'reisen ve Büyücüler güçlerini birleştirmişlerse Tanrılar Celieria'ya ve Solan Topraklar'a yardım etsin. Ve eğer Ellysetta ile Marissya'yı daha fazla gecikmeden Celieria'dan çıkarıp Solan Topraklar'ın güvenliğine kavuşturmazsa, Tanrılar Rain'i değersiz bir aptal olarak lanetlesin.

"Teşekkür , Bel." Yağmur Bel'in örgüsünü dağıttı ve içeri hemen Ellysetta'nın yanına gitti.

Onun kargaşasını hissederek parmaklarını elinin arkasında gezdirdi. Huzur ve endişe dalgaları üzerine yayıldı. "Ne oldu Rain?"

Parmaklarını kendi parmaklarıyla okşadı ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Bana güveniyor musun, Ellysetta? Senin ve ailen için en iyi olanı yapacağıma?"

Onun bakışlarını inceledi, sonra başını salladı. "Evet, tabii ki biliyorum Rain."

"O zaman babandan isteyeceğim bir şey var, ama önce senin onayını istiyorum."

"Ellysetta'yla gelecek hafta evlenme taahhüdünden azat edilmek istiyorum; bunun yerine yarın, Gelin Kutsaması tamamlandıktan sonra evlenebiliriz." Rain, Ellysetta ve ailesi küçük Baristani mutfak masasında otururken isteği açıkça dile getirdi. Bel ve beşlinin geri kalanı ikizleri

Onları son birkaç düzine düğün hediyesinin paketini açmakla meşgul etmek ve Rain'e konuşması için biraz mahremiyet sağlamak için salona geçtiler.

"Yarın mı?" Lauriana itiraz etti. "Ciddi olamazsın!" Sol keskin bir endişeyle kaşlarını çatı. "Bu acele niye?"

Rain ellerine baktı. Parmakları büküldü, keskin Fey çeliğinin rahatlatıcı kavrayışına sarılmak ve uzun zamandır hissettiği meçhul tehlikeyle yüzleşmek istiyordu. "Yarın on ikinci çanda, Celieria Lordlar Konseyi son tartışma için toplanacak ve kuzey sınırını Eld'e açmak için oylama yapacak. Bunun engellemek için bütün hafta çalıştığımı biliyorsun ama yarım düzine lord fikrini değiştirmezse ya da kral *primus*'u çağırmasa -ki ikisi de olası değil- oylamanın geçeceğini biliyoruz. Ellysetta'nın şehirden çıkmasını ve sınırları içinde Büyücülere kucak açan bir Celieria'da güneş batmadan önce güvenli bir yere gitmesini istiyorum."

"Güvenlik mi?" Lauriana meydan okudu. "Onu Solan Topraklar'da bekleyen şeyin bu olduğuna inanacak kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun?"

"Orası buradan daha güvenli," dedi Rain. "Bu bir görüş meselesi."

"Madam Baristani, geçen hafta birinin kızını öldürmeye çalıştığını ya da sadece dört gece önce rüyasında bir şeyin ona saldırdığını unuttunuz mu?"

"Siz Feyler büyülü yaratıklarsınız. İki saldırıyı da Ellie'nin tehlikede olduğuna bizi ikna etmek için yapmadığınızı kim söyleyebilir?"

"Anne!" Ellysetta itiraz etti. "Laurie!"

Sol aynı azarladı.

Rain'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Fey'in Ellysetta'ya zarar düşünmeye cüret etmeyin. Bu şehirdeki her savaşçı, Solan Topraklar'daki her savaşçı

-En ufak bir yara almaması için öldü. İki tanesi öldü." Sol şok içinde Yağmur'a baktı. "Ne?"

"Ellysetta'nın kökenleri hakkında bilgi edinmeleri için iki Fey'i kuzeye gönderdim. Öldürüldüler." Ellysetta'nın elini kendi eliyle kapattı. Ona haberi verdiğinde üzülmüştü ama bu onu tehdidin ciddiyeti konusunda ikna etmesine yardımcı olmuştu. Ailesinin de aynı derecede anlayışlı olacağını umuyordu. "Bugün kur çanlarımızdan döndüğümüzde bunun teyidini aldım."

"Öldürüldü... Kim tarafından?"

"Eld olduğuna inanıyoruz, bu da demek oluyor ki eğer takas oylaması geçerse -ki öyle görünüyor- adamlarımı öldüren aynı kişiler Ellysetta'ya ve ailenize çok daha kolay erişebilecek."

Göz kırpmayan kahverengi gözler ciddiyetle ona baktı. Uzun bir an sessizlik içinde geçti.

"Sol!" Lauriana itiraz etti. "Onun isteğini ciddi ciddi düşünüyor olamazsın."

"Gitmesine izin vermeyecek kadar bencil olduğumuz için o zarar görseydi - belki de öldürülseydi- ne hissederdin Laurie?"

"Onu Solan Topraklar'a gönderdiğimiz ve orada ona yol gösterecek kimse için ruhunu bu tanrısız büyücülere kaptırdığı zamandan daha mı kötü hissedecek?"

"Anne!"

"Laurie!" Sol ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi baktı. "Sana ne oldu böyle? Düşün çoktan . Solan Topraklar'a gidecek. Tek sorun yarın mı yoksa birkaç gün sonra mı gideceği."

Lauriana masadaki fırladı ve mutfaktan dışarı fırladı. Sol, Rain'e özür dileyen bir bakış attı ve karısını takip etti.

"Annem demek istemedi," dedi Ellysetta. "Sadece son zamanlarda... üzgündü."

Yağmur iç çekti. "Bu evliliğin gerçekleşmesini hiç istemedi. Başından beri bunu açıkça belirtti. Ben sadece şimdiye kadar bu fikri kabullenmeye başlamış olmasını umuyordum."

Ellysetta yumuşak bir sesle, "Başlangıçta öyle olduğunu sanıyordum," dedi ve kollarını ona doladı. "Ama sanırım biraz daha zamana ihtiyacı var. Evlendikten sonra, işler düzenli ziyaretler için geri gelebileceğimiz kadar sakinleştiğinde, Fey'le yaşamının ruhumu yok etmediğini kendi gözleriyle görecektir. O zaman yola gelecektir." Rain cevap vermeyince geri çekilip ona baktı. "Geri döneceğiz, değil mi Rain?"

Tereddüt etti ve ardından, "Ailenizin Solan Topraklar'da her zaman hoş söylemiştim," dedi.

Omurgası kaskatı kesildi. Kollarını bıraktı ve aralarına mesafe koyarak geri adım attı. "Bir kez ayrıldığımızda asla geri dönemmi söylüyorsun?"

"Sınırlar Eld'e açılsa bu çok tehlikeli olur."

Yüzü taşlaşmış ve esrarengiz bir hal almıştı, hatta siniri adamın duyularına kadar ulaşmıştı. "Pekâlâ," dedi birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "o halde yarın sınırların kapalı kalmasını sağlamak için elinden geleni yapsan iyi olur." Çenesi sertleşti. "Çünkü eğer ailem buradaysa, geri döneceğim. Hoşuna gitse de gitmese de."

Kadın onun yanından geçip diğer odaya doğru yürüdü ve merdivenlere yöneldi. Kızın fırtına gibi gitmesine izin vermek istemeyen adam onu takip etti ve bileğini yakaladı.

Teni onun kine dokunduğunda içinde çalkantılı duygular -acı, öfke, güvensizlik, hatta altta yatan bir korku akımı- kabardı.

"Bunu seni incitmek için yapmıyorum, Ellysetta." Fısıltısının keskin bir kenarı vardı. "Celieria'daki her soylunun özgür iradesini alıp kendi iradem doğrultusunda bükmemi mi tercih edersin? Onları ikna etmek için her şeyi denedim ama Eld'in benim bildiğim kadar büyük bir tehdit olduğuna inanmayacaklar."

"O zaman onları buna inandır," diye karşılık verdi. Elini çekti

öyle bir güçle uzaklaştı ki, salondaki masanın üzerinde duran düğün hediyeleri yığınını devirdi ve hediyeler yere saçıldı. Hafif bir küfür mırıldanarak onları için diz çöktü. "Sen bir Ruh Ustası'sın. Dokumalarınızın tamamen ve canlı bir şekilde gerçek hissettirdiğini biliyorum."

"Tüm Feyler, Celierian zihinlerini asla büyüyle manipüle etmemeye yemin etmiştir." Rain masanın altına düşmüş olan gümüş şeritlerle süslü küçük mavi kutuyu almak için diz çöktü.

"Onları manipüle etmeni önermiyorum," diye tersledi. "Onlara Büyücü Savaşları'nın nasıl olduğunu göster diyorum, tıpkı senin bana Solan Topraklar'ı gösterdiğin gibi. Kral Dorian'ı oylamadan önce Konsey'e doğrudan hitap etmene izin vermesi için ikna et. Büyücü kötülüğünün sonuçlarını ilk elden görmelerini sağla. İşte, ver şunu bana." Küçük paket için elini uzattı.

Ona uzatırken parmakları birbirine değdi ve kadın temas karşısında irkildi. Adam aralarına biraz mesafe koymak için hışımla geri çekildi.

Rain salonun içinde Lorelle'in "Lillis, Love'ın nesi var?" diye sorduğunu duydu.

Yüksek bir tıslama, ardından bir çığlık ve kısa bir acı çığlığı duyuldu. Love salondan fırladı, parke zeminde sıçrayarak ilerledi, küçük patilerini pedal çevirerek kayar gibi döndü, merdivenleri tırmandı ve gözden kayboldu.

Yağmur salona baktı. Lillis Kieran'ın kollarında oturuyordu, genç Fey yarayı incelerken eli derin yarıklardan kanıyordu. "Ne oldu, Kieran?"

"Bilmiyorum." Bakımı altındaki dişilerden birinin zarar görmesine izin verdiği için yüzünde utanç vardı. "Kedi çıldırdı." Diğer savaşçılara ters ters baktı. "Hanginiz büyüü çağıırıyordu?"

Rain adamlarına tek tek baktı, hepsi de başlarını sallıyor ve yavru kediyi harekete geçirecek bir şey yaptıklarını inkâr ediyorlardı. Tekrar Ellysetta'ya döndü; kız kardeşine en ufak bir ilgi göstermiyor, onun yerine tamamen elindeki paketi açmaya odaklanmıştı. İçini bir ürperti kapladı. "Ellysetta?" Ona doğru yürümeye başladı.

Adam ona ulaşmadan kutunun kapağını kaldırdı ve içindeki küçük müzik kutusunu ortaya çıkardı. Şimdi Yağmur, Aşk'ın koşmasına neden olan ince Ruh örgüsünü hissedebiliyordu. Ve Ellysetta müzik kutusuna dokunduğunda, Azrahn'ın ilk serin, tatlı çiçeğini de hissetti.

Kalan mesafeyi sıçrayarak kat etti ve paketi kadının elinden alıp odanın en uzak köşesine fırlattı. Müzik kutusu yere döküldü ve kapağındaki iki siyah kristal titrek kırmızı ışıklarla parlamaya başladı. Tiz bir melodi çalmaya başladı ve havada bir gölge yükseldi, soğuk bir karanlık şekillenmeye başladı.

Ellysetta'yı itti. "Bel! Çıkarın onu buradan!" Emrine itaat edilip edilmediğini görmek için bakmadı ama dikkatini karanlığa odakladı

oturma odasındaki şey. İblis. Ölmeden önce ruhunu isteyerek kötülüğe teslim etmiş varlık.

Ellysetta'nın beşlisi onu korumak için beş katlı bir kalkan kaldırırken Rain arkasında büyüünün ürpertisini hissetti. Kısa bir itiş kakış oldu; Ellysetta nedense onu odadan çıkarmaya çalışan beş savaşçıya karşı mücadele ediyordu. "Ellysetta, git!"

Ön kapı çarparak açıldı ve bir düzine Fey odaya doluştu.

Rain'in kısa süreli dikkat dağınıklığından yararlanan iblis tısladı ve Ellysetta ile beşlisine doğru ateş etti.

Kargaşa Lauriana ve Sol'u merdivenlerden aşağı koşturdu. "Tanrı aşkına bu da ne-" Lauriana'nın öfkeli sorusu kesildi, yüzü büyüünün parlaması ve iblisin kızına doğru hızla ilerlemesi karşısında şoktan bomboş kaldı. "Tanrılar bizi korusun!"

"*Ti'Feyreisa!*" Baristani kapısının önünde nöbet tutan genç savaşçı Dajan şiddetli bir haykırışla iblisin yoluna atladı. Etrafında kırmızı bir ateş parlıyordu ve iblisin yaklaşan hücumunu karşılamak için kendini ileri attı.

"*Nei, !*" Rain'in keskin uyarısı için artık çok geçti.

İblisin ilk karanlık kenarı Dajan'ın Ateş kalkanını sanki orada değilmiş gibi deldi ve Fey'in tenine dokundu. Ölümcül yaratık yaşam özünü bedeninden çekerken savaşçının rengi griye döndü. Cansız bedeni yere düştü ve iblis zafer çığlıkları attı.

Fey'in ruhu için hızlı bir dua fısıldayan Rain gücüne uzandı ve Hava, Ateş, Toprak, Su ve Ruh'u tek bir güç yumruğu haline getirerek yaratığa doğru hızla savurdu.

İblis artık orada değildi.

Rain dondu, güç parladı, gözleri odayı hızlıca taradı ama yaratığı göremedi.

Azrahn'ın serin tatlılığı yine Rain'in teninde fısıldayarak tüyleri diken diken etti. Fısıltı çarpıcı bir güç patlamasına dönüştü ve odayı öğürten, mide bulandırıcı tatlı bir kokuyla doldurdu. Müzik kutusunun üzerindeki havada karanlık bir yarık belirdi. Ellysetta küçük bir çığlık atarak kendisini koruyan koruyucu balonun içinde dizlerinin üzerine çöktü. Sonra Rain'i dehşete düşüren bir şekilde sendeleyerek ayağa kalktı ve giderek büyüyen kara yarığa doğru atıldı.

Rain müzik kutusuna ve Azrahn'ın odak noktası olan iki siyah taş yeni bir güç patlaması yaptı. Kutu patladı; kristaller paramparça oldu. Yarık çöktü ve Ellysetta durdu, sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi başını salladı.

Yukarıdaki tavandan doğaüstü bir çığlık havayı yırttı. Yağmur yukarı baktı. Tavanı bir köşeden diğerine kaplayan, zar zor algılanabilen bir gölge yoğunlaşarak dipsiz bir karanlık havuzuna dönüştü. Odanın öbür ucundan Yağmur'a doğru fırladı. Dört elementali ve bir elementali kullanarak üçüncü kez güç ördü.

Mistik tek bir parlak kılıç oluşturmak için büyü ile o kadar yoğun ki elinde katı bir şey oldu.

İblisin yaklaşan hamlesine doğru döndü ve vücudu Cha Baruk'un, Bıçakların Dansı'nın hafif, akıcı desenlerine doğru hareket ederken onu kolayca ıskaladı. Dönüşten çıkarken, bıçağı yaratığın karanlık formunu ısırdı. Yaratık uluyarak biraz daha yoğunlaştı ve gücünü korumak için küçüldü.

Rain'in boşta kalan elinde ikinci bir kılıç oluştu; n kolu uzunluğunda, ince bir kılıç. "Gel, karanlık olan. Cesaretin varsa Tairen'le dans et."

İblis tekrar saldırdı, bu sefer Rain yerine Ellysetta'ya doğru. Yağmur sıırdı, bıçakları parladı ve yaratığı orijinal boyutunun yarısına kadar kesti, karanlık öfkesini kendine ve Ellysetta'dan uzağa çekti. "Efendin seni eşim için göndermekle aptallık etti. Sen karanlığın bir çocuğundan biraz daha fazlasısın. Tairen Ruhu'yla boy lşemezsin. Gel. lmn kabul et ve ilk öldüğünde yapman gerektiği gibi huzuru bul."

İblis ona doğru koştu. Rain yerinde durdu ve iki parlak bıçağını da karanlık varlığın ortasına sapladı. Zihnindeki engelleri kaldıran Rain, gücü kendisine çağırdı ve kollarından aşağı, sihirle örülmüş bıçaklardan aşağı, iblisin acı dolu kara kalbine yönlendirdi. Yaşamın z, ölümün vücut bulmuş haline çarptı. İblis inkar ve öfke dolu bir çığlık atarak feryat etti. Karanlık formu kr edici bir an için parladı, sonra ahşap zeminde yanık bir yarıktan başka bir şey bırakmadan yok oldu.

Sol kızına, l Fey'e ve evinin yıkımına baktı. Sertçe yutkundu ve Yağmur'un gözleriyle buluştu. "Seni szleşmemizden azat ediyorum."

"Sol!"

Ahşap oymacısı elini karısının koluna koydu. "Sus Laurie. Onu koruyamayız, bunu sen de biliyorsun. Tek umudumuz Fey'in bunu yapabilmesi." Tekrar Rain'e döndü. "En iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan onunla evlen ve yarın buradan ayrıl. Tanrı aşkına, onu güvende tut."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İyi yaşa.

Derin sev.

Yarın öleceğiz.

-Fey savaşçılarının inancı

"Ne oldu? O şey de neydi?" Ellysetta dehşet içinde önce iblisin kaybolduğu yere, sonra da salonun zemininde yatan ölü Fey'e baktı. Savaşçılar Baristani evini yeniden düzene sokup Dajan'ın cesediyle ilgilenirken anne ve baba ikizleri dışarı çıkarmıştı.

"Dorian'ın istediği kanıt buydu," dedi Rain ona acımasızca. "O Azrahn tarafından çağrılan bir iblisti. Elden Büyücüleri burada ve çoktan işe koyuldular."

"Ne?" Başı yukarı doğru sarsıldı. Gözlerinin arkasında aniden bıçak gibi saplanan bir ağrı haykırmasına ve avuçlarının topuklarını şakaklarına bastırmasına neden oldu.

Rain'in tatlı ve şiddetli endişesi tüm duyularını sarmıştı. "Yaralanmışsın." Bunu hızlı bir Feyan dizisi izledi, savaşçıların itaat etmek için koşuşturduğu bir güçle komutlar verildi.

"*Nei...* hayır, yaralı değilim. Ama başım sanki biri beynime bıçak saplıyormuş gibi hissediyor." Ona ne olmuştu böyle? Bir an Rain'le tartışırken, bir anda beşlisi tarafından etrafı sarılmış, korkunç, siyah, şekilsiz bir yaratığın ona saldırmalarını izliyordu. Ve genellikle ön kapısını koruyan parlak gözlü savaşçı Dajan, ailesinin oturma odasının zemininde gri ve ölü bir şekilde yatıyordu. "Büyücüler mi gönderdi diyorsun? Benim için mi?"

"*Aiyah.*" Adamın solgun ve delici gözleri kızın yüzünü aradı. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır." Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Sen ve ben tartışıyorduk. Döndüm ve bir yığın düğün hediyesini devirdim. Onları toplamama yardım ettin. Hatırladığım bir sonraki şey, o şey... o iblis... sana saldırırken Bel beni tutuyordu."

"Hediyeyi açtığını hatırlamıyor musun?"

"Ne hediyesi?"

Bir elini kaldırdı ve odanın öbür ucundaki bir noktayı işaret etti. Müzik kutusunun kalıntıları ve garip siyah parçalardan oluşan bir koleksiyon havaya yükseldi ve ellerine doğru uçtu. "İşte bu."

"Bunu daha önce hiç görmemiştim. Bunun Büyücülerden geldiğine emin misin?" "Bu parçaları görüyor musun?" Ona bir avuç dolusu siyah parçayı gösterdi.

paramparça kristal gibi. "Bu *Selkahr*. Tairen'in Gözü Azrahn ve diğer Eld büyülerle bozulmuş. Büyücüler yapar. Başka hiçbir ırk bu sırrı bilmiyor, Feyler bile. Eğer bu Dorian'ı *Primus*'u çağırmaya ikna etmezse, hiçbir şey ."

"Yağmur." Bel sözünü keserken bir özür mırıldandı. "Kardeşimizin bedenini elementlere geri gönderecek misin?"

Rain'in parmakları *selkahr* parçalarının etrafını sardı ve yüzündeki öfke kısa bir süreliğine yerini kedere, ardından da taş gibi bir boşluğa bıraktı. "Bu onur sana ait dostum."

Bel'in işaretleriyle Ellysetta'nın beşlisi Dajan'ın cesedinin etrafında döndü. Alçak ve melodik seslerle, ölen Fey'in cesaretini ve onurunu öven, kederli bir ağıt söylediler ve güçlerini çağırdılar. Havadaki büyüü görebiliyordu. Her savaşçıdan bir tane olmak üzere beş ayrı ip, aralarında parlayan bir ağ oluşturmak için kullandıkları, şiddetle parlayan tek bir kat haline geldi. Ölüm şarkısını söylemeye devam eden savaşçılar parlayan ağı indirdiler. Dajan'ın üzerine bir ışık örtüsü gibi yerleşti ve ilahi sona erdi.

"Yükseklere uç, Dajan," dedi Bel, "ve rüzgarda gül. Tekrar karşılaşmadan önce neşeyi bulasın." Her biri dokumanın bir ipliğini tutan ve sessiz bir iletişimi paylaşan diğer dördüne baktı. Hep birlikte başlarını öne eğdiler. Dajan'ın bedeninin üzerine yerleştirdikleri örgü bir an için acı verici bir şekilde parladı. Ellie gözlerini siper etti.

Işık söndüğünde, parlayan örgü de Dajan da gitmişti. Geriye tek bir yuvarlak taştan, Dajan'ın *sorreisu kiyrinden* başka bir şey kalmamıştı; Bel onu alıp Kieran'a uzattı. Genç Fey kristali avucunun içine aldı ve mavi gözleri birkaç uzun an boyunca yeşil renkte parladı. Aynı yeşil parıltı kristali çevreledi. Parıltı kaybolduğunda ellerini açarak Dajan'ın Ruhun Peşinde kristalini ortaya çıkardı, şimdi altın bir zincirden sarkan altın telkâri oval bir baklava dilimi içine yerleştirilmişti.

"Dajan'ın kristali artık senin, Ellysetta," dedi Bel. "Fey geleneklerine göre bir savaşçı bir *shei'tani*'nin hizmetindeyken öldüğünde, *sorreisu kiyr*'i ona gider."

Koyu renkli, parlayan mücevheri avucuna yerleştirdi. Şaşırtıcı derecede sıcak hissetti, sanki canlıymış gibi. Cildi kristale dokunduğu yerde karıncalandı ve kafasındaki çarpıntı giderek . Kristalin derinliklerinde titreşen ışık gökkuşağına baktı.

"Kristal neden Dajan'ın bedeniyle birlikte yok olmadı?" diye sordu.

"Tairen'in Gözü bizim gücümüzün ötesinde bir büyüden yapılmış," dedi Rain. "Fey onu ne yapabilir ne de yok edebilir."

"Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu tak, *shei'tani*," dedi Rain, kolyeyi ondan alıp boynuna geçirirken, "senin hizmetinde canını veren savaşçının onuruna."

Bu düşüncede kaçmayan korkunç bir sembolizm vardı. Fey savaşçıları, ellerinde ölen her insanın ruhunu bir

boyunlarında yanan taş. Şimdi, öyle görünüyordu ki, onu korurken ölen her savaşçının "ruhunu" gerçek bir taş olarak boynunda taşıyacaktı.

Rain başını eğerek onun dudaklarına nazik ve güven verici bir öpücük kondurdu.

"Ahem." Bir boğazın nazikçe temizlenmesi onları ayırdı. Mükemmel şekilde kolalanmış keten gömleği, buz mavisi ipek brokar pantolonu ve ceketiyile yeni basılmış bir madeni para kadar parlak görünen Üstat Fellows kapıda duruyordu. "Böylesine hassas bir anı böldüğüm için özür dilerim ama Leydi Ellysetta'nın Graces ustalığını mükemmelleştirmek için sadece dört kısa çanımız kaldığından, boşa harcayacak bir dakikamız yok."

İkisi de ona boş gözlerle bakınca Üstat Fellows kaşlarını çatı. "Prensin nişan balosu mu?" diye sordu. "Bu gece saat sekizde mi?"

Öğleden sonrasının geri kalanında garip, neredeyse gerçeküstü bir his vardı. Ellysetta Rain'in kollarında dans ediyor, reverans yapıyor ve Üstat Fellows'la kibarca konuşma alıştırmaları yapıyordu; bu sırada etrafındaki Fey savaşçıları düğün hediyelerini taşıyor, Ellie'nin yatak odasını ustalıkla soyuyor ve ayrılmaya hazırlanmak için tüm eşyalarını topluyorlardı. Annem koşuşturuyor, kaşlarını çatıyor ve bir ordu generali gibi emirler yağıdırıyordu, sanki bu kontrol önlemi evine normalliği geri getirebilir ve iblislerden ve diğer tehlikeli büyülü varlıklardan duyduğu korkuyu yenebilirmiş gibi.

Derslerinin sonunda Üstat Fellows beklenmedik bir iltifatla Ellysetta'yı şaşırttı. "Doğal, asil bir zarafetiniz var leydim ve size öğretmek benim için büyük bir zevkti. Unutmayın, her ne kadar bir parçanız her zaman Ellie, marangozun kızı olsa da, siz aynı zamanda Leydi Ellysetta'sınız, Tairen Ruhu'nun kraliçesi." Eğildi ve onun elini öptü. "Bu gece sarayda, bırakın Ellysetta hüküm sürsün."

Bu sözler günün geri kalanında da aklından çıkmadı. Kraliçenin genç kuaförlerinden biri Ellie'nin uzun, asi saçlarını örgülerden, kabarıklardan ve sarkan buklelerden oluşan zarif bir şekerlemeye dönüştürürken, tuvalet masasında otururken bu sözler hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Ellie odasının çoraklığına acı tatlı bir hüznle baktı. Bir zamanlar ahşap oymacısının kızı olabilirdi ama o günler çoktan kalmıştı. Artık kendi evinde bir yabancıydı. Varlığına dair tüm işaretler paketlenmiş ve Solan Topraklar'a götürülmek üzere bir arabaya yüklenmişti.

"İşte " Yirmili yaşlarında bir kadın olan kuaför, ödünç aldığı *sorreisu kiy* tacını Ellie'nin saçına saygıyla yerleştirdi ve geri çekilerek yaptığı işi hayranlıkla izledi. "Çok güzelsiniz leydim."

Ellysetta aynadaki şık giyimli ve süslü kadına baktı. "Öyle ?" diye mırıldandı. Elbisesi lavanta ipeğiydi, Yağmur'un gözlerinin rengindeydi, etekleri zarif bir şekilde dalgalanıyordu ve kayık şeklinde

Omuzlarını neredeyse açıkta bırakan ve göğüslerinin yuvarlak üst kısımlarını ortaya çıkaracak kadar aşağıya inen yaka. Dajan'ın kristali solgun teninde parılıyordu.

Aynadaki kadın bir marangozun kızı gibi görünmüyordu. Muhteşem görünüyordu.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi kuaför. "Doğrusunu isterseniz, saray hanımlarının çoğundan daha güzelsiniz. İnce kemikleriniz ve güzel bir cildiniz var ve saçlarınızı ehlileştirmek biraz zor olsa da, doğru yapıldığında, kendim söylesem bile, çarpıcıdır. Ateşten bir taç gibi. Kaç soylu hanımın saçlarını senin rengine çevirmek için boya istediğini sana anlatamam."

Ellie inanamayarak güldü. "Şaka yapıyorsun."

"Oh, hayır, hanımefendi. Bu akşamki balodaki hanımların yarısının kızıl saçlı olması beni şaşırtmaz."

"İnan bana, eğer bu doğruysa, bunun nedeni Rain Tairen Soul'un başıma bir taç koyup beni Fey Kraliçesi ilan etmesidir, güzel olduğum için değil."

"Ellie, annem sana zamanın geldiğini söylememi istedi." Lillis kafasını kapıdan içeri soktu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Oh, Ellie, çok güzel görünüyorsun. Bir Fey masalı prensesi gibi."

Kuaför kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve Ellysetta gülümsemek zorunda . "Teşekkür ederim, Lillis." Ayağa kalktı ve eteklerindeki kırıksıklıkları fırçaladı. "Sanırım hazırım."

Aşağı indi ve Yağmur'u dışarıda bekleyen arabaya kadar takip etmeden önce ailesine iyi geceler öpücüğü verdi. Sol ve Lauriana ön sahanlıkta durup arabanın deri ve çelik giysili Fey'ler tarafından kuşatılmış bir halde Arnavut kaldırım sokaklardan saraya doğru ilerleyişini izlediler.

Araç köşede gözden kaybolurken Sol kolunu karısının omuzlarına doladı. "O iyi olacak Laurie. Fey onu güvende tutacaktır."

"Peki ya ruhu, Sol?" Lauriana sordu. "Onu kim güvende tutacak?"

Sol'un kaşlarını çatarak arkasından bakmasına izin vererek merdivenlerden yatak odalarına koştu ve kapıyı kapattı. Birkaç uzun saat boyunca orada durdu, sırtını kapıya dayadı, derin nefes aldı ve sakinleşmek için mücadele etti. Boynuna kadar uzandı ve Nivane Baba'nın ona verdiği altın ve kehribar kolyeyi korsajındaki saklı yerinden çıkardı. Parmaklarını güneş şeklindeki diskin etrafında sıkıca kıvrarak yatağının yanında diz çöktü ve dua etmeye başladı.

Boura Fell'in en derin katlarında, Elfeya kafesinin toprak zemininde eşinin kollarında çırılçıplak yatıyordu. Onun sevgili yüzüne bakabilmek için dirseklerinin üzerinde yükselmiş, yeşil gözlerinin kutsanmış berraklığını araştırıyordu. Hâlâ onun yanındaydı, şu an için tamamen mantıklı ve bütündü. Tanrılara şükürler olsun.

"*Büyük Güneş senin gözlerinde doğuyor, sevgilim.*" Sesi zihninde, nazik ve sevgi dolu bir şekilde yankılanıyordu. Bu ifade, "Seni seviyorum" anlamına gelen eski bir Feyan örtmecesiydi ve gözlerinin altın rengiyle oynadığı için eşinin en sevdiği idi.

Bir zamanlar, çok çok uzun yıllar önce, *shei'tan* bu sözleri söylediğinde kadın gülümserdi. Şimdi ise kirpiklerinde gözyaşları titriyordu. Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yağmur damlaları gibi adamın göğsünün solgun etine düştü, terlemenin daha tuzlu ıslaklığıyla karışan tuzlu ıslaklıktan oluşan küçük havuzlar.

Kötü Olan'ın onlara bahsettiği bu son çanlar boşa gitmemiştir. Böylesi bir iyiliğin hayal bile edilemeyecek dehşetlerin başlangıcı olduğunu bilse de, Elfeya ilk korku bariyerini aşip içgüdülerine ve cazibesine teslim olduğunda, eşi ve kendisi aralarındaki bağdan en ufak bir zevk almamak için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Elden muhafızlarının yüzyıllar boyunca her zaman izlediği gibi izleyen muhafızlarının alaycı gözlerine rağmen, o ve eşi her dokunuşu, her okşamayı utanmadan paylaşmışlardı. Karanlığın sonsuzluğunda bu kısa zevk anlarından başka yaşanacak çok az şey vardı.

Belki de bu yüzden ağlıyordu.

Özgürlük ve neşeli aşk anıları yerine bunun olduğunu düşünmek daha iyi. Bu anılar Şeytan'a sadece ruhlarına açılan bir kapı sağladı.

Shei'tan'ın eli yanağını kavradığında gözlerini kapattı. Elfeya'nın kendi kalbinin atışını bildiği kadar iyi bildiği bir hareketle, gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. Elini yukarı kaldırdı, ince parmakları onun daha erkeksi gücünü okşadı. Hassas parmak uçları derisinin hafif pürüzlerini, et örtüsünün altındaki sert kemik uzunluğunu, tırnak yataklarının düzensiz kenarlarıyla pürüzsüzlüğünü izledi.

Çok güçlü ama bir o kadar da kırılgan. O da kendisi gibi muazzam güce sahip bir yaratıktı ama ikisi de son bin yıl boyunca sayısız kez ölümün kıyısına getirilmiş, canlı et ve kırılgan kemikten oluşan narin kafeslerde yaşıyordu. Şu anda bile, bu birkaç akıl sağlığı çanına rağmen, onun deliliğin bıçak sırtında dans ettiğini biliyordu. Doğuştan sahip olduğu muazzam güç, Şeytani Olan'ın kutsal olmayan deneyleriyle daha da büyük hale gelmişti ama bunun korkunç bir bedeli vardı. Tanrılar dünyayı kurtarsın, eğer o *sel'dor* kelepçeleri serbest kalırsa.

Parmakları elinin etrafında kıvrıldı, parmak uçları avucunun üzerinde hafifçe gezindi, kafesinin dikenli *sel'dor* parmaklıklarına yaptığı saldırıdan dolayı hâlâ kanayan etin üzerinde. Yüzünü avucuna çevirdi ve birçok küçük, derin yarayı öptü.

"Eğer ben senin güneşin isem, sevgilim, o zaman sen de benim dünyamsın. Ama senin için ben karanlıkta amaçsızca parlayan bir ışığım." Konuşmak için aralarında örülmüş bir Ruh'a ihtiyaçları yoktu. Birbirlerine bağlı gerçek eşler olarak ruhları ve düşünceleri birdi. *Sel'dor* onları izole edemezdi, her ne kadar bu gerçeği saklamak için özenle çalışmış olsalar da. Kötü Olan'ın onların çılgılık atan, işkence görmüş bedenlerinden söküp aldığı sayısız sırra rağmen, bu kendilerine sakladıkları bir avuç gerçekten biriydi. Yeterince küçük bir şeydi. Sakladıkları diğer sırlar kadar önemli değildi. *"Işığımı hisset, Shei'tan. Sevgimi hisset."*

Bir nefes aldı ve o diğer yere, bir uyuşukluk denizinde yüzdüğü puslu uzak yere gitti. Orada, *sel'dor*'un acısı belli belirsiz bir sızıdan ibaretti, zar zor hissediliyordu, görünmez şifalı Toprak ipliklerini gerçek arkadaşının hasarlı ellerine gönderirken, yaralarını iyileştirmeye cesaret edemese de acısını usulca çalışıyordu. Ellerindeki yaralar, onları iyileştirebileceğini bildiği kadar küçüktü ama Kötü Olan bunu bildiğini anlayacaktı.

Hâlâ büyü yapabiliyorlardı ama acı dayanılmaz hale gelmeden önce yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Son on yüzyıl boyunca bu sınırları pek çok kez test etmiş, hatta genişletmişlerdi ama sadece bir kez kayda değer bir büyü yapmayı başarmışlardı. Sadece bir kez, birbirlerinin hayatta kalmasını sağlamak için değişmez *shei'tanitsa* içgüdüsünü bastırmayı başarmışlar ve örgülerini eğirmek için kendilerini ölümün eşğine getirmişlerdi.

Şeytani Olan, çocuk ortadan kaybolduğunda elbette bir şeylerden . Ama yeterince değil. Gerçek değildi. *Shei'tanitsa*'nın onları bedenlerini delen *sel'dor* kadar güvenli bir şekilde bağladığını bildiğinden emindi. Ama bir kez onu engellemeyi başarmışlardı.

"*Hâlâ özgür yaşıyor mu, sevgilim?*" Yıllardır bu soruyu sormamıştı ama o bilirdi. Kötü Olan'ın en kara büyüünün ipleriyle çocuğa bağlıydı.

"*Aiyah. Gücüne kavuşuyor.*"

Elfeya, Vadim Maur'un yatak odasına-hapishanesine yaptığı ziyaretten beri bundan şüphelenmiş olsa da, korkunun soğuk eli hâlâ kalbini sıkıyordu.

"*Ne kadarını açığa çıkardı?*" Kötü Olan çocuğun gerçek yeteneklerini keşfettiğinde, onları öfkesinden hiçbir şey kurtaramazdı. Elfeya, zihnine Ruh'la örülmüş değiştirilemez komutlar yerleştirdikleri Elden hizmetkârı, değerli yüküyle birlikte Yüksek Büyücü'nün sarayından kaçtığında, kendisinin ve eşinin maruz kaldığı işkence yıllarını canlı ve acı verici ayrıntılarla hatırlıyordu. Bu ıstırap, aldatmacalarının tüm boyutlarını keşfettiğinde yapacaklarının yanında soluk kalacaktı.

"*Sadece biraz, ama onun için biraz bile fazlasıyla yeterli.*"

"*Bu nasıl mümkün olabilir? Dokumamız asla bu kadar çabuk bozulmamalıydı.*"

"*Onun gücü çok büyük, Elfeya. Bağlanmamış olsa bile, onu uzun süre zapt etmeyi asla umamazdık.*"

Başını kaldırdı ve gerçek arkadaşının gözlerinin sevgili parlak yeşil derinliklerine baktı. Bir zamanlar, sayısız yaşamlar önce, Solan Topraklar'daki en büyük şifacıydı, eşi benzeri olmayan bir *shei'dalin'di*. tanıştığında, *dahl'reisen* olmaktan sadece bir ya da iki ruh uzakta efsanevi bir Fey savaşçısıydı, çeliği milyonların kanını tatmış, inanılmaz ruhu *sendelemiş* ve onun gücü ve sevgisi onu uçurumun kenarından geri getirmemiş olsaydı, aldığı yüz binlerce hayatın ağırlığı altında düşecek olan karanlık, korkunç bir lorddu.

Birlikte, kadim zamanlardan beri görülen en güçlü çift olmuşlardı; tüm Solan Topraklar'daki en büyük güç yoğunluğunu temsil ediyorlardı, birliktelikleri bir Tairen Ruhu'ndan bile daha güçlüydü, ancak Değişimi çağırma yetenekleri yoktu. Ve tüm bu güç, tüm bu kuvvet, Elden Büyücüleri onu pusuya düşürdüğünde tek bir anda ele geçirilmişti. Boğazına bir bıçak, savunmasız etine tek bir kesik ve bir zamanlar Solan Topraklar'ın en büyük savaşçısı olan adam çeliğini teslim etti ve isteyerek esarete yürüdü.

Yüce Büyücü onları hayatta tutmuştu çünkü işine yarıyorlardı, üzerinde iğrenç deneylerini test edebileceği güçlü ve kuvvetli yaratıklardı. Ama elinden kaçmalarına yardım ettikleri şeyin tam olarak ne olduğunu anladığında, hiçbir deney onun kaybını telafi edemeyecekti.

"Eğer biliyorsa..." Düşüncesini bile tamamlayamadı.

"O zaman ölürüz, Elfeya. Eğer şanslıysak."

Her ikisinin de artık yakından gibi, ölümden çok daha kötü şeyler vardı, ama yine de gözleri korku ve inkâr dalgasına karşı kapandı. Kendi ölümünü özgürce kucaklayabilse de, dünyadaki hiçbir şey onunkini isteyerek kucaklamasına neden olamazdı. O onun *shei'tan'ıydı*, sevgilisiydi, ruhunun ne pahasına olursa olsun koruması gereken yarısıydı. Onun hayatta kalmasını sağlamak için her türlü eziyete katlanırdı.

Elfeya gerçek arkadaşının elini göğsüne götürdü ve onu öpmek için eğildi. "Sev beni Shan," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Sanki ilk kezmiş gibi. Sanki son kezmiş gibi."

"Her zaman," diye yemin etti.

Shan'ı bedenine aldı, tıpkı uzun zaman önce onu ruhuna aldığı gibi. Bütünüyle ve çekincesiz. Bedenleri ve ruhları birbirine dolanırken, aklına kadim bir Fey savaşçısının inancının sözleri geldi. *İyi yaşa. Derin sev. Yarın öleceğiz.* Bunu hiçbir zaman şu anki kadar takdir etmemişti. Sevgilisinin gözlerinin içine gülümsedi ve sanki özgürlermiş gibi güldü, çünkü bunun ona neşe getirdiğini biliyordu.

Savaşamadılar. Kazanamazlardı. Ama yaşamaları için kalan her anla birlikte sevebilirlerdi. Bu, tanrıların verebileceği en büyük hediye ve ödemek zorunda kalacakları bedele değirdi.

Araba Arnavut kaldırımli sokaklardan geçip Celieria'nın kraliyet sarayına doğru ilerlerken Rain, Ellysetta'nın elini tuttu ve kolunda bir karıncalanmaya neden olan bir şey yerleştirdi. Aşağı baktı ve nefesini tuttu. Batan güneşin zengin altın ışığı, elindeki ağır ve inanılmaz güzellikteki bileziğin üzerinde sihir gibi parıltıyor ve ışıltıyordu.

Elmas pırlantalar ve bagetler, Dajan'ınkinden çok daha büyük ve daha zengin renkli bir kabaşon Tairen'in Gözü kristalinin etrafında ışıltılı güneş patlamaları halinde parıltıyordu

sorreisu kiyr, boğazına takıyordu. Bant, kristali gururlu başlarının ve uzanmış kanatlarının arkasında havada tutan iki altın tairin şeklinde yapılmıştı.

"Kristal babamındı, o ve annem öldükten sonra bana teslim edildi."

"Rain, bu çok güzel." Büyüleyiciydi. Ona geri başladı ama adam onu durdurdu, eli onun elinin etrafına dolandı. Onun şaşkınlığını ve kararsızlığını hissetti.

"Bu hediye... seni memnun etmiyor mu?" "Benim için mi?"

"*Aiyah*, elbette."

Bir nefes aldı. "Babanın Ruh Macerası kristalini kastettiğini sanmıştım-"

"*Aiyah*, öyle," diye onayladı. "Babamın *sorreisu kiyr*'i, en değerli varlığım, onu sana veriyorum. Annemle babam gerçek bir eş değildi, bu yüzden annem onu hiç takmadı ama sanırım babam oğlunun *shei'tani'sinin* kristalini takmasından memnun olurdu. Kieran bileziği bugün sen toplanırken yaptı. Kabul edecek misin?"

Kadın başıyla onayladı ve adam bileziği kadının sağ bileğine taktı. Kızın eli -Tüm kolu karıncalandı. Rajahl vel'En Daris'in kristali teninde uğuldadı ve bunun rezonansı Dajan'ın yankılanan bir titreşim yaratıyor gibiydi. Bu titreşim teninden saçındaki taca doğru yükseldi ve ödünç verilen *sorreisu kiyr*lerinden biri kendi parıldayan gücüyle karşılık verdi. Bel'in kristalini ürkütücü bir algıyla fark etti.

Dajan, Rajahl ve Bel'in Ruh Görevi kristalleri, kendi kalbinin atışıyla aynı anda atan ortak bir harmonik içinde yankılanıyordu. Sanki onlar ve kendisi bir şekilde birleşmiş gibiydi.

"Yağmur," diye fısıldadı, "babanın kristalini ve Dajan'inkini hissedebiliyorum... bir kalp atışı gibi."

Gözleri ateş ışığında kedi gibi bir memnuniyetle parlıyordu. "Bu iyiye işaret, *shei'tani*. , kristallerini taktığın savaşçıların büyüsünü tanıyor."

"Bel'in kristali de atıyor."

"Kendini sana adadı. Bu onun ruhunu senin hizmetine bağladı. Dajan seni korumaya çalışırken öldüğünde kendi ruhu ile senin ruhun arasında bir bağ kurdu."

"Peki ya babanın kristali?"

"Bu bağlantı bana olan bağlılığınızın bir yansıması. Bunu bu kadar güçlü hissetmen çok güzel."

"Bu... garip hissettiriyor."

"Bedeniniz rezonansı kendi içine çekerken bu birazdan geçecek."

Nefesini tuttu ve enerjiler sessizleştii... hâlâ oradaydı ama daha az fark ediliyordu. Rain gülümseyerek onu izledi. İçinde daha önce hiç hissetmediğı derin bir huzur vardı. "Memnun görünüyorsun," dedi. "Dorian'la görüşmen iyi geçti mi?" *Selkahr* parçalarını ve iblis saldırısı haberini krala göndermiş, sonra da Üstat Fellows'la seansları biter bitmez onu görmeye gitmişti.

" oldu. Yarın Konsey'e doğrudan hitap edeceğim. Eğer onları ikna edemezsem, *primus*'u çağıracağına söz verdi. Öyle ya da böyle, sınırlar kapalı kalacak."

"Ama yine de evlenmemizi ve yarın ayrılmamızı istiyorsun."

"Ben biliyorum. Sınırları kapalı tutmak sadece Büyücülerin ajanlarını her şehre ve mezraya serbestçe göndermesini engeller. Bu tehlikenin geçtiğı anlamına gelmez. Üzgünüm *Shei'tani*, daha fazla zaman istediğini biliyorum ama Faering Sisleri'nin ardında güvende olmana ihtiyacım var."

"Her şey yolunda." Elini onun elinin üzerine koydu. "Ailemi ziyaret edebildiğim sürece, beni Celieria'da tutan başka bir şey yok. Seninle birlikte Solan Topraklar'a gitmeye hazırım. Büyümü nasıl kullanacağımı öğrenmeye ve tairenleri kurtarmak için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Saygıdeğer majesteleri, Rainier vel'En Daris Feyreisen, Tairen Ruhü, Solan Toprakların Kralı, Feylerin Savunucusu ve Leydi Ellysetta Baristani Feyreisa, Tairen Ruhunun gerçek eşi, Solan Toprakların Kraliçesi."

Ellysetta elini Rain'in bileğinin arkasına koyarak kıvrımlı merdivenden indi. Aşağıdaki yüzler denizine baktı ve tek düşünebildiğı, bu merdivenden en son indiğinde kendini ve yemekteki diğer herkesi küçük düşürmüş olduğuydu.

Başbakan Corrias onları selamlamak için yaklaştığında, bakışlarının kısa bir süreliğine taktığı zengin Tairen'in Gözü kristalleri üzerinde gezindiğini gördü. Adam eğildi ve alını neredeyse yere degecekti. "Lord Feyreisen, Leydi Ellysetta." Sesinde saygı vardı. Ve biraz da korku. O halde geçen geceki Ruh örgüsünden yara almadan kurtulamamıştı.

Uygun bir cevap olduğunu umduğu bir şeyler mırıldandı ve Rain onu başbakanın yanından geçirerek, "Gel, *shei'tani*. Ev sahiplerimizi selamlamalı, prene ve nişanlısına hayır dualarımızı iletmeliyiz."

Ellysetta kürsüye vardıklarında Kraliçe Annoura'nın gözlerinde her zamanki yırtıcı parıltının olmadığını fark etti. Onun yerine temkinli, soğuk bir saygı ve -Lord Corrias'ta olduğu gibi- biraz da korku vardı. "*O Ruh dokumasını benim yaptığımı biliyor, değil mi?*"

"Dorian ona söylemiş," diye onayladı Rain.

Şaşırtıcı bir şekilde, kraliçenin tepkisi canını acıttı. Ellysetta korkuya alışkındı ve

Batı Yakası'nın sıradan insanlarına karşı güvensizdi ama bunu tüm Celieria'nın kraliçesinden beklemiyordu.

Kraliçenin arkasında ve bir kenarda, aralarında Ellie'nin bir önceki akşam yemeğinde kısaca tanıştığını hatırladığı, siyah saçlı ve çarpıcı mavi gözlü güzel bir genç kadının da bulunduğu kraliçenin nedimleri duruyordu. Adı neydi? Jiarine mi? Ellysetta'ya garip bir yoğunlukla bakıyordu. Jiarine göz göze gelir gelmez başını çevirdi ama kısa bakışmalar Ellysetta'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu kadında tedirgin edici bir şeyler vardı.

Kral Dorian onu çarpık bir gülümseme ve sahte bir içtenlikle karşıladı. *"Umarım bu gece daha az olaylı bir akşam geçiririz, Leydi Ellysetta?"* diye ekledi ve düşüncelerini ortak Fey ipliğine dokuyarak onu şaşırttı. *"Bu kadar heyecan için biraz yaşılanıyorum."*

Kızardı ve pinalle ve keffee'den uzak duracağına söz verdi. Ellysetta ve Rain, kral ve kraliçeyle birkaç yapmacık hoşbeşten sonra, Prens Dorian ve nişanlısının daha küçük tahtlarda oturduğu kürsünün sol tarafına geçtiler.

Çift yaklaştıklarında ayağa kalktı. Prens önce Rain'i, sonra Ellysetta'yı çeyrek selamladı ve Leydi Nadela da benzer bir saygıyla reverans yaptı. İkisinin de bakışlarında korku yoktu, sadece gençlik kibri ve biraz da kızgınlık vardı. Garip bir şekilde bu Ellysetta'yı rahatlatmıştı. Celierian soylularının kibri tanıdık ve anlaşılır bir şeydi.

Rain ellerini genç çiftin üzerine koyup, "Fey'in kutsamaları üzerinizde olsun, Prens Dorian ve Leydi Nadela. Uzun yaşamın, refahın ve soyunuzun devamının tadını çıkarın." Bir adım geri çekildi. *"Şimdi sen de onları kutsa, Ellysetta."*

Çifte özür dileyen bir bakış attı. "Feyler beni kendilerinden biri olarak kabul etmiş olsa da, size onların kutsamalarını sunmayı doğru bulmuyorum. Ancak ben tanrıların lütfuna ve merhametine inanıyorum. İzin verirsiniz, sizin adınıza onların kutsamasını talep etmek istiyorum."

Prens Dorian ve Leydi Nadela bakıştılar, sonra prens başını salladı. "Elbette."

Ellysetta rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim." Uzandı ve çiftin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Tanrılar sizi kutsasın, Prens Dorian ve Leydi Nadela, uzun bir yaşam, güçlü bir aşk ve birçok sağlıklı çocuğun mutluluğu ile." İçini garip, karıncalı bir sıcaklık kapladı ve görüşü Dünya'nın bereketli yeşil ışıltısına büründü. Karıncalanma hissi göğsünde yoğunlaştı, sonra kollarından aşağıya ve ellerine doğru ilerledi, parmak uçlarından akıp gitti ve geriye sadece rahat bir sıcaklık ve hafif bir yorgunluk bıraktı.

Gözlerini kırıştırdı ve kafasını toparlamak için kendini salladı. Prens ve gelini önünde durmuş, hafifçe sallanıyorlardı. Bileğindeki Tairen'in Gözü kristali parıltıyan gökkuşağı ışıklarıyla parlıyordu ve o baktıkça bile sönüyordu.

Sürpriz.

Bir el dirseğine dokundu. Rain onu kraliyet ailesinden uzaklaştırırken, onay, neşe ve pırıl pırıl umut hislerini doldurdu.

"Bu birinci seviye bir örgü değildi," dedi Kieran.

Savaşçılar kendi aralarında bakıştılar. "Tanrılar onun anahtarı," diye mırıldandı Bel.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne ben?"

"Onların üzerine bir *shei'dalin* dokuması ördün," dedi Rain ona. "Onlara sağlık verdin. Ve uzun ömür. Ve doğurganlık."

"Ben mi yaptım?"

"*Aiyah.*"

"Bunu nasıl yaptım?"

"Sihirini çoğu zaman engelleyen bariyerlere rağmen güçlü örgüler ördüğünü hepimiz daha önce gördük. Sonunda bunu nasıl yaptığını anladık. Tanrılar senin anahtarın. İçgüdüsel büyüü örmeden hemen önce onları çağırıyorsun." Başını bir yana eğdi. "Annen seni büyüünün kötü ama tanrılardan gelen mucizelerin iyi olduğuna inanarak yetiştirdi. Yani küçük bir mucizeye ihtiyacın olduğunda tanrıları çağırıyorsun ve onlar da içindeki büyüü serbest bırakarak sana cevap veriyor. Bu senin anahtarın."

"Kalbimi tekrar ağlatmadan hemen önce tanrıları çağırdın," dedi Bel. "Ve Adrial'in hatırasını aldığında."

"Ve yine şimdi," diye ekledi Kieran.

Ellysetta hepsinin yüzündeki şaşkınlığı ve kesinliği gördü. Aklından binlerce sahne geçti: ikizlerden biri küçük yarayla ona geldiğinde acıyı öpüp uzaklaştırmadaki becerisi; annesinin telaşını yatıştırmadaki yeteneği; kaybolan eşyaları ve hatta kaybolan çocukları bulmadaki kolaylığı; utangaçlık onu bunalttığında kendini kalabalıkta görünmez kılma şekli. Kız kardeşlerini - değerli ikizlerini- sevmek için dua edip durması.

O, Ellysetta Baristani, tüm bunların gerçekleşmesini sağlamıştı. Kendisini tanrıların küçük zaferlerini gerçekleştirebilecekleri bir araç olarak sunmuş ama bunları mümkün kılan sihir kendi içinden gelmişti. Hayatı boyunca sihirle uğraşmıştı. Tıpkı Rain'in en başından beri iddia ettiği gibi. Şok içinde ona baktı.

"Büyü kötü değildir, *shei'tani*. İyilik için kullanıyorlarsa, onu kullananlar da kötü değildir." Parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı. "Benimle Felah Baruk dansı yapar mısın, *shei'tani*? Terasta, Anne'nin gümüş ışığının altında?"

Felah Baruk, yani Sevinç Dansı, Feylerin kur yapma ve bağlılık dansıydı. "Bel ve Kieran bana adımları gösterdiler ama korkarım hepsini hatırlamıyorum."

"Size öğretmek benim için bir zevk olacak."

Elini onun bileğine koydu. "O zaman yolu göster, *shei'tan*." Ona bu şekilde seslenirken gözlerinin parlaması hoşuna gitmişti: gerçek eş, koca, sevgili. Onun.

Büyük, kemerli kapıların önünde nöbet tutan silahlı muhafızları geçtiler ve mermer terastan geçerek saray bahçelerine bakan korkuluklara doğru yürüdüler.

Rain Kiel'e baktı. "Müzişyenlere Felah Baruk'u çalmalarını söyle." Sarışın savaşı hızlı bir selam verdi ve aceleyle sarayın balo salonuna geri döndü. Birkaç dakika sonra, Neşe Dansı'nın parlak, yükselen tınıları teras kapılarından geceye yayıldı.

Yağmur elini uzattı ve Ellysetta gülümseyerek ve reverans yaparak elini tuttu. "Bir adım atmazsam gülmemelisin," dedi ona. Ama konuşurken bile, Kendini zarıfçe, içgüdüsel olarak, Fey'in kur yapmasını ve bağ kurmasını simgeleyen şekillerde hareket ederken buldu. Yavaşça döndü, sallanıyordu. Adam onun etrafında dönüyordu; uzun, karanlık, sert, gözleri yanıyordu. "Bana rehberlik ediyorsun," diye fısıldadı bir kolunu kaldırıp elini yüzünün önünden bir tül gibi geçirdikten sonra sessiz bir davetle Yağmur'a uzatırken.

"Birazcık." Ellerine dokundu, parmakları onunkilerin arasından geçerek elini kavradı. Dönerek adamın kolunun belini sarmasını sağladı ve göğsüne yaslandı. "Durmamı ister misin?"

"*Nei*." Gözlerini görebilmek için başını arkaya eğerek yukarı baktı. "Aslında çok güzel." Ona dansın hareketlerini öğretiyor, her bir adıma rehberlik ediyordu ama o kadar ince bir dokunuşla yapıyordu ki, onu adımlar boyunca yönlendirenin Rain değil de hafızası olduğuna neredeyse inanacaktı. Onunla savaşmaya çalışmadı, sadece zihnini açtı ve bedeninin kontrolünü ona teslim etti ve sanki daha önce binlerce kez dans etmişler gibi dans ettiler.

Evindeydi! Merhametli tanrılar, günahlarını bağışlamıştı. Evindeydi! Gaelen vel Serranis, Corunn ovalarının uzun otları arasında duruyordu. Güneş başının üzerine vuruyor ve Tairen Ruhu'nun Dharsa'daki sarayının altın kulelerinde parıldıyordu ve Felah Baruk'un nağmeleri iyileştirici bir sihir gibi vücudunun üzerinden akıyordu. Notalar zayıftı, sanki çok uzaktaydılar, ama bin yıldan uzun bir süredir ilk kez onları duydu ve kalbi yükseldi.

Marikah! Marissya! Ben !

Onları net bir şekilde gördü, kız kardeşlerini, hayatın olabileceği kadar güzel, sabah gökyüzünün iki yıldızını, yüzlerinde parlayan kahkaha ve sevgiyle ona doğru koşarken, saçları bağlanmamış ve koyu ipekten bayraklar gibi dalgalanıyordu.

Marissya, ikisinden daha nazik olanı, derin, dipsiz, okyanus mavisi gözleri ve bereketli toprak kadar kahverengi saçlarıyla. İkizi Marikah, simsiyah saçları ve soluk mavi gözleriyle, sevgisi olmasa kendisinininki kadar soğuk görünebilirdi.

ve onları her zaman ısıtan kahkahalar. Kız kardeşleri uzun otların arasından ona doğru koştu, kollarını açmış onu karşılıyorlardı. Marikah'nın ağzının onun adını söylediğini gördü. Ona uzandı ve Marikah kayboldu, onu havadan başka bir şeyle kucaklaşmak zorunda bıraktı. Parçalanmış ve kum gibi kayan anılar mutluluğunu bozarken kaşları çatıldı. Marikah... ölmüş müydü?

Nei! Nei!

Ama başını sallayıp inkâr içinde haykırırken bile Gaelen zihninde milyonlarca kez canlanan sahneyi gördü. İkizi Marikah mavi ve altın rengi fayanslardan oluşan karmaşık bir mozağin üzerinde yatıyordu, elbisesi gittikçe koyulaşan bir kırmızıydı ve altında yayılan koyu renkli sıvı havuzuyla eşleşiyordu, Eld suikastçısının bıçağı kalbinin derinliklerine saplanmıştı. Başını çevirdi ve elini uzattı... Gaelen'e değil, yanında ölü yatan adama. Celierian'a. Eşi olarak seçtiği ölümlü.

Marissya çimenlerin üzerinde kıpırdamadan duruyordu, *Shei'dalin* kırmızısı giysiler içindeydi, gözleri suçluyordu. *Onu korumak senin görevindi ve sen . Sen bizim için ölüsün.*

Kınama ruhunda buzgibi bir rüzgâr estirdi ve dişleri takırdayarak dondu.

Gaelen'in gözleri gecenin karanlığına açıldı. Yıldızlar gökyüzünde parıldıyor, ayların ışığıyla soluklaşıyordu. Bir tarlanın kenarındaki toprakta yattığını belli belirsiz fark etti. Solan Topraklar'da değildi. Marikah ölmüştü ve o da *dahl'reisen*'di, ruhunu kaybetmişti.

Ama Felah Baruk'un sesini hâlâ duyabiliyordu.

Karnının üzerinde yuvarlanıp başını kaldırdığında boğazında hafif bir inilti duyuldu. Görüşü dalgalandı ama hem tanıdığı hem de nefret ettiği duvarlarla çevrili bir şehrin ışıltısını gördü.

Celiera Şehri.

Dışarıda, terasta hava ılık ve tatlıydı, saray bahçelerinin kokularıyla parfümlenmişti. Ellysetta, Felah Baruk'un son notası da bitene kadar Yağmur'la dans etti.

"İyi akşamlar Lord Feyreisen, Leydi Ellysetta." Hemen arkasında derin bir bariton ses konuştu.

"Lord Barrial." Ellysetta sınır lorduyla yüzleşmek için dönerken parmakları Rain'in bileğini sıkıca kavradı. Geçen geceki yemekte gerçekten hoşlandığı tek kişi karşısındaydı ve onun kendisini nasıl karşılayacağını görmek için nefesini tutarak bekledi.

"Leydi Ellysetta." Derin bir selam verdi. Ayağa kalktığında adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Alınmayın ama bu gece pinalle içmeyeceğinizi umuyorum?"

Ellie kızardı. "Hayır, lordum. Bir daha içeceğimi hiç sanmıyorum.

Kesinlikle kefler ile birlikte asla."

"İşte bu iyi bir fırsatı heba etmek olur." Lord Barrial kara kaşlarını kaldırdı. "Sizce de öyle değil mi Lord Feyreisen?"

Yağmur biraz buruk da olsa . "Gerçekten de, bu kesinlikle fırsatın zamanına ve yerine ."

Lord Barrial güldü, sonra biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Teleos bana bugün Eld ile biraz sorun yaşadığınızı söyledi. Bir iblis mi?"

"*Aiyah* ve Büyücüler sonunda bir hata yaptılar. Yaratığı çağırmak için *selkahr* kullandılar ve Dorian'ı ikna etmek için ihtiyacım olan kanıtı bana bıraktılar. Oylama geçse bile sınırlar yarın açılmayacak. Dorian *Primus*'u çağıracağını söyledi."

"Aferin dostum." Lord Barrial onu sırtından alkışladı. "Bu iyi bir haber. Şimdi tek yapman gereken yarınki oylamadan önce işleri karıştıracak başka bir şey olmaması için dua etmek."

"Ah, buradasınız." Lord Teleos teras kapısından içeri adım attı. "İyi akşamlar Rain, Leydi Ellysetta." Fey gözlü sınır lordu eğdi, koyu renk, bağlanmamış saçları omuzlarında serbestçe sallanıyordu. Yanında bir yabancı duruyordu, dünya dışı bir güzellikle parıltıyan ve renkleri maviden yeşile ve altına kayıyor gibi görünen cüppeler giymişti. "Elvia'nın elçisiyle tanıştınız mı? Lord Arran Bluewing, size Tairen Ruhu Rainier vel'En Daris ve gerçek eşi Leydi Ellysetta Baristani'yi takdim edebilir miyim?"

Elvian eğildi. Sayısız küçük örgüyle örülmüş uzun, ipeksi, kahverengi saçları zarif, sivri kulaklarına dökülüyordu. Gözleri koyu yeşildi, en derin ormanın rengindeydi, teni neredeyse Fey solgunluğundaydı ama gümüşü bir ışıltıdan ziyade altın bir parlaklığa sahipti. Büyükelçi derin bakışlarını Ellysetta'ya çevirdi ve Ellysetta şaşkınlıkla ona baktı. Daha önce hiç bir Elf'le tanışmamıştı ve onda garip, zorlayıcı bir gizem vardı, sanki o gözler başkalarının göremediği şeyleri görüyordu.

Güneş ışığı vuran ormanlardaki şelaleler gibi bir dilde bir şeyler mırıldandı. Onu anlamamıştı ama sözleri Rain, Lord Barrial ve Lord Teleos'un şaşkınlıkla kaskatı kesilmelerine neden oldu. Rain'in eli onun dirseğine dolandı ve onu kendi tarafına çekti. O da aynı dilde cevap verdi ama konuşurken sesi azgın akıntılar gibi çıkıyordu. Büyükelçi hiç istifini bozmadan bakışlarını Rain'e çevirdi, yine eskisi gibi sakince konuştu, sonra eğilip gitti.

"Bütün bunlar da ?" Ellysetta sordu.

Cevap veren Lord Barrial oldu. "Dans Şarkınızın başladığını söyledi." O ve Lord Teleos şaşkınlık içinde dönüp ona baktılar.

"Elf mistisizmi," diye mırıldandı Rain, ona yaklaşarak. "Bir Tairen Ruhu'nun gerçek eşi olman dışında hiçbir anlamı yok Ellysetta."

"Ve kaderinde dünyayı değiştirmek var," diye ekledi Lord Barrial, "Dansa Şarkı diyen herkesin yaptığı gibi." Rain'e kaşlarını çatı. "Ve senin Şarkın hâlâ

Galad Hawksheart Fey'in onu Derin Orman'da ziyaret etmesini istiyorsa Rain, şarkı söyle. Bu tür davetleri kolay kolay yapmaz."

"Evet, Leydi Ellysetta, hepiniz sürprizlerle dolusunuz." Lord Teleos başını salladı. "Ama bir Tairen Ruhu'nun gerçek eşinden başka ne beklenir ki?" Gülümsemesi soldu ve tekrar Rain'e döndü. "Her , buraya elçiyi getirmeye gelmedim; o sadece Elf halkının yaptığı gibi nereye gittiğimi sezdi ve peşimden geldi. Size Lord Krahn'ın hanımı ve varisiyle birlikte geldiğini söylemeye geldim. Siz ve Feyreisa onları karşılamaya gelmelisiniz, ayrıca daha bugün şehre gelen birkaç lordla daha tanışmanız gerektiğini düşünüyorum. Sebourne şimdiden ortalıkta dolaşmaya başladı."

"Dorian *primus*'u çağırmaya söz verdi," dedi Lord Barrial ona. "Ah."

Teleos'un kaşları kalktı. "Mükemmel. *Selkahr* onu ikna etti mi?"

"Etti," diye yanıtladı Rain.

"Güzel. Güzel." Teleos ellerini birbirine sürttü. "Yine de cephanelikteki tüm kılıçları bilemekten zarar gelmez, mi? Celieria'nın ve Solan Topraklar'ın düşmanlarının başka neler sakladığını bilemeyiz. Bunlar huzursuz zamanlar."

Yağmur'un gözleri ani bir ilgiyle kısıldı ve Ellysetta kısa süreli, hızla kontrol altına alınan bir öfke patlaması hissetti. "Gerçekten de." Ellysetta'ya bileğini uzattı. Ellysetta elini bileğine koyduğunda, boştaki eliyle kalabalık saray balo salonunu işaret etti. "Yolu gösterin Lord Teleos. Feyreisa ve ben, ülkenizin Feylerle olan kadim bağlarını hâlâ onurlandırmak isteyen tüm Celierialılarla tanışmayı çok isteriz."

Ellysetta, Rain'le birlikte Teleos'un tanıdığı lordları ve leydileri selamlamak için ne kadar zaman harcadıklarını bilmiyordu ama zaman şaşırtıcı bir hızla geçmişti. Kraliyet sarayının daha bikkın üyelerinin aksine, bu soyluların çoğu her yılın önemli bir bölümünü sarayın entrikalarından ve önyargılarından uzakta, çok uzaklardaki malikânelerinde geçiriyorlardı. Ayrıca çoğu batıdan, Solan Topraklar'a daha yakın bir yerden geliyordu ve Yağmur'u akranlarının çoğundan çok daha sıcak bir şekilde karşıladılar.

Rain, Ellysetta'nın Celierialılarla nadiren gördüğü bir şekilde hoş ve çekiciydi. Kendi adına, Usta Fellows'un tavsiyesine uymak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ve bu gece tahta oymacısının kızı Ellie değil, Tairen Ruhu'nun kraliçesi Ellysetta olduğunu hatırladı. Usta Fellows'un eğitiminden, Fey efsaneleri ve irfanı hakkındakiengin bilgisinden ve Usta Tarr'ın ciltler dolusu kitabında okuduğu tarihçelerden yararlanarak, uygun bir şekilde konuşmayı sürdürmeyi ve utanç verici gaflardan kaçınmayı başardı.

Bir dizi yabancı ileri gelen, Celierian konuklarının arasına karıştı. Serin gözlü Capellanlar, bronz tenli Sorreliler, büyükelçiye ek olarak üç Elf daha, tüm ölümlü, ölümsüz ve büyülü diyarlardan temsilciler

Celiera'nın ilişkide olduğu kişiler. Bu yabancı devlet adamlarının her biri Rain ve Ellysetta'yı da selamlamaya özen gösterdi. Kısa süre içinde, biri Celiera'nın kraliyet ailesi, diğeri de Rain Tairen Soul ve eşi için olmak üzere neredeyse iki karşılama sırası varmış gibi görünüyordu.

Bu gerçek Kraliçe Annoura'nın kaçmadı. İfadesi sakın ve misafirperver kalsa da, eli gümüş dantel yelpazesinin etrafında sıkıca kenetlenmişti.

Jiarine Montevero Annoura'nın kulağına doğru eğildi ve küçümseyici bir alaycılıkla fısıldadı, "Sence bunun Tairen Soul'un değil de Prens Dorian'ın evlilik öncesi balosu olduğunun farkındalar mı? Bir köylüye dalkavukluk için nasıl da sıraya girmişler."

Annoura'nın elindeki yelpaze kırıldı. "Leydi Jiarine," dedi tınısız bir sesle. "Yelpazem kırılmış gibi görünüyor. Lütfen bana başka bir tane getirin."

"Elbette, Majesteleri." Jiarine tahrip olmuş yelpazeyi aldı ve dudaklarını memnun bir gülümsemeyle kıvrarak kraliçenin dairesine .

Akşamın ortalarında, merdivenlerin başındaki gümüş ceketli hizmetçi geç gelen bir çifti anons etti. "Lord ve Leydi Collum diSebourne."

Lord Barrial'ın yüzünü geniş bir gülümseme ısıttı. "Lütfen beni bağışlayın Lord Feyreisen, Leydi Ellysetta, lordlarım ve ." Barrial hızlı bir selam verdi. "Kızım ve yeni kocası nihayet geldiler."

Ellysetta onun, genç bir kadının yakışıklı, mağrur görünümlü bir Celierian lordunun kolunda inmekte olduğu büyük merdivenlere doğru adım atışını izledi. Lord Barrial'ın kızı, babasının kestane rengi saçlarına sahipti ve koyu gül rengi elbisesinin arkasından aşağı dökülen kalın, parlak lüleler halinde toplanmıştı. Kalp şeklindeki yüzü, babasını gördüğünde yüzünde beliren göz kamaştırıcı gülümseme için yaratılmış gibiydi. Son birkaç merdiveni hızla inerek Lord Barrial'ın kollarına atılıp gülerek kucakladı ve Ellysetta kendi kalbinin empatik bir sevinçle kabardığını hissetti.

Yanında, Rain kaskatı kesildi. "Ne yapıyor bu?"

Onun bakışlarını takip etti ve Adrial'i balo salonunun kenarında dururken buldu. Adrial'in kardeşi Rowan teras kapısından içeri daldı ve kalabalığın arasından itiş kakış ona doğru ilerlemeye başladı.

"Bel," diye tersledi Rain, Ruh sesi bir kırbaç kadar sertti.

Bel kıpırdayamadan Adrial boğuk bir çığlık attı ve Ellysetta'nın duyguları o kadar yoğun bir duygu karmaşasına dönüştü ki gözleri doldu. "Adrial?" ona doğru yarım adım attı, tam o sırada Yağmur dikkat kesildi ve Rowan, "Nei, Adrial!" diye bağırdı.

Kimse onu durduramadan Adrial hızla odayı geçerek Lord Barrial'ın kızının önünde durdu. Gölgesi üzerine düştüğünde, genç kadın tamamen hareketsiz kaldı. Yüzündeki gülümseme soldu ve

babasının kucağından kurtuldu.

"Talisa?" Lord Barrial açık bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak kızına baktı ama ona bakmıyordu. Bakışları Adrial vel Arquinas'ın Fey solgunluğundaki, Fey güzelliğindeki yüzüne kilitlenmişti.

Adrial'e baktı, gözleri geniş ve şaşkındı. "Seni tanıyorum," dedi. "bildim bileli seni rüyamda görüyorum. Daha birkaç gün önce seni rüyamda gördüm."

"Talisa?" Kocasını olan genç lord yaklaştı. "Kim bu adam? Onu nereden tanıyorsun?" Sesinde ağır bir şüphe vardı.

Karısı onu duymuş gibi görünmüyordu. "Seni bekledim," dedi Adrial usulca, "ama hiç gelmedin."

"Artık buradayım, sevgilim." Adrial duygu yüklü boğuk bir sesle, "*Ver reisa ku'chae. Kem sera, shei'tani.*" Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı.

Talisa Barrial diSebourne yavaşça .

"Tanrılar adına, *yapmayacaksın!*" Lord diSebourne hırladı ve karısını Adrial'den uzaklaştırmak için kolundan tuttu.

Bir anda Adrial ona doğru hamle yaptı, her iki elinde de ölümcül kırmızı Fey'cha tutuyordu, yüzünde cinayet ifadesi vardı.

"Yağmur!" Ellie bağırdı. "Durdurun onu!"

Daha ilk hece dudaklarından dökülmeden Adrial'in, Lord Barrial'ın, kızının ve kocasının etrafında parlak kalkanlar oluştu. Ellie de etrafında kalkanlar oluşurken görüşünün fark etti. Beşlinin geri kalan savaşçıları onun etrafını sımsıkı sararken, Rain bir Hava itişiyile onu koruyucu bir şekilde arkasına itti.

Aynı anda, düzinelerce Fey savaşçısı sanki sihirle ortaya çıktı, siyah deri giysili şekiller yukarıdaki balkonlardan, odanın köşelerinden, ahşap işçiliğinin kendisinden sıçradı, Ellie'ye öyle görünüyordu. Oda bir an için ışıltılı pastel saray mensuplarından oluşan bir denizken, bir an sonra siyah deri, acımasız yüzler ve çıplak çelikten oluşan karanlık bir uçuruma dönüşmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kral Dorian, özel muhafızları silahları hazır bir şekilde Kraliçe Annoura ve kendisinin etrafını sararken ayağa fırladı. Yanlarında Prens Dorian nişanlısını kucaklamıştı.

Adrial onu çevreleyen kalkana doğru hamle yaptı, etrafında beyaz ve kırmızı kıvılcımlar parladı. "Bırakın beni! Bir Fey'i *shei'tani*'sinden uzak tutmaya hakkınız yok!"

Talisa ağlıyordu, babası onu uzaklaştırmaya çalışırken bile elleri Adrial'e uzanıyordu. Kendi koruyucu baloncuğunun içine kapanmış olan kocası tabancasını çekmişti ve gözlerinde şiddet parlıyordu. "Ve senin başka bir adamın karısına dokunmaya hakkın yok!"

"Barış." Marissya'nın sesi alçak perdeden ve sakindi.

Lord diSebourne, "Sakın cadı numaralarını üzerimde denemeye kalkma, Fey *petchka*," diye tısladı. Mezar sessizliğindeki balo salonundan seslendi: "Celierianlar bu hale mi geldi efendim? Fey büyücülerinin uşakları mı? Babam bana bu Fey'lerle şehirde neler olduğunu anlattı. Köylülerimizi öldürüyorlar, çocuklarımızı bile! Ve siz hiçbir şey yapmıyorsunuz. Bir adamın nişanlısını alıyorlar ve siz buna izin veriyorsunuz. Onlar bir adamın karısını çalarken de seyirci mi kalacaksınız?"

Kral Dorian'ın yüzü önce solgunlaştı, sonra da öfkeyle karardı. "Çok sinirlisiniz Lord diSebourne," diye cevap verdi sertçe. "Öfkeniz anlaşılabilir olsa da, kralınızla konuşurken dilinize hakim olacaksınız."

"Efendim, ailem son birkaç yüz yıldır sınırları korumak için yaşadı ve öldü. Ben sizin sadık tebaanızım ama bir erkeğin karısı üzerindeki hakkını ya savunursunuz ya da savunmazsınız. Cevabınızı alacağım."

Lord Sebourne varisini desteklemek için seslendi: "Ben de öyle efendim."

Lord Morvel onu yankıladı, ardından diğer iki sınır lordu ve bir düzine soylu da onu takip etti.

Sessiz ve tetikte olan Rain, Dorian'ın cevabını bekledi. Celierian kralı balo salonunda etrafına bakındı, bakışları yavaşça yönetimini destekleyen soyluların yüzlerinde ve bir zamanlar saygı duyulan müttefikleriyken şimdi krallığını parçkutuplaştırmaya bir güç haline gelmenin eşliğinde olan Fey'lerin durgun, solgun yüzlerinde gezindi. Gözleri uzun bir süre Rain'inkilerle buluştu. Konuştuğunda Dorian'ın sesi net ve tereddütsüzdü. "Hiç şüphesiz, bir erkeğin karısı üzerindeki hakkını destekliyorum, Lord diSebourne. Her türlü hak talebinin ötesinde ve üstünde

diğerleri."

Fısıldayan seslerden oluşan gürültülü bir uğultu onun açıklamasını izledi.

İfadesinde en ufak bir değişiklik olmadan Rain başını eğdi.

Celierian Kralı'na doğru. "Fey de aksini düşünmeye cüret etmez Majesteleri. Evlilik törenlerinizi kendi eş bağımızı onurlandırdığımız gibi onurlandırıyoruz. Her ikisi de dokunulmazdır."

"*Ve ta nei keppa!*" Adrial haykırdı. Buna hakkınız yok!

"*Ni ve ta!*" Rain karşılık verdi. Sen de öyle. "*Sessiz olacaksınız.*

Konuşacağız ama burada bu ölümlüleri eğlendirmek için değil. Gerçek babasına bırakacaksın ve benimle geleceksin. Şimdi." Lord Barrial'sert bir bakış attı ve ilk kez doğrudan sınır lordunun aklına bir düşünce gönderdi.

"Kızını güvende tut, kocasından bile. Eğer ona zarar verirse, ölüm olacak ve ben bunu durduramayacağım."

Lord Barrial'ın yüzünde şok, öfke ve endişe üstünlük mücadelesi veriyordu ama Rain yüzünü çevirdi. Sınır lordu kızını koruduğu sürece bu kriz kan dökülmeden geçebilirdi. Yine de her ihtimale karşı Rain sessiz bir emir verdi ve odadaki savaşçılardan beşi görünmez oldu. Cannevar'a güvenmediğinden değil, ama hiçbir Fey gerçek eşinin güvenliğini tamamen ölümlülerin eline bırakmazdı.

Yağmur eliyle işaret etti ve kalan Feyler sessizce ayrıldılar; savaşçılar, Dax, Marissya ve beşlisi. Adrial kımıldamadı. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Ama Ellysetta'nın beşlisinin geri kalanı da hareket etmedi.

Rain gerçek arkadaşına baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. Hâlâ koruyucu kalkanın içinde, hareketsiz bir şekilde onun arkasında duruyordu. Bakışları Adrial ve Talisa diSebourne'a sabitlenmişti ve gözlerinden kontrolsüzce yaşlar dökülüyordu.

Ellysetta ne izlediğinin ne de ağladığının farkındaydı. Kendi etinin ve kemiğinin bile farkında değildi. Tek bildiği, tek hissedebildiği duygulardı. Yükselen sevinç, paramparça eden acı, tüm varlığını dolduracak ve onu titretecek kadar şiddetli ve muazzam bir özlem. Ve sesler duyabiliyordu, onların sesleri, bir şekilde garip bir şekilde onun bir parçasıydı.

"Seni bekledim ama hiç gelmedin."

"Şimdi buradayım."

"Artık çok geç. Hayatımı çoktan bir başkasına adadım."

"Bırak onu. Benimle gel. Sen benim shei'tani'msin. Senin yerin benim yanımda."

"Ben onun karısıyım. Benim yerim onun yanındır."

"Senin için on bir asır bekledim. Bunun bir anlamı yok mu?"

Yıkıcı bir üzüntü Ellie'nin hislerini bastırdı. "*Seni hayal ettim. Diğerleriyle birlikte. O kadınlarla.*"

Oh, Tanrım. Kendini suçlamanın, kendinden nefret etmenin verdiği ıstırap nefesini kesmişti.

Nefes nefese kalmıştı. Ölüyordu.

"Ellysetta!" Sert eller omuzlarını kavradı ve onu hızlı, sert bir şekilde salladı.

Bir hışımla kendine geldi. Sersemlemiş bir halde Rain'in yüzüne baktı. Gözleri korkuyla parlıyordu.

"Her şey ." Onun eline dokundu ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Ama Adrial..."

Adrial titreyerek duruyordu ve yüzü grinin endişe verici bir tonuna dönüşmüştü. Ağabeyi Rowan bir yeminle öne çıktı ve Adrial'in çenesine kaya gibi sert bir yumruk indirdi. Genç Fey baygın bir halde ağabeyinin kollarına .

Talisa küçük bir çığlık attı ama bastırdı. Ellysetta'nın henüz tam anlamıyla ustalaşamadığı bir soğukkanlılıkla, Rowan Adrial'i odadan çıkarırken Talisa kendini toparlamayı ve babasının yanında kalmayı başardı. Ellie kalbinin parçalandığını bilse de, Talisa en sert Celieralı soylu kadın kadar gururlu ve soğuk duruyordu. Aslında paramparça oluyor, evliliğinde ve hayatında bulduğu değerli mutluluğu parçalayan binlerce küçük parçaya ayrılıyordu.

Ellysetta başını salladı ve genç kadının duygularının boğucu cazibesinden kendini geri çekti. Neden şimdi bir başkasının acısını bu kadar net hissedebiliyordu? Önce Adrial'in, şimdi de Talisa'nın. Onu odadan çıkaran Rain'a ya baktı. Ona neler oluyordu?

Rain'in odasında toplandılar. Rowan kardeşini boş koltuklardan birine yatırırken Marissya'nın beşlisi odanın etrafına gizlilik kordonları ördü.

Marissya Adrial'in yanına oturdu ve peçelerini geriye attı. Ellerini onun üzerine koyarken yüzünden endişe okunuyordu. Yağmur düşünceli bir şekilde onu izledi. Bir süre sonra ayağa kalktı.

"Fiziksel olarak iyi durumda. Uyandığında duygularını hafifletmek için elimden geleni yaptım. Ama artık Celieria'yı terk etmeyeceğini biliyorsun." Rain'e baktı. "Sen, Dorian, hatta Talisa ne derse desin, onu terk etmeyecek."

"Biliyorum." Hiçbir savaşçı gerçek eşini bulduğunda onu terk etmezdi. "Evli bir kadının *shei'tanitsa* bağını tanıdığını hiç görmedim."

"Eğer bu koca gerçekten Talisa'nın kalbinin ya da ruhunun bir parçasını taşıyor olsaydı, bunu yapmazdı. Bu Celierianlar için önemli değil. Lord diSebourne bir Fey'in karısını almasına seyirci kalmayacaktır. Babası da onu destekleyecektir. Lord Barrial da destekleyebilir."

"Bunu ben de biliyorum."

"Bu Fey-Celierian ittifakının sonu anlamına gelebilir."

"Adrial'i şimdi öldürüp bizi zahmetten kurtarayım mı?" Yağmur söyledi. Ellysetta'nın nefesi kesildi ve Rain öfkesini bastırdı. "İttifak çoktan kaybedildi."

Dorian'ın *primus* ilan etmesine imkan yok ve Eld'i Celieria'dan uzak tutmak için yeterli oyumuz yok."

"Politika kimin umurunda?" Dax araya girdi. "Bin yıldır ilk kez on gün arayla sadece bir değil, iki *shei'tanitsa* bağının tanındığını benden başka kimse fark etmiyor mu? Celierian kadınlarına? Bu kimseye tuhaf gelmiyor mu?" Odadaki diğer Feylere göz gezdirdi. "Hiçbir savaşçı Fey kadınları dışında gerçek bir eş bulamadı ama bir hafta önce Rain, sen Ellysetta'yı ve şimdi de Adrial Talisa'yı buldu. Bu tüm mantığa meydan okuyor."

"En azından Talisa için bir açıklama var," dedi Rain, Cann'ın *sorreisu kiyr'*ini hatırlayarak. "Barrial soyunda Elf kanı var ve görünüşe göre Fey kanı da var." Marissya'ya baktı. "Lord Barrial kuzenin Dural'ın kristalini taşıyor."

Adrial'in yattığı kanepeye uzandı. "Dural?"

"Bunu Teleos'un yemeğinin olduğu gece keşfettim. Akraba olduklarından emin değildim ama şimdi olmamaları imkansız görünüyor."

"Ama Barrial karısıyla gerçek bir bağ kurmamıştı," diye itiraz etti Dax. "Aralarındaki bağ tamamen ölümlüydü, yoksa karısı doğum sırasında öldüğünde o da ölmüş olurdu. Ve eğer Lord Barrial dediğiniz gibi bir Fey ise, *shei'tanitsa* bağları dışında nasıl bir kız çocuğu doğurabilir?"

Dişi Feyler yalnızca gerçek çiftlerden doğardı ve o zaman bile böyle bir nimet o kadar nadirdi ki, bir kız çocuğun doğumu büyük kutlamalara neden olurdu.

"Ben de senin kadar anlamıyorum, Dax." Rain ellerini kaldırdı. "Talisa ve Ellysetta'nın ikisi de kuzeyden. Belki de orada çok uzun zamandır göz ardı ettiğimiz bir şey vardır. Belki de Büyücü Savaşları'ndan kalan büyülerle ilgili bir şey, diğer büyülü kanlarla birleştiğinde imkansız mümkün kılabilir."

Rain'e kesin görünen bir şey vardı: Lord Barrial'ın mirası ve Talisa'nın varlığı, Barrial topraklarında kamp kuran yirmi beş *dahl'reisen'i* ve Gaelen'in Lord 'a duyduğu kişisel ilgiyi açıklıyordu. Barrial soyunda vel Serranis kanı vardı ve bir şekilde, karısıyla gerçek bir evlilik yaşamamış olmasına rağmen, Lord Barrial bir kız çocuğu doğurmuştu. *Dahl'reisen'in* yanında kendini asla rahat hissetmeyen bir kız, sanki tüm Fey kadınları gibi onların kayıp ruhlarının acısını hissedebiliyordu. *Dahl'reisen* potansiyel bir gerçek eşini koruyordu. Ve muhtemelen Barrial soyunun bir şekilde içlerinden biri için bir gerçek eş üretebileceğini umuyorlardı.

"Talisa'nın Adrial'in *shei'tani'si* olmaya nasıl geldiği gerçekten önemli mi?" Rowan araya girdi. "Öyle ve Adrial onu terk etmeyecek. Sen ne dersin de Rain, Celieria'yla olan ilişkimize ne pahasına olursa olsun, onun bağını kazanmaya çalışacak. Hiçbirimizin bunu reddetmeye hakkı yok. Eğer denemek isteyen olursa, önce beni ele geçirmek zorunda kalacak." Hepsine meydan okurcasına baktı.

Adrial hiçbir uyarıda bulunmadan geldi. Vücudu

oturur pozisyona geçti ve gözleri odayı hızlı, çılgınca taradı. "Talisa-"

Rowan bir anda kardeşinin yanındaydı. "O güvende. Babasıyla birlikte."

Adrial, Rowan'ın kollarını sıkıca kavradı, sanki kendi gücünü desteklemek için kardeşinin gücüne ihtiyacı varmış gibi. "Celierian... diSebourne?"

"Babasıyla birlikte."

"Tanrılar, Rowan, bu şekilde olmaması gerekiyordu. Onun orada olduğunu nasıl bilemedim? O adamla evlenmeden önce onu nasıl bulamadım?" Adrial elleriyle yüzünü kapattı. "gece, eğlence evinde, zihnimde oradaydı." Parmakları telaşla saçlarını karıştırdı. "Onu bulduğum anda bile ona ihanet ettim ve o hep benimleydi. Her şeyi hissetti." Sert, boğuk bir kahkaha attı. "Ben o lanetli Ruh örgüsü altında yaptığım hiçbir şeyi hatırlamıyorum bile ama o hatırlıyor. Ve bunun için beni suçluyor."

Ellysetta'nın nefesi kesildi ve Talisa'nın aklından geçen üzüntünün boyutunu nihayet anladığında eli boğazına gitti. "Adrial..." Adrial ona doğru uzanmaya başladı ama Adrial ürkerek ondan uzaklaştı. "Adrial, çok üzgünüm."

Bir el omzuna kapandı ve içine şiddetli bir güvence aktı. "Bu senin hatan değil, Ellysetta." Rain'in sesi sertti. "Bu kimsenin suçu değil. Örgü olmasaydı bile Adrial'in *shei'tani'si* yine de bir başkasıyla evlenecekti."

Adrial aniden ayağa kalktı. "Affedersiniz, Ellysetta. Feyreisen haklı. Sizin herhangi bir şekilde hatalı olduğunuzu ima etmemeliydim. Ben... kendimde değilim." Yağmur'a doğru döndü. "Feyreisa'nın beşlisinde Hava'yı tutma onurundan feragat etmeliyim. Artık onu korumaya hakkım yok, Solan Topraklar'a da dönemem. Benim yerim kendi *shei'tani'lerimin* yanındır." Omuzlarını dikleştirdi ve belli belirsiz bir meydan okumayla çenesini kaldırdı. "Sizden Talisa'yı korumak için bir beşli sağlamanızı isteyemem, sadece yapmam gerekeni yapmamı çalışmamanızı isteyebilirim."

"Onu zaten beş kişi koruyor," diye cevap verdi Rain. "Onlar senin emrinde. Hiçbir Fey seni *shei'tani'ni* takip etmekten alıkoyamaz. Ama Adrial, Çelyerlilerin kanını dökme. Provokasyon ne olursa olsun."

"Onu korumak için bile mi?"

"Sadece hayatı acil bir tehlike altındaysa. Başka hiçbir neden yok."

Adrial sertçe başını salladı. "Anlaştık."

"Ve kocasının yolundan uzak durun. Orada olduğunu bilirse sorun çıkar."

"Deneyeceğim."

"Bundan daha fazlasını yap."

Bakışları Ellysetta'nın başının üzerinde buluştu ve iradeleri kısa, gergin bir an için çarpıştı. Sonra Adrial başını eğdi ve Ellysetta en azından şu an için halkına ve kralına karşı olan görevinin Adrial'i

savaş kışkırtıcılığı.

Adrial geriye doğru bir adım attı ve eğildi. "*Miora felah ti'Feyreisa*," diye mırıldandı yaydan kalkarken. "Tanrılar sana uzun ömür ve bereket versin, Ellysetta Baristani ve Solan Topraklar'da mutluluğu bulasın."

Adrial, kardeşinin bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştıktan sonra topuğunun üzerinde dönerek oradan ayrıldı.

Kapı kapandığında Rowan'ın omuzları çöktü. "Bu neşeli bir zaman olmalıydı."

Ellie'nin kalbi Rowan için de en az kardeşi ve Talisa Barrial diSebourne için olduğu kadar acıyordu.

Kendini toparladı ve Yağmur'un yüzüne döndü. "Feyreisa'nın beşlisinde Ateş'i tutma onurundan kendimi mazur görmeliyim. Her zaman savaştığım yerde, kardeşimin yanında savaşıcağım. Ayrıca," diye ekledi, "eğer Lord Barrial'ın kızı Adrial'ın bağını kabul etmezse ve o *da sheisan'dahlein* için fazla ileri gitmişse, o zaman ona barış sağlayacak kişi ben olmalıyım."

"*Nei*, Rowan," diye itiraz etti Marissya. "Seni de kaybetmeyi göze alamayız." "O benim kardeşim. Bu benim görevim ve hakkım."

Rain başını salladı ve kolunu uzattı. Kısa bir tereddüitten sonra Rowan onu kavradı. "Tanrılar seninle olsun Rowan ve kardeşin. İkinizin de Solan Topraklar'a döneceğiniz günü sevinçle bekliyorum."

"Tanrılar böyle nazik olsun," diye mırıldandı

Rowan. Sonra Rowan da gitti.

"*Sheisan'dahlein Fey'in* ölümü onurlandırması, değil mi?" Ellysetta mırıldandı. "Adrial gerçek eşini bulmuşken, aralarındaki bağı kabul etmese bile neden kendini öldürsün ki? Ve Rowan Adrial'e huzur vermekle ne demek istedi?" Ellysetta odaya göz gezdirdi ama Feylerin bakışları birbiri ardına onunkilerden uzaklaştı. Kendi gerçek arkadaşına döndü. "Rain?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Ellie ona cevap vermeyeceğini sandı. Sonra nihayet konuştu, yavaşça, sanki her kelime iradesi dışında kendisinden sürükleniyormuş gibi. "Bir Fey *shei'tani'sini* bulduğunda -benim seni bulduğum gibi ve Adrial'in Talisa'yı bulduğu gibi- ruhu ona bağlanır. Bu geri alınamaz ve karşılığında onun bağını kazanmalıdır yoksa ruh açlığı dediğimiz şey onu delirtmeye başlar."

Ellysetta'nın midesi sıkıştı. Feyler güçlü yaratıklardı, bazıları diğerlerinden daha tehlikeliydi ama aralarındaki en zayıf olanlar bile büyülerini tedbirsizce dünyaya salarlarsa ortalığı kasıp kavurabilirdi.

"Bu hafta başında size söylediğim gibi, tüm Feylerin içinde bir parça tairen vardır, içlerinde yaşayan bir vahşilik. Çok vahşi, çok güçlüdür. Ruh açlığı geldiğinde, o bir parça tairen tasmaından kurtulur. Tairen Ruhu olmayanlar bile kendileri ve çevrelerindeki herkes için tehlikeli hale gelir. Delilik onu ele geçirdiğinde bir Fey'in neler yapabileceğini biliyorsunuz. Buna izin verilemez."

"Yani Talisa yapmazsa-"

"Eğer Lord Barrial'ın kızı bağı kabul etmezse, Adrial kendi canına kıymalı ya da bizden biri onun yerine bunu yapmalı."

"Peki ya bağımızı kabul etmezsem?" Gözlerini dehşet içinde Yağmur'a dikti.

"O zaman ölmeliyim, Ellysetta. Kendi elimle ya da bir başkasının eliyle." Her zamanki ifadesiz maskesini takmıyordu ama Ellysetta onda kabullenişten başka bir şey ne görebiliyor ne de hissedebiliyordu. Onu almak için gökyüzünden indiği gün, kendisine neşe mi yoksa ölüm mü getireceğini bilmeden onu kaderi olarak kucaklamıştı.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin? Neden bir sır olarak sakladın?" En başından beri bu olasılığı göz önünde bulundurdıklarını fark etti. Evlilik sözleşmesine bunu hesaba katacak koşullar bile koymuşlardı.

"Neyse o," dedi Rain. "Bunu değiştiremeyiz. Bunu size söylemenin hiçbir faydası olmaz."

"*Bir amacı yok mu?*" Kız ona ters ters baktı. "Senin gerçek eşin olmam gerekiyordu. Yaptığım ya da yapmadığım bir şeyin seni öldürebileceğini bilmeyi hak etmiyor muyum sence? Bilmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bunu ondan kasıtlı olarak sakladığını fark etmek canını acıtmıştı. "Sürekli bahsettiğin o güvene ne oldu? Yoksa sen benden sonsuza dek bir şeyler saklayabilirken, sana güvenmesi gereken sadece ben miyim?"

Yanaklarında renk lekeleri parladı. "Sana söylemek için bir neden olmayacağını umuyordum. Beni sevme fikrine sıcak bakıyor gibiydin. Gerisinin zamanla geleceğini düşünmüştüm."

"Kim seni öldürmeye yemin etti?" Ama o zaten biliyordu. Bel'e döndü.

"Rain ve ben kan dışında her şeyde kardeşiz," dedi.

"Onu gerçekten öldürebilir miydin?"

Öldürür ? "Gerekirse."

"Bunu yapmaya kendini nasıl ikna edebildin? Onu en az benim kadar seviyorsun."

"Bu hafife aldığımız bir şey değil," dedi Marissya. "Bir Fey kendi ruhunu kaybetmeden ve *dahl'reisen* olmadan başka bir Fey'in canını alamaz."

Vadim Maur yeraltındaki sarayının en alt katına inen son taş basamakları indi. Parmaklarında on güç yüzüğü parlıyordu ve bileklerinde *selkahr* karanlık bir şekilde ışıldıyordu. Cübbesinin hacimli koyu mor kıvrımları arkasında sürükleniyordu. Kuşağı uzun zaman önce başarılarının mücevherleriyle o kadar ağırlaşmıştı ki, en törensel durumlar dışında onu giymeyi bırakmıştı ve bu bir işti, tören değil.

Merdivenlerin soluna döndü ve birkaç düzine boş hücrenin yanından geçerek uzun, gölgeli koridorda yürüdü. Bir zamanlar hepsi doluydu.

Sağ koridordaki bazı hücreler hâlâ öyleydi ama yüzyıllar boyunca Fey hayvanlarının çok azı hariç hepsi ölmüştü ve son zamanlarda *dahl'reisen'lere* bile rastlamak zordu.

Uzun koridorun en ucundaki son hücrenin dışındaki muhafızlar Vadim yaklaşırken ağır *sel'dor bantlı ve sürgülü* kapıyı açtı. Odaya adımını attı ve duvarlardaki apliklerin ışığını çağırarak kafesi ve içindeki eşini aydınlattı. O içeri girmeden önce bile kafeslerinin bir köşesine çekilmişlerdi ve bir kez daha -her zamanki gibi öngörülebilir bir şekilde- adam eşini arkasına itmişti. Sanki bu cılız hareket onu koruyabilirmiş gibi.

Vadim mizahtan eser bırakmadan gülümsedi. "Shannisorran v'En Celay... benim güzel Elfeya'm... ikinizin de efendinizden sır memnun değilim."

Adam başını savurdu, düşmanını daha net görebilmek için uzun saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Geniş, çıplak omuzları dikleşti ve gözleri açık, neredeyse alaycı bir meydan okumaya dönüştü. "Bu sırlar ne olabilir Vadim?" Lord v'En Celay'in sesi kullanılmamaktan paslanmıştı ama derin, gürleyen tonu her zamanki gibi gururluydu.

Vadim Shannisorran v'En Celay efsanelerini biliyordu. Tüm Elden çocuklarının düşmanlarının hikâyeleriyle büyüdüğü gibi o bu efsanelerle büyümüştü. Büyük v'En Celay'ın, Lord Ölüm'ün, zamanının en korkulan Fey savaşçısı olduğunu, savaşta binlerce kardeşine komuta ettiğini, onları dünyanın en vahşi ve kanlı savaşlarından bazılarında zafere götürdüğünü biliyordu. Büyücüler ondan en az Tairen Ruhlarından korktukları kadar korkuyorlardı. Lord Ölüm yenilmez, acımasız, acıya, yokluğa ve hatta yenilgiye karşı dayanıklı biriydi.

Ta ki gerçek eşiyile tanışıp onu sahiplenene kadar.

O geri dönüşü olmayan anda, Lord Ölüm sonsuza dek savunmasız hale gelmişti. Ancak Vadim'e kadar hiçbir Büyücü bu savunmasızlığı en iyi avantaja çevirmeye cesaret edememişti.

Çalışmak, deney yapmak ve üremek için bir eş çifti yakalama planını tasarlayan Vadim'di. Diğer Büyücüler ona aptal demişti ama o inat etmiş, planlar yapmış ve kendisi gibi daha genç, daha az saklanan birkaç Büyücüyü kendi tarafına çekmişti. Elfeya'nın yakalanmasını planlamış, tuzağı kurmuş, komplocu arkadaşları v'En Celay çiftini Büyücü Savaşları'nın en şiddetli döneminde pusuya düşürürken kendisini ve diğer beş Büyücüyü çürüten cesetlerin kokusu altına . Tuzağı kuran Vadim'di, Lord Ölüm'ü yakalayan ve kendisini Büyücü Konseyi'nin üst siyasi kademelerine fırlatan Vadim'di. O adamın Yağmur Tairen Ruhu'nun eşini öldürme yönündeki aptalca kararı Eld ırkının yok olmasıyla sonuçlandıktan sonra, Yüksek Büyücü Demyan Raz'ın yerine geçmesi için bariz bir seçim olmuştu.

Ve o Vadim, Yüksek Büyücü, vizyon sahibi, hayatının son bin yılını o kadar büyük, o kadar görkemli bir amaca adanmıştı ki, şimdi bile

Düşmanları onun başarılı olabileceğinden şüphe ediyordu. Bu şüpheciler yakında onun büyüklüğü karşısında boyun eğeceklerdi. Nihai zaferi çok yakındı ve sadece birkaç kısa çan içinde ödülünü alacaktı.

Vadim fazla gururlu esirine soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ne sırları Lord v'En Celay? Bahsettiklerimi bilmeyecek kadar çok mu var?" Yanıt beklemeden cevabı kendisi mırıldandı. "Çocuk, Shan. Yirmi yıl önce benden çaldığın çocuk. Sen ve sevgili Elfeya', Feyreisen'in kendisi tarafından gerçek eş olarak kabul edilmesine rağmen, bir şekilde beni içinde büyü olmadığına ikna etmeyi başardığınız çocuk. Benim çocuğum, Shan."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Soğuk öpücük. Parlak çelik. Keskin
ısırtık. Siyah kan. Kızıl ölüm.
Arkadaşım
Fey'cha.*

-Kılıç, Evanaris vel Bahr'dan bir savaşçı şiiri

"Zafer için bin yıl çalıştım ve siz bunu benden çalmaya çalıştınız."

Topraktan bir kamçı fırladı ve Shannisorran v'En Celay'ın sırtında bir deri parçası açarak zaten orada bulunan sayısız ıslak kan izine bir yenisini daha ekledi. Bir zamanlar Lord Ölüm olarak anılan adam neredeyse hiç irkilmedi. Yıllar geçtikçe acı tanıdık bir dost haline gelmişti. Vadim Maur derisini kemiklerinden ayırsa, Shan onun vücudu kıvranırken bile inlemekten fazlasını yapacağından şüpheliydi. Elfeya hariç. Onun cezalandırılmasını izlemek onun için bir ıstıraptı ve onun ıstırabı Shan'ı Yüce Büyücü'nün en kötü darbelerinin asla yapamayacağı şekilde yaraladı. Shan sonsuza dek deliliğin puslu, tatlı özgürlüğüne kayacakken, Elfeya onu sabit tuttu. Son yüzyıllar boyunca bu ironi gözünden kaçmamıştı. *Shei'tanitsa*'nın gerçek ikilemli doğasında, Shan'ın hem en büyük nimeti hem de en büyük lanetiydi.

Vadim Maur bunu biliyordu ve bu gerçeği en iyi şekilde kullandı.

Yaraları açarken bile dağlayan Ateş'in aksine, Toprak'tan yapılmış bir kırbaç hem acı verici hem de kanlıydı. Elfeya, Shan'ın kanının teninde aktığını görmekten hiç hoşlanmamıştı, Büyücü Savaşları'ndan önce bile, Fey gençlerine Bıçak Dansı'nın inceliklerini öğretirken aldığı yaraların çoğu hafif sıyrıklardı.

"Hissettiğinden daha kötü görünüyor, Elfeya."

Sevgi ve keder içinden akıyor, aynı anda hem iyileştiriyor hem de yaralıyordu. *"Biliyorum, sevgilim."* Hiçbir şey yapmamak, onun acısını dindirmemek bile canını yakıyordu ama uzun zaman önce Baş Büyücü'nün huzurunda en ufak bir büyü girişiminde bile bulunmaması konusunda anlaşmışlardı.

Artık pek bir önemi yoktu. Çocuğun gerçek doğası kıpırdanıyordu. Shan ve Elfeya'nın onun üzerine yerleştirdiği bağlar zayıflıyordu, tıpkı ona üzülerək aşıladıkları kendi büyüüne karşı duyduğu korkunun azalması gibi. Shan ve Elfeya'nın uzun zamandır saklamaya çalıştıkları şeyi ortaya çıkarması için çok az zaman vardı.

Rain Tairen Soul kızı gerçek eşi olarak kabul etmişti. Shan ve Elfeya artık onu koruyamayacağına göre onu korumalıydı. Shan, Rainier'i hiç tanımamıştı.

vel'En Daris iyiydi ama babası Rajahl iyi bir adam ve azılı bir savaşçıydı, Shan'ın sırtında güvendiği bir kılıç vardı. Tanrı'nın izniyle oğlu da öyle , Büyücülerle yüzleşip kazanacak kadar güçlü ve vahşi.

Keskin bir bıçak Shan'ın böğrüne saplandı ve Shan ani, nefessiz bir acıyla kıvrandı. Vadim onunla oynamaktan yorulmuş ve işkenceye ciddi bir şekilde başlamıştı. Elfeya'nın sessiz çığlığı Shan'ın ruhunu inletti.

Uzak, sıkıntılı bir kıpırdanma hissetti. Vadim Maur'un en karanlık kötülüğünün kendisi ve çocuk arasında oluşturduğu bir farkındalık. Shan genellikle bu bağı engelleyebiliyordu ama yarattığı dehşeti ilk elden bildiği zamanlarda bile bu bağı asla koparamamıştı. Acıyı sadece kendisine ve Elfeya'ya saklayarak geri çekildi ama işkence daha yeni başlamıştı. Acı çok daha kötüleşecek ve o zaman ıstırabının ve öfkesinin taşmasını engelleyemeyecekti.

Oh, çocuğum, üzgünüm.

Kralın arabası Arnavut kaldırımlı sokaklarda sekerek ilerliyordu. Kraliyet arabasının içinde Ellie tek başına oturmuş, kadife minderli bir köşeye büzülmüş, Fey'e yöntemlerinden dolayı öfkeli, Rain'e ona söylemediği için öfkeliydi. Soracak kadar düşünmediği için kendine de öfkeliydi.

Okuduğu Fey masalı bir denge hikâyesiydi. Her ışık için bir gölge vardı. Her gülümseme için bir gözyaşı vardı. Her hediye için bir fedakarlık.

Eğer gerçek eş bağına tamamlanamazsa, Rain ölecekti. Ve Bel, çok eski gözleri ve özenle sakladığı umuduyla öldürücü darbeyi vuracak, hem en iyi arkadaşını hem de kendi kurtuluşunu yok edecekti. Rain ve Bel bu olasılığı sorgulamadan ve şikâyet etmeden kabul ettiler.

Belki de hayat ölümlüler için daha değerliydi çünkü tadını çıkaracakları daha az şey vardı ama onun yerine bir kişinin bile ölmesini istemiyordu. Kesinlikle Rain ya da Bel değil.

Araba Baristanlıların evinin önüne geldiğinde yavaşladı. Bir an sonra kapı açıldı ve Bel onun dar merdivenlerden inmesine yardım etti. Sokakta durup ailesinin evinin pencerelerinden parlayan davetkâr ışıklara baktı. Ailesi hâlâ uyanıktı ve Feyler henüz evin etrafına yirmi beş katlı örgülerini örmemişlerdi.

Ön kapıya yaklaştığında, tanıdık soğan ve domuz pastırması kokusu Ellie'nin sırtının gerilmesine neden oldu. Bu kokuyu biliyordu.

"Süslü ipeklerin ve satenlerin içinde iyi bir sürtük gibi görünüyorsun, Ellysetta Baristani." Den Brodson gölgelerin arasından çıktı.

Fey kılıçları kınlarından tıslayarak çıktı.

"Hayır... sorun yok." Ellysetta muhafızlarına el salladı. Çeliklerini örtmediler ama Den'i de parçalamadılar. Fey'in Ruh örgülerinin içine Den karşıtı bir iplik eklememiş olması ne kadar da utanç vericiydi.

ayaktakımını mahalleden uzaklaştırdı. Ailesi yakınlarda yaşadığına göre, örgüden istediği zaman geçebiliyor olmalıydı. kaldırdı ve eski talibinin asık suratlı bakışlarıyla karşılaştı. "Ne istiyorsun Den?"

"Şerefsiz, nişanı bozan babanın bana söz verdiği gelin işe yarayacaktır, başlangıç olarak."

Ellysetta yakıcı bir karşılık verdi. Garip bir şekilde artan duyularıyla onun öfkesini, nefretini hissedebiliyordu. Karanlık, asit gibi duyguları onu geriordu. Sakin kalmak için mücadele etti. Akşam zaten yeterince zor geçmişti, bir de o bu huzursuzluğa katkıda bulunmasaydı. Yine de Den Brodson'dan ve onun asılsız iddialarından bıkmıştı. "Babam iyi ve terbiyeli bir adamdır. Nişan yasal olarak, mahkemede bozuldu ve ailen bu sayede hayallerinin ötesinde bir servete sahip oldu."

"Babama rüşvet verildi, aklı o Fey büyücüsünün hileleriyle çelindi. Bunun yasal hiçbir yanı yoktu."

"Baban bin ömürde kazanamayacağı kadar altın gördü ve onu kaptı," diye sertçe düzeltti. "Büyücülük söz konusu değildi."

"İşaretimi taşıyorsun!"

"Artık değil." Ona lekesiz boğazını göstermek için başını çevirdi. "Ve bunu sadece senin hilekârlığın yüzünden yaşıyorum, bu yüzden Fey büyücüsünün numaraları hakkında böbürlenme."

Den kötü bir yemin homurdandı ve yere tükürdü. "Büyüleri işareti kaldırmış olabilir ama ikimiz de seni ilk kimin ele geçirdiğini biliyoruz, Ellie."

"Neden en beni karın olarak istedin? Çocukken bana zorbalık etmekten duyduğun heyecan dışında bana karşı hiçbir şey hissetmedin."

"Duygularım hakkında ne biliyorsun?"

"Bana karşı şefkatli olmadığını bilecek kadar." "Sana nazik davranırdım."

"Yani beni her gün yerine haftada sadece iki kez dövmüş olacaktın." Tedirgin duyguları öfkeye dönüştü ve ona ters ters baktı. "Sen açgözlü, küçük bir zorba adamsın Den Brodson, içinde çok az iyilik var - eğer varsa tabii. Hayatında hiç kimseyi sevmedin, hele beni hiç."

"Aşk mı?" Çirkin, alaycı bir kahkaha attı. "Bütün bu mu? Tairen Ruhu'nun seni sevdiğini mi düşünüyorsun?"

Eğer bununla onu incitmek istediye, başarısız olmuştu. "Hayır, beni sevmediğini biliyorum. Ama bana ihtiyacı var Den ve bu şimdilik yeterli."

"Sana ihtiyacı yok. Fey için daha fazla Tairen Ruhu üretmek için senin büyüne ve rahmine ihtiyacı var Ellie. Onlarla birlikte gelmen, istediğini elde etmek için uğraşmak zorunda kalacağı küçük bir rahatsızlık sadece. Dügün gecenizde bunu aklınızda tutun."

Gerçek bir eğlenceyle güldü. "Bunun canımı acıtması mı gerekiyordu?"

Duygular mı, seni kendini beğenmiş küçük kurbağa? Bu şehirdeki kadınların yarısı -saraydaki çoğu soylu kadın da dahil- Rain'in bana gösterdiği bağlılığın bir kısmını bile kendilerine göstermesi için adam öldürür. Fey Kralı'na sahip olmak varken herhangi bir kadının *seni* seçeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Yüzü karardı ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. "*Petchka*. Hiçbir kadın benimle bu şekilde konuşamaz."

Bir santim bile kıpırdayamadan sokakta sırtüstü yatıyordu. Kieran onun üzerine diz çöktü, jilet gibi keskin kırmızı saplı bıçağı Den'in boğazına dayamıştı, normalde kahkahalarla parlayan mavi gözlerinden buz gibi bir tehdit parlıyordu. "Küçük sosis, sana karşı tüm sabrımı kaybettim. Eğer bir dakika daha yaşarsan, bir daha asla Feyreisa'nın ya da ailesinin yanına yaklaşamayacaksın. Anladın mı?" Den dikkatle başını salladığında, Kieran ona gözlerindeki ölümcül bakıştan bile daha korkutucu olan hafif bir gülümseme verdi. "*Kabei*, akıllıca bir karar. Senin için bir ilk belki de?" Kieran gözlerini esirinden ayırmadan sordu: "Feyreisa bu can sıkıntısıyla ne yapmamı ister?"

Ellysetta cevap veremeden Baristanlıların evinin ön kapısı açıldı ve Sol dışarı çıktı. "Burada neler oluyor?"

Ellysetta derin bir nefes aldı. "Yok bir şey, baba," dedi. "Den sadece sorun çıkarmak için güzel bir gece olabileceğini düşündü. Kieran onu aksi yönde ikna etti." Kieran'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Onu serbest bırakın," diye emretti. "Buraya bir daha gelirse, onu saraya götürün ve kralın adaletinin onunla ilgilenmesine izin verin." Topuklarının üzerinde döndü ve içinde yükselen korkuyu bastırmak için umutsuzca çabalayarak eve girmek üzere merdivenleri tırmandı.

Kieran'ın Den'e ne yapılması gerektiğini sorduğu korkutucu bir an için, içindeki korkunç bir ses "*öldür onu*" diye cevap vermişti.

"Dorian'ın açık bir isyanı göze almadan *Primus*'u çağırmasına imkân yok. *Krekki*!" Rain dönüp sarayın arka tarafındaki özenle bakım yapılmış dönümlerce fıskiye ve bahçeye bakan yüksek, kemerli pencerelere doğru ilerledi. "Zavallı bir Feyreisen oldum. Görevimi yapamayacak kadar kendi mutsuzluğuma kapıldım."

"*Nei*, Rain," diye karşı çıktı Dax. "Celieria ile ilişkilerimizin bozulmasından sorumlu biri varsa o da Marissya ve benim. Büyücü Savaşları'ndan bu yana her yıl geldik ve neler olduğunu hiç fark etmedik. Celieria'nın kraliyet ailesindeki Serranis kanının ittifakımızı güvence altına alacağını düşünerek fazla kayıtsız kaldık."

"Fey'in Savunucusu sen değilsin. Ben savunuyorum. Sorumluluk bana ait." Çenesi sıkıştı. "Sen ve Marissya bu gece yola çıkmalısınız. Yüz adam al ve git. Ellysetta ve ben de evlilik törenlerini tamamlar tamamlamaz peşinizden geleceğiz." Kaba ve mizahsız bir kahkaha attı. "En azından babası töreni yarın yapabileceğimizi kabul etti."

"Sen yapana kadar gitmiyoruz. Biz-" Dax aniden kaşlarını çatı ve gerçek arkadaşına döndü. "Marissya, iyi değil misin?"

Shei'dalin odanın köşesindeki bir sandalyeye çekilmişti. Şakaklarını ovuşturuyordu, teni her zamankinden daha solgundu. "Bu gece etrafımda çok fazla güçlü duygu var. Onları engellemek çok zor oldu ve bunu istediğim kadar iyi başaramadım."

Dax bir anda onun yanındaydı ve kolunu beline doladı. "*Shei'tani*, neden hiçbir şey söylemedin? Gel . Dinlenmelisin."

Onun kolunu okşadı ve bitkin bir şekilde gülümsedi. "Solun Topraklar'a vardığımızda dinlenmek için yeterince zamanımız olacak."

Shei'dalin'in solgunluğu karşısında endişelenen Rain, Dax'ınkine kendi ısrarını ekledi. "Artık zamanımız var, Marissya. Bu gece rotamızı değiştirmek için hiçbir şey yapamayız."

"Denesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla öfke, çok fazla keder var. Böyle bir acı..." Gözlerini kapattı.

Rain ve Dax birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

"*Marissya!*"

"*Yağmur!*"

Ruh'un patlamaları Dax, Marissya ve Rain'i aynı anda vurdu, aciliyeti açıkltı: Talisa'nın beşlisi *Shei'dalin'i* çağırıyor, Rowan kralını çağırıyordu. Rain, Dax ve Marissya kapıya doğru fırladılar ve saray koridorlarından Cannevar Barrial'ın odasına doğru koşular.

Yüce Büyücü kırbacını acımasız bir darbeye indirerek eti kemikten ayırdı.

Shan'ın vücudu kasıldı, her kası acı içinde kasıldı. Çığlığı, hapishanesinin oyulmuş kaya duvarlarında yankılanan bir kükreme oldu. Yanında hıçkırarak ağlayan Elfeya da çığlık attı.

En iyi çabalarına rağmen, acı kontrolünün ötesinde patladı ve onu Celieria'daki talihsiz kıza bağlayan bağlantıyı çığlık .

Sade, mavi-gri bir gecelik giymiş olan Ellysetta odasında volta atıyordu. Mücevherli saç tokaları şifonyerinin üzerine yağmur gibi saçılmıştı ve saçları asi bir bukle ve örgü yığını halinde sırtından aşağı dökülüyordu. İpek balo elbisesi köşede bir yığın halinde buruşuk duruyordu, altın Fey tacı dikkatsizce üzerine atılmıştı.

Öldür onu.

Acının onu deliliğin eşiğine getirdiği çocukluğundaki şeytan ayini dışında, hayatında hiç bilinçli olarak böyle bir arzu duymamıştı.

Bu gelmişti? Böyle bir şeyi, bu kadar soğukkanlı ve bu kadar korkutucu bir zehirle nasıl düşünebilmişti?

Öldür onu.

Yüce Tanrım, eğer babası dışarı çıkmasaydı, bu düşünceyi dile getirebilirdi ve Kieran da ona itaat ederdi. Den ölmüş olacaktı. Kieran'ın eliyle ama onun emriyle.

Ellerini şakaklarına bastırdı. Başı yine ağrıyordu. Dişlerini kenetleyen sabit, sıkıcı bir acıyla zonkluyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, acı sinirlerini keserek onu yere savurdu. Çığlıkları için ellerini kulaklarına kapattı ama korkunç ses içeriden geliyordu ve susturulamıyordu.

Saldırı uzun sürmedi, en fazla birkaç saniye sürdü ve sona erdiğinde Ellysetta ayağa fırladı ve koşarak merdivenlerden indi, ürkmüş beşlisini geçti ve mutfaktan geçerek ailesinin evinin arka tarafındaki duvarlarla çevrili küçük bahçeye ulaştı. Orada durdu, kalbi küt küt atmaya başladı.

Çaresizce derin nefesler alarak gecenin serin havasını içine ve vücudunu saran nemli ter buharlaşırken titredi.

Sakin ol, Ellie. Sakin ol ve kendini kontrol et.

Elbette umutsuzdu. Bir kez nöbet başladı mı, ardından gelen şiddetli nöbetleri hiçbir şey engelleyemezdi. Küçük bir çocukken rahipler bunun şeytan çarpması olduğunu söylemişlerdi. Ruhunda doğru olmayan bir şey, kötülüğün girmesi için bir kapı bırakmıştı.

Savaş sesleri Rain'in kulaklarına son koridoru dönmeden çok önce ulaşmıştı. Köşeyi hızla döndüğünde Lord Barrial'in kapısının Talisa'nın beşlisi tarafından kapatılmış olduğunu ve etraflarındaki duvarlarda ateş patlamalarının yanık izlerini gördü. Rowan bir duvarın dibinde sersemlemiş bir halde yatarken, Adrial koridorun ortasında çömelmiş dövüş pozisyonunda duruyordu, dişleri hırıltıyla açılmıştı, iki elinde de kırmızı Fey'cha vardı.

Yağmur tüm sahneyi bir anda özümsedi ve kendini Adrial'e doğru fırlattı. Parmaklarından çıkan beş katlı bir örgü, zehirli bıçakları yere düşürdü ve Yağmur Adrial'e çarparken bile onları eriterek zararsız bir cüruf haline getirdi. Mermer zemine sertçe indiler. Adrial'in köprücük kemiği kırıldı ve acı içinde homurdandı ama Rain onu hem kasları hem de büyüyle sabitledi. Fey savaşçılarına ilk yıllarından itibaren acıya, güçten düşürücü ve hatta ölümcül yaralara rağmen savaşmaları, kalpleri artık atmaya kadar dövüşmeye devam etmeleri öğretilirdi.

Kulaklarına gelen ani bir acı ve çığlık gibi bir uğultu Yağmur'un nefesini kesmesine neden oldu ve neredeyse Adrial'e tutunma gücünü kaybediyordu. Genç adam bunu yapmayı ne zaman öğrenmişti? Rain hızla bir blok ördü, Ruh'un sıkı iplikleri zihnini yanılsamalı ve zihinsel saldırılara karşı barikat haline getirdi.

Adrial hemen tekrar saldırdı.

Yağmur'un etrafındaki hava yoğunlaştı ve ciğerlerini nefessiz bırakan bir his kapladı.

Adrial kralının etrafındaki havanın oksijenini tüketiyordu. Rain gözlerini kıstı ve bir uyarı homurdandı. "Dikkatli ol Fey, yoksa bana çok pişman olacağın bir şey yaptıracaksın." Adrial'in dokumasını kendi sert ve kararlı itişiyile geri püskürttü. Bu kolay bir iş değildi. Fey'in Hava konusundaki ustalığı Rain'inki kadar güçlüydü, belki daha da güçlüydü çünkü Adrial yıllarını birincil yeteneğini geliştirmek için harcarken Rain beşinci yetenekte ustalaşmaya çalışmıştı. Ama bu ustalığa rağmen Adrial yaralıydı, son *shei'tanitsa* iddiası yüzünden konsantrasyonu dağılmıştı

Gaelen inledi. Baş zonkluyordu ve son düşüşünün onu bayılttığından mı yoksa sadece sersemlettiğinden mi emin olamıyordu. Gözlerini açtı ve karanlık sokağın iki yanındaki devasa binaların arasından görünen, yıldızlarla aydınlanmış dar gökyüzü dilimine baktı. Büyük Yılan takımyıldızının ikiz yıldızları hâlâ neredeyse tam tepesinde parlıyordu. O zaman sadece sersemlemişti.

Bir nefes aldı ve keşke almasaydım dedi. Karanlıkta bir şeyler çürüyordu ve bu sadece o değildi. Ellerin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Bir avucunun altında yumuşak, şişkin bir yumru ezildi. Bir anda midesi bulandı ve vücudu sarsılarak kasıldı.

Kasılmalar geçti, acı yavaş yavaş azaldı ve başı titreyen omuzlarının arasından aşağı sarktı. Derin, düzensiz nefesler alıyordu.

Eld onu şimdi görebilseydi... Karanlık Lord, bir bebek kadar zayıf, küçük bir ara sokakta bağırsaklarını kusuyordu. Bu, ruhu bükülmüş büyücülere iyi bir kahkaha attırırdı.

Gaelen ağzını silmeye başladı, sonra ellerini kaplayan, adı konulmamış pisliği fark vazgeçti.

Tanrım, bu çok saçmaydı. Acınası. Baş Büyücü'nün kızını bulduğunda, saldırı menziline çok önce pis kokusu muhafızlarını üzerine çekecekti.

Ayağa kalktı, yalpaladı ve kendini sabitlemek için bir elini karanlık duvara vurdu. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve sendeleyerek ara sokaktan çıkıp Celieria'nın alt sınıf mahallelerinden birinin loş sokaklarına girdi. Gölgelere tutunarak dar ve dolambaçlı sokaklarda yavaşça ilerledi. Eski anıları ve içgüdülerini onu kraliyet sarayına ve Marissya'ya doğru yönlendirecekti ama kız kardeşini son bir kez görmenin cazibesine karşı koydu. Sarayda *çakorunun* ve yüze yakın Fey'in koruması altındaydı. Şu anki haliyle, bir uyarıda bulunmak için ona canlı olarak ulaşmasının imkânı yoktu.

Nei, ilk görevi Yüce Büyücü'nün yumurtasını öldürmek olmalı.

Fey büyüünün, onu kendi türünden diğerlerine çeken doğal yakınlığın çekiciliğini aramak için duyularını genişletti. Saraydaki Fey yoğunluğunu ve şehrin daha mütevazı bir bölgesindeki başka bir yoğunluğu hissetti.

Gaelen döndü ve Batı Yakası'na doğru sendeleyerek ilerledi, duvarlara tutunarak ayaklarını adım adım ilerlemeye zorladı.

Duyularını takip ederek Batı Yakası'nın kalbine doğru ilerledi ve gözlerine soluk bir lavanta ışıltısıyla parlayan bir bariyere ulaştı. Ruh örgüsü. Örgüyü inceledi ve istenmeyen ölümlüleri dışarıda tutmayı amaçlayan yönlendirme modelini tanıdı. Bariyerin ötesinde, bir çatıda soluk bir lavanta ışıltısı gördü, ardından caddenin hemen karşısındaki bir binanın tepesinde bir tane daha. Fey savaşçıları, kendilerini ölümlü gözlerden saklamak için Ruh'a bürünmüşlerdi. Bir şeyi koruyorlardı.

Birini korumak.

Gölgelerin içine geri adım attı ve gücünü toplayarak varlığını onlardan gizlemek için gevşek bir örgü oluşturdu. Güçlü bir örgü değildi -vücudundaki *sel'dor* şarapnelleri bunu engelliyordu- ama nereye bakacaklarını bilmedikleri sürece gözlerinin onu görmeden geçip gitmesi için yeterliydi.

Bir tuğla duvara yaslanarak seçeneklerini değerlendirdi. Küçük evi koruyan elli ya da daha fazla Fey tespit etti. O kadar zayıftı ki, Fey'e doğrudan bir saldırıdan asla sağ çıkamazdı. Yırtık ve kan lekeli tuniğinin cebini yokladı, ölü Fey'den çıkardığı iki *sorreisu kiyrinin* şişkinliğini hissetti. Muhtemelen Tairen Ruhu'nun eşinin hizmetinde ölmüşlerdi ve bu da onunla arasında küçük bir bağ oluşturmuş olmalıydı. Bunu onu muhafızlarından uzaklaştırmak için kullanacak ve sonra saldıracaktı. Ama nereye?

Serin, taze bir koku burun deliklerini okşadı. Su, temiz ve saf. Velpin. Ani susuzluk onu bunalıttı. Nehrin büyüyle arındırılmış suları onu temizleyecek ve yaralarının en kötüsünü yatıştırıracaktı. Velpin'in derinliklerine nüfuz eden Fey büyü, zayıflayan gücünü yeniden canlandıracaktı. Kadını orada kendine . Sola doğru yalpaladı ve acı içinde küçük bir yan sokaktan aşağı, savaşçıların yolundan çıkıp nehrin serin yenilenmesine doğru ilerledi.

Ellysetta kollarını beline doladı ve başını geriye doğru eğerek kalabalık binaların arasından parıldayan yıldızlı gökyüzüne baktı. Baş dönmesi ona saldırdı ve görüşü bulanıklaştı. İkinci bir yıldız kümesi ilkinin üzerine bindirilmiş gibiydi, dalgalanıyordu. Pis bir koku aldı, berbat bir koku.

Ani bir mide bulantısı onu yakaladı ve dizlerinin çökerek annesinin özenle baktığı portakal ağacının altındaki çimlere şiddetle ögürdü.

Midesi boşaldığında, nefes nefese orada diz çöktü. "Ellysetta."

Bel kızın omzuna dokundu ve kız vahşi bir hayvan gibi hırlayarak ona döndü. Adam gerçekten de ondan uzaklaştı. "Beni rahat bırak," diye .

"Sen hastasın."

"Rain'e çoktan söylediğine şüphe yok." Ses tonu çirkindi ve

Dikkat. İçinde korkunç bir öfke .

"Kendini engelledi. Ona ulaşamıyorum." Bel gözlerini ondan hiç . "Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Benimle konuşamaz mısın?"

"Bir gece için yeterince konuşmadık mı?" Garip bir şekilde, kemikleri sanki biri ona sopa uzatmış gibi ağrıyarak ayağa kalktı. Yüzüne bir esinti vurdu ve tenindeki hafif ürpertinin farkına vardı. Bir elini kaldırdı, yanağına dokundu ve serinletici ıslaklığı uzaklaştırdı.

Gözyaşları. Ağlıyordu ve bunu fark etmemişti bile.

"Ellysetta," diye ısrar etti Bel, "Fey seni hiçbir şey için suçlamıyor, Rain'in bağını kabul etmesen bile suçlamayacağız. Ve senden vermeye istekli olduğundan daha fazlasını istemiyoruz. Tanrılar istedikleri gibi örerler ve biz Feyler de önümüze geleni kabul ederiz. Sen hepimiz için bir lütufsun."

Kendisini harekete geçiren yeni ihtiyaç uğruna onu görmezden geldi. Susuzluk. Çok susamıştı.

Bel omuzlarından tutarak sarstı. "Ellysetta. Konuş benimle."

Onun yoluna çıkmıştı. Ona kaşlarını çattı ve adam gitti. Tanrım, o kadar susamıştı ki bir nehir içebilirdi.

"Acı çekiyor," diye bağırdı Adrial, Rain'in elinden kurtulmak için çırpınırken, "ve ona gitmeme izin vermiyorlar!"

"Ona gitmeye hakkın yok," diye cevap verdi Rain. "Ve eğer bir kardeş Fey'i öldürseydin, onu sonsuza dek kaybedecektin. Adrial, düşün. Seni harekete geçiren bağ çılgınlığı. İnan bana, biliyorum. Merkezini bul ve iki elinle tutun. Talisa güvende. Marissya onun yanında."

Rain, büyüünün parıltısı Adrial'in gözlerini terk edene kadar genç adamı serbest bırakmadı ve o zaman bile tetikte kaldı, gücünü hızlı bir şekilde çağırması gerekirse diye gücünün tamamını serbest bırakmadı.

"Bırakın içeri gireyim, onu göreyim." "Adrial-"

"Beni çağırıyor." Adrial'in gözlerindeki ıstırap açıkça görülüyordu. "Teska, Rain."

Lord diSebourne'un Lord Barrial'ın odasının dışındaki kavgayı öğrenmesi uzun sürmeyecekti. Adrial pek de kurnazca bir yaklaşım sergilememişti ve saray duvarları, özellikle de entrikacı dedikodular söz konusu olduğunda, herkesin bildiği gibi inceydi. Yine de, eğer Talisa Adrial'i çağırıyorsa ve kocası bunu engellemek için burada değilse, Rain kim oluyordu da bir *Shei'tan*'i eşinden uzak tutabiliyordu?

"Çabuk ol o zaman," diye mırıldandı Rain. "Ve eğer diSebourne gelirse, pencereden dışarı çık. Seni onunla birlikte bulamaz. Bir savaş başlatmadan bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar sabırlı ol. Nasıl ki ben Dorian'ın sarayında onun soylularını yatıştırmak için durmak zorunda kaldıysam, sen de onların yasalarına ve geleneklerine saygı göstermelisin."

Gözleri buluştu, iki *shei'tans*, ikisi de bağlanmamıştı ama sonsuza dek yabancılara bağlıydılar.

gerçek arkadaşlar. Adrial başıyla onayladı ve odaya girdi. Yağmur, Adrial'in ağabeyinin sakinleştirici etkisine ihtiyaç duyma ihtimaline karşı Rowan'ı da içeri buyur etti. Diğerleri gölgelerin içinde eriyip gitmeden önce yüzleşmenin kanıtlarını silmek için işe koyuldular. Talisa'nın beşlisi Rain'i Lord Barrial'ın odasına kadar takip etti, kapıyı kapattı, sürgüledi ve arkalarından korudu.

Talisa erik ipeğinden bir bayılma koltuğunda yatıyordu, yanakları solgun, gözleri kapalıydı.

Marissya onun yanında oturmuş, şifalı ellerini açmış ve parlıyordu ama Dax gerçek arkadaşının omuzlarını tutuyordu ki Rain bunun Marissya'nın iyi olmadığını kesin bir işareti olduğunu biliyordu. Dax bunu sadece *shei'tani*'si kendi gücünü arttırmak ya da desteklemek için onun gücüne ihtiyaç duyduğunda yapardı.

Lord Barrial kafese kapatılmış bir tairen gibi odada volta atıyordu. Adrial'in içeri girip aceleyle Talisa'nın yanına geldiğini görünce aniden durdu. "Onun burada ne işi var?"

"Talisa onu aradı," dedi Rain.

"Talisa-" Cann kızına baktı. "Bunu yapabildiğini hiç bilmiyordum."

Yağmur Talisa'nın gözlerinin açıldığını gördü, Adrial diz çöküp onun elini tuttuğunda yüzündeki rahatlamayı gördü. "Muhtemelen o da bilmiyordu. Yine de bahse girerim

Yıllar içinde onun yaralandığını ya da başının belada olduğunu bildiğiniz durumlar oldu."

"Evet, ama sevdiklerimle aramda her zaman bir tür bağ olmuştur," dedi Cann. Yağmur şaşırmadan başını salladı. "Biz ona Ruh diyoruz, iki mistikten biri. Bütün

Fey'in en azından ilkel bir kontrol ruhu vardır."

"Ben Celierian'ım, Fey değil."

"Eğer Dural vel Serranis atanızsa, yeterince Fey'siniz demektir. Serranis kanı her zaman güçlü olmuştur. Geçmişte Tairen Ruhları bile üretmiştir."

Marissya arkasına yaslandı.

"Eee?" Cann ona sordu. "Kızımın nesi var?" "*Shei'tani*'min nesi var?"

Adrial yineledi.

"Onun hiçbir sorunu yok." Marissya söyledi. "Onun hissettiği acı başkasına ait. Benimki de öyle. Bilmem gerekirdi ama bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki." *Shei'dalin* derin bir nefes aldı ve Rain'in gözlerinde beliren farkındalıkla karşılaştı. "*Dahl'reisen*. İnanılmaz derecede güçlü biri."

"Gaelen?" Rain sordu.

"Bilmiyorum. için kendimi yeterince açmaya dayanamıyorum. Elimden geldiğince güçlü bir blok oluşturdum ama yine de ruhunun beni parçaladığını hissediyorum."

"Buraya gelmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?" Cann kaşlarını çatarak sordu. "Elbette Fey'in burada olduğunu ve Marissya'nın onu hissedeceğini biliyordur."

Rain onları kuzeye gönderdiğinde öldürülen iki Fey'i ve Eld-Celieria sınırını boyunca *dahl'reisen* baskınları söylentilerini düşündü. Eğer Gaelen Eld ile güçlerini birleştirdiyse, Celieria'da Fey'e onarılamaz bir zarar vermek için kullanabileceği tek bir kişi vardı.

"Ellysetta." Yağmur ona doğru uzandı, sonra engelinin hâlâ yerinde olduğunu fark etti. Örgüyü yırttı ve tekrar denedi. Kalbi durdu. Onu hissedemiyordu.

Bel inledi ve kendini yerden kaldırdı. Kulakları çınladı ve dar avluyu döşeyen taşlara çarpan başının şiddetinden dolayı görüşü bulanıklaştı.

Bu sana bir ders olsun, Belliard vel Jelani. Feyreisa onu rahat bırak dediğinde, onu dinle.

Yüzünü buruşturarak başını salladı ve baş dönmesi geçene kadar bir anlığına eğildi. Ellysetta'nın Hava hamlesi hızlı ve acımasızdı, bir tairenin kuyruğunun kırbağı gibi ona saplanmış, onu avlunun diğer tarafına fırlatmış ve uzak taraftaki duvara çarpmıştı.

Onu yakalaması aptalcaydı. Bıçakların Dansı'nda henüz ilk seviyesini geçmemiş bir çocuk daha iyisini bilirdi.

"Bel?" Rain'in sesi Bel'in ağrıyan kafatasının içini kırbaçladı. *"Neler oluyor? Ellysetta'yı artık hissedemiyorum."*

"O burada benimle birlikte." Kadının olması gereken yere baktı ve dondu kaldı.

Ellysetta gitmişti.

Avının evinden bir mil ötede, Fey nöbetçileri tarafından fark edilmediğinden emin olduğunda, Gaelen varlığını gizleyen örgüyü serbest bıraktı. Bir duvara doğru yığıldı, yüzünden terler akarken nefesi kesildi. *Sel'dor* şarapnelleri etinde canlı kömür gibi yanıyordu. Tükenmişti, onu ayakta tutacak irade gücünden başka bir şey kalmamıştı.

Acısını kontrol altında tutacak gücü bile yoktu. Acısını tam olarak yayınlamasa da, zihinsel bariyerlerinden çok fazla şey sızıyordu. Savaşçılar bunu hissedemezdi. Empati yalnızca bir Fey kadınının yeteneğiydi ya da daha sık olduğu gibi lanetiydi.

Marissya, affet beni.

Onun burada olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar onu hissetmiş olmalıydı ve o burada kaldıkça acısı daha da artacaktı. Velpin'e ulaşmalı, kalan gücünü geri kazanmalı ve Fey onu bulup öldürmeden önce Yüce Büyücü'nün kızını öldürmeliydi.

Kendini duvardan uzaklaştırarak tekrar yola koyuldu. Velpin'in tatlı kokusunu, Arnavut kaldırımli dar yollar ve ara sokaklardan oluşan bir labirent boyunca hiç şaşmadan takip etti; her ağır aksak adım onu rahatlama vaadine daha da yaklaşıtıyordu, ta ki sonunda sokak çimenli bir parka ve nehre bakan ağaçlarla kaplı bir sete açılana kadar. Taş basamaklar yerel kadınların oturduğu bir çıkıntıya iniyordu.

yıkayabilirlerdi.

Duvara tutunarak, hırpalanmış bedenini basamaklardan aşağı indirdi. Ama çok yorgundu, gücü tükenmişti. Sürüklenen ayakları birbirine dolandı. Son basamakta ayağı takıldı ve öne doğru devrilerek nehre düştü. Kafası çıkıntının kenarına çarptı ve su üzerine kapanırken son düşüncesi, cesedi Marissya'ya getirildiğinde en azından pis kokunun gitmiş olacağıydı.

Neden gece vardiyasında West End'in nehir parkının ortasında duruyordu?

Ellysetta ayaklarının altındaki yumuşak çimenleri ve yüzüne vuran nehir kokulu serin gece esintisini hissedince sersemlemiş bir halde küçük daireler çizerek döndü. Hatırladığı son şey nöbetin ilk uyarı sancıları, onu hasta garip çift görme ve korkunç susuzluktu.

Kaşlarını çatarak elini kalbine bastırdı. Bir iblis ele geçirme olayından sonra genellikle hissettiği gibi hissetmiyordu. Baş ağrıyordu - bu tipik bir şeydi - ama vücudu da ağrıyordu, derisinin altına dağılmış küçük sıcak topaklar gibi yüzlerce yakıcı ağrı vardı. Gözlerini kapattı ve zihninde tanıdık olmayan görüntüler . Uzun, dalgalanan otlar, ona doğru koşan iki kız, kollarını açmış gülerken. *Biri Shei'dalin* Marissya'ya benziyordu ama daha gençti. Diğeri de tuhaf bir şekilde tanıdıktı ve parlak, solgun gözleri ve mutlu gülümsemesini görmek Ellie'nin kalbinin sevinçle kabarmasına neden oldu. Sonra sahne korkunç bir şeye dönüştü.

Ellie'nin gözleri birden açıldı ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Yağmur, bana yardım et!" Bu çağrı bilinçli bir düşünce olduğu kadar içgüdüsel de. *"Ellysetta! ?"*

Adamın güven verici sesi zihnini doldurduğunda rahatlama neredeyse onu secdeye götürüyordu. *"Nehir kenarında, evimin yakınındaki parkta. Bana bir şeyler oluyor."* Zihnine daha fazla görüntü doluşunca irkildi. *"Korkuyorum."*

"Orada kal. Ben geliyorum."

"Acele et."

"Kanatlarımın uçabildiği kadar hızlı, shei'tani."

Nehirden hafif bir su sıçraması ve zayıf bir öksürük sesi duydu ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek seslerin kaynağına doğru çelik gibi . *"Burada biri var. Nehir kenarında. Yapmam gerek-"*

"Nei! Olduğun yerde kal."

Belli belirsiz bir tairenin şiddetli kükremesini duydu, uzakta bir alev gece göğünü yaktığını gördü. Ama dikkatini çeken, iradesini geçersiz kılan ve onu amansızca kendi tarafına çeken, sudaki karanlık figürdü. Bir adam.

Tökezleyerek yaklaştığında, siyah tuniğinin paçasının

nehirin sabit akıntısında boğulmamak için çırpınırken çaresizliğini hissedebiliyordu.

"Bu bir adam. Yaralanmış. Acı içinde... Tanrım, çok çekiyor." Onu sudan çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Yapabileceği en iyi şey adamın kolunu demir kancasından kurtarmak ve onu setin basamaklarının görece güvenli yerine çekmekti. Koyu renk giysili kolu kavradı ve parmak uçlarının altında deriyi hissedince şaşırdı. Celierialılar deri tunik giymezdi. İşte o zaman su yüzeyinin altında parlayan çelik ışıltısını gördü. Deri kaplı bir göğsü çaprazlamasına kesen bıçaklar. *"O bir Fey!"*

"Ondan uzak durun! Ona dokunmayın!"

"Sizinkilerden biri olmalı. Yaralı. Kanaması var." Adamın kolunu iki eliyle kavrayan Ellie ayaklarını dikti ve bedeninin ölü ağırlığını nehrin ana akıntısının dışına, suya inen taş basamaklara doğru çekti. "Her şey ," diye mırıldandı yüksek sesle. "Güvendesin. Sana yardım getireceğiz." Onu yan çevirmek için uzandı. Başını kaldırdı. Buz gibi solgun, delici mavi gözler belli belirsiz parlayarak ona baktı.

"Ellysetta, nei!"

Adamın elleri kadının bileklerine dolandı. Nehirden gelen ıslak ve soğuk çıplak teni kadınınkine dokundu. Daha önce hiç hissetmediği bir acı içine aktı ve çığlık attı.

Yüce Büyücü'nün kırbacı Shan'ın böğrünü ısıtırken, başka bir şey de ruhunu ısırdı. Kendisi ve Celieria'daki kız arasındaki bağlantıyı acı ve siyah bir ıstırap kapladı ve tüm fiziksel işkenceleri çok ama çok daha kötü bir şeyle bastırdı.

Dahl'reisen. Kayıp ruh. Umutsuzluk, acı ve yıkılmış hayallerin kalıntıları dışında her şeyden yoksun duygusal bir çorak arazi. Bir keresinde neredeyse Shan'ın ruhunu ele geçirecekti ama Elfeya onu kurtarmıştı. Şimdi tekrar belirmiş, onu içine çekiyordu, karşı konulmaz bir karanlık kuyusu.

Bağlandıkları günden beri olduğu gibi ona bağlı olan Elfeya'nın çığlığı onunkıyla örtüştü, Elfeya'nın korkusu ve acısı yankılandı ve Elfeya'nınkini güçlendirdi.

Gökyüzünden yağmur yağıyordu. Alçalmaya başladığında insan formuna geri dönmeye başlamıştı ama aniden bastıran acı kontrolünü elinden aldı. Bedeni çaresizce eriyerek insan formuna dönüştü ve yere sertçe çarptı, birkaç kaburgası kırılırken kemiğin sarsıcı çatırtısını hissetti. Kısa bir çığlık attı ama yarasının acısı Ellysetta'nın hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Kaybolan ruhun uluyan acı boşluğu, odağı olmayan öfke, ölü hayaller ve acımasız umutsuzluk.

Zaman ve gerçeklik baş döndürücü bir hızla yer değiştirdi ve birdenbire genç, vahşi bir Tairen Ruhü oldu, bir savaş alanında kanat çırparak ölümcül tairen alevi yağdırdı

koruyucu büyücü kalkanlarına vurarak düşmanın üzerine saldırdı. Savaş şiddetli ve kanlıydı. Fey savaşçılarının sayısı yüzlerle ifade ediliyordu, ama düşman da öyle. Umutsuz bir çağrı onu alarma geçirdi. Güneyde, üç kefenli İblis Prensi tarafından yönetilen bir grup acımasız Merellian paralı askeri, Celierian piyadelerini ve Elf okçularını endişe verici bir hızla yok ediyordu. Rain, küçük bir büyücü grubunu yakmak için alçalırken bile, zor durumdaki müttefiklerine yardım etmeleri için yirmi beş beşli gönderdi. Büyücüler ölümden kurtulmak için zamanında bir kalkan fırlattılar ve üzerlerine yağdırdığı cezalandırıcı ateşe rağmen kalkanlarını korumayı başardılar. Tıslayan Rain sola doğru yattı, bir hava akımıyla yükseldi ve başka bir geçiş için daireler çizdi.

İşte o zaman Büyücülerin gerçek savaş planı ortaya çıktı. Üç *dahl'reisen* iblisi, Rain'in Celierian'lara ve Elflere yardım etme emriyle henüz incelttiği Fey hattının tam önünde ölümcül, gölgemsi bir hayata dönüştü. Ruhu zehirli iblis kılıçları tecrübeli Fey savaşçılarının saflarını buğday tırpanlayan çiftçiler gibi kesiyor, büyücüler de onların ölümcül gölgelerini takip ediyordu. Birkaç dakika içinde, savaş hatlarının arkasında kurulan ve *shei'dalinlerin* ellerinden geldiğince çok sayıda yaralı ve ölüyü kurtarmaya çalıştığı çadırlara ulaşmışlardı.

Sariel bir *shei'dalin* değildi ama küçük bir iyileştirme yeteneği vardı ve ölümün kol gezdiği bir yerde kendine has bir değeri olan bir yetenekle, herhangi bir adamın üzerinde barış dokuyabiliyordu. Gülüşü savaşın çirkin vahşeti tarafından çalınmış nazik bir olan Sariel, ateş ve kara bir büyücü kılıcı canını almadan önce bir anlık dehşet ve kısa bir çağrıdan daha fazlasına vakit bulamamıştı.

"*E'tan!*" Koca. Sevgili. Koruyucu. Arkadaş. Eş, ama gerçek eş değil. Aniden, o bile değil. Koruyucu da değil. Safları seyrelten ve kadınları saldırıya karşı savunmasız bırakan oydu. Sariel'i ölümlü yüzleşmeye terk eden oydu.

Anılarına hapsolmuş, çılgınlığı yeniden yaşayan Rain, sahnenin çaresizce izledi. Ancak bu kez, Büyücü siyah kılıcını kaldırdığında, bıçağın altındaki Sariel değildi. Bu kez, kılıç savunmasız boynuna inerken dehşet içinde yukarı bakan Ellysetta'ydı. "*Shei'tan!*" diye bağırarak Ellysetta'ydı.

Çok sayıda Fey savaşçısı silahlarını çekmiş halde küçük parka doğru koşarken gölgeler çelik parıltılarıyla parıldadı. Bel en öndeydi. Kralını, arkadaşını yere düşmüş, Ellysetta için bağırırken gördü, gözleri sadece kendisinin görebildiği bir sahneye kilitlenmişti, Değişimi çağırırken etrafında fırtına gibi dönen bir büyü bulutu toplanıyordu.

"*Marissya, sana ihtiyacımız var!*" Bel bir Ruh patlamasıyla *shei'dalin*'i çağırdı, ardından beşli gruba komutlar yağdırarak krallarının etrafını sarmalarını emretti. "*En güçlü kafeslerinizi onun etrafına örün. Uçmasına izin veremeyiz. Hayır*

"Onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bel en yakın arkadaşının yanından hızla geçerek, ruhunu korumaya adanmış kadına yardım etmek için koştu. Kadın merdivenlerdeydi, Bel'in tanıdığı ve bir zamanlar hayranı olduğu bir *dahl'reisen'in* pençesine sarılmıştı. Çığlık atıyordu, azap ve dehşet dolu tiz bir feryat.

"Vel Serranis! Bırakın onu!"

Dahl'reisen olmasına rağmen, Gaelen vel Serranis hâlâ bir Fey'di. Gaelen'in canını alan herhangi bir Fey kendi ruhunu kaybederdi.

Bel, iki keskin, kırmızı saplı Fey'cha'yı kınlarından çıkarırken ve Ellysetta Baristani'ye el uzatan *dahl'reisen'i* öldürmek için ileri bir an bile duraksamadı.

Arkasında, Rain'in bağırışları öfkeli bir tairen'in tüyler ürpertici, gırtlaktan gelen kükremesine dönüştü.

Kurtarmayı düşündüğü adamın göz kamaştırıcı pençesinde tutulan Ellysetta'nın bilinci, aynalı bir delilik salonunda belirsizce dalgalanıyordu. O Ellysetta Baristani'ydi ama değildi. Çıplak ve bir Elden Büyücüsünün kırbacının altında inleyen bir adamdı. Gözlerinden kanlı yaşlar dökülürken çığlık atan bir kadındı. Gaelen vel Serranis'ti, kız kardeşinin, herkesten çok sevdiği kişinin, bir Eld suikastçısının kılıcının ucunda hızlı ve şok edici bir anda ölmesini izlerken deliliğe sürükleniyordu. O Rain'di, eski anılar ve yeni kâbusların ıstırabına kilitlenmiş, yıkımın eşiğinde sallanıyordu.

O kendisiydi, zihnini hırpalayan dehşetten çığlık atıyordu, içinde herhangi bir tairenin öfkesi kadar şiddetli bir öfke kabarıyordu bile.

Acı durmalı. Duracaktı.

Ellysetta'nın çığlığı aniden kesildiğinde ve Hava'dan bir yumruk göğsüne sertçe çarpıp onu yere düşürdüğünde Bel sıçramanın ortasındaydı. Tüm nefesi onu terk etti ve kırmızı Fey'cha avuçlarından uçup gitti.

"Öldürün onu!" Bel, kardeşi Fey'e emri bağırarak verdi ve hiç düşünmeden kurban edilmesini istedi. *"Feyreisa onda."*

"Nei. Geri çekileceksin." Emir Ellysetta'dan geliyordu ama sesi farklıydı, güçle yankılanıyordu, emri karşı konulmazdı. Kılıçlar Fey'in ellerinden zararsızca düştü.

Bel'in arkasında, Yağmur'u koruyan savaşçılar bir attı. "Tairen Ruhü! O özgür! Dokumamız bozuldu! Büyü çağıramayız!"

Bel ilk başta Gaelen vel Serranis'in hepsini kontrol etmek için karanlık *dahl'reisen* büyüsü kullandığını düşündü ama sonra Ellysetta başını hafifçe ona doğru çevirdi. Yüzü ifadesizdi, gözleri parlıyordu.

Korku Bel'in omurgasını titretti. "Ellysetta..." O parlayan gözlerden ona bakan ruh, bağılılığını talep eden nazik ruh değildi. "Ellysetta, Rain'i durdurmamıza izin vermelisin. Şu anki haliyle hepimiz için tehlike arz ediyor." Büyüsünü çağırmaya çalıştı ama çağrısına hiçbir yanıt gelmedi. İçindeki zengin ve güçlü kaynağı hissedebiliyordu ama sanki büyüünün akışı yeniden yönlendirilmiş gibiydi.

Ona.

"*Aiyah, bu durmalı.*" İnce bedenini aşan bir güçle *dahl'reisen'i* sırt üstü çevirdi ve tuniğinin ıslak derisini ortadan yırtarak göğsünün solgun derisini ve onu gölgeleyen sayısız kanayan yarayı ortaya çıkardı. Elini *Dahl'reisen'in* kalbinin üzerine koydu ve Büyük Güneş kadar karmaşık ve parlak bir örgü canlandı. Bel bir elini kaldırarak gözlerini keskin parlaklığa karşı gölgeledi. Örgü *dahl'reisen'in* göğsünün üzerinde bir ağ gibi yayıldı, sonra alçalarak içine battı ve Gaalen vel Serranis'in açıkta kalan teninin her bir parmak aralığı içeriden yanan bir mum gölgesi gibi parladı.

Dahl'reisen hıçkıra hıçkıra, hırıltılı bir sesle bağırdı. Vücudu sert bir kavis çizerek kasıldı, kasları sıkıştı ve gerildi. Sıkılmış dişlerinin arasından acı dolu bir inilti çıktı, dayanılmaz bir işkencenin sesiydi bu. Ve Belliard vel Jelani, mümkün olduğuna hiç inanmadığı bir şey gördü.

Karanlık Lord'un alnını ikiye bölen yara izi -kayıp ruhunun işareti- solmaya başladı.

Bel şaşkın gözlerini Ellysetta'ya kaldırdı. Onun o anki görüntüsü sonsuza dek zihninden silinmeyecekti. Saf bir dinginlik içindeki yüzünde gözleri öylesine sertti ki.

Vücudu kaskatı kesildi. Başı yukarı kalktı ve gözleri, nehrin kenarını bir anlığına gündüz gibi aydınlatan ani bir kör edici ışıkla parladı. Sonra gözlerindeki ışık ve Vel Serranis'in vücudundaki parıltı söndü, sönmüş bir mum alevi kadar çabuk kayboldu.

"Rain... Rain nerede?" Ellysetta'nın sesi ince bir fısıltı gibiydi; sonra küçük bir iç çekti ve *dahl'reisen'in* hareketsiz formunun üzerine yığıldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vadim Maur iki Fey tutsağından geri çekildi. Dehşetin soğuk teri -Yüzyıllardır hissetmediği bir şey omurgasını titretti.

V'En Celay çifti kafeslerinin kirli taş zemininde hareketsiz yatıyordu. Onları saran ani ışık parıltısı kaybolmuştu ve *sel'dor* kelepçelerinin ve küpelerinin kırık parçaları bütün, lekesiz bedenlerinin etrafına saçılmıştı.

Başbüyücü kafesten dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve titreyen elleriyle kilitledi. Odanın dışında bekleyen muhafızlara . "Kelepçeleri getirin! İkisini de delin. Acele edin! Erkek uyanmadan önce."

Eğer Shannisorran v'En Celay *sel'dor* tarafından kısıtlanmadan uyandıysa...

Vadim ürperdi. Fey lordu yakalandığından beri sadece bir kez zincirlerinden kurtulmuştu, o da Vadim'in deneylerinin başarısını test etmek için. Canlanan çılgın canavar dört büyücüyü ve iki muhafız müfrezesini katletmişti. *Sel'dor* dikenli oklarının yaylım ateşi onu yavaşlatmak için çok az şey yapmıştı. *Shei'dalin*'in göğsüne saplanan bir bıçak onu nihayet kontrol altına alabilen tek şeydi.

Muhafızlar iğneli *sel'dor* kelepçelerini yerine takarken Fey lordu ve eşi irkildi ama asla ayağa kalkmadı. Ancak o zaman Vadim'in vücudundaki gerilim azalmaya başladı.

Az ne olmuştu? O yoğunlaştırılmış güç patlaması nereden gelmişti? Vadim bir Fey'in derisindeki *sel'dor*'u buharlaştırabilecek hiçbir şey bilmiyordu. Zihninde "*Durmali*" diyen o emredici ses gibi bir şey hiç duymamıştı. Hatırası bile onu ürpertiordu.

Muhafızlardan biri kısa bir mesafe ötede durakladı ve boğazını temizledi. "Tutsaklarla ne yapacağız, Yüce Efendimiz?"

Vadim nefes aldı ve sesini düz tutmaya çalıştı. "Hizmetçiler onlara baksın."

"Onları ayıralım mı, Yüce Tanrım?"

Güç parıltısını, *sel'dor*'un zararsız kırılğan parçalara ayrılmasının şaşkınlığını düşündü. Eğer v'En Celay çifti bir arada ve bilinçliyen bu tekrar gerçekleşseydi...

"Evet. Dişiyi hücrelerine geri koyun. İkisinden biri uyandığında bana haber verin." Vadim muhafızların Elfeya'yı eşinin hücrelerinden çıkarmasını bekledi,

sonra da *sel'dor* çubuklarının etrafına büyü ördü. Fey tutsakların *sel'dor* piercinglerini parçalayan güç her neyse, altı katlı bir dokumayı parçalamak o kadar kolay olmayacaktı, özellikle de altıncı iplik kalın bir Azrahn ipi olduğu için. Yine de her ihtimale karşı Vadim en kara Feraz büyücülüğünden bir kalkan ekledi.

"Birincil, bana. Ravel, *dahl'reisen*'i korumak için yirmi beş adam seç. Geri kalanınız Tairen Ruhu'na göz kulak olsun." Bel komutları ortak Fey ipliği üzerinden havladı. Parktaki savaşçıların şaşkın sessizliği ve donmuş hareketsizliği, Bel'in emirlerinin onları hızla harekete geçirmesiyle sona erdi.

Bel kalan basamakları aceleyle indi ve Ellysetta'nın gevşek bedenini kollarının arasına aldı. Teni dokunulduğunda soğuk ve nemli hissediliyordu ve nabızı parmaklarının altında hızla atıyordu. "Kiel, vel Serranis'i kontrol et. Yaşıyor mu?"

Sarışın savaşçı secde *halindeki Dahl'reisen*'in yanına diz çöktü ve bir elini boğazına koydu. "Nefes alıyor ve kalbi atıyor. Yaşıyor." Sonra Kiel şaşkınlıkla bir küfür savurdu. "Tükür ve yak beni. Vel Serranis'in *dahl'reisen* yarası yok oldu!"

"*Aiyah*," diye onayladı Bel.

Kiel'in bakışları Bel'in kollarında tuttuğu kıza kaydı. "O-? Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"*Aiyah*, o yaptı. Ve sanırım tam olarak bu anlama geliyor. Ama yine de ihtimalime karşı onu dizginleyin." Bel, Ellysetta'yı kollarında daha güvenli bir şekilde kaydırды.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir? Onun ruhunu nasıl geri getirmiş olabilir?" "Sana bir emir verdim, Fey," diye tersledi Bel. "Vel Serranis'i hemen dizginle.

Çabuk, uyanmadan önce." Ellysetta'yı parkın karşısına, Yağmur'un hareketsiz yattığı yere taşıdı ve yanına yatırdı. "*Marissya, neredesin?*"

"*Uzak değil. Ne oldu? Çok fazla acı, çok fazla öfke vardı ve şimdi hiçbir şey hissedemiyorum.*"

"*Buraya geldiğinizde açıklayacağım. Sadece acele et.*"

Marissya oraya vardığında, kardeşi Gaelen'in *baygın* ve aşılmaz bir kalkanla çevrili olduğunu gören *shei'dalin* olduğu durdu. "Yüce tanrılar. Gaelen." Küçük, boğuk bir ses çıkardı ve ona doğru yürümeye başladı ama Dax onu geri çekti.

"*Nei, shei'tani*, ona yaklaşma. Rain ve Feyreisa ile ilgilen." "Dax, yarası yok ve acısını hissedemiyorum. Bu nasıl ?"

"Bilmiyorum sevgilim, ama ona güvenmiyorum. Uzaklaş." Dax onu kötü şöhretli kardeşinden uzaklaştırdı.

Kısa bir direnişten sonra Marissya da onunla gitti. Rain'in ona ihtiyacı vardı. Daha yeni uyanmıştı ve donuk acısının ona zonkladığını hissedebiliyordu. Öncelikli endişesi oydu. Kemikleri kırılmıştı ama daha da endişe verici olanı, iç organlarının

savunması tamamen yok olmuştı. Ellysetta'nın işkencesi kalkanlarını parçalamış ve tairen'i neredeyse deliliğe sürüklemişti. Uyandığında aklına gelen ilk düşünce onun güvenliğinden duyduğu korkuydu ve bu korku tairen'in Rain'in kontrolündeki son ince iplere de saldırmasına neden oldu. Marissya çabucak gücünü ona akıttı ve bilinci yerine gelirken parçalanmış bariyerlerini yeniden inşa etmesine yardım etti. Tairen'i kontrol altında tutabildiğinden emin olduktan sonra dikkatini kırık kemiklerine çevirdi.

Rain bileğini tutup gözlerini açtığında kemikleri daha yeni birleştirmeye başlamıştı. "Dur."

Nefesini içine çekti ve ellerini Yağmur'un yanından çekti. "Kemikler örülmemiş. Tam olarak iyileşmemişsin."

"Gücünüzü Ellysetta için saklayın. Onda bir sorun var." Kırık kemiklerinden gelen acı, doğrulduğunda sessiz bir tıslama çıkaracak kadar derine saplanmıştı ama Marissya'ya el salladı ve Ellysetta'nın gevşek bedenini göğsünde topladı.

Elini Ellysetta'nın çıplak tenine koyarken ağzında endişe çizgileri belirdi. "Onu hiç hissedemiyorum."

"Ona ulaşmaya çalışayım." Gücünü toparlayan Marissya, *shei'dalin*'inin güçlerinin tamamını çağırdı ve büyü vücudunu doldurup damarlarında dolaşan kan gibi titreşene kadar içinde topladı.

Bilincini zengin bir şifa büyüğü akışıyla Ellysetta'ya gönderdi.

Genç kadının yaşam gücü güçlüydü, renkleri parlak ve canlıydı ama Ellysetta'nın özü yoktu. Marissya ona usulca seslendi, zihinsel sesini hipnotik bir dürtüyle doldurarak onu kendine çekmeye çalıştı ama bu çabalarını mutlak bir sessizlik karşıladı. Çağrısını güçlendirerek tekrar seslendi,

"Rain, onu çağır. Bel, sen de. Senin bir bağlantın var."

Sesleri kendi sesinin yerini aldığı anda, hızla bir tepkinin en zayıf çırpınısını hissetti. O zayıf tepkinin kaynağına doğru hızla ilerledi ve aniden, şok olmuş bir şekilde durdu.

Ellysetta'nın bilincinin parlak olması gereken şey, ip ip parlayan büyüün ardına gizlenmişti. *"Bir örgü. Işığın Efendisi, hepimizi kutsa. Zihninin etrafına bir kale inşa etmiş. Rain, daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."*

Bu bir *Shei'dalin* Ruhu örgüsüydü ama o kadar yoğun ve karmaşık bir desendeydi ki Marissya bunu anlamaya başlayamadı. Dikkatli bir şekilde bariyeri test etmek için kendi gücünden dalgalanan bir dal gönderdi ve parlayan bir ipliğin düşmesiyle şaşkınlıkla başladı. Daha da yaklaştı ve yoğun örgünün aslında birçok hafif örgüden oluştuğunu fark etti; katman katman Ruh, koruduğu şeyin etrafında derin bir çalılık oluşturuyordu.

Bilinç Gaelen'e geri döndü, ama ne bir kirpik titremesi ne de bir

Nefes alış bir dakika bile değişiklik yapmadı. Yüzyıllar süren savaşların bilediği ihtiyat, bu tür hareketsiz uyanışları onun için ikinci bir doğa haline getirmişti.

Hâlâ hayattaydı. Tairen Ruhu'nun eşine ölümcül *dahl'reisen* ellerini sürmüştü ama hâlâ nefes alıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Gizlice çevresini değerlendirmek için duyularını genişletti, ancak onları uğultulu güç duvarları tarafından reddedilmiş buldu. Beş katlı yoğun dokular etrafını sarmış, onu hapsetmişti.

Tek gözünü açma riskini göze aldı ve etrafını saran savaşçıları gördü, örgülerinin parıltısından Tairen Ruhu'nun eşinin cansız bedenini göğsüne bastırdığını gördü. Marissya onların yanına çömelmişti. Bin yıl önce sevgili yüzünü en son gördüğü zamanki kadar güzel olan kız kardeşinin görüntüsünü içerken kalbi sıkıştı. Dax, Belliard vel Jelani ve Rain Tairen Soul onun yanında diz çökmüştü, yüzlerinde endişe okunuyordu.

O zaman başaramamıştı. Yüce Büyücü'nün yumurtasını öldürmemişti.

Kendini soğuk öfkeye, onu buraya böylesine acımasız ve ölümcül bir kararlılıkla sürükleyen *dahl'reisen* nefretine hazırladı.

Gelmedi.

Gaelen ancak o zaman başka neyin eksik olduğunu fark etti. Acı. Öfkeyi. Umutsuzluk.

Titreyen ellerini yüzüne doğru kaldırdı. İnanmayan parmaklar, dışlanmışlığın lanetli işaretini, kayıp ruhunun damgasını aradı

Orada değildi.

Farkına varmak onu sarstı. Hemen ardından dehşet, ardından da yıkıcı bir keder ve suçluluk duygusu geldi. Yok etmeye geldiği mucize baygın kıza baktı ve bin yıldan fazla bir süredir dökmediği gözyaşları çaresizce gözlerinden döküldü.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Marissya en dıştaki dokumanın ipliklerine bir güç darbesi daha gönderdi. Kısa bir protestodan sonra çözülüp . Cesaretlenerek bir sonrakine geçti.

Marissya katman katman Ruh'un dokunmuş tellerini ayırdı ve depolanmış enerjilerini serbest bıraktı. İlerleme ilk başta hızlıydı, ancak birbirini izleyen her dokumanın daha yoğun ve çabalarına daha dirençli olduğu kanıtlandıkça yavaşladı. Zaman farkına varmadan geçti. Yorgunluk üzerine çöktü ve kendi gücünü tamamlamak için Dax'ın gücüne uzanırken buldu kendini.

Özellikle sorunlu bir örgüyü çözdü ve bir sonrakini gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Şimdiye kadar karşılaştıklarından daha sıkı örülmüş olan bu örgü, gerçek bir güç duvarıydı. Korkutucu. Aşılamaz. Yorgunluk ve umutsuzluk onu sardı.

"Marissya!" Dax'ın çağrısını alarm renklendirdi.

"Bunu yapamam. Bu imkansız ve çok yorgunum." Sadece uyumak istiyordu.

"Marissya!" Bu kez Dax'ın sesi uzaklardan, boğuk geliyordu. Bir çekiştirme hissinin belli belirsiz farkındaydı ama bunu önemsemedi. Uyuyacaktı. Sadece gözlerini kapatacak ve bir süre uyuyacaktı.

bir güç dalgası geçti ve hafif bir protestoyla kendine geldi. "Nei, bırak uyuyayım."

"Sonra görüşürüz." Rain'di, sesi sert ve emrediciydi. "Sen Shei'dalin'sin. Bunu yapmalısın."

"Ama yapamam. Şu örgüye bak. Çözmek günler sürer."

Bir başka güç dalgası Rain'inkine katıldı. "Feyreisa'nın sana ihtiyacı var, Marissya." Bu Bel'di. "Sana gücümüzü vereceğiz."

"Bana ne kadar güç verdiğinizin bir önemi yok. Ben bunu yapamam. Anlamıyor musun?"

"Bırakın ona yardım edeyim!" Gaelen, taş suratlı tutsaklarına bininci kez yalvarıyormuş gibi görünüyordu. "Körlüğünüz için hepinizi kavurun! O benim ruhumu geri getirdi! Bırakın en azından verdiğim zararı onarmaya çalışayım. Hoşunuza gitmeyen bir şekilde nefes alırsam boynuma kırmızıyı geçirin ve beni öldürün, ama onu kaybetmeden önce yardım etmeme izin verin."

Ravel kötü şöhretli esirine sertçe baktı. *Dahl'reisen*'e güvenmiyordu ama Ellysetta'nın yarattığı mucize onu bile derinden sarsmıştı. Vel Serranis'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. *Dahl'reisen* ağlamazdı.

Ravel neye inanacağını bilemedi.

Ama Marissya'nın gücü neredeyse tükenmişti ve Feyreisa uyanmıyordu.

"Yap ," diye Ravel. "Teris, Cyr, boğazına kırmızı sürün. Jurel ve Vonn, onun arkasına geçin. Eğer içinizden biri en ufak bir kötü niyet sezerse, onu öldürün. Geri kalanınız örgüyü kırın ama her an yeniden mühürlemeye hazır olun."

Marissya'nın içinden yeni bir güç dalgası geçti. Hızlı, güçlü rüzgâr farkındalığının üzerinden geçti. "Küçük kardeşim..."

Marissya kalbinin sıkıştığını hissetti. "Gaelen?"

"Benim, Ajiana."

"Gaelen... nasıl-?"

"Cevaplar için daha sonra zamanımız olacak Ajiana, söz veriyorum. Şimdilik sana sunabileceklerimi al, işini bitir ve kendi benliğine dön. Ben buradayım. Eşin burada, yanımda. Başarısız olmana izin vermeyeceğiz."

"Ama Gaelen, bu örgü imkânsız. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bu bir Ruh örgüsü Marissya ve kendini sana karşı savunuyor. Sen

Yorgunsunuz çünkü o size yorgun olmanızı söyledi. Gücünüz tükendi çünkü size gücünüzü harcamanızı söyledi. İmkansızdır çünkü size buna inanmanızı söyler. Bu bir yanılsama, küçük kardeşim, çoğu Ruh ."

"Gaelen-"

"Arkadaşın için endişeleniyorsun ve onu hiç sevmemiş olsam da ona acımdan kendimi alamıyorum." Marissya çocukken bile nadir görülen bir kahkaha attı. Bu ses ona yeniden güç verdi. *"Öyleyse yap şu işi Ajiana ve ona dön."*

Marissya ağabeyinin kararlılığının kendisini güçlendirdiğini, sonsuza dek yararlanabileceği sonsuz bir güç ve irade kaynağı hissetti. O bir güç kulesiydi. Her zaman öyleydi. O onun kahramanıydı, tüm genç hayatı boyunca idolleştirdiği ağabeyiydi.

"Aiyah. Bunu yapacağım." Dikkatini Ruh örgüsüne yöneltti, konsantrasyonuna odaklandı, kendisine bağlı olanların gücünü topladı ve onların iradelerini kendi iradesine dokudu. Dokuya incelikle değil, cesur bir kararlılıkla saldırdı, Ruh'un çelik gibi terzi ipeği gibi kesti. Örgü kendini savunmaya çalıştı, onu yorgunluk ve kendinden şüpheyile boğdu ama o son iplik kopana ve bariyer çözülen güç şeritleri halinde düşene kadar sebat etti.

"!" diye haykırdı, artık güçsüz kalan ipliklere gülerek.

", küçük kardeşim."

"Gaelen...ah, Gaelen, seni özledim. I-" Dikkati Ruh'un çözülen ipliklerinden uzaklaşıp başka bir örgüye sesi kesildi.

"Ne oldu?" Gaelen'in zihinsel sesini hiçbir endişe belirtisi renklendirmese de, sadece bu soru bile yeterliydi.

"Marissya!" Dax endişesini gizlemeye çalışmadı.

"Başka bir örgü daha var." Korkuyla iç geçirdi. *"Bunu görmelisin. Muhteşem. Çok güzel."* Devasa güç bantları sıkı bir küre şeklinde örülmüştü; örgünün kalın, çok katlı ipleri beyaz, mavi, kırmızı, yeşil ve lavanta rengine parlıyordu. *"Beş kat. Kutsanmış Tairen'in ateşi, bu beş katlı bir örgü ve ustaca yapılmış."*

"Ellysetta mı ?" Yağmur sordu.

"Bilmiyorum. Yapıcıyı hissedip hissedemeyeceğimi görmek için dokunacağım."

Marissya temkinli bir şekilde yaklaştı, örgüden yayılan gücü hissedememesine şaşırdı. Bu kadar kalın iplikleri olan beş katlı bir dokumanın güçle zonklaması gerekirdi. Ama Marissya bilincini Ellysetta'nın bedenine göndermemiş olsaydı bu görünmez olurdu. Marangozun kızıyla ilgili pek çok şey gibi bu da bir gizemdi.

Marissya duyularıyla uzandı, parlayan kürenin en dış kıvrımına hafifçe dokundu... ve bir şey tiz bir çığlık attı

saldırdı. Kendini Ellysetta'nın bedeninden uçarken bulmadan önce alev alev yanan gözler ve ölümcül bir öfkeyle kısa bir izlenim edindi ve onu geriye doğru çimlere yayan acı verici bir sarsıntıyla kendi bedenine geri döndü.

İnledi ve sesin diğer birkaç kişi tarafından yankılandığını duydu. Eller uzandı ve oturmasına yardım etti. "Ben iyiyim," diye mırıldandı ve beşlisini el sallayarak uzaklaştırdı.

Tam olarak doğru değildi. Başını sanki biri çekiçe vurmuş gibi hissediyordu.

Dax ve Bel oturmak için mücadele ediyor, her biri başını ovuşturuyordu. Yanlarında, parlayan büyü ve çıplak zehirli kılıçlarla çevrili Gaelen de aynı şeyi yapıyordu.

" misiniz?" Marissya'nın hepsine yönelttiği soru içgüdüsel, her ne kadar onlar başlarını sallamadan önce ciddi bir zarar görmediklerini bilse de. Bakışları en uzun süre Gaelen'in üzerinde durdu ve onun görüntüsünü içine çekti. Bir *dahl'reisen* olarak geçirdiği bin yılın ardından görünüşünün değişmiş olacağını düşünebilirdi. Ama o bir Fey'di, ölümsüzdü, sonsuza dek ilk zamanlarının güzel mükemmelliğinde kalmıştı ve ona her zamanki kadar tanıdık geliyordu.

Sevgi onu doldurdu ve gözlerini parıldayan yaşlarla doldurdu. "Tanrılar Ellysetta Baristani'yi kutsasın," diye fısıldadı kendi kendine ve Işığın Efendisi'nin parmaklarını açarak yaptığı yelpaze hareketini yaptı. Yağmur'a döndü. "Örgü onun değildi, Rain. Ruh örgüleri öyleydi -hepsi, hatta en güçlü olanları bile- ama beş katlı örgü başkasına aitti. Birisi onu oraya kasten koydu."

"Ne?" Yağmur şaşkınlıkla ona baktı. "Ama neden?"

"Tahmin yürütecek olursam, birilerinin onun sihrini asla kullanmayacağından emin olmak istediğini söyleyebilirim. Belki de kimsenin onun sihirli *olduğunu* fark etmesini engellemek istemişlerdir."

"Neden biri ona bunu yapsın ki?"

"Bilmiyorum, Rain. Ama sana şunu söyleyebilirim: Eğer o beş katlı dokumanın gücü, içermek için yapıldığı şeyin bir ölçüsüyse, onun büyüü şüphelendiğimiz gibi sadece güçlü değil. Benim bildiğimden çok daha büyük bir güç."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellysetta inledi ve gözlerini araladı. Artık tanıdık gelen baş ağrısı her zamankinden daha kötüydü ve şakaklarına sertçe vuruyordu. Yüksek sesli, kafa karıştırıcı bir düşünce ve endişe sağanağı içine doldu. Üzerinde gezinen yüzlerin bulanık bir görüntüsü vardı; sonra eller ona dokunmak için uzandı. Zihnindeki kakofoni sağır edici bir hal aldı. Küçük bir çığlık attı ve kutsanmış sessizliğin katı duvarına çarparak geri çekildi. Sığınacak bir yer arayarak daha da yaklaştı ve Rain kollarını ona doladı. Şiddetli bir koruyuculukla süslenmiş sıcak bir huzur onu sarıp sarmaladı ve diğerlerinin gürültüsünü bastırdı.

"Ne , shei'tani?"

"Hepsini duyabiliyorum. Zihnimde, aynı anda duyabiliyorum."

"Kendinizi koruyun," diye emretti Rain. "Düşünceleriniz Feyreisa'yı rahatsız ediyor."

Sesler hemen kesildi, ancak şaşkınlık ve merak duyguları keskin bir şekilde yükseldi.

"Ve ta dor," dedi Marissya. "Ve ku'jian vallar."

Acı çekiyorsun. Sana yardım etmeme izin ver. Ellysetta ilk kez, Ellysetta'nın baş ağrısı her ikisini de vururken, Marissya'nın orada durup sabırla rahatlık dokumak için izin beklemesinin ne kadar zor olduğunu anladı.

"Marissya'dan korkma, shei'tani. Sana zarar vermek istemiyor."

"Biliyorum." Ellysetta kaşlarını çatı. Bu yalan değildi. Marissya'nın sadece baş ağrısını iyileştirmek istediğini *biliyordu*, daha fazlasını değil. Bunu hayatında hiçbir şeyi bilmediği kadar kesin bir şekilde biliyordu. Sanki diğer kadının zihnini, hatta ruhunu görebiliyor ve niyetinin bir fener gibi parladığını fark edebiliyordu.

Ellysetta Dax'a baktı, onun ne düşündüğünü merak etti ve cevap basitçe *oradaydı*. Eşi için endişeleniyordu; çok yorgundu ama yine de Ellysetta'yı iyileştirmeye çalışmaktan vazgeçmiyordu. Gaelen vel Serranis'e güvenmiyordu, Feyreisa onun yarasını yok etmek için ne yapmış olursa olsun, Marissya onun kötülük lekesi olmadan onlara geri döndüğüne inansa bile.

Ellysetta'nın bakışları Fey'den Fey'e dolaşıyor, bir çayırdaki kır çiçeklerini toplamak kadar kolay bir şekilde zihinlerinden düşünceleri çekip alıyordu. Birçok düşünce saygılı bir huşu ile sınırlıydı. Bir *dahl'reisen*'in yarasını alıp ruhunu onarabilirdi! Tanrıların bir armağanıydı ya da belki de onları kurtarmak için gönderilmiş bir tanrının ta kendisiydi. Bu düşüncelerden ürktü, hatta birkaç savaştının karanlık şüphelerinden ürktüğünden daha çabuk ürktü.

Bir *dahl'reisen*'den yara izini alarak tanrıların hükmünü tersine çevirdiğini ve binlerce yıllık Fey yasasının dengesini bozduğunu düşünüyordu. İlk başta ne kadar harika görünürse görünsün, tanrıların buyurduğu şeyi değiştirmek asla iyi olamazdı.

Ellysetta sözde yarasını sildiği *dahl'reisen*'i aradı ve onu dikkatli savaşçılar tarafından çembere alınmış *halde* buldu. Onun zihnini gözden geçirdi ve düşüncelerinin diğerleri kadar kolay okunabildiğini keşfetti. Aklından geçenlerin başında sersemlemiş bir vardı, ardından kız kardeşinin huzurunda durmanın ve ona en ufak bir acı bile vermemenin beklenmedik hazinesinden duyduğu sevinç geliyordu. Solgun, buz mavisi gözleri Ellysetta'nın kilerle buluştu. Onun ne yaptığını biliyordu, tüm Feylerin zihinlerinden düşünceler kopardığını biliyordu, şu anda onun zihninde olduğunu biliyordu.

"*Senden saklayacağım hiçbir şey yok ki'falla'sheisan.*" Zihinsel sesi sakın ve sabitti; korkudan tamamen arınmış, sarsılmaz bir kabullenişin kayasıydı.

"*Umutsuzluktan kurtardığın zihnim ve ruhum sana koşulsuz olarak açık. Yine de seni uyarıyorum, bir shei'dalin'i ağırlatacak şeylerin var.*"

Onun iznini almış olsa bile, o kendisini izlerken zihnini kurcalamaktan kaçındı. Bunun yerine Rain'e döndü ama onun düşünceleri kendisinden tamamen gizlenmişti. Onun eline dokundu ve endişesi duyularına dokunduğunda rahat bir nefes aldı. En azından bu kadarı değişmemişti.

Onun dokunuşuyla ona baktı. "*Shei'tani, Marissya'nın en azından acını dindirmeye çalışmasına izin vermeyecek misin?*" Kaşları hafifçe çatıldı.

Yağmur'un elini sıkarak *Shei'dalin*'e döndü. "Beni iyileştirmek sana huzur verecekse, iyileştir." İlk kez Marissya'nın kabul etmekten korkmuyordu, çünkü diğer kadının sadece Ellysetta'nın baş ağrısının ikisine de verdiği acıyı dindirmek istediğini biliyordu.

Marissya elini kaldırdığında, Ellysetta onun sihrini çağırdığını gerçekten hissedebildiğini fark etti, çağrısına cevap verirken kabaran parıltıyı görebiliyordu ve gücünü parlayan bir iplik haline getirip görünür bir desenle örmesini izleyebiliyordu. Lavanta Ruhu, yeşil Toprak ve soğuk beyaz Hava içinden fısıldayarak sıkılmış kasları ve zonklayan sinirleri yatıştırdı. Sonra iş bitti ve Marissya tamamen tükenmiş bir halde gerçek arkadaşının gücüne yaslandı.

Ellysetta şakağına dokundu. Baş ağrısı hâlâ ediyordu ama .
"*Beylah vo.*"

"Feyreisa'ya hizmet etmek benim için bir onurdur," diye şifacı. Bakışları tekrar kardeşine yöneldi ve orada kaldı. "Gerçekten bir mucize yarattın. Size borcumu ödemek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"İyileşti o zaman?" Rain sordu. "İçinde *Dahl'reisen*'deser yok mu?"

"O ve kız kardeşim Marikah benim doğumumdan bin yıl önce dünyaya gelmişler. Gaelen'in ruhu ben onu tanımadan çok önce savaş yüzünden kararmıştı, ama o bile

artık yok." Gaelen'e doğru bir adım attı, Dax ve içgüdüsel itirazlarını elinin tersiyle iterek kardeşine uzandı ve ellerini onun üzerine koydu. "Bir bebek kadar gölgesiz." Birden Marissya'nın gözleri yaşardı ve kollarını kardeşine dolayarak sıkıca sarıldı.

Kız kardeşinin omzunun üzerinden Gaelen, Ellysetta'nın bakışlarıyla buluştu ve sesi zihninde *yankılandı*: "*Sadece bu an için bile sana ruhumu borçluyum.*" Buz mavisi gözleri sıkıca kapandı ve kız kardeşinin kucaklamasına karşılık verirken yüzü yoğun, zorlukla kontrol edilebilen duygu çizgileriyle gerildi.

Ellysetta yüzünü Yağmur'un göğsüne çevirdi. "Bir kez olsun," diye fısıldadı, "içimde uyandırdığın bu sihirle doğru bir şey yapmış olabilirim."

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Marissya'nın da dediği gibi, yaptığın şey bir mucize."

"*Ki'falla'sheisan...*" En şerefli hanımefendi. Arkasından derin, bariton ses duyuldu. Ses sanki nadiren kullanılıyormuş gibi hafif hırıltılıydı ama tonlar tanıdıktı. Daha bir dakika önce zihninde duymuştu.

Döndü. Celieria'nın her yerinde Karanlık Lord olarak bilinen ve korkulan adam, alnı neredeyse yere değecek kadar derin, zarif bir şekilde eğildi. Eğildiği kadar zarif bir şekilde doğruldu ve kadının azımsanmayacak boyunu bir baştan fazla aştı.

"*Ki'falla'sheisan,*" diye tekrarladı Karanlık Lord. "Ben Gaelen vel Serranis, *shei'dalin* Marissya v'En Solande'nin kardeşi ve bir zamanlar Fey'in gururlu bir savaşçısıydım. Son bin yıldır *dahl'reisen*'dım, tüm kayıp ruhların yitiğiydim, ama siz beni geri getirdiniz."

"Ben Ellysetta Baristani, Ser vel Serranis. Ve doğrusu ne yaptığımı ya da nasıl yaptığımı bilmiyorum ama yine de hoş geldiniz."

"Beklediğim gibi biri değilsin. Sen... masumsun." Solgun bakışları keskinleşti, o kadar niyetli bir hal aldı ki Ellysetta onun bakışlarını neredeyse fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordu, sanki bir şey arıyormuş gibi araştırıyordu. Sonra Gaelen'in yüzü aydınlandı ve önünde diz çöktü. "Ellysetta Baristani, Tairen Ruhunun gerçek eşi, kendi özgür irademle, hayatımı ve ruhumu senin korumana adıyorum. Yaşamda ya da ölümden bunu engelleyecek gücüm varken kimse sana zarar veremez." Etraflarını saran çok sayıdaki savaşçıyı telaşlandırmamak için yavaşça siyah Fey'cha'sını kınından çıkardı ve bıçağı avucunun içine doğru çekti. Elini yumruk yaparak altı damla kanın bıçağın üzerine sıçramasına izin verdi. "Buna kendi kanımla, Ateş ve Hava ve Toprak ve Su, Ruh ve Azrahn üzerine yemin ederim. Bu yemine tanıklık edilmesini istiyorum."

Parkın üzerine tam bir sessizlik çöktü. Karanlık Lord önünde diz çökmüş, başı gururla havaya kalkmış, sessizlik uzadıkça gözleri onunkilerden hiç ayrılmamıştı. Gaelen'in çenesinde bir kas çalıştı. "O benim ruhumu geri getirdi. *Lute'asheiva* benim hakkım."

"Haklı mısın?" Rain tekrarladı. "Reddettiğin gün tüm haklarını kaybettin."

Karanlık Yol. Gerçek eşime *Dahl'reisen* ellerini uzattın ve bu sana ölüm getirmeliydi. Bunun yerine, o senin ruhundaki karanlığı temizledi. Bu sana güvendiğim anlamına gelmiyor vel Serranis."

Gaelen sabit bakışlarını Ellysetta'dan Yağmur'a kaydırdı. "Neye inanırsan inan, başka bir efendiye hizmet etmiyorum ve ruhum ona hizmet etmeye yemin etmişken, asla etmeyeceğim." Rain hâlâ yemine tanıklık etmediğinde ekledi: "Yeminime tanıklık etme şansını kaçırmamalısın. *Lute'asheiva* ona asla ihanet etmeyeceğimi garanti ediyor."

"Yağmur mu?" Sessizlik yeniden uzarken Ellysetta onun eline dokundu.

Soğuk, soğuk gözlerle eski *dahl'reisen*'e sertçe baktı. "Eğer , Kazara bile olsa ona ihanet edersen ya da zarar verirsen vel Serranis, hayatını kaybedersin. Sadece seni öldürmesi için Fey göndermeyeceğim. Tairen'i göndereceğim. Ve senin için bir sonraki hayat olmayacak."

Galen'in gözbebekleri dar yarıklara doğru uzadı. "Başka türlü olmasını istemezdim." "O halde yemininize tanıklık ediyoruz." Yağmur söyledi. Sözcükler sanki

Onu.

"Tanık olundu," diye yineledi Bel, ardından Ellysetta'nın beşlisinin geri kalanı, Marissya ve Dax, sonra da parktaki diğer tüm Feyler.

Gaelen'in elindeki bıçak parlayarak bağı mühürledi. Bıçağı önce sapından tutarak ona uzattı. "*Shei'tan* senin ilk koruyucun, *kem'falla*. Bil ki ben senin ikinci koruyucunum."

"Üçüncü," diye düzeltti Bel.

Gaelen Bel'in sert bakışlarını kendi bakışlarıyla karşıladı. "Üçüncüsü," diye onayladı ve sonra belli belirsiz gülümsedi. "Şimdilik."

Ellysetta teklif edilen kılıcı kabul etti. "Teşekkür , Ser vel Serranis."

Parlak yeşil eski *dahl'reisen*'in ellerini çevreledi, sonra platin bir zincir ve kılıfı ortaya çıkarmak için karardı ve ona uzattı. "Senin için ben Gaelen'im, *kem'falla*."

"Buraya neden geldin vel Serranis?" Rain araya girdi. "Siz *dahl'reisen'dınız* ve bir *shei'dalin* tarafından işgal edilmiş bir şehre girdiniz. Sadece kapıdan geçtiğiniz için hayatınızı kaybedecektiniz. Elbette bunu biliyordun."

"Biliyordum." Karanlık Lord tek bir kıvrak hareketle ayağa kalktı. "Kız kardeşimi korumaya geldim. Eld bir saldırı hazırlıyor. Çoktan burada olabilirler."

Aniden çıkan serin bir gece rüzgârı parkın içinden geçti. Ellie titredi.

Gaelen'in gözleri kısıldı. "*Shei'tani'n* üşümüş, Tairen Ruhü ve yorgun." Yeşil Toprak önce Kieran'ın, bir an sonra da Gaelen'in ellerinde parladı. "Size bildiklerimi anlatacağım ama önce onun rahatına bakın." Yumuşak mavi yünden bir pelerin uzattı. Arkasında, Kieran'ın az önce tamamladığı kürk astarlı kadife pelerin tekrar elementlerin içinde kayboldu.

Yağmur mavi yünü gerçek arkadaşının omuzlarına sardı. "Ellysetta ve ben saraya geri uçacağız. Hemen bize katıl Vel Serranis. I

Sana soracak çok sorum var ve senin de açıklaman gereken çok şey var." Etrafını saran Fey'buyurgan bir bakış fırlattı. Krallarına Değişim'i çağırması için yer açmak üzere geri çekildiler.

Fey'den tairen'e dönüşürken, ondan yayılan güç Ellysetta'nın üzerine sıcak bir yağmur gibi yağdı. Ellysetta ürperdi ve derisinin karıncalanma hissiyle gerildiğini hissetti. Yağmur Tairen Ruhu kocaman başını çevirip alçak ve derin bir sesle mırıldandı. Kanatları gerildi, sırtında yükseldi, sonra erkek tairen'in güç ve hâkimiyet jestiyle tamamen açılarak genişledi. Onun yanına doğru yürüdü ve Hava onu yukarı doğru döndürürken gözlerini kapattı. Elleri boynundaki yumuşak kürkün derinliklerine gömüldü ve bir kükremeyle Yağmur Tairen Ruhu gece gökyüzüne sıçradı.

Tairen Ruhu ve eşi kanatlanarak uzaklaşıırken, Kieran amcası olan adama yaklaştı. Genç adamın gözlerinde meydan okuyan bir ışık vardı. "Ben Dünya'yı Feyreisa'nın birincilliğinde tutuyorum. Onun pelerinini yapmak benim görevimdi."

Kötü şöhretli Fey, Kieran'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Yeterince hızlı değildin. Sen kürk ve kadifeyle uğraşırken o orada titreyerek durdu. Savurganlığın da bir faydası var genç Fey, ama amaca uygunluk daha iyidir. Feyreisa'ya hizmet ediyorsun. Ona her konuda iyi hizmet etmeyi öğren."

Kieran kaskatı kesildi. "Senden sadece bir iki dakika gerideydim."

"Solan Topraklar'ın dışında duruyorsun. Bir ya da iki dakika onun hayatı anlamına gelebilir."

"Sadece soğuktan korunmak için bir pelerindi."

"Peki bir dahaki sefere ne olacak? Onu zaten bir kez hayal kırıklığına uğrattın. Gelmiş geçmiş en cani *dahl'reisen*'e el kaldırdığında neredeydin?" Kieran'ı suskun bırakan Gaelen vel Serranis döndü ve koşmaya başladı, saraya doğru koşarken diğer Fey'i hızla yakalayıp geride bıraktı.

Ellysetta'nın birliğindeki beş savaşçı öfkeli bir bakış attıktan sonra kendi topraklarını yiyerek Karanlık Lord'un peşinden koşmaya başladılar.

Saraya ilk ulaşan Rain ve Ellysetta oldu. Onun beşlisi mesafeyi şaşırtıcı bir hızla yürüyerek kat etti ve diğerlerinden çok önce vardı.

Bel kapıdan içeri daldığında Ellysetta Rain'in süitinde sekreterinin başında oturmuş ailesine bir not yazıyordu. Beşlinin diğer üyeleri de onu o kadar hızlı takip etti ki beş savaşçı da neredeyse yere yığılacaktı. Nefesleri kesilmiş ve yüzleri kızarmıştı, terleri yüzlerinin kenarlarından aşağı süzülüyordu.

Kieran , ellerini dizlerine koydu ve havayı ciğerlerine çekti. "Aferin kardeşlerim. Kendini beğenmiş *frenk maydanozunu* yendik."

"Hepiniz bir içkiye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz." Soğukkanlı ve gevşemiş olan Gaelen, pencerenin yanındaki koltuktan yeni gelenlere gülümsedi. "Su mu? Ya da belki

Gücünüzü yeniden kazanmanıza yardımcı olacak biraz daha güçlü bir şey?"

Kieran dişlerini gösterdi ve hırladı. Bel sessizce küfretti ve doğruldu.

"Bunu nasıl başardınız?" diye sordu, alnındaki kolunun tersiyle silerek.

"Dışarıda, sarayın merdivenlerinde yanınızdan geçtik."

"mi?" Gaelen tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. "Emin misin?" "O Spirit miydi?"

Vel Serranis omuz silkti. "Ben bunun ustasıyım."

"Ben de öyleyim. Ruh olsaydı bilirdim."

"Mmm. Ama sonra, senden en az bin yıl öndeyim, Belliard vel Jelani. Ve sayısız ömür boyu daha fazla deneyim."

Gaelen, Rain'in dişlerini kenetleyen rahat bir kibirle köşedeki küçük taş bara derhal el koydu ve buzlu su bardaklarını dağıtmaya ve beşlinin eksikliklerine dair değerlendirmelerle eşit ölçüde alay etmeye başladı. Savaşçıların gözlerindeki öfkeli bakışlara bakılırsa, eski *dahl'reisen'in* kendisini *chatokları*, yani Bıçakların Dansı'ndaki akıl hocaları olarak atamasından pek *de* memnun değillerdi.

Rain, "Demek Eldler harekete geçti, bir saldırı planlıyorlar ve sen de kız kardeşini uyarmaya geldin," dedi. "Peki bu bilgiye nasıl ulaştın?"

Gaelen omuz silkti ve diğerleriyle alay etmeyi şimdilik bıraktı. Kristal bir kadeh seçti ve bir sürahi pinalle'nin tıpasını çekti. "Norban'da bir Eld akıncı grubuna rastladıktan kısa bir süre sonra adamlarım batı sınırı boyunca Eld birliklerinin hareket ettiğini bildirdi."

"Adamların mı?"

"Gölgelerin Kardeşliği. Solan Toprakları hâlâ koruyan *Dahl'reisen*." Kadehine soluk mavi bir sıvı döktü ve cömertçe doldurdu. "Eld saldırılarına karşı sınırları koruyoruz."

"Söylentiler doğru o zaman."

"Bazıları öyle. Kahvaltıda küçük Celierian çocuklarını yemem." Kadehi dudaklarına götürdü, Kieran'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı ve hınzırca gülümsedi. "Savaşçı olmaya çalışan bebek Feyler çok daha tatmin edici."

Rain'in gözleri kısıldı. "Kieran kız kardeşinin oğlu ve iyi bir savaşçı. Genç ama Toprak konusunda Solan Topraklar'daki diğer tüm Feylerden daha güçlü. Hava ve Ateş'te de bir ustanın gücüne sahip, ayrıca Ruh ve Su'da dördüncü seviye bir yeteneği var. Eğer ona bir kez daha iğne batırırsanız, vel Serranis, pişman olursunuz."

"Bundan şüpheliyim. Kız kardeşimin oğlu olabilir ama babasının reflekslerine sahip." "Aramıza döndüğün için çok mutluyum Gaelen," dedi Dax kuru bir sesle.

kapı aralığından. "Etrafımda olmanızın ne büyük bir zevk olduğunu unutmuşum." O, Marissya ve beşlisi süite girdi.

Gaelen kadehini Dax'a doğru kaldırdı. "Onun için hiçbir zaman yeterince iyi olmadın ve olmayacaksın, ama en azından Fey'sin ve onun korunmasını ve mutluluğunu sağlayacak küçük bir yeteneğe sahipsin. O değersiz ölümlü Marikah gibi değilsin.

seçti." Pinalle'nin geri kalanını bir dikişte yuttu ve kadehi bir kenara koydu. "Ama bu kadar yeter." Bir elini kaldırdı. Süitin kapıları büyük bir gürültüyle kapandı ve sürgüldü. Parmak uçlarından parlayan Hava ve Ruh ağları fırlayarak odayı mühürledi. Bu o kadar çabuk oldu ki Rain bile şaşkınlıktan gözlerini kırptırdı.

Galen kara kaşlarını kaldırdı. "Ben Toprak, Hava, Ruh ve Ateş'te ustayım ve Su'da beşinci seviye yeteneğim var, Bıçakların Dansı'nda bizzat büyük Shannisorran v'En Celay tarafından eğitildim." Kieran'a baktı ve yüzü sertleşti. "Solun Topraklar'daki en keskin bıçak bendim ve yine de Büyücüler kız kardeşimi benim yanımda ve korumam altındayken öldürdü.

Kısa bir tereddüt, bir salise hayatına mal oldu." Kieran'ın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Eğer mükemmellik talep ediyorsam, genç Fey, bunun sebebi mükemmellikten başka hiçbir şeyin yaramayacak olmasıdır. Solun Topraklar'ı korurken değil, hele ki bir Tairen Ruhu'nu gerçek kılan ve Karanlık Lord'u yaşıyan ölümden geri getirebilen bir *shei'dalin'i* korurken hiç değil."

"Bir Eld akıncı grubuna rastladığınızı söylemişsiniz," diye araya girdi Rain. "Bize bildiklerini anlat. Marissya, konuştuğu her kelimeyi doğrulayın."

Kız kardeşinin elleri koluna dolandığında Gaelen çenesini kaldırdı. "Üç gün önce Norban'ın hemen dışında bir Celierian ormancısının kalıntıları buldum. Bir büyücü çırağı tarafından yönetilen bir Eld akıncı grubu tarafından işkence edilerek öldürülmüştü. Eldler yirmi dört yıl kadar önce orada bulunan kızıl saçlı bir çocuk hakkında bilgi arıyorlardı." Bakışları Ellysetta'ya kaydı ve onun alev kırmızısı saçlarına dokundu. "Eld'in izini sürdüm ve onları iki Fey'le yapılan bir savaşın son anlarında buldum."

"Doğru," dedi Marissya. "Arayanlar Sian ve Torel olmalı." Rain kaşlarını çatı. "Fey-Sian ve Torel-katledildiler mi?"

"*Aiyah*. Biri çoktan ölmüştü. Diğer ben ona ulaşmadan son nefesini verdi. Savaşçıların yapması gerektiği gibi onurlu bir şekilde öldüler." Gaelen tuniğinin içine uzandı ve iki kolyeyi çekip çıkardı. "İddiamı doğrulamak için onların *sorreisu kiyr'*lerine sahibim."

Marissya taşlara dokundu ve gözlerini kapattı. "Bunlar Sian ve Torel'in kristalleri. Ve onların ölümü Gaelen'in söylediği gibi oldu."

"Oduncunun Feyreisa hakkında bir Büyücü'nün onu sorguya çekip öldürmesine neden olacak kadar önemli ne biliyor olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Rain sordu.

"Ormancının anıları gitmişti," diye yanıtladı Gaelen. "Birileri -görünüşe bakılırsa Fey savaşçıları- Büyücü ona ulaşmadan önce onları silmiş."

"Eğer oduncu çoktan öldüyse ve Sian ile Torel siz onlara ulaşmadan önce öldüyse," dedi Bel sessizce, "anılarını sildiklerini nereden biliyorsunuz?"

Gaelen tereddüt etti. "Gözlemcisin Belliard vel Jelani." Başını eğdi

başını onaylarcasına salladı. "Dediğim gibi, Hava, Toprak, Ateş ve Ruh'ta ustayım ve Su'da beşinci seviye bir yeteneğim var. Söyleyebildiğim kadarıyla" -Rain'in bakışlarını irkilmeden karşıladı- "Azrahn'da da dördüncü seviye bir yeteneğim var." Marissya'nın nefesi kesildi. Hem kendi beşlisi hem de Ellysetta'nınki aniden tetikte ve ölümcül görünüyordu.

Gaelen kız kardeşine nazik bir gülümseme armağan etti ve kendini özgürce kınadı. "Vücudunu ateşlemeden önce öğrenebileceklerimi öğrenmek için adamın ruhunu ölümden geri çağırdım."

"Oh, Gaelen."

Kieran, "Azrahn'ı kullanmak bir sürgün suçudur," dedi.

Gaelen bir kahkaha attı. "İnsan zaten çok daha kötüsü için sürgün edilmişken bu pek de caydırıcı olmuyor, değil mi yavrum? Ayrıca, Fey yasaları Celierian anılarıyla oynamayı da yasaklıyor, yani durum gerektirdiğinde Fey yasalarını çiğneyen tek kişi ben değilim." Rain'e soğukkanlılıkla baktı. "Solan Topraklar'da bir daha yürüyebileceğimi hiç ummuyordum. Azrahn'a *dahl'reisen* dediğim için beni içeri almamayı tercih ediyorsanız, öyle olsun."

"Girişinizi reddetmeyeceğim. Ama bir daha Azrahn demeyeceksin. Bu yasak."

Gaelen'in çenesi sertleşti. "Her zaman yaptığım gibi yapacağım. Fey'i korumak için ne."

"İntikam uğruna bizi Büyücü Savaşları'nın içine attığında bizi koruduğun gibi mi?"

"Dünyayı yakıp yıktığında senden daha az değil."

"Kesin şunu, ikiniz de," diye tersledi Marissya.

"Eğer Fey oduncunun anılarını çaldıysa, seni onu aramaktan alıkoyan neydi? bildiklerini öğrenmek için ruhlarını ölümden geri mi getirdiler?" Kieran alay etti.

Odadaki sıcaklık düştü. Gaelen'den gelen soğuk öfkenin ardından bir an sonra alaycı bir kabullenme geldi. "Şey, yavrum, denedim ama o zamana kadar *sel'dor delinmişti* ve büyüm *her* zamanki kadar kontrol edilebilir değildi."

"Gerçek dışı." Marissya kardeşinin hızlıca kaşlarını çatmasına gülümsedi. "En azından Fey ruhlarını çağırmaya çalışmak konusunda. Sen *sel'dor delinmiştin*."

"Elden akıncılarının sonuncusunu ve onlara liderlik eden büyücü çırağını yok ederken birkaç dikenli ok yedim. Ruh gönderemedim; bu yüzden Celieria'ya bizzat geldim."

"Artık içinde *Sel'dor'dan* eser yok."

"Feyreisa beni iyileştirirken dikenleri çıkarmış olmalı."

",," dedi Bel. "Sana dokundu ve seni bir mum gibi yaktı ama görebildiğim kadarıyla herhangi bir *sel'dor* çıkarmadı."

"Ve yine de *sel'dor* bedenimden kayboldu."

Herkes Ellysetta'ya döndü. "bile hatırlamıyorum ve bir daha nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Yani... bir Tairen Ruhu ile gerçek eşleşiyor, bir *Dahl'reisen'in* kayıp ruhunu geri getiriyor ve

Sel'dor'u bir dokunuşla parçalıyor. Yine de Faering Sisleri'nin ardında güvende olmak hâlâ burada, bu şehirde mi? Ve Marissya da mı?"

Rain bu sitem karşısında öfkeleni. "Öyle olmasını istediğim için değil, inan bana," diye karşılık verdi. "Beni onur ve Çölyen yasaları bağlıyor. Babası ve Dorian onun Çölyen nişanını sadece Çölyen geleneklerine göre evlenmem şartıyla bir kenara bıraktılar ve bunun formaliteleri zaman alıyor. Öyle olmasaydı, onu alır ve günler önce Solan Topraklar'a dönerdim. Tıpkı Celierian'ların Eld'le bir ticaret anlaşması görüşmesi yaptıklarını ve Dax'la birlikte bunu bildiklerini öğrendiğim anda kız kardeşinize geri dönmesini emredeğim gibi."

Gaelen kız kardeşine öyle bir bakış fırlattı ki, kıpır kıpır Marissya'nın yüzü kızardı ama dilinin ucuna gelen söz söylenmedi. Tekrar Rain'e döndü. "Eldler harekete geçti.

Planladıkları saldırı her neyse yakında gerçekleşecek. Şimdi gitmelisiniz, gece vakti. *Shei'tani'ni* al ve git."

"Size söyledim, yapamam. Yarına kadar gerekli evlilik öncesi törenleri tamamlamayacak. Ondan sonra evlenir ve ayrılırız."

"Onurunu, *shei'tani'nin* hayatından üstün tutma."

"Uzun zaman önce seni gölgeli yola sürükleyen de bu tür bir düşünceydi vel Serranis. Yeminime sadık kalacağım. Daha azını yapmak beni ona layık görmez."

Kapılar çalındı. Kiel, Rain'in emriyle kapıları açtı. Rowan odaya girerken Marissya elini kardeşinin kolundan çekti, gururunu kırmamak için küçük, içgüdüsel bir nezaket göstermişti.

"Demek doğruymuş." Rowan sert bir bakışla Gaelen'i kısırdı. "Nasıl oluyor da hâlâ yaşıyorsun, *dahl'reisen*?" Ellerini bıçaklarına yakın tuttu, gerginlik ve saldırganlık neredeyse gözle görülür bir güçle titreşiyordu.

"Barış, Rowan," diye mırıldandı Kiel. "Gaelen artık *dahl'reisen* değil. Feyreisa onun ruhunu geri getirdi."

"Öyle duyduk ama şimdiye kadar inanmamıştım. Yine de bu, onun pisliğini bu şehre getirmesini ve kardeşimin gerçek eşine eziyet etmesini mazur göstermez."

"*Kardeşinin* gerçek arkadaşı mı?" Gaelen, Rowan'dan Ellysetta'ya baktı.

"Ellysetta değil," diye Marissya. "Talisa diSebourne, Lord Barrial'ın kızıdır." Gaelen'in yüzü şaşkınlıktan bembeyaz kesildi. "Onun truemate olabileceğini bilmiyor muydun?"

"*Nei*. Nereden bilebilirdik ki? Lord Barrial'ın evlilik bağı tamamen ölümlü bir bağıdır. Kızın biraz empatik olduğunu biliyorduk ama daha fazlasından hiç şüphelenmedik. Öyle olsaydı, Sebourne'un varisi için kendini harcamasına kesinlikle izin vermezdik."

"O zaman neden Lord Barrial'ın topraklarında yirmi beş *dahl'reisen* konuşlandırdınız?" Rain sordu. "Lord Barrial'ın kuzenin Dural'ın soyundan geldiğini biliyordun, Barrial'daki o Fey kan-vel Serranis kan-ran

aile ."

"*Aiyah*, bunu biliyordum. Beni yedi yüz yıl önce Celieria'ya geri getiren şey Dural'ın kayboluşuydu. Hiçbir iz bırakmadan gitmişti, ölümlü eşi öldürülmüş, oğlu yetim kalmıştı. Ve sadece onlar da değildi. Tüm sınırlar boyunca gece yarısı baskınları ve kaybolan halk hikayeleri vardı. İşte zaman Gölgelelerin Kardeşliği'ni kurdum. Sınırlarda devriye gezmeye başladık, elimizden geldiğince baskınları durdurduk. Yirmi beş *dahl'reisen*'e gelince... Onlar Lord Barrial'ı korumak için oradalar. Yıllar boyunca yapılan baskınların çoğu Dural'ın soyundan gelenleri hedef aldı."

"Neden?"

"Bilmiyoruz. Yıllar boyunca yüzden fazla *Dahl'reisen*'i Eld'e götürdüm. Hiçbiri geri dönmedi."

Kieran açık bir alaycılıkla, "O halde, daha önceki soruma dönelim," diye araya girdi. "Neden öldürdüğün Eld'in ruhlarını çağırıp onlara sormadın?"

Gaelen küçük, sıkı bir gülümseme verdi. "Büyücüler ruhlarını bağlarlar, evlat. Büyücülerin sahip olduğu bir ruhu çağırırsan, doğrudan Yüce Büyücü'nün kendisine bir Ruh ipliği gönderebilir ve sana geri dönüş yolunu aydınlatmak için bir işaret fişeği hazırlayabilirsin. Azrahn'ı kullanmak ruhunuzu bir şeylerin içeri girmesi için açar. Ben şahsen o şeylerden birinin Büyücü olmasını tercih etmem."

"Azrahn?" Rowan araya girdi. Rain'e kuşkulu bir bakış fırlattı. "Gaelen Azrahn kullandığını rahatça itiraf eden bir *dahl'reisen* ve sen onun Feyreisa ile aynı odada nefes almasına izin mi veriyorsun? Çıldırдың mı sen?"

", " diye mırıldandı Kieran.

"Gaelen artık *dahl'reisen* değil," diye cevap verdi Marissya, oğluna karanlık bir bakış fırlatarak. "Feyreisa onun ruhunu geri getirdi. Rain'in ne yapmasını isterdin, artık bir kez daha bütün olduğuna göre onu katletmesini mi? Yoksa yasalarımızın dışında yaşarken yaptığı bir şey yüzünden onu sürgün mü edelim?"

"Karanlıklar Lordu kendini Feyreisa'ya kanla teslim etti." Bu kuru söz, Ellysetta'nın birincil makamında Ateş'in yeni sahibi olan Teris'ten geldi.

Rowan'ın çenesi düştü ve şaşkın bakışlarını Rain'e çevirdi. "*Sende* delirdi."

"Rowan." Marissya ona uyarıcı bir bakış attı. "Talisa'yla her şey yolunda mı?"

Şaşkın bir inanmazlıkla başını sallayan savaşçı cevap vermekte ağır davrandı. "Kocası geldi ve onun geri dönmesini istedi. Lord Barrial gitmeden önce neredeyse ona çelik çekecekti." Gaelen'e hızlı bir bakış attıktan sonra dikkatini Rain'e yöneltti. "Adrial'in diSebourne'un boğazını kesmesini engellemek için tek yapabildiğim buydu."

"Adrial hâlâ *shei'tani'siyle* birlikte mi?" Rain sordu.

"*Aiyah*."

"Kocası onu orada mı buldu?"

"*Nei*, Adrial daha önce Ruh'a bürünecek kadar akıllıydı.

diSebourne girdi." Rowan'ın çenesi büküldü. "Kralla konuşamaz mısın Rain? Nişanlılığın feshedildiği gibi evliliği de feshetmenin bir yolu yok mu?"

"Başka bir zaman bu mümkün olabilirdi. Ama bu gece soyluları duydunuz. Dorian bir isyanın bıçak sırtında duruyor. Bir evliliği sona erdirmek onun olsa bile, Dorian bunu şimdi yapamazdı. Kendi tebaası pahasına Feye fayda sağlamak için değil. Adrial'e geri dön; ona sabırlı olmasını söyle." Rain bunu söylerken bile bu tavsiyenin değersiz olduğunu biliyordu. Hiçbir sabır Talisa'yı özgür bir kadın yapamazdı. Kocasını kendi isteğiyle terk ederse, diSebourne Fey'in onun zihnini kontrol etmek için büyü kullandığını iddia edebilirdi. Buna inanmaktan mutluluk duyacak pek çok Celierialı vardı.

Rowan gitmeye başladı, sonra kapıda durdu ve Gaelen'e sert bir bakış fırlattı. "Seni izliyor olacağım, *dahl'reisen*, kırmızı parmak uçlarımdan hiç eksik olmayacak."

Kapı Rowan'ın arkasından büyük bir gürültüyle kapandığında Gaelen, "Böyle bir sevginin nesnesi olmak iç açıcı," diye takıldı.

"Ne bekliyordunuz, vel Serranis?" Rain sordu.

"Ölüm," dedi basitçe. "Ama ben onun yerine kurtuluşa kavuştum." Ellysetta'ya doğru eğildi ve yelpaze gibi bir el salladı. "Buna layık olduğumu kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. "Ve sen, Tairen Soul, Yüce Büyücü gözünü eşine dikmişken beni şüphelerinin odağı haline getirmemelisin."

"Eld tehdidinin oldukça farkındayım. Ama Ellysetta'ya yapılan saldırılar ve Celieria ile son zamanlarda yaşanan sorunların hepsi *dahl'reisen* tarafından düzenlenmiş gibi görünüyor, büyücüler tarafından değil." Rain, kardeşinin elini tekrar tutan Marissya'ya başıyla selam verdi.

"Eşinize saldırı emri vermedim. Ne emirle ne de ima yoluyla," dedi Gaelen.

"Gerçek," dedi Marissya.

"Ama yine de senin Fey'cha'n geçen hafta onu bıçaklayan bir sokak çocuğunun eline geçti." Yağmur kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Son yedi yüzyıldır sınırlar boyunca savaştım. Bu süreçte bir ya da iki kılıç kaybettim. Bunlardan biri kolayca düşmanın eline geçebilirdi." Gaelen kaşlarını çattı. "O saldırıyı ben emretmediğime göre, en bariz şüpheliler Büyücüler ama bu hiç mantıklı değil. Bu Yüce Büyücü aptal değil. Niyeti sadece Feyreisa'yı öldürmekse neden Norban'a bir ormancıya işkence etmesi ve Feyreisa hakkında öğrendikleri için iki Fey'i öldürmesi için bir arama ekibi göndersin ki?"

"Bıçak uyuşmuştu," dedi Marissya. "Belki de sadece yaralamak içindi."

"Yaralamak için mi?" diye tekrarladı. "Ne amaçla?" Gaelen yolda yürürken

yirmi beş yüz uzun yıl boyunca dünya. Bu sürenin yarısından fazlasını Eld'le savaşıarak geçirdi. Onların yöntemlerini biliyordu. Ve Büyücülerin asla amaçsız hareket etmediğini biliyordu.

Fey'cha'nın onu suçlayacağı belliydi. Bu sadece bir şaşırtmaca, yanlış bir izdi. Ama saldırının kendisi... Uyuşturulmuş bir bıçak öldürmek için değildi. Bu da mı sahte bir izdi? Zihninde görüntüler dönüp duruyordu: işkence görmüş ormancı, iki ölü Fey, Eld'in Yüce Büyücüsü'nün kızı olduğunu iddia ettiği kayıp bir çocuğu arayan Büyücü. Başka bir görüntü diğerlerinin yerini aldı: altın kadehlerinde veba taşıyan büyük ve efsanevi bir hazine.

Gaelen'in bakışları odada gezinerek Ellysetta'ya takıldı ve dehşet pençelerini karnının derinliklerine sapladı. Onu öldürmeye gelmişti ama o ruhunu kurtarmıştı. O masumdu, şimdiye kadar gördüğü en parlak ruha sahipti. Ama ya içinde kendisinin bile fark etmediği bir karanlık varsa?

Marissya'nın elinin teninde bilinciyle düşüncelerini şiddetle bastırdı. Yüzü taş gibi hareketsizleşti. "Feyreisa'ya birkaç saldırı olduğunu söylemiştin," dedi Yağmur'a. "Bıçaklamadan başka ne oldu?"

"Dün bir ensorceled hediye aldı," diye yanıtladı Rain. "O şeye dokunduğunda, bir iblis çağırdı ve arkasında bir tür... yarık açtı."

"Bir yarık mı?"

"İblislerin Ruhlar Kuyusu'ndan kaçmak için kullandıkları portallar gibi, sadece çok daha büyük."

"bir şey çıktı mı?"

"*Nei*. Ama bir Ruh örgüsü tarafından ona doğru yönlendiriliyordu."

Gaelen'i saran gerilim biraz azaldı. Eğer Ellysetta gerçekten de Başbüyücü'nün kasıtsız bir ajanıysa, onu yakalamak için bir tuzak kurmayacaktı.

İblis saldırısı, onu Solan Topraklar'a ulaştırmayı hızlandırmak için tasarlanmış bir başka sahte iz değilse tabii. Fey'in onu Faering Sisleri'nin güvenliğinin arkasına atması için hayatı tehlikeyeymiş gibi göstermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Hayır, hayır, buna inanmazdı. Şüpheleri, her hediye bir tuzaktan şüphelenerek ve her gölgede düşmanı arayarak hayatta kaldığı son bin yıldır *dahl'reisen* olarak yaşamasından kaynaklanıyordu.

Kadın onun ruhunu geri getirmişti ve adam onun hizmetine kanıyla girmiş, onu yaşamda ve ölümden herkesten çok korumakla yükümlüydü. O masumdu, tanrıların mucizevi bir hediyesiydi.

"*Sorun nedir, Gaelen?*" Marissya'nın endişesi onu sardı.

Yoldan çıkmış düşüncelerini ve duygularını zihninin bariyerlerinin arkasına saklamıştı; burada onlara zorla Doğruyu söyleme dışında erişemezdi. "*Bu Eld saldırılarının sesinden hoşlanmıyorum.*" Bu gerçektir

onu rahatlatmaya yetti.

"Ruhlar Kuyusu nedir?" Ellysetta sordu.

"Celierialılar oraya Yeraltı Dünyası diyor," diye yanıtladı Rain. "Doğmamış ruhların ve öteki dünyaya geçmeyi henüz hak etmemiş ölülerin evi. Aynı zamanda iblislerin de evidir."

"Eldler uzun zamandır Kuyu'dan iblisleri çağırmak için Azrahn ve *Selkahr* kristallerini kullanıyor," diye ekledi Gaelen, "ama son birkaç yılda Ruhlar Kuyusu ile yaşayan dünya arasında fiziksel bir kapı açmayı öğrendiler." Her Fey'in ani ve delici bakışlarının ağırlığını hissetti. O zaman bu yeni Eld başarısından haberleri yoktu. "Bunu seyahat etmek için kullanıyorlar ve kapıyı açmak için Azrahn'ı kullanmadıkları sürece tamamen tespit edilemezler. Eğer Feyreisa'nın arkasında açılan yarık böyle bir geçitse, onu yönlendiren Ruh örgüsü onu Kuyu'dan doğrudan Yüce Büyücü'nün kendisine yönlendirmiş olabilir."

Yağmur bir elini kalçasındaki *meicha*'nın kabzasına attı. "Herhangi bir yerde bir kapı açabilirler mi? Örneğin bu odaya?"

"*Nei*. Gördüğümüz kadarıyla, ya üçüncü bir tarafın onlar için uç noktayı açması gerekiyor ya da belirli bir zamanda geçidi açacak bir *selkahr* kristali olmalı. Süreç hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için bir ya da iki kez kendi başıma bir geçit açmayı denedim, ancak sonuçlar... oldukça endişe vericiydi. Ruhlar Kuyusu'nu koruyan şey rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

"Eld'in bu... kapıları... bize burada, şehirde saldırmak için kullanacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Sen yapmaz mıydın? Eld orduları sınır boyunca yığınak yapıyor. Eğer şehirde Büyücü ilan edilmişler -ki Feyreisa'ya yapılan saldırılar göz önüne alındığında olmalı- Yüksek Büyücü onları kullanarak Dorian'ın kapısına uyarıda bulunmadan bir istila gücü gönderebilecek kadar portal açabilir."

"Eğer durum böyleyse, neden bunu çoktan yapmamış olsun?" Ellysetta sordu.

"Belki de henüz hazır değildi, *Kem'falla*. Belki de burada, Celieria Şehri'ndeki varlığınızı keşfetmesi onu istediğinden daha erken harekete geçirdi. Ya da belki de elçilerine sizi yakalamaları için zaman tanımak amacıyla planladığı saldırıyı erteledi."

Gaelen tekrar Rain'e döndü. "Eld, Feyreisa için bir iblis gönderdiyse, geri döneceklerdir ve büyük olasılıkla güçlü olacaklardır. Yüce Büyücü elini bu kadar cesurca uzatmaz. Eld'in neler yapabileceğini kimseye hatırlatmak istemiyor.

Büyücüleri sessiz tutmaya, dünyaya dostça bir yüz yansıtmaya çok dikkat etti. Ve tüm bu süre boyunca, Büyücü Savaşları'ndan bu yana Eld gücünü yeniden inşa ediyor. Dünyadaki her kralın sarayında casusları ve elçileri var."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü her kralın sarayında benim de casuslarım ve temsilcilerim var. Feyler ise son bin yıllarını Faering Sisleri'nin ardında saklanarak geçirdiler,

Büyücü Savaşları'nın yaralarını sararken, dünyanın geri kalanı yeniden inşa etme, yeniden güçlenme ve Fey'i içermeyen ittifaklar kurma fırsatını yakaladı."

Rain'in dudakları inceldi. "Eğer bana kötü bir kral olduğumu söylemeye çalışıyorsan, nefesini boşa tüketme. Bunu çok iyi biliyorum."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Marissya. "Onu yargılamaya hakkın yok, Gaelen. Nasıl bir şey olduğunu, neler yaşadığını, Solan Topraklar'daki her bir *shei'dalin*'in yardımı olmadan akıl sağlığına tutunabildiği ilk güne ulaşmanın nasıl bir zafer olduğunu bilmiyorsun. Faering Sisleri'nin ardına sadece yaralarımızı sarmak için saklanmadık. Dünyayı korumak için de kendimizi oraya hapsettik."

"Marissya, Feyler zayıftır. Düşmanları ise güçlü. Sebepler önemli değil. Yaralı bir şampiyon ve silahsız bir çocuk, kılıç boyunlarına aynı şekilde ölürler."

"*Setah*," diye tersledi Yağmur. "Yarın Solan Topraklar'a dönüyoruz. Ellysetta ve ben Konsey oylamasından sonra Celierian evlilik yeminlerimizi edeceğiz. Bizimle geleceksin, Gaelen. Eld ve planları hakkında bildiğin her şeyi bilmek istiyorum. Fey Savunucusu'nun onları tekrar savunmaya başlamasının zamanı geldi. O zamana kadar Ellysetta burada kalmalı, sarayda sürekli koruma altında güvende olmalı." Yağmur Marissya'ya başıyla selam verdi ve eli tekrar yanına düştü.

"Bu mı?" Kieran kuşkuyla sordu. "Sorgulama bitti mi?" Titreyen parmağıyla kötü şöhretli amcasını işaret etti. "Ona Faering Sisleri'nden geçiş izni vermeden ve dönüşünü Dharsa sokaklarında kutlamadan önce, en azından kendisinin ve 'Kardeşliği'nin Celierians'ı öldürüp öldürmediğini söylemesini sağlamayacak ?"

Marissya oğluna kaşlarını çatarak, "Kieran," diye mırıldandı.

"Hayır, anne. Cevap vermesi gerekiyor. *Dahl'reisen*'in kuzeydeki köylüleri öldürdüğüne dair söylentiler yüzünden Celieria ile ittifakımız yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Bunu onun yapıp yapmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Kieran haklı," diye onayladı Rain. Başını salladı ve Marissya bariz bir isteksizlikle elini tekrar kardeşinin üzerine koydu. "Sorusuna cevap ver, Gaelen."

Eski *dahl'reisen* sözlerini tartıyormuş gibi tereddüt etti, sonra omuz silkti. "*Aiyah*, Kardeşlik ve ben çok sayıda Celierian'ı idam ettik."

Marissya nefesini tuttu. "Gerçek. Oh, Gaelen. Neden?"

"Onlar büyücü ilan edilmişlerdi. Kötülüklerini yaymaları için yaşamalarına izin veremedik."

"Büyücüler tarafından sahiplenildiklerini nereden biliyorsun?" Kieran meydan okudu. "Bu köylüleri Büyücülerin yanında, onların isteklerini yerine getirirken bizzat gördünüz mü? Çünkü hepimiz biliyoruz ki, harekete geçene kadar kimin Büyücülerin olduğunu söylemenin bir yolu yok."

"Bu tam olarak doğru değil, genç *jita'nos*."

"*Dahl'reisen*'leriniz büyücülük iddialarını tespit etmenin bir yolunu mu buldu?" Rain sertçe sordu. Mage-claiming'in gizli, görünmez gücü Eld'in en ölümcül silahlarından biriydi.

"Bizde var. Büyücülük iddiası, iddia üzerinde izler bırakır. Bu izler çıplak gözle görülemez, hatta Fey görüşü için bile görünmezdir, ancak Azrahn'ın huzurunda, sahiplenilen kişinin kalbinin üzerindeki ette siyah gölgeler gibi görünürler."

"Yine Azrahn," diye tükürdü Kieran.

"Azrahn sadece büyüdür, evlat. Ruh gibi bir mistik. Tüm Feylerin inanmak üzere yetiştirildiklerinin aksine kötü değildir ve onu akıllıca ve dikkatle kullandığın sürece dokumak seni Karanlık'ın bir hizmetkârına dönüştürmez." Ellysetta'ya baktı ve sadece onu en iyi nasıl koruyacağını belirlemek için bile olsa gerçeği öğrenmesi gerektiğini biliyordu. "Bak." Diğerleri tepki vermeden, avucunda küçük, gölgeli bir spiral canlandı ve odaya soğuk, hastalıklı tatlı bir koku yayıldı.

Marissya haykırdı ve ağabeyinden uzaklaştı. Ellysetta da korkuyla olduğu kadar uyarıyla da haykırdı.

On iki kızıl Fey'cha hızlı ve doğru uçtu.

Gaelen'i çevreleyen ve Fey'cha'yı uçuşunun ortasında durduran hızlı örgüyü aşacak kadar hızlı değil.

Ellysetta bir elini göğsüne götürdü, adamın ani hareketinin yarattığı şok kalbinin yerinden fırlamasına neden olmuştu. Sol göğsünde soğuk, donuk bir ağrı zonkluyordu. Cildi oksijensizlikten ve aniden bastıran korkudan karıncalandı ve dişleri takırdamaya başladı. Bir şekilde Gaelen'in dokumasıyla zarar vermek istemediğini biliyordu ama dehşeti azalmadı.

"Kes şunu, Gaelen," diye emretti. "Kes şunu artık." Avucunu kalbinin çırpınan vahşiliğinin üzerine sertçe bastırdı.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Nasıl , *kem'falla*." Eski *Dahl'reisen* eğildi ve Azrahn dokuması kırptı.

"Geri kalanınız silahlarınızı kaldırsın." Ellysetta'nın sesi titriyordu. Bir mucize eseri, çarpan dizleri altına çökmedi.

Feyler yavaşça, tıslayan bir isteksizlikle ikinci tur kılıçlarını kınına soktular. Bir an sonra Gaelen'in kalkanları düştü ve örgüsüne hapsolmuş on iki kızıl Fey'cha zararsızca yere çarptı.

Gaelen bir an önce ne kadar hızlı hareket ettiyse, Yağmur da şimdi o kadar hızlı hareket ediyordu. Hızla Gaelen'in boğazına yapıştı, uzun parmakları diğerinin nefes borusunu sıkıca . "Bu gösterinin anlamı neydi, *dahl'reisen*?" Rain talep etti. "Her şeye rağmen aradığın şey ölüm mü?"

"Zarar vermek isteseydim, hepiniz çoktan ölmüş olurdunuz," diye cevap verdi Gaelen. "Ben sadece bir noktayı kanıtlamak istemiştım."

"Yasak büyüü dokuyarak mı?"

"Azrahn'ı dokudum. İblisleri mi çağırdım? Büyücüler mi? Ruhumu mu kaybettim

Yine mi? *Nei*, o korkunç tahminlerin hiçbirisi gerçekleşmedi. Çünkü büyü'nün kendisi kötü değil."

"Bu yasak! Bu asla çağrılmaması gereken bir büyüdür!"

"Bunun tek sebebi, çok uzun zaman önce yaşamış ve ölmüş olan kadim Fey'ler ya da onların mantığı böyle olması gerektiğini söylediği için," diye karşılık verdi Gaelen. "*Dahl'reisen*'in koruyucu bariyerlerin ardına saklanma ve kullanımları çoktan geçmiş yasalara kendini beğenmiş bir bağlılıkla kendimizi şımartma gibi bir avantajı yok. Biz zekâ, hız ve irademizle hayatta kalırız. Ve en büyük düşmanımızı yenmek için, o düşmanın en güçlü silahını anlamamız gerektiğini öğrendik."

Rain bir hırıltıyla Gaelen'in boğazını kavrayışını bıraktı ve yaşlı Fey'i kendisinden uzaklaştırdı. "Solun Topraklar'da onurumuza ve kanunlarımıza sadık kalırsınız. Eğer aramızda yaşamaya niyetliysen, sen de aynısını yapacaksın."

Gaelen, "Ve eğer değişimi düşünmeyi reddediyorsanız, yaklaşan savaştan sağ çıkmayı beklemeyin," diye karşı çıktı. Bir küfür mırıldanarak tek topuğu üzerinde döndü ve yürümeye başladı. Odanın yarısını geçtikten sonra durdu ve Ellysetta'ya sert, araştıran bir bakış attı. Omuzları biraz çöktü, sonra doğruldu. "Az önce Azrahn'ı sadece bir şeyi kanıtlamak için çağırmadım. Bunu farklı bir nedenden dolayı yaptım. Çünkü bilmem gereken bir şey vardı."

"Ne gibi bir şey, vel Serranis mi?" Rain . "Siz kalkanlarınızı kaldırmadan önce sizi kırmızıyla kesip kesemeyeceğimiz gibi mi?"

"*Nei*, o değildi." Belli belirsiz gülümsedi. "Ama yapamayacağını bilmek güzel." Hüzünlenerken kısa mesafeyi geçip Ellysetta'nın yanına gitti ve önünde diz çöktü. Onun ellerini kendi elleriyle sıktı. "*Kem'falla*, bil ki ben seninim. Sana asla ihanet etmeyeceğim. Seni ölümün savunacağım. Eğer benden bunu istersen Yedi Cehennem'de bile yürürüm."

Ellysetta ne diyeceğini bilemedi. "*Beylah vo*, Gaelen. Nezaketin için minnettarım."

"O zaman beni affet, *ki'falla'sheisan*."

"Seni ne için affedeyim?" Gaelen bir kez daha ayağa kalkıp bir adım geri çekilince şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Vel Serranis?" Fey'in şüpheli davranışlarından *çekinen* Rain, Ellysetta'nın önüne geçti ve onu geriye, eski *dahl'reisen*'den uzağa doğru yönlendirdi.

Gaelen odadakilere, "Ormancıyı ve senin Fey'ini öldüren Eld herhangi bir kızıl saçlı çocuğu aramıyordu," dedi. Gözleri Ellysetta'nın gözlerinden hiç ayrılmadı. "Ve Celieria Şehri'ne sadece sınırdaki Eld birliklerinin hareketleri konusunda sizi uyarmak için gelmedim."

"!" Kieran mırıldandı. "Sana ona güvenemeyeceğimizi söylemiştim."

"*Las*, Kieran," diye tısladı Bel. "Bırak konuşsun."

Yağmur ikisini de susturmak için elini kaldırdı. "Öyleyse neden geldiniz vel Serranis?"

"Bir dakika. Öncelikle, doğru olduğunu düşündüğüm şeylere artık inanmadığımı söylememe izin verin. Ve hepinize -özellikle de Tairen Soul'a- hatırlatmama izin verin ki hiçbir büyük

Tanrılardan gelen hediye, aynı derecede büyük bir tehlike olmadan gelmez. Hediye'nin bedeli, tehlikeyi kucaklamaya istekli ve cesur olmaktır. Eğer birini kabul edemezseniz, diğ'rine layık değ'lsiniz demektir."

"Tanrıların lütufları için talep ettikleri bedel konusunda derse ihtiyacım yok. Hayatım boyunca bu bedellerle yaşadım," dedi Rain.

Gaelen başını onaylarcasına eğdi. İfadesi durgunlaştı ve Fey'in boş, geçilmez taş maskesine dönüştü. "Eld, Yüce Büyücü'nün kayıp kızını arıyordu," dedi kel bir sesle. Ellysetta'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Ve ben onu öldürmeye geldim."

ON ALTINCI BÖLÜM

*Bir zamanlar bahçemiz neşeyle yeşermiş
olsa da Aşkın çiçekleri soluyor tuzlu
baharın etrafında Kalbim kayboldu,
umudum gitti
Ve keder şimdi benim tek şarkım*

-Hüznün Bahçesi, Mara vol Elias'tan bir ağıt

Ellysetta'nın beşlisi, algılanan tehdide karşı içgüdüsel bir tepki olarak onun etrafını sardı. Ama onu savunmak için büyülerini savururken bile duyguları ona tokat gibi çarptı. Şaşkınlık. İnançsızlık. Korku.

Daha da kötüsü, Rain'in elini onunkinden çekiş şekliydi.

"Bu doğru olamaz," dedi Yağmur. Ama Ellysetta onun kararsızlığını hissetti, sesinin zayıf titreşiminde duydu.

"Ben de buna inanmak istemiyorum," dedi Gaelen. "Ama böyle bir olasılık var ve başka hiçbir şey için olmasa bile onun iyiliği için bunu görmezden gelemeyiz."

"Bu doğru olamaz. Bu doğru değil." Yağmur döndü ve bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Ellysetta'ya doğru uzattı. "Ona bir bak. O parlak ve ıslıl ıslıl. Hiçbir Eld bu kadar parlak olamaz. Özellikle de Baş Büyücü'nün kızı."

"Eldler kötü doğmazlar," diye yanıtladı Gaelen. "Çevreleri tarafından bozulurlar ve Büyücüler tarafından karanlık köleliğe zincirlenirler. Büyücüler Eld çocuklarının ruhlarını doğumlarının ilk yıldönümünde bağlar ve onlara tamamen sahip olana kadar devam ederler. Ama aradıkları kişi oysa, çocukken Eld'den kaçırılmış. Ruh bağlama asla tamamlanmadı."

"Gaelen, yanılıyor olmalısın," dedi Marissya. "Bu sadece bizi manipüle etmek ve şüphe uyandırmamak için yapılmış bir başka Büyücü numarası."

"Bu tamamen mümkün," diye kabul etti. "Ama biraz önce Azrahn'ı çağırdığımda hepiniz Fey gibi tepki verdiniz. O öyle yapmadı." Ellysetta'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştı, kendi bakışları kasvetli bir kederle doluydu. "Büyücülerin Mührü'nü taşıyan biri gibi tepki verdi."

Ellysetta sanki ona vurmuş gibi irkildi ve bir elini ihanet eden kalbinin üzerine koydu. "Hayır. Hayır, bu doğru değil." Ama inkâr ederken bile kâbuslarındaki soğuk, sinsi sesin tısladığını hatırladı: "*Kızım... benden sonsuza dek saklanamazsın. Gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde seni öldürecek.* Daha da kötüsü, geçen haftaki korkunç kâbustaki alaycı küçümseme geldi: *Hepsini öldüreceksin. Bunun için doğmuşsun.*" Rain..." Yağmur'la yüzleşmek için döndüğünde gözlerinden yaşlar süzüldü ve onun şaşkın bakışlarındaki dehşeti ve tiksintiyi gördü.

Elini uzattı. "Yağmur, lütfen." Adam irkilerek ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken hızla soğuyan sıcak çizgiler halinde döküldü.

Rain'in çenesi sıkıca kenetlendi. "Vel Serranis, Azrahn'ın İşaretleri açığa çıkardığını söylemişsiniz."

"*Aiyah.*"

"O zaman ."

"Hayır!" Ellysetta Gaelen'in yaklaşması karşısında geri çekildi.

"Sana zarar vermeyeceğim *Kem'falla*," diye yemin etti Gaelen kederli bir sesle. "Ama öyle ya da böyle bilmeliyiz. Bilgi, kör bir korkudan daha iyidir."

Tanrım. Dönüp kaçmak istedi. Hepsinden, hatta Rain'den bile kaçmak ve kimsenin onu bulamayacağı bir yere saklanmak istedi.

"*Cesaret, Ellysetta,*" diye fısıldadı Gaelen zihnine. "*Bir Büyücü İşareti seni kötü yapmaz ama seni tehlikeye sokar. Savunmanızın ne kadar kötü bir şekilde tehlikeye girdiğini bilmezsek sizi gerektiği gibi koruyamayız.*"

Cesaret mi? Buna ne zaman sahip olmuştu ki? Yüzleşmelerden kaçınıyor ve kendi büyüünden çünkü içindeki şeyden korkuyordu ve hep korkmuştu! Ve şimdi Gaelen ondan orada durmasını ve sevdiği adama ruhunun korkunç, gizli karanlığını açmasını mı istiyordu?

"*Eğer kendini düşünmüyorsan, o zaman shei'tan'ını düşün,*" diye ısrar etti. "*Sadece bu Mark olasılığı bile ikinizde de şüphe uyandırdı. Gerçeği bilmeden ve kabul etmeden bağınızı asla tamamlayamayacaksınız. Yağmur ölecek.*"

Bu düşünce bile onu kendi adına beslediği korkudan daha büyük bir korkuyla doldurdu. Geri çekilmeyi bıraktı. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Bakalım bu işareti taşıyabilecek miyim?"

"*Beylah vo, kem'Feyreisa.*"

Gaelen'in eli avuç içi yukarı bakacak şekilde kalktı. Büyü çağırırken gözleri parlamaya başladı. Gözbebekleri genişleyerek gözlerinin iç karanlığını, kırmızı ışıklarla titreşen derin bir karanlığı ortaya çıkardı.

Avucunun içinde Azrahn'ın gölgeli bir zerresi dönüyordu ve bunun hastalıklı tatlı soğuğu Ellysetta'nın etini çakıl taşlarıyla kapladı. Göğsünde, hızla çarpan kalbinin hemen üzerinde soğuk, zonklayıcı bir ağrı başladı. Parmakları o noktayı kavramak, onu saklamak, hayatı boyunca yaptığı gibi bastırmak için acıyordu. Göğsüne doğru baktı. Gözünün kenarından tek bir umutsuz gözyaşı süzüldü.

Orada, sol göğsünün kalbinin üzerindeki yumuşak, fildişi kabarıklığında, geceliğinin çukur yakası tarafından ortaya çıkarılan, teninin üzerinde bir gölge yatıyordu. İğrenç, lanet olası bir leke.

Rain dehşet içinde Ellysetta'nın etindeki ize baktı. Eğer Gaelen'e inanılacaksa -ki Tanrılar ona yardım etsin, Rain ona inanıyordu- bu büyücülük iddiasının kanıtıydı. Eld, Ellysetta'nın ruhunda bir yer edinmişti. "Sadece bir

Mark," diyordu Gaelen. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir ruha tamamen boyun eğdirmek için tam altı Mark gerekir."

Rain onu sadece yarı yarıya duydu. Zihni allak bullak olmuştu. Eld kötülüğünün bulaştığı herkesi öldürme içgüdüğü o kadar güçlüydü ki, avucundaki kırmızıyı hissetmek için eli gerçekten ağrıyordu. Yine de... Büyücülük iddiasındaki bu kadın onun *shei'tani'si*, gerçek arkadaşı, onu umutsuzluğun gölgelerinden çıkaran mucizevi, parlak ve ışıltılı ruhuydu. Solan Topraklar'ı kurtarmak için bulup geri getirmek üzere gönderildiği kişiydi. değil miydi?

Ona baktı, ağlıyordu, ellerini uzatmıştı. Sessizce ona güven vermesi için yalvarıyor, ona hakaret etmeyeceğini kanıtlamasını istiyordu.

Tanrılar ona yardım etsin, bunu ona veremezdi.

Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha ve bir adım daha, kadının temsil ettiği vaat ve lanetten geri çekildi. Şimdi bu azapla yüzleşmektense bin yıl önce ölmüş olmak daha iyiydi. Elleri yüzüne doğru kalktı. Parmakları tairen pençeleri gibi kıvrıldı. Kendi etini kemiklerinden ayırmak, onu kadına bağlayan çaresiz ihtiyacı ve açlığı söküp atmak için yanıp tutuşuyordu.

O Fey' Savunucusuydu, anavatanının düşmanlarını öldürmeye yemin etmişti ve o büyücü ilan edilmişti. Onun yaşamasına nasıl izin verebilirdi?

O Tairen Ruhuydu, tüm Fey büyülerinin en büyüğünün son deposuydu ve o da onun *shei'tani'siydi*. Ona zarar gelmesine nasıl izin verebilirdi?

Vücudunda ve kanında Eld'in iğrenç lekesini taşıırken nasıl olur da Tairen ve Fey'i kurtarmanın anahtarı olabilirdi?

Çılgınlık onu parçaladı. Uluyan öfke ve akılsız hiddet onu tüketmek için savaşıyordu. Sadece küçük bir kontrol kısıntısı onu akıl sağlığına tutunmaya devam ettiriyordu ve Ellysetta'nın harap olmuş duyguları bunu baltalamakla tehdit ediyordu.

"Yağmur." Marissya ona seslendi. *Shei'dalin'in* sesi güç ve huzurla çarpıyordu.

Mücadele . Marissya ona yardım edemezdi. Bu sefer edemezdi. "Gitmem gerek. Burada kalamam." Gözleri Ellysetta'nın kollarıyla buluştu ve irkilerek uzaklaştı. Camlı balkon kapılarına doğru hamle yaptı ve kapıları açtı. "Onu bu gece burada güvende tut. Sabah onu ailesine geri götürün." Arkasına bile bakmadan kendini gece gökyüzüne bıraktı.

"Yağmur!"

Çaresizlik içinde arkasından seslendi. Ellysetta. Tairen Ruhunun gerçek eşi. Eld'in Baş Büyücüsünün kızı, Rain'in en ölümcül ve hor görülen düşmanı.

Öfke dolu bir çığlık ve yakıcı bir alev patlamasıyla, Yağmur Tairen Ruhunun gecenin karanlığına doğru koştu.

"Yağmur," diye fısıldadı Ellysetta. Gitmişti, gece tarafından yutulmuştu. O

Onu duygularından koparmış, ona hiçbir şey, hiçbir bağ, ona ulaşacak hiçbir yol bırakmamıştı. Elleriyle yüzünü kapadı ve ağladı.

"Gel , küçük kardeşim." Marissya onu balkondan geri çekti.

Ama merhametinin altında, Ellysetta *shei'dalin'in* istemsiz irkilmesini hissetti. Marissya bile Ellysetta'nın kanındaki lekeden duyduğu tiksintiyi tamamen gizleyememişti.

Yırtık pırtık duygularını sıkıca çekti. "Artık eve gitmeliyim. Bu gece. Burada kalmam için hiçbir sebep yok."

"Her türlü sebep var," diye düzeltti Gaelen. "Sen hâlâ Feyreisa'sın ve hâlâ tehlikesin." Pencereye doğru başını salladı. "Feyreisen geri dönecek. Başka seçeneği yok. Bunu yakında anlayacak" -durakladı, sonra usulca ekledi- "ruh açlığı başladığında."

Yağmur, Solan Topraklar'a doğru sert ve hızlı bir şekilde uçtu. Bilinçli düşünceden çok kör içgüdü onu Fey'Bahren'in ve tairen akrabalarının sığınağına doğru sürükledi. Yüzyıllar boyunca başka hiçbir yaratık onu koruyamazken onlar onu korumuştı ve ruh açlığı onu tüketmeye başladığında ve delilik onu bir kez daha ele , tairen alevinin ateşli kucaklamasıyla tairenlerin ona son bir huzur vereceğini biliyordu.

Ellysetta. Onun adını düşünmek bile Tairen'in öfkeyle kükremesine neden oldu.

Onu gökyüzünden ilk çağırdığında, tanrıların onu kurtarmak için bir mucize gönderdiğini düşünmüştü. Şimdi ise onu lanetini tamamlamak için gönderdiklerini fark etmişti.

Yüce Büyücü'nün kızı. Büyücü ilan edilmiş. Sonsuza dek ruhuna bağlı.

Bir Büyücü ile Solan Topraklar'ı riske atmadan önce canını verirdi. gerçek eş olduğunu iddia etti.

Marissya ve Fey, Celieria'dan ona çılgınca seslendi ama o onları duymazdan geldi. Uçuşunu hızlandırmak için şiddetli bir kuyruk rüzgârı çağırarak gökyüzünde batıya doğru koştu. Solan Topraklar'ın korumasına ve Tairen'in bekleyen ateşine doğru.

Tairen'in başka fikirleri vardı. Uçuşunun üzerinden birkaç çan geçmemiştir ki, altın notalardan oluşan zengin ve yankılı bir koro zihnini doldurdu: Fey'Bahren'in lideri Sybharukai tarafından yazılmış, Fey'Bahren'den bir tairen şarkısı. Zengin notalar içinden akıyordu, geçmişte sık sık olduğu gibi yatıştırıcı ve dinlendirici değil, güç ve komuta ile netti.

"Yaklaştığını hissediyoruz, Rainier-Eras," diye şarkı söyledi. "Neden yalnız dönüyorsun? Bulmak için gönderildiğin kişi nerede? Eşin nerede?"

Solan Topraklar'dan ayrıldığından beri Sybharukai ya da sürünün diğer tairenleriyle konuşmamıştı ama Ellysetta'yı biliyor olması onu şaşırtmamıştı. Rain hızlıca, tairen konuşmasına olabildiğince çok bilgi katarak olanları anlattı.

"Onu, eşini terk mi ettin? , insanların arasında mı bıraktın?"

"Başka ne ki? Onu Solan Topraklar'a getiremezdim."

"Tairen eşlerini terk etmez." uçsuz bucaksız mesafede bile, büyük kedinin onaylamayışı Rain'in kemiklerine kadar titreşti. Tairen konuşmasının görkemli senfonisi derin, uyumsuz notalarla soğuk bir şekilde çınladı.

"Sybharukai, beni duymadın mı? O büyücü ilan edildi."

"Büyücüler," diye burnunu çekti Sybharukai. *"Onlardan korktuğumuzu mu sanıyorsun?"* Kayayı kayıtsızca parçalayan pençelerin görüntüsünü gönderdi. *"Bir zamanlar tek bir tairen, büyücü kötülüğünü bin yıl boyunca yeryüzünden sürmedi mi? Tairenler eşlerini terk etmez. Tairen sürüyü savunur. Bulmak için gönderildiğin kişi o, Rainier- Eras. Onu bize getir."*

Tairen Ruhü olarak Rain Feylerin kralıydı ama aynı zamanda Sybharukai'nin yönettiği Fey'Bahren gururunun da bir taireniydi. Yine de direndi. Tehlikeleri anlamıyordu. Ondaki ne yapmasını istediğini anlamamıştı.

"Gururumu korumak için onu getirmemeliyim. O Eld'in Yüce Büyücüsü'nün kızı ve büyücü ilan edildi. Bizi yok etmek için onu kullanacak. Onun aracılığıyla beni bile kullanabilir. Bunun olmasına izin veremem."

Büyük kedinin yanıtı Sybharukai'nin kulaklarının ve kuyruğunun kızgınlıkla seğirdiği bir görüntü taşıyordu. *"Bir eşe sahip olmak hiçbir zaman meydan okumadan ya da risk almadan olmaz. Sadece en güçlü olanlar buna layık olduğunu kanıtlar. Bu tür yollar sürünün sağlığını garanti altına alır. Onu bize getirin."*

Yağmur'un pençeleri uzandı, kıvrıldı ve jilet gibi keskinleşti. Dişlerinde zehir birikti ve gece gökyüzünde ateş yalımları parladı.

"Yapamam. Yapmayacağım."

"Rainier-Eras! Bana itaat et! Seçilmenin bir sebebi var. Sadece o bizi kurtarabilir, ama sadece sen onu kurtarabilirsen. Görevini yap, Tairen Ruhü! Onu koru! Onu koruyun! Onu getir-"

Sesi cümlelerin ortasında kesildi. Rain hayatında ilk kez tairen akrabasının şarkısını zihninden uzaklaştırdı. Görevinin Celieria Şehri'nde, arkasında olduğunu bilmek için Sybharukai'nin kınamasına ihtiyacı yoktu. Ellysetta olmadan, Fey ve tairenler kesinlikle ölecekti. Ama aynı zamanda, korkunç bir kesinlikle biliyordu ki, eğer şimdi Ellysetta'dan vazgeçmezse, asla . Bu kendi ruhunu Büyücülere teslim etmesi anlamına gelse bile.

Ve eğer Büyücüler bir Tairen Ruhü üzerinde kontrol sahibi olurlarsa, sadece Tairen ve Fey'den çok daha fazla insan yok olacaktır.

Yağmur gittikten sonra, Fey birkaç saat boyunca Gaelen ve onun kuzeydeki Celierianlara neler olduğuna dair bilgisi hakkında ne yapacaklarını acı acı tartıştı. Marissya onu Dorian'a götürmek ve bildiği her şeyi anlatmasını sağlamak istiyordu. Dax ve Bel buna şiddetle karşı çıktı.

Gaelen'in varlığı iki ucu keskin bir bıçak gibiydi. Yemin edebilirdi

Shei'dalin kuzeydeki Celieralıların büyücü olduğuna dair yemin ama sorgulanırsa *Dahl'reisen'e* liderlik ettiğini ve Celieralı köylüleri öldürdüğünü de itiraf etmek zorunda kalacaktı. Onun yanlarında olması bile Lord Sebourne'un *Dahl'reisen-Fey* işbirliği iddialarına itibar kazandırıyor.

Sonunda Bel ve Dax, Marissya'yı Gaelen'in varlığını Dorian'dan bile gizli tutmanın en iyisi olacağına ikna ettiler. Onu açığa çıkarmanın riski çok büyüktü.

Ellysetta bütün geceyi Rain'in saraydaki yatak odasında derin bir kanatlı koltuğa kıvrılmış, geceye bakarak, gecenin küçük gümüş çanları yavaş ve yalnız bir şekilde art arda çalarken Ana ve Kız'ın gökyüzünden geçişini izleyerek geçirdi. Yirmi beş katlı bir örgü odanın etrafında uğulduyor, onu uğultulu bir güçle sarıyordu. Gaelen onu Büyücü İşareti'nin güçlerine karşı koruyacağını söyleyerek örgüye Azrahn'ı da eklemeyi teklif etmişti ama diğerleri bu öneri yüzünden neredeyse onu tekrar kızdıracaklardı.

azıcık uyku da Yağmur'un tiksintiyle ondan uzaklaştığı yeni kâbuslarla, daha önceki rüyalarında onu suçlayanların "İblis ele geçirdi!" diye bağırarakları gibi "Büyücülükle suçlanıyor!" diye bağırarak Fey sesleriyle işkence görüyordu.

En kötüsü de, kendisini delmek için jilet gibi keskin binlerce bıçak fırlatan parlak, asık suratlı Fey lejyonlarını ve önlerinde dururken onu yakıcı ateşle kavurmak için Yağmur Tairen Ruhu'nun üzerine çullandığını, karanlık güçle çatırdadığını, gözlerinin kırmızı alevle parlayan dipsiz siyahlık çukurları olduğunu hayal etti.

Batıdan gelen güçlü, doğal olmayan rüzgarlarla güçlenen gökyüzünün kendisi Yağmur'a karşı döndü. Sybharukai onun meydan okumasından memnun olmadığı gibi, mantıklı düşünmeyi inatla reddetmesini de affetmedi. Güçlü rüzgârlar, fırtınalı bir denizdeki dalgalar gibi gökyüzünde dalgalanarak onu Celieria Şehri ve Ellysetta'ya doğru geri itmek için ellerinden geleni yapıyor, onu şiddetli ve sert bir uçuşla gökyüzünden her bir mili koparmaya zorluyordu.

Öfkeyle geri dönmeyi reddetti. Rüzgârlar fırtınaya dönüştü. Gök gürültülü bulutlar yükseldi. Gökyüzünde savrulup dururken başını rüzgâra çevirdi ve kanatlarını inatla çırpmaya devam etti. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca uçtu, ne kadar ilerleme kaydettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama durmayı reddediyordu.

Ellysetta'nın iyileştirici varlığından giderek uzaklaşarak uçarken, katlettiği milyonlarca insanın yüzyıllardır olduğu gibi suçlamalarını haykıran seslerinin yükselen mırıltılarını duydu. *Katil. Yok edici.*

Daha da kötüsü, onun kavurucu ateşi altında ölen arkadaşlarının ve masumların kederli sesleriydi.

*Bir ailem, çocuklarım vardı!
Sahra'm... Baharda evlenecektik. Yağmur,
dostum, bunu bana nasıl yaparsın?*

Ona sitem ettiler, kaybettikleri tüm mutlulukları, onlardan çaldığı kayıp hayat günleri için ağladılar ve ona ruhunda gerçek lekeyi taşıyan kişinin Ellysetta değil kendisi olduğunu hatırlattılar. Eğer aşağılanmayı ve kınanmayı hak eden bir yaratık varsa, o da kendisiydi.

Seslere karşı öfkelenildi, itiraz etmek istiyordu ama biliyordu. Ağzından alev püskürüyor, gök gürültülü bulutlardan yağın yağmuru buhara dönüştürüyordu ama yine de inatla uçuyordu.

Çok, çok daha sonra, gecenin küçük çanlarında bulutlar nihayet dağıldı. Ve bulutlar dağıldığında, içinde taze bir öfke kabardı. Kurnaz tairin akrabaları onun inatçılığını kendisine karşı kullanmıştı. Tairin'in yarattığı şiddetli rüzgârlara karşı kendini hırpalamakla o kadar meşguldü ki, rüzgârların değiştirdiğini fark etmemişti. Onu Celieria Şehri'ne geri götürmek yerine, yüzlerce mil kuzeye, Eld'e doğru savurmuşlardı.

Altında, kudretli Heras Nehri'nin geniş, uzun şeridi manzarayı bir yara izi gibi kesiyordu ve onun ötesinde Eld'in karanlık, sık ormanları tairin gözlerinin görebildiği kadar uzanıyordu. Düşmanın topraklarına bin yıldır ilk kez bakıyordu.

Acı hatıralar sel gibi aktı. Bazıları kendisine ait, bazıları daha önce hiç görmediği anılar, Fey'Bahren'den gelen rüzgârlarla akan yeni ve canlı bir tairin şarkısı ona söylendi.

"Bak, Rainier-Eras," diye sesleniyordu yeni şarkı. "Bak ve hatırla. Ve öğren."

Canlı, kanlı görüntüler zihnini doldurdu, bir zamanlar savaştığı korkunç savaşın umutsuz görüntüleri ve sadece kendisinin değil, tüm tairin ve Fey'in bu savaşı sona erdirmek için ödediği korkunç bedel. Yıkıcı keder ve kayıplar. Yanlışlıkla güçlenmesine izin verdikleri düşmanla savaşırken ölümsüz hayatlarını kaybeden pek çok Fey savaşçısının, *shei'dalinlerin*, dostların, hatta gerçek dostların acımasız kararlılığı ve şaşırtıcı fedakârlıkları.

Tairin ve Fey o savaşlarda yok edilmişti; bu, iki ırkın da asla toparlanamadığı bir darbe olmuştu. Hayatta kalanlardan Faering Sisleri'ni inşa etmek için kendilerini isteyerek, özveriyle yeniden feda etmişti. Hayatlarını vermişlerdi... her zaman düşündüğü gibi sadece Fey'i korumak için değil, onu korumak için de.

Bunu şimdi tairin şarkısında o kadar net görüyordu ki kalbi neredeyse acıdan patlayacaktı. Ruhundaki tüketen karanlığa rağmen -dünyayı yakıp kavururken katlettiği milyonlara rağmen- ne tairinler ne de Feyler ondan nefret etmişti. Aksine, ona hayat vermek için ölmüşlerdi.

Onlar, Rainier-Eras, son Tairin Ruhü ve içlerinde en değersiz olanı yok olmasın diye ölmüşlerdi.

Kendisine korkak diyen Ellysetta bile ruhunun korkunç karanlığıyla yüzleşmiş ve veremeyecek kadar korkak olduğu şeyi sunmuştu: sevgisinin sessiz, kararlı cesaretiyle kabullenme ve iyileşme.

"Yeter," diye bağırdı rüzgârlara. "Teslim oluyorum."

Doğal olmayan, tairen kaynaklı rüzgarlar anında kesildi. Gökyüzü temizlendi. *"Eğer aradığınız şey ölümse, uzanıyor. Sizi ondan uzak tutmayacağız. Eğer yaşam sizin seçiminizse, onu nerede bulacağınızı ve ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."* Sybharukai'nin son sözleri uçsuz bucaksız mesafelerde yankılandı; sonra tairen şarkısı, rüzgârlar gibi sessizliğe gömüldü.

Düşmanın topraklarının yakınındaki sakin gökyüzünde daireler çizen Yağmur seçimini yaptı. Kanatlarını indirdi. Tairen bedeni kuzeye, Eld'e doğru döndü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ellysetta şafağın soluk ışıklarıyla bitkin bir halde uyandı. Hâlâ kanatlı sandalyede kıvrılmıştı. Hâlâ yalnızdı. Yanında hiçbir kur hediyesi . Hiçbir *shei'tanitsa* farkındalığı duyularını ısıtmıyordu. Yağmur geri dönmemişti.

Yatak odasından çıktığında Gaelen ve Ellysetta'nın beşlisi onu bekliyordu. Fey gözleri merhamet ve pişmanlık dolu, sessizce ona bakıyorlardı.

"Nerede o?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Bel. "Kimsenin çağrılarına yanıt vermiyor."

Göğsü sanki sıkı bir yumruk kalbini ve ciğerlerini yavaşça, sıkıyormuş gibi hissetti. "Bitti o zaman. Geri gelmeyecek."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var," diye önerdi Kieran. "Sağlıklı düşünmeye başlar başlamaz geri dönecektir."

"Elbette öyle olacak," diye onayladı Gaelen, "ama onu göze alamayız. Yüce Büyücü senin peşinde, *Kem'falla*. Burada güvende değilsin. Fey'e Solan Topraklar'a kadar eşlik etmelisin. Hayatta kalmak için tek umudun bu."

"Solan Topraklar mı?" Kadın delirmiş gibi baktı. "Dün gece gitmeyi göze alabileceğim son yerin orası olduğunu açıkça belirttin. Ben Baş Büyücü'nün kızıyım, demiştin. Bir Büyücü İşareti taşıyorum. Solan Topraklar'a girmemi engellemek için beni öldürmeyi bile planladın."

"O zaman senin yozlaşmış olduğunu düşünmüştüm. Ama değilsiniz. Ama büyük tehlikesin. Yağmur gitti. Büyücülerin artık bunu bildiğini varsaymalıyız. Onun yokluğunu kendi avantajlarına kullanmayı düşüneceklerdir, bu da saldırının yakında geleceği anlamına gelir."

Ellysetta arkasını döndü. Şu anda Büyücülerin saldırması umurunda değildi. Sadece kalbindeki boş acının dinmesini istiyordu. "Ailem beni Solan Topraklar'a göndermeyi ancak Rain'in benimle bir Çelyer kilisesinde, Çelyer geleneklerine göre evlenmesi şartıyla kabul etti. Etrafına bir bak." Odayı göstermek için ellerini uzattı. "Rain burada değil. Damat olmadan düğün yapmak zordur."

"Vekâleten evlenebilirsin," diye yanıtladı Gaelen tereddüt etmeden. "Eski krallar arasında yabancı gelin almak yaygın bir uygulamaydı. Belliard Rain'in yerine geçecek, böylece düğün bugün gerçekleşebilir ve Eld'in güçlü bir şekilde saldırmasına fırsat kalmadan şehri terk edebiliriz."

"Rain her düğünün bugün yapılmasını istiyordu," diye ekledi Bel. "Marissya'nın elinde başpiskoposun itaatini sağlamak için kraldan aldığı izin belgesi var."

Ani bir anlayışla onlara baktı. "İkiniz de bütün gece bunu planladınız, değil mi?"

Bel ve Gaelen birbirlerine baktılar ve hep birlikte başlarını salladılar. "Seni korumak için kanımızla yemin ettik," dedi Bel. "Rain'le aranızda ne olursa olsun, Gaelen'le ikimizin seninle kurduğu *lute'asheiva* bağı baki kalacak. Sizi tehlikeden kurtarmak bizim en büyük önceliğimizdir."

Neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. Gaelen ve Bel'in Rain'den daha kararlı olması nasıl bir zalim ironiydi? "Bel, dürüstçe cevap ver. Fey ya da Tairen'in, Yüce Büyücü'nün kızı Solan Topraklar'da yaşarken daha güvende olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Yüce Büyücü'nün senin için ne olduğu hiç fark etmez," diye Bel. "Sen Feyreisa'sın. Ve ruhun o kadar parlak ki, seni kötülük için kullanabileceğine inanmıyorum."

"Soruma cevap vermedin."

"Doğru soruyu sormadınız," diye cevap verdi. "Yüce Büyücü'nün kızı içinde yaşarken Solan Topraklar daha güvenli olur muydu? Belki de olmazdı. Ama kraliçemiz Fey'in, Tairen'in ve Faering Sisleri'nin gücüyle ona zarar vermek isteyenlerle arasında dururken daha güvende olur muydu? Bu sorunun cevabı şimdi ve her zaman *aiyah* olacaktır."

Parlayan bakışlarında kesinlik vardı, hiç şüphe yoktu. Gözlerini kaçırdı. "Eve gitmem gerek. Ailemle birlikte olmalıyım. Onlarla konuştuktan sonra sana cevabımı vereceğim."

Beşlisi ve Gaelen bakiştılar, sonra başlarıyla onayladılar. "Sizi götüreceğiz."

Ellysetta'nın ailesinin rahat edeceğine dair beslediği umut, ailesinin evine ulaştığı anda söndü. Anne ve babası kapıda bekliyorlardı, yüzleri daha önce hiç görmediği kadar öfke ve onaylamama ile gerilmişti.

"Kendin için ne söyleyeceksin?" Lauriana, Ellysetta eşiği geçtiği anda tersledi. Yumruklarını sıkıca kalçalarına yerleştirerek kızına ters ters baktı. Yanında, Sol piposunu hızla üfleyerek duruyordu, bu onun tedirginliğinin kesin bir .

"Anne?"

"Bütün gece gitti, Tanrı bilir ne yaptı."

Ellysetta, Yüce Büyücü'nün ruhu lanetlenmiş kızı olduğu için geceyi azap içinde geçirmişti ve annem uygunsuz bir görüntü mü endişe ediyordu? Ağlamaya bu kadar yakın olmasaydı gülebilirdi.

"Anne, lütfen. Sebepsiz yere üzgünsün. Geçen gün bir karışıklık oldu.

Rain geceyi sarayda geçirmemin daha güvenli olacağını düşündü. Notumu almadın mı?"

"Sebepsiz yere üzüldüğünü söylüyor," diye homurdandı annesi.

"Evlenmemiş bir kız geceyi bir erkekle geçirmek için saraya kaçıyor, ama ailesinin üzülmeye için hiçbir neden yok. Biz seni böyle mi yetiştirdik? Güzel yüzlü bir ölümsüzün fahişesi olman için mi?"

"Anne!" Annesi suratına bir tokat atsa bu kadar şaşırmazdı. Ellysetta annesinin böylesine çirkin bir suçlamayı bırakın kendisine yönelttiğini bile hiç duymamıştı.

"Madam Baristani-" diye başladı Bel.

"Sessizlik!" Lauriana'nın kükremesi ikisinin de sesini kesti. Öfkesinin tüm gücünü Bel'e yöneltti. "Siz Fey'ler terbiyeden anlamazsınız. Kızımızın itibarını onarılamayacak kadar lekelediniz! Artık hiçbir namuslu adam ona sahip olamaz."

Bel kaskatı kesildi ve Lauriana onun aşağılanmasıyla memnun olacak kadar öfkelenildi. Geldiklerinden beri bu Feyler Celierian geleneklerini ve onurlarını ayaklar altına almış, Lauriana ve Sol'un Ellysetta'ya aşlamak için ömür boyu uğraştıkları ahlaki dersleri sinsice yavaş yavaş söküp atmışlardı. Şeytani büyü yöntemleri ve ölümcül güzellikleriyle onu baştan çıkarıyorlardı. Ruhunu tehlikeye atarak.

"Hiçbir şey olmadı anne," dedi Ellie. "Rain orada bile değildi, beni saraya geri getirdikten hemen sonra gitti."

"Görüldün Ellie!" diye haykırdı annesi. "Fey kralının süitine geceliğinden başka bir şey giymeden girerken görülmüşsün! Benim ve babanın gözlerinin içine bak ve bize Tairen Ruh'u seninle çiftleşmediğini, seni büyü kullanmaya başlatmadığını söyle. Bize Concordia yeminlerine sadık kaldığını söyle!"

Ellie'nin beti benzi attı, sonra da parlak, ihanet edencesine pembe bir renge büründü.

Sol, Lauriana'nın yanında kaskatı kesildi. "Bana söz verdi... Fey yemini etti."

-"

"değildi," diye itiraz etti Ellie hemen. "Rain yeminini tuttu. O Benimle çiftleşmeyeceğine yemin etmişti ve de -gerçekten- ve büyü sadece küçük şeylerdi. Bana sihrimi nasıl kontrol edeceğimi öğretmeye çalışıyordu. Biz sadece-"

"Hiçbir şey için açıklama yapmana ya da özür dilemene gerek yok, *kem'falla*. Sen yanlış bir şey yapmadın." Soluk mavi gözleriyle tanıdık olmayan bir Fey Ellysetta'ya yaklaştı ve koruyucu bir bağlılıkla onun üzerinde yükseldi. Ama dikkatini Ellysetta'dan Lauriana'ya kaydırdığı anda tüm tavrı hissedilir bir tehdide dönüştü. Adam öylesine soğuk bir bakış fırlattı ki, Ellysetta damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

"Kızınızın onurunu Fey'den daha iyi koruyabilecek kimse yok," dedi küçümseme dolu bir sesle. "Öyle olmasa bile, o yücelik için yaratıldı, bir ölümlüye damızlık olmak ya da utandırılmak için değil"

onun parlaklığını göremeyecek kadar kör olan pis zihinler tarafından."

Lauriana Sol'a yaklaştı ve içgüdüsel olarak onun kolunu kavradı. "Kimsin sen?"

"Benim adım," dedi adam soğuk bir sesle, "Gaelen vel Serranis."

Lauriana Fey hikâyelerine hiç dikkat etmemişti ama her Celierian Gaelen vel Serranis'in korkunç hikâyesini bilirdi. "Karanlık Lord mu?" Sesi yükseldi ve birden fazla Fey'in irkilmesine neden olan tiz bir notayla son buldu. Ellie'ye dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Karanlık Lord'u evime mi getirdin?"

"Anne-"

"Madam Baristani-" diye başladı Bel.

"Dışarı!" Titreyen parmağıyla kapıya doğru işaret etti. "Evimden defolun! Siz tanrıların lanetlediği Fey büyücüleri eşliğime son adımınızı da attınız. Önce büyü, sonra iblisler, ölü adamlar ve kızımın itibarının . Şimdi de Karanlık Lord'un kendisini ailemin evine getirmeye mi *cüret* ediyorsunuz? Buna izin vermeyeceğim!"

"Anne, lütfen!" Ellysetta yalvaran ellerini uzattı. Annesini hayatında hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Ya da histeriye bu kadar yakın.

"Bana 'annelik' yapma! Bu Fey'in evimden gitmesini istiyorum. Ve kapımın önünden gitmelerini. Derhal!"

"Madam Baristani, sizi korumasız bırakmak çok tehlikeli," diye tekrar denedi Bel. "Elden Büyücüleri-"

"Dışarı!" diye bağırdı. "ÇIK! Sol!"

Sol piposunun sapını ağzından çıkardı ve bir kolunu karısının omuzlarına doladı. Öfke gözlerini sert ve soğuk bir hale getirmişti. "Karım kesinlikle haklı. Siz Feyler güvenimizi kötüye kullandınız ve kötülüğün en kötüsünü kapımıza kadar getirdiniz. Gitmeniz gerekiyor. Hemen şimdi."

"Baba!" Ellysetta itiraz etti.

"Gidiyorlar, Ellysetta. Hepsi. Şu anda. Ve nişan sözleşmesini de geçersiz sayabilirler. Fey'e kızımı emanet etmeden önce tüm alevli dünya Yedi Cehennem gibi yansın." Piposunun sapını tekrar ağzına soktu ve dişlerini sıktı.

"Baba! Baba! Ciddi olamazsın! Feyler bizi korumak için buradalar. Hepimiz tehlikedeyiz."

Ne annesinin yüzündeki öfkeli ifade ne de babasının yüzündeki ağırbaşlı kararlılık en ufak bir değişiklik göstermedi.

Ellysetta'nın dudakları titredi. Onları birbirine kenetledi ve yumruklarını iki yanında sıktı. Daha önce babasına hiç karşı gelmemişti. Şimdi ona meydan okuyacaktı.

"Bugün Fey'le birlikte gideceğim baba," dedi. Adamın bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Sizin onayınızla ve Kilise onaylı bir evlilikle gitmeyi tercih ederim ama gerekirse ikisi olmadan da giderim." Onun yüzündeki şoku gördü

Babasının gözleri onu neredeyse duraksatıyordu.

"Feyleri kendi ailene tercih mi edeceksin?" diye bağırdı annesi. "Eğer onlar olmadan burada , hepimizi tehlikeye atarım. Bunu yapmayacağım.

Ben

zaten bu aileye yeterince zarar verdi."

Lauriana'nın ifadesi şaşkın bir an için gevşedi, sonra kararlılıkla sertleşti. "Eğer o kapıdan çıkıp gidersen, Ellysetta Baristani," dedi sert bir sesle, yüzü solgun ama kararlıydı, "bir daha hoş karşılanmayacaksın."

"Laurie," diye mırıldandı Sol. Kadının omzunu uyarıcı bir şekilde sıktı. "Bu kadar yeter."

Lauriana onun elinden kurtuldu ve eteklerini savurarak merdivenlerden yukarı koştu. Yatak odasının kapısının çarpmasıyla salondaki cam masa lambaları sallandı.

Sol kaşlarını çatarak Ellysetta'ya döndü. "Annenin kuşkularına rağmen sana güvendim Ellie. Peki karşılığında sen bize ne verdin? Yalanlar ve aldatmacalar. Ve şimdi de Karanlık Lordu. Rain seni ne tür bir kötülüğün içine sürükledi?"

" bir şey değil. Rain beni kötülükten korumaya çalışıyordu, beni kötülüğün içine çekmeye değil."

"O zaman *onu* nasıl açıklıyorsun?" Sol başını arkasındaki kötü şöhretli Fey'e doğru salladı ve sesini alçalttı, "O tehlikeli bir adam. Şimdiye kadar yaşamış en cani *dahl'reisen*. Rain'in onu sana yedi mil yaklaştırdığına inanamıyorum. Onu bu eve getirdiğine inanamıyorum."

"Gaelen artık bir *dahl'reisen* değil, baba. Onun ruhunu geri getirdim."

Babasının piposu elinden düştü ve yere çarptı. "Sen Ne?"

"Dün gece olan buydu. Rain bu yüzden beni saraya geri götürdü." Ellerini iki yana açarak pürüzsüz, ölümlü gibi görünen avuç içlerine baktı. "İçimde büyü var ve bu sadece senin hep şüphelendiğin küçük bir parça değil. Bu beni annemi korkuttuğundan daha fazla korkutuyor ama artık bunu inkâr edemem. Ve onu kullanmayı öğrenmek zorundayım."

Babasının kaşları dehşetle çatıldı. Ellysetta açıkça büyü kullanmaya başladıktan sonra annesiyle aralarının düzelmeyeceğini o da biliyordu.

"Seni seviyorum baba. Her zaman seveceğim... ama ikimiz de artık buraya ait olmadığımızı biliyoruz." Boğazı sıkıca kapandı, son kelimeyi kesti. Gerçek buydu ama bunu yüksek sesle söylemek kalbine bir bıçak saplamak gibiydi.

"Ellie, hayır..." Babasının gözlerinden yaşlar yükseldi. "gidebiliriz, gerekirse ülkeyi terk edebiliriz..."

"Hayır, baba. Ben hayatım boyunca kaçtım, sen de benim yüzümden kaçtın. Buna bir son vermeliyiz. Fey bana senin yapamayacağın şekilde yardım edebilir. Ve beni güvende tutarlar."

"Gerçekten istediğin bu mu?" Gözleri ona hayır demesi için yalvarıyordu.

"Olması gereken bu." Adamın omuzları yorgun bir yenilgiyle çöktü ve kadın soğukkanlılığını tamamen kaybetmeden devam etti. "Düğünün bugün, Gelinin Kutsanması'ndan hemen sonra yapılabileceğini kabul etmişsiniz. Sen ve annem gelmek istemezseniz anlarım ama yine de onayınızı ve kutsamanızı isterim."

"Eğer istemezsem-? Oh, Ellie." Sol kollarını ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Taze odun, pipo dumanı ve cila yağının kokusu etrafını sardı - her zaman sevgi ve korumayla ilişkilendireceği kokular. "Elbette orada olacağım. İkimiz de olacağız. Sen bizim kızımızsın."

"Teşekkür baba," diye fısıldadı onun boğazına doğru. "Sebepler olduğum tüm sorunlar için çok özür dilerim." Gözlerini kapadı, sessiz bir dua gönderdi ve gücünü toplamaya çalıştı. Bileğindeki kristal parlayarak ona yardım etti ve Ruh'un fısıltı kadar ince bir ipliği çağrısına cevap verdi. Düşüncelerini ona aktardı ve ipliği babasının zihnine gönderdi. *"Dışarıdaki Fey'e kalmalarını emredeceğim, baba."*

Geri çekilip onun gözlerine baktı ve ekledi: *"Annemi korkutmasınlar diye görünmez kalacaklar ama orada olacaklarını ve seni koruyacaklarını bilmeni istiyorum."* Yüksek sesle değil de büyü yoluyla konuştuğunu fark ettiği anda yüzündeki şok ifadesinin donmasını ve omurgasının sertleşmesini izledi. *"Seni seviyorum baba."* Bunu da gönderdi, kalbindeki her duyguyla dolu olarak, böylece doğru olduğunu bilecekti.

Şoktan felç olmuş halini kırarak onu son bir kez daha kollarının arasına aldı ve şiddetle sarıldı. "Ben de seni seviyorum, Ellie-kızım. Her zaman seveceğim."

Çenesi titredi ve ağzından çıkmak için mücadele eden ani hıçkırığı zapt etmeye çalıştı. Çabucak, yeni gözyaşlarına boğulmadan önce kendini kurtardı ve kapıya doğru ilerledi. "Eşyalarımı alması için birini göndereceğim." Bel'in yanından geçti ve babasının evinden ayrıldı.

Gaelen ve diğerleri de onu takip etti. Bel en son ayrılan oldu.

"Efendi Baristani"-Bel, Sol'un önünde eğildi- "Feyler ailenizi üzdüğümüz için duyuyor, ama lütfen bana inanın, karınızın korktuğunun aksine, Ellysetta'nın şu anda yürüdüğü yol Parlak Lord'un için hazırladığı yoldur."

Sol başını salladı. "Sadece onu güvende tut."

Kapı arkalarından kapanırken Kieran, "Oh, işte bu iyi işti," diye tersledi.

"Feyreisa'nın annesine hakaret et, onu korkut ve tüm aileyi bize karşı kıskırt!"

Gaelen dudağını büktü. "Ne yapmam gerekiyordu? Seni örnek alıp o kadın Feyreisa'yı utandırıp ağlatırken öylece duracak mıydım?"

"Benim adım Gaelen vel Serranis," diye taklit etti Kieran, sonra kaşlarını çatı.

"Neden bunu tüm mahalleye haykırmadın? Tairen'in kavurucu ateşi!"

"Bana kim olduğumu sordu. Ben de cevap verdim. Yoksa yalan söylememi mi öneriyorsunuz?"

"Kesin şunu, ikiniz de," diye Ellysetta. Gaelen'e sert bir bakış fırlattı. "Kieran haklı. Marissya ve Dax, Fey'in şu anda daha fazla kötü şöhreti kaldıramayacağını açıkça belirttiler. Artık Fey yasalarının dışında yaşayamazsın. Eğer bana hizmet etmek istiyorsan, ki bunun için kanını akıttın, bunu onurunla yap. Ve bu, annem gibi insanları korkutup boyun eğdirmek için onlara kendini isminle tanıtmayı içermez."

"*Kem'falla*-" diye itiraz etti Gaelen.

"İnkâr zahmet etme," diye tersledi. Kızgınlık gözyaşlarından daha iyiydi. Öfke güç doğururdu ve onun ihtiyacı olan şey de güçtü. "Bunu neden yaptığını biliyorum ve utanmalısın. Onu sevseniz de de o benim annem ve saygınızı hak ediyor."

Kieran, Ellysetta'nın keskin bir bakışı yüzünü temizleyene kadar Gaelen'e sıırttı. "Sana gelince, Gaelen senin amcan, annenin sevgili kardeşi. O senin ailen. Onunla iyi geçinmeyi öğren. Ondan hoşlanmak zorunda değilsin, ama onun yeryüzünde ebeveynlerinden iki kat daha uzun süredir yürüdüğünü ve son bin yılını Fey'in düşmanlarıyla savaşarak geçirdiğini göz önünde bulundurmak isteyebilirsin. Muhtemelen senin öğrendiğinden daha fazla Fey becerisini unutmuştur. Ona biraz saygı göstermeyi dene, belki sen de biraz karşılık alırsın.

"Aynı şey geri kalanınız için de geçerli," diye ekledi, bakışlarını tüm beşlisini kapsayacak şekilde genişleterek, "Eminim Gaelen'in hepimize öğretebileceği beceriler vardır ve bunları öğrenmemek aptallık olur."

Gaelen şok olmuş görünüyordu. Tüm beşlisi şok olmuş görünüyordu. Fare bir tairen gibi kükremişti ve hiçbirisi bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ellysetta omuzlarını dikleştirdi. Onun kraliçeleri olduğunu iddia ediyorlardı. Artık rolünü oynamaya başlamasının zamanı gelmişti.

"Geri dönemem. Bu da ileriye gitmem gerektiği anlamına geliyor ve ilerinin beni nereye götüreceğini düşünürsek, toplayabileceğim tüm yardım ve becerilere ihtiyacım olacak. Bu yüzden siz Fey savaşçıları birbirinizle savaşmak yerine enerjinizi yapıcı bir şeye harcayın; örneğin bugünkü Gelin Kutsama ve düğün törenlerini canlı atlatmamı sağlayacak bir plan yapın."

Ellie'nin gidişinden uzun süre sonra Lauriana hâlâ odasında oturmuş ağlıyor ve yol göstermesi için dua ediyordu ama Parlak Lord inatla sessiz kalmaya devam etmişti. Sol daha önce gelip onu her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışmıştı ama onu göndermişti. En büyük çocuğu Lauriana'yla aynı tehlikeli ve kötülüklerle dolu büyü yolunda hızla ilerlerken nasıl her şey yoluna girebilirdi ki?

onu için ne kadar çabalamıştı? Hem de Karanlıklar Lordu onun yanındayken!

Peder Nivane'nin kolyesini avucunun içinde tutuyordu. Kehribar kristali pencereden içeri süzülen ışıktaki parlıyordu. Belki de, diye düşündü, Parlak Lord şu anda onun yakarılarına cevap vermiyordu çünkü hizmetkârları aracılığıyla tüm konuşmasını çoktan yapmıştı.

Büyükbaba Tivrest ve Peder Bellamy ona bir çözüm önermişlerdi, Lauriana onu burada, Celieria'da büyüden uzak tutamasa bile Ellysetta'nın ruhunu kurtarmanın bir yolunu. Harekete geçmesine bile gerek yoktu. Peder Bellamy'nin ona verdiği bu altın tılsımı saklayarak tekliflerini kabul etmesi yeterliydi.

Lauriana son bir kez titreyerek nefes aldıktan sonra kararını verdi. Ayağa kalktı, kolyeyi tekrar korsajının içine soktu, sonra oturup Sol'a kısa bir not yazdı ve bugün planladığı gibi gitmezse bulması için yastığının altına koydu. İş bittiğinde banyo için su ısıtmak üzere indi. Gelin Kutsaması için hazırlanma vakti gelmişti.

Bir kez daha Annoura'nın Gözdesi zarif Sör Vale gibi giyinen Kolis Manza, Celieria Kraliçesi'nin odasına yaklaştı. Kapısında nöbet tutan iki muhafızın yanından geçerek Kraliçe'nin Salonu'ndan, iki düzine zarif giyimli Dazzle'ın sessizce konuştuğu bitişikteki yatak odasına doğru yürüdü. İçlerinden birkaçı ona doğru uzun ve takdir dolu bakışlar fırlattı ama o onlara hiç bakmadı. Gözleri sadece Celieria'nın küçük, güzel kraliçesindeydi.

Makyaj masasında oturmuş, gümüş dantelli elbisesinin içinde etkileyici bir şekilde kraliçe gibi görünüyordu.

Bekleyen hanımlar, Lordlar Konseyi'nin sezonun son ve en önemli toplantısına katılmaya hazırlanırken saçlarını yeniden tokaladı ve makyajını tazeledi.

Vale derin bir selam verdi ve baştan çıkarıcı bir savurganlıkla, "Güzelliğiniz bizzat Ana'nın parıltısına rakip, Kraliçem," dedi.

Annoura, Sör Vale odaya girdiği anda anlamıştı. Onu aynada izlemiş ve kendine ona karşı soğukkanlı olacağını söylemişti. Ama yine de onun gırtlaktan gelen baritonu teninde ısınmış ipek gibi kayarken nefesi kesildi ve kanı damarlarında ani bir sıcaklıkla aktı.

"Demek," dedi aynada gözdesinin bakışlarıyla buluşarak, "geri döndün."

"Varlığımın sizi rahatsız ettiğini biliyorum Kraliçem," diye mırıldandı Vale, yaklaşarak, "ama daha fazla uzak kalmaya dayanamadım. Küstahlığımı bağışlayın. Size bağlılığımın bu küçük simgesini getirdim." Kan kırmızısı bir kurdeleyle bağlanmış mükemmel kremi beyaz güllerden oluşan bir buket sundu. "Onların güzelliği senin güzelliğinin yanında sönük kalır."

Sabırsız bir el sallayarak havada asılı duran kadınları ve Dazzle sürüsünü kovdu. "Bizi yalnız bırakın." Hizmetkârlar ve saray mensupları reverans yapıp eğilerek odadan çıktılar ve bitişikteki salona geçerek kraliçeyi

ve Favorite' yalnız bıraktı, kapı açıldı.

Annoura makyaj masasından kalkmadı, hatta onunla yüzleşmek için dönmedi bile. Bunun yerine olduğu yerde bekleyerek onu kendisine yaklaştırmaya zorladı. Bu sık sık oynadığı küçük bir kozdu, peki neden onunla oynarken kendini onun soğukkanlı majestelerinin karşısında gergin bir saftirik gibi hissediyordu?

"Al onları," diye fısıldadı, gülleri uzatarak baş döndürücü kokularının etrafını sarmasını sağladı. "Beni affettiğini söyle."

Canlı mavi-yeşil gözleri onu her zaman büyülemişti. Büyüleyici bir derinlikleri vardı. ve başı dönmüş hisseden Annoura çiçeklere uzandı. Keskin bir diken parmağının yumuşak derisini yırttığında bir tıslama sesi çıkardı.

"Aptal uşağıma lanet olsun," diye mırıldandı Vale. "Bütün dikenleri temizleyeceğine yemin etmişti." Yanında diz çöktü, buketi makyaj masasının üzerine fırlattı ve incelemesi için yaralı elini kaldırdı. Parmak ucunda bir inci tanesi kadar kan birikmiş, teninin şımartılmış beyaz kusursuzluğuna inat kıpkırmızı olmuştu. "Bağışlayın beni, Kraliçem." Yaralı parmağı dudaklarına yaklaştırdı, sonra yakıcı gözlerini kaldırdı.

Nefesi yine boğazında düğümlendi. Sözsüz, test etmeden, parmağını dudaklarına götürmesine izin verdi ve nefesi teninde dolaşırken titredi. Dilinin ılık, ıslak törpüsü küçük yarayı yaladı ve hınzır bir baştan çıkarıcılıkla parmak ucunun etrafında kıvrıldı. Ürperdi, hisler tüm kaslarını sıkıca kavrarken ve belinde sıcaklık birikirken gözleri yarı kapalı bir şekilde titredi. Garip, karanlık bir uyuşukluk onu tüketti, görüşünü kararttı, sadece sıcaklık, zevk ve karanlık bıraktı.

Yumuşak ve zorlayıcı bir ses ona fısıldadı, "Feyler size ihanet etti Majesteleri. Karanlık Lord onların hizmetinde. Şu anda burada, Celieria Şehri'nde ve Fey onu sizden ve kraldan saklıyor. Karanlık Lord'un *sel'dor* zincirleriyle bağlanmasını ve Eski Kale hapishanesinin en karanlık çukuruna atılmasını emretmelisiniz. Çabuk olun! Çok geç olmadan."

Kolis, sözleri kafasında yer etmeye başladığında kraliçenin gevşek ve büyülenmiş ifadesinin kaşlarını çatarak kırışmasını izledi. Baristanlı kadının cazibesinden aldığı dehşet dolu düşüncelere hâlâ inanamıyordu ama araştırarak zamanı ve kadının yanılma ihtimalini de göze alamazdı. Vel Serranis, 'nün ödülünü korumaya bırakılamayacak kadar tehlikeli bir Fey'di. Denklemden çıkarılması .

Annoura'nın kanının tadı Kolis'in dilinde tazeydi, aralarında kurulan ilk bağ... bir Büyücü İşareti kadar bağlayıcı değildi ama yine de bir bağdı. Daha önce Annoura'ya karşı kullanmaya cesaret edemediği bir güçle iterek yaklaştı. "Bu Fey ve *Dahl'reisen*'in işbirliği içinde olduğunu kanıtlıyor. Başından beri öyleydiler. İnşa etmek için çok çalıştığın her şeyi yok edecekler. Celieria'nın Fey'e karşı sağlam durmasına yardım etmesi için Eld'e ihtiyacı var. Tahtını kurtarmana sadece Eld yardım edebilir. Feyler yenilmeli. Anlaşma geçmeli."

"Konsey toplantısı başladı," diye duyurdu Bel. "Dokumalar yükseldi." Saray süitine şöyle bir baktı ve tüm savaşçıların gerginliğinin gözle görülür biçimde arttığını gördü. Günün tehlikeli kısmı başlamak üzereydi.

Ellysetta odanın ortasında duruyordu; sade, süssüz, mavi keten bir elbise giymiş, mütevazı bir yaka takmıştı; saçları parlak, sınırsız buklelerden oluşan bir çağlayan halinde beline kadar sarkıyordu. Gaelen onun önünde diz çökmüş, baldırlarına bir çift boş, çelik çivili deri Fey'cha kılıfı bağlamıştı.

"Bu kılıflara ve Bel'in silah kemerlerine bir Toprak örgüsü bağladım," diyordu. "Fey'cha'nız, katedralin kapısında çeliğini teslim ettikten tam otuz saat sonra yeniden şekillenecek. Katedrale silahsız girebilirsin

-Rahipler sizi sorgularsa katedrale silah getirmediğinizi dürüstçe söyleyin ama Solarus'a girmeden önce Fey'cha'nızı geri . Parlak Çan sırasında bir şey olursa, herhangi bir şey, sadece bu bıçaklardan biriyle kendini kana bula. Bel ve ben koşarak geleceğiz."

Kutsama gününde gelinlerin, zenginlik ve gösterişin dış süslerini üzerlerinden atma isteklerinin bir sembolü olarak mütevazı bir şekilde giyinmiş ve tamamen süslenmemiş olarak gelmelerini gerektiren kilise kuralları, Ellysetta'nın *sorreisu kiyr* takılarını veya Fey'cha kemerlerini takamayacağı anlamına geliyordu. Ama Feyler onun Solarus katedraline bir tür koruma olmadan girmesine izin verecek değillerdi.

"Kuşak tamam," dedi Kieran. Bel'e Ellysetta'nın elbisesiyle uyumlu, sertleştirilmiş mavi bir kuşak uzattı.

Bel bandı Ellysetta'nın beline bağladı. "Nasıl bir his?" diye sordu.

"Güzel," diye cevap verdi. Dört *sorreisu kiyr*'i bandın içine dikildi. Tenine baskı yaptıklarını, güven verici bir güçle mırıldandıklarını hissedebiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Gaelen sordu.

Ellysetta'nın gözlerinde aniden parlayan yaşlar onu hazırlıksız yakaladı ve güçlkle kontrol altında tutmayı başardı. Üzüntünün hemen ardından bir öfke dalgası geldi. Nasıl *hissediordu*? Hem annesi hem de nişanlısı onu ve öz babasının dünyadaki en kötü adam olduğunu öğrenmişti. Onun nasıl hissettiğini *düşünüyordu*?

Gözyaşlarını bastırdı ve öfkesini sertleştirerek kararlılığa dönüştürdü.

Derin bir nefes aldı. "Kendimi hazır hissediyorum," dedi ve savaşçıların yüzlerinde parlayan gururu gördü. Onun cesur olduğunu düşünüyorlardı. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Cesaretten değil, başka bir seçeneğinin olmamasından kaynaklanan saf sinirlerle hareket ediyordu. "Hadi şu işi bitirelim."

Sarayın merdivenlerinin dışında, çelik yelekli yüzden fazla Fey ile birlikte araba onu bekliyordu. Bel onun içeri girmesine yardım etti ve arabacıya işaret etti. Sarayın kapıları açıldı, arabacı dizginlerini şaklattı ve araba gümbürdeyerek saray arazisinden çıktı, Kral Caddesi'nin geniş taş döşeli caddesine döndü. Feyler aracın etrafına yayıldı, büyülerini parlıyordu.

Fey'i yuhalayan ve alay eden birkaç küçük protestocu ve Brethren of Radiance takipçisi kalabalığın yanından geçtiler ama keskin çeliğinin söze dökülmeyen tehdidi en kötü ayak takımını kontrol altında tuttu.

Katedralden bir mil kadar uzakta, bir adam "Kraliçe adına durun!" diye bağırdı ve araba aniden durdu. Ellysetta başını pencereden dışarı uzattı ve Kral Caddesi'nin ortasında duran ve yollarını kesen küçük bir zırhlı asker ordusu gördü. Daha da büyük üç grup doğudan, batıdan ve arkadan yaklaşıyordu.

"Katil Gaelen vel Serranis için tutuklama emrimiz var," diye duyurdu muhafızların yüzbaşısı yaklaşırken. "Kraliçe adına, onu bize teslim etmenizi emrediyorum."

Ellysetta arabanın arka tarafında duran Gaelen'e dönüp bakmaya cesaret edemedi. Onu nasıl öğrenmişlerdi? Kendini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı, doğrudu ama adı Rain'inki kadar kötü şöhretli olsa da, meşhur *dahl'reisen* yarası olmasa Celieria'da birkaç kişiden fazlasının onu tanıyacağından şüpheliydi. Midesi aniden tatsız bir şekilde bulandı. Annesi onu ihbar mı etmişti?

Kaptan Bel'e kraliyet mührünü taşıyan bir parşömen uzattı. "Vel Serranis'i barındırmanın bir savaş nedeni olarak görüleceğini size bildirmekle görevlendirildim."

Ellysetta arabanın kapısını iterek açtı ve Bel'in sessizce tıslayarak olduğu yerde kalmasını söylemesine aldırmadan dışarı fırladı. Arama emrini kaptı ve taradı. Kaşları öfkeyle kalktı. Gaelen'e yöneltilen suçlamalar arasında cinayet, savaş suçları ve kraliyetin çıkarlarına karşı eylemler vardı ve bunların çoğu bin yıl önceki Büyücü Savaşları'ndan kaynaklanıyordu. "Bu çok saçma!" diye haykırdı. "Gaelen bizimle olsa bile -ki öyle olduğunu söylemiyorum- onu bin yıl önce olan bir şey için mahkemeye çıkarmazdım."

"Kuzeyde öldürülen Celierian vatandaşlarıyla ilgili daha yeni bir mesele de var." Kaptan daha agresif bir tavır takındı. "Hanımefendi, sizinle birlikte olduğu bilinen Gaelen vel Serranis'i tutuklamak için buradayım. Eğer onu teslim etmeyi reddederseniz, korkarım onun yerine sizi gözaltına almak zorundayım."

Bel onun önüne çıktı. "O Solan Topraklar'ın Feyreisa'sı," uyardı soğuk, tınısız bir sesle. "O artık sizin yasalarınıza tabi değil."

toprakları. Eğer onu bizden almaya kadar aptalsan, sen ve adamların olduğunuz yerde ölürsünüz." Gözünü kırpmadı. Sesini yükseltmedi.

Yüzbaşının arkasında, adamları gözle görülür bir gerginlikle kıpırdandı ve parmakları kılıç kabzalarının etrafında daha sıkı kenetlendi. Muhafızlardan birkaçı kılıçlarını bile çekti. Yüzbaşı ise yüzünün renginin çoğunu kaybetmiş olmasına rağmen yerinde duruyordu. "Eğer kraliçeme itaat etmenin bedeli buysa, ben ve adamlarım da bu bedeli ödemeliyiz."

"*Setah.*" Gaelen bir adım öne çıktı. "Tehditlere ya da şiddete gerek yok."

"*Gaelen, ne yapıyorsun?*" Ellysetta itiraz etti. "*Bırak ben .*"

"*Las, kem'falla. Gecikmeyi göze alamazsınız.*" Kaptanın bakışlarını ısıltılı, buz gibi gözlerle karşıladı. "Ben Vel Serranis."

Ellysetta kaptanın yüzünün daha da solgunlaşmasının mümkün olduğunu düşünmüyordu ama . Yutkundu ve çenesini sıktı. "Gaelen vel Serranis, kraliçenin emriyle sizi tutukluyorum. Öne çıkın ve ellerinizi uzatın." Arkasındaki adamlardan biri yaklaştı ve titreyen elleriyle bir dizi siyah metal prangayı uzattı.

Ellysetta'nın yanındaki Bel tiksintiyle ürperdi. "Onu *sel'dor*'da bağlamanız da mı emredildi?" diye sordu.

"Öyleydim. Karanlık Lord'un gücü bırakılamayacak kadar tehlikeli."

Askerlerden biri *sel'dor* kelepçeleriyle yaklaşırken Gaelen'in yüzünde hiçbir ifade belirmedi ama Ellysetta'nın içinde şiddetli bir koruma duygusu yükseldi. Gaelen'in ruhunu geri getirmişti. Kendini ona kanıyla teslim etmişti. Artık onun olmuştu. Geçen hafta hemşerilerinin Bel'e işkence etmesini engelleyememişti ama aynı şeyin Gaelen'in başına gelmesine izin vermeyecekti.

"Kaptan," diye itiraz etti, "Gaelen'in güçlerini bağlamak istediğiniz şey buysa, Fey bunu yapabilir. Bunlara gerek yok." Kimse onun niyetini anlamadan, Gaelen ile yaklaşan askerin arasına girdi ve kelepçeleri masum adamın elinden kaptı.

Ateşli bir acı avuçlarını yaktı ve kollarının yarısına kadar yükseldi. Dudaklarından şok olmuş bir çığlık koptu. *Sel'dor* bağları kaldırım taşlarına düştü ve şaşkınlıkla ellerine baktı. Derisi parlak kırmızıydı ve şimdiden kabarcıklar oluşmaya başlamıştı.

Beşlisi sarmak için sıçradı. Kılıçlar kınlarından tıslayarak çıktı. Celierianlar ve Feyler birbirleriyle yüzleşti, hırlayarak, çıplak çeliğin üzerinde. Ellysetta'nın beline bastırılmış Tairen'in Gözü kristalleri ani bir güçlü büyü dalgasına tepki olarak neredeyse acı verici bir şekilde karıncalandı. Etrafındaki her bir Fey hem çeliği hem de gücü hazır tutuyor, saldırmak için işaret bekliyordu.

"Durun," diye emretti Gaelen. "Silahlarınızı bırakın. İstedikleri gibi *sel'dorla* bağlanmış olarak onlarla gideceğim." Asker *sel'dor* kelepçelerini almak için eğilip onları bileklerine sıkıca bağlarken Gaelen direnmeden durdu. "Güven bana, *kem'falla*. Bu en iyisi."

Ellysetta kilidin kapanma sesiyle irkildi. "Krala ," diye yemin etti. "Sen ona kuzeyde neler olduğunu anlatırken Marissya'nın sana doğruyu söylemesini sağlayacağız. Sana inanmak zorunda kalacak."

"Bunun için zamanımız yok. Git hadi. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyi olacağım." Askerler onu götürürken direnmedi. "Onu katedrale götür vel Jelani!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Ve köprüyü geçer geçmez şu kalkanları kaldırın." Ellysetta'nın şaşkınlığı karşısında başını geriye atıp güldü. "*Miora felah ti'Feyreisa!* Ve tanrılar işgüzar Celierian kraliçelerini kutsasın!"

"Neden gülüyor? 'Kraliçeyi kutsa' derken ne demek istedi?" Bel'e döndü ve onu yüzünde tuhaf bir ifadeyle Gaelen'in ardından bakarken buldu. "Bel?"

Bel geri döndü ve Cyr'e hızlıca bir işaret gönderdi; o da Ellysetta'nın yanına koştu ve yanan ellerinden ateşi çekip almak için ateşi ördü. Etraflarında kalan Celierian muhafızları dikkatlice geri katedrale giden yolu açtılar.

"Ellerine bak, Ellysetta." Bel'in kobalt gözleri ıslı parlıyordu. "Ellerin *Sel'dor* seni yaktı. Fena halde. Ve sen büyü bile yapmıyordun."

Ani bir farkındalıkla gözleri büyüdü. "*Sel'dor* Eld'in etini yakmaz." "*Nei*," diye kabul etti, "öyle değil. Böylesine güçlü bir tepkinin tek bir anlamı olabilir

şey." Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi. "Hiç şüphe yok ki Ellysetta, sen Fey'sin. Tam kanlı, son derece güçlü bir Fey."

Başbüyücü onun için her neyse, kesinlikle babası değildi.

Lauriana geldiğinde Selianne çoktan katedrale varmıştı. Genç kadın sağlığın, ocağın ve ailenin koruyucusu olan küçük tanrıça Asha'nın tapınağında sessizce dua ediyordu. Lauriana yaklaşırken Selianne boynundan altın bir kolye çıkardı ve daha önceki duacıların bıraktığı para ve mücevherlerin yanına, sunağın sunu kâsesine koydu. "Ailenizden biri mi hasta, Selianne?"

Kız irkilerek sıçradı ve etrafında döndü. "Madam Baristani! İçeri girdiğinizi duymadım." Çarpan kalbini susturmak istercesine bir elini göğsüne götürdü.

"Evet, korkarım annem son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor."

"Ah canım, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Umarım ciddi bir şey değildir."

"Küçük bir göğüs rahatsızlığı. Ama geçtiğimiz kış geçirdiği o kötü nöbetten sonra, bir an önce ilahi şifa için dua edeceğime dair kendime söz verdim."

Lauriana gülümsemeye zorladı ve kendi sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Selianne'e güvenmek istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Selianne'in düşüncelerini Fey'in müdahalesinden koruyacak bir kolyesi yoktu ve Lauriana keşfedilme riskini göze alamazdı.

Mermer zeminde yumuşak deri tabanların çıkardığı bir fısıltı onu kendi etrafında döndürdü. Başpiskopos nefin ortasından onlara doğru yürüyordu. Her zamanki gibi tuniği saf, bozulmamış bir beyazdı. Ama bu sabah, tuniğinin üzerine giydiği kolsuz cübbesi bile mavi yerine beyazdı; bu da yakın zamanda arınmış ruhunun ve Gelinin Kutsanması'nın kutsal ayinlerini gerçekleştirmeye hazır olduğunun bir simgesi idi. "Günaydın, Madam Baristani, Madam Pyerson."

Lauriana ve Selianne reverans yaparak adamın uzattığı yüzüğü öptüler.

Sert bakışlarını Lauriana'ya çevirdi. "Hazır mısınız, Madam Baristani?"

Yutkundu ve başını salladı. "Böyle bir günde bir annenin olabileceği kadar hazırım."

"İiniz rahat olsun hanımefendi," diye teklif etti alışılmadık bir nezaket gösterisiyle. "Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak. Göreceksiniz."

Ana katedral girişinin yakınında boğuk bir kargaşa duyuldu. elik yelekli beş Fey katedralin içine doğru . Bir rahip adayının mavi tunik ve cübbesini giymiş genç bir adam aceleyle koştu. "Sers! Katedrale silahla giremezsiniz! Bu yasak!"

Lauriana Fey'i evini ve kızını koruyan savaşı gruplarından biri olarak tanıdı. Liderleri -adı neydi? Ravel bir şeyler söyleyerek eğildi ve başpiskoposa mühürlü bir mektup uzattı. "Büyükbaba, Feyreisa'nın gelişinden önce katedralin güvenliğini sağlamak için Kral Dorian'ın izniyle geldik."

Lauriana'nın nefesi boğazında düğümlendi. Katedralin güvenliğini sağlamak mı? Kralın yetkisiyle mi? Lauriana'nın belirsiz endişeleri ani ve keskin bir korkuya dönüştü. Fey bir şekilde onun ve başpiskoposun ayarladıkları şeyi fark etmiş miydi? Peder Nivane'in cazibesi başarısız olmuş ve onların yoldan çıkmış, ihanet eden bir düşünceyi yakalamalarına izin mi vermişti? Elleri birbirine kenetlendi ve korku damarlarında uğuldayarak onu nefessiz ve baş dönmesi içinde bıraktı. *Sakin ol Laurie ve başka bir şey düşün.*

Başpiskopos paşmeni Fey'in parmaklarının ucundan kaptı, mührü yırtıp açtı ve belgeyi taradı.

"Kralınız," diye devam etti Fey, başpiskopos okurken, "Gelinin Kutsanması ayinini gerçekleştireceğiniz hem nef hem de Solarus'u arama hakkını bize verdi."

Başpiskoposun eli notun etrafında kenetlenmeye başladı ama kralın mektubunu buruşturmak gibi küçük bir hainlik yapmadan önce kendini durdurdu. Bunun yerine, gözle görülür bir çabayla soğukkanlılığını topladı ve Fey'e bir bakış attı. "Arayın o zaman, ama elinizi çabuk tutun. Silahlarınızın Parlak Lord'un evini bir dakikadan fazla kirletmesine izin . Bu adamların lideri sen ?"

Ravel başını hafifçe eğerek onayladı.

"O zaman sadece sen -benim gözetimim altında- sunağı, ve Solarus'u arayabilirsin. Ve bu en kutsal yerlere çelik ya da büyü getirmeyeceksin. *Bu pazarlığa açık bir konu değil.*"

"Anlaştık." İfadesinde en ufak bir değişiklik olmayan Fey, bıçak kemerlerini ve kılıç kayışlarını çıkardı ve elini sunağa doğru salladı, "Önden buyur, Büyükbaba."

Onun arkasında iki Fey nefin çevresinde yavaşça dolaşarak sunakların altını kontrol etti ve özel dua odalarının içine bakmak için oymalı ve yaldızlı ahşap adanmışlık sıralarını açtı. Diğer iki savaşçı ise sıra sıra tüm sıraları dolaşarak minderleri kaldırdı, ilahi kitaplarını inceledi ve sıraların altını kontrol etti.

Selianne daha da yaklaştı. "Sence ne ?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum canım," diye yalan söyledi Laurie. Kızın elini okşadı. "Eminim Ellie'nin güvenliğini sağlamak için alınmış bir önlemdir."

Ravel ve başpiskopos ana sunağı ve armatürün yükseltilmiş platformunu eşit derecede derinlemesine inceledikten sonra Solarus'a doğru ilerlemeye başladılar. İki adam ağır bağlantı kapısını açıp küçük, kutsal şapele girerken Lauriana bakışlarını ayıramadı. Kendini sakın kalmaya zorladı, yavaş ve düzenli nefes alıyor, düşüncelerini toparlamak için çok çalışıyordu. Başpiskopos bir kez bile dönüp ona bakmadı ve tavırları, kendisine emanet edilen kutsal mekânın işgal edilmesinden duyduğu rahatsızlıktan başka bir şey ifade etmiyordu.

Asırlar gibi görünen bir süre boyunca Solarus'ta kaldılar. Lauriana bu süre boyunca suçlayıcı çılgılığı bekledi. Zaman ilerliyordu... bir çan... beş... çeyrek çan. Üst dudağında ter birikmiş ve avuçlarını ıslatmıştı. Sinirleri kırılma noktasına kadar gerilmişti.

Tam keşfedileceğinden emin olduğu sırada, Ravel ve başpiskopos katedralin döndüler. Ravel tek kelime etmeden çeliklerini topladı ve beş savaşçı da katedralin ana girişine yöneldi. Kapının girişinde durakladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler hanımlar, Büyükbaba. Fey olarak verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı üzgünüz ve anlayışınız ve işbirliğiniz için minnettarız." Oldukça derin bir şekilde eğildi, sonra dönüp çıkışını yaptı.

"Şey," diye mırıldandı Selianne. "Bu heyecan vericiydi."

"Evet." Lauriana izin isteyip aceleyle başpiskoposun yanına gitti. "Büyükbaba?"

Din adamı onun elini okşadı. "Kendini üzme kızım. Her şey yolunda."

Birkaç saat sonra Lauriana'nın kulakları yaklaşan çizme seslerini algıladı ve yeni dokunmuş büyü'nün tanıdık, nefret edilen tadı dilini ekşitti.

Ellysetta ve Fey muhafızları gelmişti.

Ellysetta Işık Katedrali'nin Büyük Girişi'nin on üç basamağını tırmandı ve beşlisi katedralin kapısında bekleyen genç acemi rahibe çeliklerini büyük bir kabul gösterisiyle teslim ederken öylece bekledi. Onun arkasında, Grace Adası'nın her köşesinde Feyler, Ada'nın etrafında parıldayan, güneş ışığıyla aydınlanmış sislerden oluşan devasa bir kubbe gibi yükselen yoğun, aşılmaz yirmi beş kat örgüler örüyorlardı. Katedralin açık çift kapısından, başpiskoposun nefin en ucunda duran bozulmamış beyaz formunu görebiliyordu. Selianne sol tarafında duruyordu, solgun ve korkmuş görünüyordu, hiç şüphesiz Fey'in "Eld casusu!" diye bağırıp onu öldürmesini bekliyordu. Annem onun sağında duruyordu.

Annesinin görüntüsü Ellysetta'nın Gaelen'i kraliçeye kimin ihbar ettiğine dair şüphelerini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Eğer bunu annesi yaptıysa, neden için ortaya çıkmıştı? Gaelen'i kraliyete karşı işlediği suçlardan dolayı ihbar ettikten sonra kendini yüz Fey'le birlikte sihirli kalkanların ardına kilitlemek, alışılmadık derecede pervasızca görünüyordu.

Ellysetta, beşlisiyle birlikte hemen arkasından mihraba yaklaştı. Tam annesinin önünde durdu. "Geleceğini ."

Lauriana'nın dudakları titredi ve sonra onları sıkıca kenetledi. "Sen benim kızımsın Ellysetta," diye cevap verdi. "Eğer Fey ile gitmekte ısrar ediyorsan, en azından gitmeden önce seni düzgün bir şekilde kutsayıp evlendirebilirim." Çenesi bir an için çalıştı. "Bunun senin seçimini onayladığım anlamına geldiğini sanma. Onaylamıyorum."

Ellysetta başını salladı. Onaylanmamakla yaşayabilirdi. Ama annesinin sevgisini kaybetmesine . Sonra, bilmek zorunda için sesini alçaltarak fısıltıyla sordu: "Bu sabah benimle birlikte eve gelen misafir hakkında bir şey söyledin mi? Onu kraliçeye ihbar ettin mi?"

Lauriana gerçek bir şaşkınlıkla geri çekildi. "Hayır!" Kaşları çatıldı. "Gerçi düşününce muhtemelen yapmalıydım."

Ellysetta Fey yetenekleri konusunda pek başarılı olmasa da, yalan söylediğine dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Annesi çok gergin ve gergindi - Fey'lere karşı duyduğu yoğun nefret ve şüphe göz önüne alındığında bu çok mantıklıydı - ama Gaelen'in tutuklanmasının arkasında o yoktu.

Ellysetta rahatlamış bir nefes verdi. "İçin teşekkür ederim anne," dedi. "Bunun senin için kolay bir karar olmadığını biliyorum ve çekincelerine rağmen burada olacak kadar önemsedğin için seni seviyorum." Zamanı Fey'in elementleri ördüğü gibi örebilmeyi ve annesiyle bu sabah sarf ettikleri sert sözleri silebilmeyi diledi. "Sen her zaman benim yol göstericim oldun. Sen yanımda olmadan Gelinin Kutsaması'nı almak doğru olmazdı."

Annesinin gözleri yaşlarla doldu ama Ellysetta onu kucaklamak niyetiyle öne doğru bir adım attığında Lauriana arkasını döndü ve boğuk bir sesle, "Lütfen,

Büyükbaba, hadi başlayalım."

Ellysetta'nın kolları iki yanına düştü. Reddedilmek neredeyse Rain'in dün geceki terk edilişı kadar canını yakmıştı. Ama annesinin burada olduğunu kendine hatırlattı. Şüphelerine ve bariz korkularına rağmen, annesi Ellysetta'nın yanında durmaya gelmişti. Rain, her neredeyse, bu kadarını bile teklif etmemişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yağmur, yüzünde gezinen kadifemsi at dudaklarının şaşırtıcı hissiyle ve kulağına çarpan at dişlerinin gürültüsüyle uyandı. Tek gözünü açtı ve bir atın iri, kalın kirpikli kahverengi gözlerine baktı.

, göz kamaştırıcı parlak mavi bir gökyüzü . Altında ise -bir avuç alıp baktı- samanların yumuşak, küflü karıncalanması vardı. Bir saman yığınının içinde yatıyordu. Bir çiftçinin tarlasının ortasında. Büyük, iri yarı bir kır at yüzündeki ve saçlarındaki samanları kemiriyor ve kulağına yüksek sesle bir şeyler fısıldıyordu.

Kendini saman yığınının üzerinden, atın aç, otlayan ağzından uzağa itti ve sendeleyerek ayağa kalktı. Tanrım, canı yanıyordu. Her kası, eklemi ve siniri, dün geceki şiddetli, doğal olmayan rüzgârlara karşı kendini hırpalayarak geçirdiği acı, zorlu çanlar yüzünden ağrıyordu.

Sybharukai, kötü kalpli bir tairen olduğu için onu kükreyerek ve öfkeyle savaşıp mantığa geri döndürürken, aptallığı için onu nasıl cezalandıracağını çok iyi biliyordu. Öfkesini dindirmiş, öğürene kadar boğazına safralı gerçeği tıkmış, sonra da onu bitkin ve aşağılanmanın acı tadıyla dolu bir halde, son kararı kendi başına vermesi için bırakmıştı.

Şimdi, günün parlak ışığında, arkasında Eld ve güneydeki Celieria Şehri'nden gelen umutla bir çiftçinin tarlasının sessiz huzurunda dururken, uzun zamandır yoksun olduğu bir amaç kesinliğiyle, seçiminin doğru olduğunu biliyordu.

Tanrılar her büyük hediye için büyük bir bedel talep eder. Rain, karşılığında bir şey talep etmeden tanrıların ona şaşırtıcı, beklenmedik bir mucize olan gerçek bir eş vermeyeceğini bilmeliydi. Marissya bile Ellysetta'yı sahiplendiği ilk gece onu bu konuda uyarmıştı. *Görevinden kaçamazsın; ne Tairen'e, ne Fey'e, ne de gerçek eşine karşı. Çünkü Rain, kesin olan bir şey daha var... Tanrılar Ellysetta Baristani'nin önüne her ne görev koyduysa, bu korkutucu derecede tehlikeli. Yoksa ruhunu korumak için bir Tairen'e ihtiyacı olmazdı.*

Onun için Yüce Büyücü' lekesini taşımaktan daha tehlikeli ne olabilirdi? Yine de Ellysetta'nın tairen'le ilk karşılaşmasından ürkmesi gibi, Rain de ilk gerçek cesaret sınavından ürkmüştü. Daha da kötüsü, onu ittiğini düşünerek kaçmış ve onu terk etmişti.

Babasının kim ya da herhangi bir lanetli kişi için suçlanamazdı.

Büyücü İşareti ona daha bebekken verilmişti. Ve Rain'in ilk görevi dünyaya, Fey'e ya da Tairen'e karşı değildi. İlk görevi ona karşı.

Gücünü toplayarak bir Ruh örgüsü üzerinde hızlı bir sorgu döndürdü ve onu güneye, Celieria'ya doğru gönderdi. Birkaç saat sonra geri dönen cevap Rain'in pek tanımadığı genç bir Ruh ustasından geldi.

"Feyreisa katedralde. Yirmi beş katlı dokumalar yükseldi. Marissya ve Dax Konsey'deki ölümlülerle birlikte. O dokumalar da yükseldi. Marissya bizimle temasa geçerseniz size acele etmenizi söylememizi istedi."

"Geliyorum," diye karşılık verdi Yağmur acımasız bir sertlikle. Son keskin kelime de gönderilir gönderilmez örgü çözüldü. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı.

Ellysetta güvendeydi, güçlü bir dokunun ardında korunuyordu ve Solan Topraklar'ın yüzden fazla en güçlü savaşçısı tarafından korunuyordu. Ancak Konsey başka bir meseleydi. Ona Celieria'nın Eld'e düşmesine izin vermeyeceğine söz vermişti. Dün geceki korkunç ihanetinden sonra, onu bir daha hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Celieria Şehri'ne dönmek zorundaydı. Hemen. Gecikmeden.

Yağmur dizlerini büktü ve gökyüzüne fırladı. Etrafında çılgın bir gri sis ve büyü bulutu dönüyordu. Değişim'in tanidik coşkusu duyularını paramparça etti, Fey Rain'i çözdü, onu bulutlara dağıttı, sonra Tairen Ruhu Rain olarak tekrar topladı. Aşağıda, tarlasında uyuduğu ürkmüş çiftçi sabanından başını kaldırıp baktı ve tarlalarının yakınındaki çitle çevrili küçük bir otlakta, bir sığır sürüsü tepesindeki yırtıcı hayvandan içgüdüsel bir korkuyla dağıldı.

Yağmur çiftliğin ve ağıldaki sığırların etrafında dönüyordu. Büyük Güneş çoktan tepe noktasına yaklaşmıştı ve o hâlâ Celieria Şehri'nden yüzlerce mil uzaktaydı. Oraya zamanında varabilmek için olabildiğince hızlı uçuşu gerekiyordu.

Sığır ağılının üzerine bir, iki, üç kez çullandı, tairen karnı doyana kadar küçük sürüyü inceltti ve sonra uyuduğu samanlığın üzerine dördüncü ve son kez çullandı. Toprak büyü döndü, tarlanın altındaki kayanın derinliklerine uzandı, ihtiyacı olanı buldu ve onu hediyesine dönüştürdü.

"Tairen Ruhu sana teşekkür ediyor Goodman," diye seslendi çiftçiye. *"Sığırlarınız için ödeme ve eviniz için Fey kutsamaları sunuyorum."*

Hava Halatları arkasında dönerek güçlü bir kuyruk rüzgârı oluşturdu ve onu normal hızının üç katı hızla Celierian semalarında yarışa gönderdi. Puslu bulutların arasından bir fırtına gibi geçti ve onları ardında çılgınca savrulmaya bıraktı.

Arkada, az önce ayrıldığı tarlada, çiftçi ve ailesi bir saman yığınının etrafında coşkulu bir sevinçle gülüp dans ediyor ve havaya avuç avuç saman atıyorlardı. Saman Yağmuru az önce saf, pırıl pırıl bir altına dönüşmüştü.

Lord Sebourne ve Teleos'un açılış konuşmaları ve yarım düzine daha küçük lordun etkisiz salvolarının ardından, Celieria'nın yirmi Büyük Lordu'ndan biri olan Lord Morvel Konsey'e hitap etmek üzere kürsüye çıktı. Konuşmasına, akranlarına Fey'lere karşı başlangıçta gösterdiği iyi niyet ve kabul jestini ve daha sonraki fikir değişikliğinin nedenini hatırlatarak başladı. Ardından kuzey sınırlarının askerden arındırılmasının ve Celierian ticaretinin genişletilmesinin pek çok ekonomik faydasını anlatmaya devam etti.

Annoura gümüş tahtından Morvel'in gösterişli konuşmalarını yarım kulakla dinledi ve Gaelen vel Serranis'in yakalandığına dair bir işaret olup olmadığını anlamak için gözlerini gizlice odanın kapısından ayırmadı.

"Sınırlar son yüz yıldır neredeyse hiç sessiz kalmadı," diye sözlerini tamamladı Lord Morvel, sesi mermer kaplı odanın her yerine rahatlıkla ulaşıyordu. "Eld dostluk elini uzattı. Celieria, Fey'in ve birkaç yanlış yönlendirilmiş Celieria lordunun korku tacirliğinin beslediği dar görüşlü dışlayıcılığa tutunmamalı."

Odanın çeşitli yerlerinden bir onay mırıltısı yükseldi. "Gerçekten mi Morvel?" Lord Barrial ayağa kalkarak karşı çıktı. "Sınırlar yüz yıldır sessiz mi? Doğuda hayat oldukça huzurlu olmalı. Hatırlat da bir dahaki sefere tatile çıktığımda seni ziyaret edeyim." Birkaç lord güldü. Lord Barrial onların sessizleşmesini bekledikten sonra daha ciddi bir tonda devam etti. "Çok şanslı dostum Lord Morvel'in aksine, benim topraklarımda hala kuzeyden düzenli baskınlar görüyoruz. Tanıdığım Eldler Işığın nazik koruyucuları değil, azılı ve ölümcül düşmanlar. Sürekli devriyeler ve *dahl'reisen*'in yardımıyla bile, geçen yıl Heras Nehri boyunca otuzdan fazla köylüyü kaybettim - erkekler, kadınlar, hatta çocuklar."

"Gerçekten de korkunç haberler Lord Barrial," diye araya girdi Kraliçe Annoura. "Ama akıncıların Eld olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Diğer mülklerden tanıklar suçlunun *Dahl'reisen* olduğunu söylüyor."

"Tüm saygımla Majesteleri, topraklarıma yapılan baskınların arkasında *Dahl'reisen*'in olduğundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Gaelen vel Serranis'in kendisi daha iki ay geçmeden, istediği zaman korumalarımın yanından geçip beni ya da ailemden herhangi birini öldürebileceğini açıkça belirtti. Ve bunu yapmadı."

"Ah, evet," diye mırıldandı. "Gaelen vel Serranis, Karanlık Lord. Bir zamanlar bu ülkeyi neredeyse dünyayı yok edecek dehşet verici bir savaşa sürükleyen aynı Fey. Tüm kanıtlar aksini söylerken, bu Konsey'in onun kuzeyin trajik, asil bir koruyucusu olduğuna inanmasını istiyorsunuz. Merak ediyorum Lord Barrial, bu Fey'e olan körü körüne inancınızın -ki her şeye rağmen canı bir savaş suçlusudur- sizin onun

Akraba mı?"

Bu haber Konsey'in lordlarını ayağa kaldırdı, sesler öfkeyle yükseldi.

Kral Dorian Düzen Çanı'nı kadife minderinden kaldırdı ve kuvvetle çaldı. Lord Corrias kralın tahtının yanında hazır ola geçti. "Sessizlik!" diye seslendi. "Kralın emriyle, salonda sessizlik sağlanacaktır."

Lordlar sustuğunda Dorian, "Lord Barrial," diye emretti, "lütfen daha önce bana açıkladığınız gibi Konsey'e de Gaelen vel Serranis'le olan akrabalığınızın tam olarak ne olduğunu açıklayın - ki bu adamın benim de akrabam olduğunu eklemeliyim." Annoura'ya bir bakış fırlattı, o da pişmanlık duymadan kaşlarını kaldırdı.

Lord Barrial eğildi. "Teşekkür ederim, efendim." Konsey'in geneline hitap etmek üzere geri dönerek, "Majesteleri haklı. Görünüşe göre Gaelen vel Serranis gerçekten de benim akrabam. Ancak kralımız gibi ben de onun doğrudan soyundan gelmiyorum. Kısa bir süre önce aile arşivlerinde Jerion Dural olarak kaydedilen bir adamın -ki torunu Pollis altı yüz elli yıl önce benim soyumun geldiği diBarrial olmuştur- aslında Dural vel Serranis, Leydi Marissya ve Gaelen vel Serranis'in kuzeni olduğunu keşfettim."

Annoura sadece yarım kulakla dinledi. Konsey'e koşucu olarak hizmet eden genç bir kâtip, elinde küçük, mühürlü bir zarfla odanın çevresinde aceleyle ilerliyordu. Göz ucuyla onun ilerleyişini izledi. Not kâtibin ellerinden İşler Müdürü'ne geçti.

"Atanızın Dural vel Serranis olduğunu ne zaman öğrendiniz?" Dorian sordu.

"Sadece birkaç gün önce, efendim."

Lord Sebourne ayağa fırladı. "Bu Fey'in oğlumun karısını çalmaya önce miydi, sonra mı Barrial? Neyi kabul ettin?"

"Kızımı bu işe karıştıрма," diye karşılık verdi Cann, "ve sakın onurumu ya da sadakatimi zedelemeye cüret etme."

"Bunu sen kendin yaptın! Başından beri Fey çıkarlarını Celieria'nınkilere tercih ettin. Sana neyle rüşvet verdiler? Sonsuz yaşam mı?"

"Celieria'nın bir sınır lorduna yürüyüşü savunması için rüşvet mi verilmeli? Ben görevimi yapıyorum, Sebourne! Peki ya sen ve yandaşların? Yoksa Eld altınının parıltısı tüm mantık umutlarını sildi mi?"

Sebourne'un destekçileri bir kez daha kavgaya karıştı, parmakla gösterip suçlamalarda bulundular. Teleos ve diğer yarım düzine kişi Cann'ın etrafında toplanmak için ayağa fırladı.

Annoura'nın İşler Müdürü ona katibin notunu uzattı. Mührü kırdı ve parşömene karalanmış üç basit kelimeye baktı: *Onu yakaladık.*

Birinin yerine hizmet etmesi için davet ettiği Vale'ye şöyle bir baktı

düzenli hizmetçileri hastalanmıştı. Onu izliyordu, canlı gözleri yoğundu. Hafifçe başını salladı.

Zil tekrar çaldı. "Sessizlik ve emir!" Dorian bu kez komutu kendisi verdi. "Lordlar, yerlerinize oturun ve sessiz olun!" Soylular homurdanarak itaat etmeye başladıklarında Dorian tekrar Cann'a döndü. "Lord Barrial, bağlılığınız nerede yatıyor?"

Cann omurgasını sertleştirdi. "Her zaman olduğu yerde. Sizinle, efendim, ve Celieria ile."

"Siyasi iyilikler karşılığında *dahl'reisen* ya da Fey'den herhangi bir ödeme ya da karşılık kabul ettiniz mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Fey ya da *dahl'reisen* çıkarlarını Celieria'nın çıkarlarından üstün tuttunuz mu?"

"Asla, efendim. Ben her şeyden önce bir Celieria Lorduyum."

"Lord Sebourne, suçlamayı siz yönelttiğinize göre, doğrudan size soracağım: Lord Barrial'ın *Dahl'reisen* ya da Fey'in hizmetinde olduğunu kanıtlayacak herhangi bir deliliniz var mı?"

Sebourne kaşlarını çatarak, "Hayır, efendim," diye mırıldandı.

"O halde Lord Barrial'ın soyunun ortaya çıkmasının kanıtladığı tek şey, onunla uzaktan kuzen olduğumuzdur. Kanıt olmadan ona karşı daha fazla suçlama duymayacağım. İma yoluyla bile olsa." Dorian'ın bakışları Annoura'nın üzerinde durdu.

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman belki de sorularımızı Gaelen vel Serranis'in kendisine yöneltememiz daha iyi olur." Soğuk gözlerini Marissya v'En Solande'ye çevirdi. "Muhafızlarım az önce onu burada, şehirde, Ellysetta Baristani ve Fey ile birlikte tutukladığına göre."

Konsey Odası patladı.

Ellysetta Adelis'in sunağının önündeki minderli banktan kalkarken, üç beyaz cüppeli yardımcı rahip salonundan çıktı. Genç çocuklar küçük, sarmal bir taş merdivenden lale şeklindeki balkona çıkarak aydınlığa baktılar ve şarkı söylemeye başladılar.

Sesleri gümüşü kirişler gibi yükseldi, katedralin tonozlu nefinde özgürce taşındı, özenle tasarlanmış akustiği tarafından güçlendirildi ve güçlendirildi.

"Ayağa kalk Ellysetta Baristani," dedi Büyükbaba Tivrest, "ve Parlak Çan'ın önünde Adelis'e son duanı etmek için beni takip et."

Keten eteklerinin kıvrımlarını toplayarak ayağa kalktı ve başpiskoposun yanına gitmek için mihrabın etrafında döndü. Parmakları başpiskoposun parmaklarına kayarken, duyularını açtı ve bilinçli olarak onun düşüncelerinin içine izin verdi. Hatta, tanrılar onu affetsin, onun zihnini gözden geçirmeye bile cüret etti.

Odaklanmış, kararlı düşüncelerden oluşan bir yayılım ateşi onun araştırmasını karşıladı. *Işığı onun üzerinde parlat, Tanrım. Ruhundaki karanlığı kov. Ona Aydınlık Yol'da rehberlik et ve gölgelere karşı sağlam durmasına yardım et. Işığı onun üzerinde parlat, Tanrım.* Bu düşünceler defalarca tekrarlandı ve başpiskoposun zihnindeki tek görüntü parlak, kör edici bir ışıktı.

Ellysetta ne beklediğini gerçekten söyleyemiyordu ama onun ruhunu kurtarmaya kendini adanmasında tehlikeli ya da tehdit edici bir şey bulamadı.

Onu armatürün yuvarlak, yükseltilmiş platformuna götürdü ve katedralin büyük altın kubbesinin ve Adelis heykelini barındıran kulenin tam altında, armatürün ortasındaki büyük oymalı altın madalyonun üzerinde durması için on üç basamağa kadar eşlik etti. "Yukarı bak kızım," dedi, "ve Parlak Lord'un görkeminin yolunu aydınlatmasına izin ver."

Başını arkaya doğru eğdi. Üstünde, katedralin büyük kubbesinin içi bir yaz gökyüzüne benzeyecek şekilde boyanmıştı ve yanılsama neredeyse mükemmeldi. Kubbenin merkezinde altın bir disk parıldıyordu. O izlerken, diskin merkezinde bir ışık noktası oluştu. Hızla genişledi ve kubbenin merkezinden aşağıya doğru bir ışık huzmesi fırlayarak Ellysetta ve başpiskoposu altın beyazı bir parlaklık yağmuruyla sardı.

"Diz çök kızım ve duanı et."

Ellysetta ışığın parlayan sıcaklığında diz çöktü ve teninin ışığı emdiğini hissetti. Neredeyse sihir gibi teninde karıncalanıyordu. Gözlerini kapadı ve yüzünü gökyüzüne, yukarıdaki kaynağa doğru çevirdi. "Adelis, beni kutsa. Beni her zaman Işığın içinde tut. Parlaklığını yoluma yansıt ki yolumu asla kaybetmeyeyim." *Bana yardım et Tanrım,* diye ekledi sessizce. *Beni avlayan kötülüğü yenmem için bana cesaret ve güç ver.*

"Marissya, Dax, Annoura-özel odamda. Şimdi!" Kral Dorian ayağa fırladı ve tören giysileri içinde Konsey Odası'nın arka tarafındaki özel odaya doğru ilerledi. Uzaklaşırken her adımına öfke damgasını vuruyordu. Üçünün üzerine dönmeden önce kapının kapanmasını zar zor bekledi. "Bu doğru mu?" Atalarından kalma teyzesine ve eşine ters ters baktı. "Karanlık Lord'u burada, Celerieria Şehri'nde, burnumun dibinde mi barındırıyordunuz?"

Marissya elini uzattı. "Dorian, ben-"

"Soruya cevap ver, lanet ! Ve bana barış dokumaya çalışma zahmetine girme. İşe yaramayacak!"

"Dün gece geldi," diye itiraf etti Dax. "Ama düşündüğün gibi değil." "Ne değil?" Annoura meydan okudu. "Krallığın bir düşmanına yardım etmek mi?"

Masum Celieryalı sivillerin öldürülmesine yardım etmek mi? Yoksa hâlâ kuzeydeki Celiarian ölümlerinden *Dahl'reisen*'in değil Eld'in sorumlu olduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Marissya ve Dax birbirlerine suçlu suçlu baktılar.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Dorian. "Bunu o yaptı. O yaptı, sen de biliyordun ama yine de hiçbir şey söylemedin." sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Hayatı boyunca efsanevi Fey akrabalarına hayranlık duymuş ve onları idol olarak görmüştü. Onları kendi anne babasından bile daha çok sevmişti. Hayatı boyunca tek bir mutlak şeye inanmıştı: Marissya v'En Solande'nin onuru ve gerçeği.

"Dorian-" diye başladı

Marissya. "Sessiz ol!"

"Ama Dorian, Gaelen'in öldürdükleri büyücülükle suçlanıyordu. *Shei'dalin*'in dokunuşu altında Fey yemini ederek buna yemin etti."

Bir an için Dorian'ın inançsızlığı sarsıldı. Fey yeminleri dokunulmazdı ve yalan üzerine yemin edilemezdi. Ve *Shei'dalin*'in dokunuşu altında edilen bir Fey yemini, yeminin sadece sözlerinin değil ruhunun da dürüst ve doğru olmasını sağlardı.

"Bir *dahl'reisen* Fey yemini mi etti?" Annoura alay etti. "*Shei'dalin* altında Dokunmak mı? Bizi bu kadar aptal yerine koymayın."

Dorian'ın çenesi sıkıştı. Kısa süreli belirsizlik anı silinip gitmişti. "Annoura haklı, Marissya. Bize daha önce defalarca söylediğin gibi, *dahl'reisen*'ler kendilerini Fey onurunun sınırlarının ötesine attılar. Onların herhangi bir yemini anlamsızdır. Ve öyle olmasaydı bile, Fey bir *dahl'reisen*'in Solan Topraklar'dan bir *shei'dalin*'e el sürmesine ve yaşamasına asla izin vermezdi." Gözleri kısıldı. "Tabii tüm bunlar da yalan değilse."

Dax ters ters bakarak, "Feyler yalan söylemez," dedi. "Size bildiğimiz her şeyi anlatmayabiliriz ama gerçek olduğundan emin olabilirsiniz."

"Şimdi buna nasıl inanabilirim? İkiniz de açık bir aldatmacanın içinde yakalandınız."

"Gaelen bir Fey yemini etti, Dorian," diye araya girdi Marissya. "Ve *Shei'dalin*'in dokunuşu altında yemin etti - *benim* dokunuşum. Ellysetta onun ruhunu geri getirdi. O bir kez daha Fey oldu."

Dorian ona bön bön baktı. "Bu mümkün değil."

"Dün geceye kadar seninle aynı fikirdeydim. Böyle bir mucize bir *shei'dalin*'in gücünün ötesinde - kesinlikle benimkinin de ötesinde. Ama görünüşe göre, bir Tairen Ruhu'nun gerçek eşinin gücünün ötesinde değil." Dorian'a doğru bir adım attı. Mavi Fey gözlerinde yaşlar parıltıyordu. "Dün gece, bin yıl sonra ilk kez kardeşimin huzurunda durdum. Onu kucakladım. Ve bu ellerle ona dokundum" -ellerini kaldırdı- "o bize söylediklerinin doğru olduğuna dair bir Fey yemini ederken."

Dorian'ın gözlerine bir kez daha şüphe düştü. Kız o kadar içten, o kadar derin bir sevinçle dolu görünüyordu ki, Dorian kendi kendine ağlamak istedi.

Annoura onun kolunu tuttu ve onu *shei'dalin*'den uzaklaştırdı. "Bizi yalnız bırak, Fey!" diye bağırdı. "Kocamla yalnız konuşacağım. Senin büyüün onu etkilemeden."

"Ben olmadan-?" Marissya dilinin ucuna gelen sözcükleri yuttu. Derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde öfkesini kontrol etti. "Dorian," dedi çok daha sakın bir sesle, "*kem'jita'taikonos*." Kız kardeşimin soyundan gelen torun. Bu hitap Dorian'ın duygularını harekete geçirdi. Çok uzun zamandır, babasının ölümünden sonra tahta çıktığından beri ona böyle hitap etmemişti. "Sana söylediğim her şey doğru. Sana asla yalan söylemem ve düşüncelerini manipüle etmeye çalışmam. Bugüne kadar yaptığım her şey sizi korumak ve size yardım etmek içindi, tıpkı sizden önce babalarınızı koruduğum ve onlara yardım ettiğim gibi. Sizden sonra da oğullarınızı korumayı ve onlara yardım etmeyi umuyorum."

"Artık neye inanacağımı bilemiyorum," diye mırıldandı Dorian, Marissya'nın uzattığı ellere ve yalvaran gözlere arkasını dönerek. "Lütfen kraliçemin dediğini yapın. Bizi yalnız bırakın."

Marissya'nın parmakları gevşek yumruklar halinde kıvrıldı ve kolları yanlarına düştü. Dax bir elini onun omzuna koydu. "Gel, *shei'tani*." Eliyle işaret etti. Konsey Odası'na açılan kapı açıldı ve Dax ona içeri kadar eşlik etti.

Onlar gittikten sonra Annoura Dorian'ın elini tuttu. "*Shei'dalin*"ın söylediği hiçbir şeye inanamayacağını biliyorsun. Karanlık Lord hakkında yalan söyledi. Onu senden sakladı, burada, kendi sarayında, gücünün merkezinde. Ev dediğiniz yerde. Kardeşinin kuzeyde Celierianları öldürdüğünü bile bile bunu yaptı. Onun *shei'dalin* numaralarına kanmayı göze alamazsınız."

"Ama ya doğruyu söylüyorsa? Fey ve *Dahl'reisen* işbirliği içinde olsalar bile, Celierian köylülerini öldürmek için Büyücülük iddiası dışında ne gibi bir sebepleri olabilir?"

Kısa bir kahkaha attı. "Anlaşma, Dorian. Bunu bir düşün. Senin liderliğin altında Celieria zenginleşti ve güçlendi. Ölümlüler dünyasının önde gelen gücü haline geldik. Yine de bize Fey'lerden bağımsızlık kazandıracak bir antlaşma imzalamayı düşündüğümüz anda, Celieria'lılar kuzeyde ölmeye başlıyor ve Rain Tairen Soul bin yıllık bir sürgünün ardından yeniden oluşan bir Büyücü tehdidiyle ilgili korkuları körüklemek için ortaya çıkıyor... kendisinden başka kimsenin hissedemediği bir tehdit." Yaklaştı ve onun ellerini tuttu. "Korku güçtür, sevgilim. Eld'den korktuğumuz sürece, Feyler Celieria'yı parmakları altında tutabilir, onlara bağımlı olabilirler."

Dorian hayatını sarayın entrikaları arasında geçirmişti. Saray mensupları gülümseyip dostluk ve sadakat yemini ederken, bir yandan da arkadan iş çevirirlerdi. Annoura'nın söylediği her şey mantıklıydı ve Fey dışında başka bir müttefik olsaydı, onların böyle entrikalar çevirebileceğine sorgusuz sualsiz inanırdı. Ama Feye güvenmek o kadar içine işlemişti ki, artık neredeyse içgüdüsel oldu. Tüm inançlarını şüpheye düşüren kanıtlarla karşılaştığında bile, onların hile yapabileceklerini düşünmek istemiyordu.

Annoura onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum aşkım, ama ülkenin sana ihtiyacı var."

Güçlü. Feylere karşı kişisel duygularınızı bir kenara bırakıp Celieria için en iyisinin ne olduğunu düşünmelisiniz. Feyleri Konsey Odası'ndan sürgün edin ki zihinlerimizi manipüle edemesinler," diye ısrar etti. "Muhafızlar Gaelen vel Serranis'i Eski Kale'den getirsin, bulabildiğimiz kadar *sel'dorla* bağlasınlar ve Konsey tarafından sorgulanmak üzere bekletsinler. Sadece Fey'in bilmemizi istediklerini değil, *tüm* gerçekleri öğrenelim. Sonra da bırakın lordlar vicdanlarıyla oy versinler."

Kralın özel ön odasının kapısı tekrar açıldığında seslerin gürültüsü kesildi. Yükseltilmiş kürsüye yaklaşp birbiriyle uyumlu altın ve gümüş tahtlara oturduklarında tüm gözler Kral Dorian ve kraliçesine odaklandı.

"Lord Corrias," diye emretti Dorian, "Leydi Marissya, Lord Dax ve diğer Fey'lere odalarına kadar eşlik edin ve orada kalmalarını sağlayın."

"Dorian, *nei*!" Marissya itiraz etti.

Onu görmezden geldi. "Eski Kale'ye bir koşucu gönderin. Vel Serranis'i ne kadar *sel'dor* varsa bağlasınlar, sonra da sorgulanmak üzere buraya, bu odaya getirsinler. Konsey yarım saat içinde Karanlık Lord'un ifadesini üzere yeniden toplanacak."

Aydınlıktaki ibadeti tamamlanan Ellysetta, Büyükbaba Tivrest altın esasını başının üzerinde tutup ikinci söylerken sunak parmaklığında bir kez daha diz çöktü. İşi bittiğinde ayağa kalktı ve onu Solarus'a açılan büyük, ağır oymalı ve yaldızlı kapıya kadar takip etti. Beşlisi kutsal odanın girişinin yanında dururken, arkasından Fey çizmelerinin hafif şakırtısı nefin mermer zemininde yankılandı.

Büyükbaba Tivrest onların varlığını onaylamadığını haykırdı ve kalın, kara kaşlarının altından onlara dik dik baktı. "Solarus'a giremezsiniz. Yoldaşınız kontrol etti."

"Ve Feyreisa içeri adım atmadan önce tekrar kontrol edeceğim," diye ısrar etti Bel. Kobalt gözleri başpiskoposun bakışlarını, Tivrest homurdanarak kenara çekilene kadar sabit tuttu.

"Girin o zaman," diye mırıldandı. "Ama daha önce olduğu gibi sadece biriniz. Hiçbir şeye dokunmayın, araştırmanızı tamamlayın ve dışarı çıkın."

Bel selam verdi ve Solarus'a girdi. Bel araştırmasını sürdürürken Ellysetta kalan beşlisinin koruyucu çemberinde bekliyordu. Birkaç uzun zaman sonra geri döndü. "Oda temiz."

"*Beylah vo*, Bel." Elini onun elinin üzerine koydu. "Her şey için teşekkür ederim." Baldırında, kana bulanmış Fey'cha'sı gizlice yeniden şekillenirken büyüünün kendine özgü ürpertisini hissetti. Derin bir nefes alarak Büyükbaba'yı takip etti.

Tivrest kutsal odaya girdi. Selianne ve Lauriana hemen arkalarından geldiler ve büyük altın kapı kapandı.

"Pekâlâ o zaman, Karanlık Lord. Konsey'e çağrıldınız." Eski Kale'nin iri yarı, ağırbaşlı hapishane müdürü, en yeni ve en kötü şöhretli misafirinin bulunduğu hücreye yaklaştı. "İçeri girin ve kıpırdamadığınızdan emin olun."

Dikkatli bir şekilde, yüzleri solgun ve gergin, mızraklı ve kılıçlı bir düzine muhafız hücreye girdi ve vel Serranis'in etrafını temkinli bir şekilde sardı.

"Corbin," diye bağırdı hapishane müdürü, "şu zincirleri getir."

Arkasından, iri yarı genç yardımcısı aceleyle ilerledi, *sel'dor* zincirlerini yarı taşıırken, yarı sürükleyerek hücreye götürdü ve kapının yanındaki büyük, siyah bir yığının içine bıraktı. İlk ağır ayak bileği zincirini alarak dikkatle mahkûma yaklaştı.

"Ne ? Giydirin şunları."

Genç adam yutkundü ve daha da yaklaştı. Alnında boncuk boncuk soğuk terler belirdi ve Karanlık Lord'un önünde dikkatle diz çöküp uzanarak ilk *sel'dor* kelepçesini *dahl'reisen*'in çizmeli sol ayak bileğine geçirdi.

Siyah Eld meteline ilk dokunuşta, *dahl'reisen*'in bacağından küçük bir kıvılcım patlaması çıktı. Corbin haykırdı ve geriye doğru düşerek kelepçeleri serbest bıraktı. *Sel'dor* zincirleri mahkûmun çizme giymiş ayağının *üzerinden* düşerek saman kaplı hücre zeminine indi. Üstünde *Dahl'reisen*'in çizmesi parıldadı ve kıvılcımlar saçarak bir var olup bir yok oldu.

"Tanrılar Fey'i yaksın!" diye haykırdı hapishane müdürü. Topuklarının üzerinde döndü, yığından bir *sel'dor* zinciri kaptı ve vel Serranis'in bedenine doğru savurdu. Zincir doğrudan vücudunun içinden geçerken mahkûmun gövdesi kıvılcım yağmuru daha saçtı. "Mahkûmumuz yanan bir Ruh örgüsü. Kandırıldık!"

Zinciri atarak koridordan aşağı koştu ve muhafızlara seslendi. "Krala haber gönderin! Vel Serranis kaçtı!"

Bel yüzünü katedralin nefine döndü. Ciğerlerine uzun bir nefes çekti, Fey yeteneklerinin her biriyle kokuları ve tatları test etti.

"Orada olduğunu biliyorum vel Serranis," dedi boş havaya. "Artık yalnızız. Göster kendini." Daha da derin bir nefes daha aldı ve sağına, sunağa doğru döndü.

Neredeyse bir adam boyu ötede hava parıldamaya başladı. Mavi sulanmış ipek sunak kaplı büyük sunağın beyaz ve altın mermeri dalgalandı. Belli belirsiz bir gölge, tamamen silahlı, siyah deri giysili

Gaelen vel Serranis'in figürü.

"Tükür ve yak beni," diye mırıldandı Kieran.

"Bunu nasıl başardın?" Kiel talep etti. "*Sel'dor'dan* nasıl kurtuldun?"

"O yapmadı," diye yanıtladı Bel. "*Sel'dor'un* ona dokunmasına asla izin vermedi." Gaelen Bel'e onaylayan bir bakış attı. "Belki de senin için hâlâ umut vardır,

vel Jelani."

"Bunu nasıl yaptın?" Kieran talep etti.

Amcası omuz silkti. "Feyreisa kendini yaktığında, bu karışıklığı kullanarak gerçek kelepçeleri arabanın altına attım ve birkaç ikna edici örgü ördüm.

Muhafızların aldığı kelepçeler Ruh'tu, tıpkı o Celierian soytarılarının esir aldığı Gaelen vel Serranis gibi." Şaşkın beşliye kaşlarını kaldırarak baktı. "Benim yerim Feyreisa'nın yanındır. Birkaç ölümlünün beni kanla yoğrulmuş bağımı yerine getirmekten alıkoymasına izin vereceğimi düşünmediniz herhalde?"

Kiel, "O halde onunla birlikte Solarus'a gizlice girmedigine şaşırdım," dedi.

Gaelen başını salladı. "Parlak Çan kutsal bir ayindir ve Celierialıların bile çok daha eskidir. Ben ne Ellysetta'nın ne de rahibi olduğum için, varlığım bir kirletme olurdu."

Bel "Tairen *krekk*" gibi bir şey öksürdü ve inanmayan kaşlarını kaldırdı.

"Ve kapıdan geçmeye çalıştığında dokumanın bozulmasına neden olan kapıdaki korumanın kararına hiçbir ilgisi yok muydu?"

"Şey," dedi Gaelen alaycı bir sırıtışla, "o da vardı."

Katedralin kutsal meditasyon ve ruhani arınma odasının içinde Ellysetta çevresini gözden geçirdi. Geniş, dairesel oda Baristani evinin birinci katının tamamı kadardı ve tamamen beyaz mermerden inşa edilmişti. Mermer duvarlara Adelis ve diğer on iki tanrının dünya halklarına armağanlarını bahsettikleri sahneler altınla kazınmıştı. Odanın seyrek mobilyaları, bir duvara oyulmuş süslü bir adağın önüne yerleştirilmiş küçük bir altın dua kürsüsünden ve odanın ortasında, odanın yüksek kubbeli tavanının hemen altında, yükseltilmiş beyaz mermer bir sunağı çevreleyen minder kaplı banklardan oluşuyordu. Altı mermer sütun çevreyi çevreliyordu. Kubbenin iç kısmını kaplayan yaldızlı aynalar her ışık huzmesini geri yansıtıyordu, öyle ki en küçük bir mum tüm Solarus'u aydınlatabilir ve tam bir avize odayı alev alev yakabilirdi. Bu haliyle, altı küçük altın lamba odayı gün gibi aydınlık kılıyordu.

"Adanmışlığa git kızım ve ben odayı kutsarken Işığın altı adağını oku.

Bunu yaptıktan sonra ruhunu arındırmaya başlayabiliriz."

Annesi ve Selianne yanında olduğu halde, Ellysetta odanın öbür ucundaki oyma adanmışlığa doğru yürüdü, altın bankın üzerine diz çöktü ve çocukken öğrendiğı duaları okumaya başladı. Onun arkasında Büyükbaba Tivrest yavaşça odanın etrafında dönüyor, her sütunun yanında durup bir dua mırıldanıyor ve esasını odanın duvarlarına doğru sallıyordu.

Ellysetta'nın derisi artık tanıdık gelen bir karıncalanma hissiyle diken diken oldu ve adanmışlığın sözleri boğazında düğümlendi.

Başpiskopos sihir yapıyordu.

"Gaelen vel Serranis gözaltımızdan kaçtı." Dorian bu duyuruyu yüreğı burkularak yaptı. Etrafındaki öfke uğultusu Konsey Salonu'nu doldurmaya başlamıştı bile. Vel Serranis'i doğrudan sorgulama umudu da, Dorian'ın hâlâ gerçeğı öğrenebileceğıne dair beslediğı zayıf umut da yok olmuştu.

Kendisini gururla ve onaylayarak izleyen Annoura'ya baktı.

Cesaret verici bir şekilde başını salladı ve anlaştıkları gibi geri kalanını da anlatması için onu teşvik etti. "Adil ve açık bir tartışma adına," diye devam etti, "Gaelen vel Serranis'in kuzeydeki Celierian köylülerini öldürdüğünü itiraf ettiğini size bildirmeliyim. Fey'e göre, öldürdüğü kişilerin Büyücü olduğunu iddia etti."

Konsey Lordları gürültülü tartışmalara ve suçlamalara başladı. Düzen Çanı birkaç kez çaldı, sesleri gürültüyle bastırıldı. Birkaç çan sesinden sonra, bağırışlar azalmaya başladığında Dorian Lord Sebourne'a söz hakkı verdi.

Sebourne diğer lordlara ve Büyük Lordlara döndü. "Feyler geldiklerinden beri kuzey komşularımızdan şüphe etmemizi sağlamaya ve Gaelen vel Serranis'in işlediğini itiraf ettiğı cinayetler için onları suçlamaya çalıştılar. Zihinlerimizi Büyüçülere ve özgürlüğümüze yönelik tehditlere dair korkularla doldurmaya çalıştılar, oysa asıl tehdit sürgün edilen kendi halklarıydı." Odaanın etrafına yavaş ve konuşan bir bakış fırlattı. "Büyücü Konseyi'nin dünyanın kavrulması sırasında yok edildiğini herkes biliyor. Hayatta kalan birkaç Büyücü de rüzgârlara savruldu ve o zamandan beri Eld'de eşgüdümlü bir Büyücü faaliyetine dair hiçbir iz yok."

Devam etmeden önce destek çığılıkları ve alkışlardan oluşan gürültülü koronun dinmesini bekledi. "Eğer hâlâ şüpheleriniz varsa, kendinize şunu sorun: Herkes büyüünün varlığına dair görünür bir iz bırakmadığını bildiğı halde Vel Serranis nasıl oluyor da kurbanlarının büyülenmiş olduğunu iddia edebiliyor?" Bir an için bunun kafasına dank etmesine izin verdikten sonra kendi retorik sorusuna cevap verdi. "Hayır, lordlarım, Vel Serranis'in ölümcül saldırısının kurbanları büyücü değildi, onlar sadece masum köylülerdi, yanlış zamanda yanlış yerde bulunma talihsizliğine uğramış basit, eğitimsiz insanlardı. Bunlar

Fey'in şüpheli suçlamaları, Celierian görüşlerini manipüle etme ve bizi Eld'den gelen var olmayan tehditlerden korkutmaya yönelik bir dizi girişimin sadece sonucusudur. Siz lord dostlarıma sesleniyorum, pes etmeyin."

Önce Lord Barrial'ı, sonra da Teleos'u sarsılmaz bir bakışla iğnelemek için döndü. "Ve eğer hâlâ Fey'in koruyuculuğuna inanmak istiyorsan, şunu unutma: Ekinlerimiz bu yıl başarısız oluyor. Geç gelen don kuzeydeki bahar hasadını yok etti, güney ve doğudaki sel ise buğday ve mısırın yarısını silip süpürdü. Feyler, tüm engin sihirlerine rağmen, bize yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar. Ancak nehrin karşısında Eld zenginleşti. Gözetleme kulelerimizden her gün pazara giden ürün dolu kervanları görüyoruz.

"Eld'e güvenmeseniz, eski yöntemlere bağlı olsanız bile, sorumlu lordlar olarak kış için yiyecek satın alma fırsatına sırtımızı dönebilir miyiz? Açlıktan ölmek üzere olan kiracılarımızın masalarındaki tek yemeğin Celieria yerine Eld'den gelmesini umursayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

Kollarını yana açtı. "Büyücü olmayan ailelerin Eld'leri, Celierianlar gibi sadece insanlardır. Basit, ölümlü insanlar. Bize barış için geldiler ve dostluk elini uzattılar. Onların da bizim gibi sadece yaşamak ve gelişmek istediklerini kabul edemez miyiz?"

Sebourne'un takipçilerinden biri, "Bu, Fey büyüsünün etkisine karşı koymak için bir fırsat!" diye seslendi.

Lord Morvel onaylayarak ayağa kalktı. "Lord Sebourne haklı. Neden yüzyıllardır süregelen bir kan davasının hatıralarıyla ilgileniyoruz ki? Asıl soru : Celieria için en iyisi nedir? Kış için yiyeceğe ihtiyacımız olmasa bile, Celieria lordlarına ticari ürünlerimizi yeni bir pazara ihraç ederek kâr etme fırsatı vermenin ne zararı var?"

Konsey Odası'nın kapıları pat diye açıldı. Tanıdık bir ses şöyle : "Aksine Lord Morvel, Lord Sebourne daha fazla olamazdı. Eldler sizin dostunuz değil ve onları sizi yok etmeye kararlı bir düşmandan başka bir şey olarak düşünmek ölümcül bir yanılgıdır."

Lordlar yeni gelene bakmak için yerlerinden kıpırdandılar ve kimi coşkulu, kimi öfkeli sesler yükselip salonu doldurdu.

Yağmur Tairen Ruhu geri dönmüştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*Tairen kudretli kanatlarıyla alev alev gökyüzünde süzülüyordu;
Aşağıda, parlak ve ölümcül zarafetle, parlayan Fey lejyonları
savaşıyordu.
İblise, büyücüye cadıya karşı duruşları ne kadar da gururlu ve ateşli
O Shei'dalins, kırmızılar içinde, cesur ölümsüz ölümler için
ağladı.*

*Rainier'in Şarkısı "ndan "Eadmond's Field Savaşı"
Celieria'lı Avian tarafından*

Dorian'ın Konsey Odası'nın kontrolünü yeniden ele geçirmesi tam on saat sürdü ve sonunda lordlar yerlerini aldığında, gözleri öfkeyle parlayarak Rain'e döndü. "Lordum Feyreisen, bu odanın kapısına yerleştirilen muhafızlara kimseyi içeri almamaları açıkça emredildi. Ama siz buradasınız. Açıklayın kendinizi, efendim."

Rain ona, "Beni bu Konsey'e hitap etmem için davet etmişsiniz Majesteleri," diye hatırlattı. "Bunu yapmak için geldim."

"Konuşma davetimiz, halkınızın kraliyet tarafından aranan suçluları barındırdığından haberdar olmadan önce yapıldı. Gaelen vel Serranis'in bu sabah erken saatlerde gerçek arkadaşınız ve Fey ile birlikte yakalandığını biliyor musunuz?"

"Birkaç saat önce şehre yaklaşırken haberdar oldum." Bu haberin Dorian'ın Fey'e olan inancını sarstığını görebiliyordu. *"Dax ve Marissya Gaelen'in varlığını gizli tutmaya karar verdiğinde burada değildim Dorian ama dürüst olmak gerekirse, şu anda bize karşı beslediğin bu güvensizlik ve şüpheden kaçınmak için muhtemelen ben de aynısını yapardım."*

"Peki Karanlık Lord'un sorgulanmak üzere bu Konsey'in huzuruna çıkarılmadan kaçtığının da farkında mıydınız?" Annoura araya girdi. "Fey'in bu işte bir parmağı olabilir mi?"

"Bu haber beni şaşırtmadı. Vel Serranis son bin yılını bir Kral Muhafızları birliğinden çok daha kurnaz ve tehlikeli düşmanları alt ederek geçirdi." Gaelen'in nerede olabileceğini merak etmesine bile gerek yoktu. Kana bulanmış bir savaşçı, yemin ettiği kadından asla uzaklaşmazdı. *Değersiz bir gerçek eşin aksine.* Rain yüzünü buruşturdu. Bu iş bittiğinde ve Ellysetta'ya gidebildiğinde, önünde uzun ve zorlu bir yol olacağını biliyordu.

Dün gece alçakça bir kenara attığı güvenini geri kazanmak için.

Dorian yine konuşuyordu. Rain dikkatini tekrar krala yöneltti ve söylediklerinin son kısmını yakaladı. "-Peki, vel Serranis'in yerine geçip lordlarımın size sorduğu sorulara cevap verecek misiniz?"

"Kastettiğin buysa, *sel'dor* zincirleri içinde bir mahkûm olarak durmayacağım," diye cevap verdi Rain, "ama Konsey'in sorularına geldiğinde cevap vereceğim."

Dorian başını salladı. "Yeterince makul, Lordum Feyreisen."

"Majesteleri!" Sebourne itiraz etti. "Ciddi olamazsınız. Söylediği hiçbir şeye inanamayız. Doğruluk Sözcüsü onun sözlerini doğrulamak için burada değil ve Feyler aldatma konusundaki yeteneklerini çoktan kanıtladılar."

Rain tartışmacı lorda baktı ve inanmayan bir kaşını kaldırdı. "Bana Doğruluk Konuşması mı yapmak istiyorsun? Fey'in yüzüne tükürüyor, her fırsatta bize saldırıyor ama de pek çok faydalanmak mı istiyorsun?" Espri yapmadan güldü. "Feylerin senin gibi aptal ölümlüler için kullandığı bir kelime var. *Dravi'norah*. Kurtçuk yemeği."

" ne cüret!"

"Bir *rultshart*'ı adıyla çağırmak cesaret edebileceğim şeylerin en küçüğü Lord Sebourne." Rain ağzının bir köşesini kaldırarak dişlerinin kenarlarını ortaya çıkardı ve öne doğru eğildi. Avına bakarken gözbebekleri uzadı ve genişledi. "Fey'lerin iddia ettiğinin yarısı kadar bile düşman olmadığını çok iyi biliyorsun, yoksa bizimle alay etmeye ve bize eziyet etmeye devam etmeye cesaret edemezdin ama seni uyarıyorum, tairenler o kadar hoşgörülü değildir. Beni yeterince zorlarsan ölümlü, bu tairen dişlerini gösterecektir." Adama sırtını döndü ve onun öfkeli haykırışlarını duymazdan geldi. "Sorularınızı sorun Kral Dorian, sonra da anlaştığımız gibi bana konuşma özgürlüğü verin."

"Pekâlâ." Dorian öfkeli Sebourne'u görmezden geldi. "Bana hatırlattığınız gibi, sizi bu Konsey'e hitap etmeye davet etmiştim. Önümüzdeki meselenin ciddiyetini göz önünde bulundurarak, söyleyeceklerinizi dinleyeceğiz ama önce Gaelen vel Serranis meselesini ele alalım. Kuzeyde Celierianları öldürdüğünü itiraf etti. Bu tartışmaya açık olmayan bir gerçek."

"Katılıyorum. Bu konuda yanılmışım. Gaelen *Shei'dalin*'in dokunuşu altında ölen köylülerin suçlusunun Eld değil *Dahl'reisen* olduğuna yemin etti... ama aynı zamanda öldürdüklerinin Büyücü tarafından sahiplenildiğine de yemin etti."

"Lord Sebourne'un daha önce belirttiği gibi," diye araya girdi Annoura, "Büyücülük iddiasının tespit edilemez olduğu biliniyor. Gaelen vel Serranis öldürdüklerinin gerçekten de Büyücü tarafından sahiplenildiğinden nasıl emin olabilir?"

"Dün geceye kadar ben de senin gibi düşünüyordum. Hiç kimse -ne ölümlü, ne Fey, ne Elf, ne de Danae- harekete geçene kadar kimin Büyücü olduğunu bilemez. Ama *Dahl'reisen* bizim yapamadığımızı yapmanın bir yolunu keşfetti. Gaelen öldürdüklerinin Büyücülerin hizmetinde olduğunu söylüyor. *Shei'dalin*'in dokunuşu altında yemin etti. Ben ona inanıyorum, siz de inanmalısınız."

Annoura'nın arkasında Rain, küçük fino köpeği lordling'lerden birinin gözlerinin korkudan kocaman açıldığını gördü. Benzer ama daha kasvetli bir

endiŖe diğerlerinin yüzlerine de yansımıŖtı.

sınır boyunca toprak sahibi olan bazı lordlar. Ne yazık ki, bu az sayıdaki lord, şüphe duyan çok sayıdaki lordtan daha fazlaydı.

"Dahası da var," diye ekledi Rain. "Gaelen ayrıca Eld birliklerinin sınır boyunca toplandığı konusunda bizi uyardı."

"Tanrı aşkına," diye haykırdı Sebourne. "Bu propagandayı dinlemek zorunda mıyız? Katil olduğu itiraf edilen Gaelen vel Serranis şimdi de tespit edilemeyişi tespit edebildiğini ve Heras Nehri boyunca toplanan görünmez Eld birliklerini görebildiğini iddia ediyor. Majesteleri, bu tamamen uydurma ve inandırıcı bile değil!"

"Öyle mi?" Rain karşı çıktı. "Ben de Gaelen'in söylediklerini reddetmek istedim. Celieria'nın uzun zamandır yaptığı gibi gerçeklerden saklanmak istedim ama tairen beni bunu yapamayacağıma ikna etti. Bana, ne kadar nahos ya da korkutucu görünürse görünsün, Fey'i savunmak ve dünyayı Büyücü kötülüğünden korumak gibi bir görevim olduğunu hatırlattılar. Bana eşime, onun akrabalarına ve Fey-kin'lere karşı bir görevim olduğunu hatırlattılar." Dorian, Barrial ve Teleos'a baktı ve "Tairen soyunu terk etmez. Tairen sürüyü savunur."

Sebourne'a döndü ve sert bakışlarını adamın üzerine dikti. "Dün gece Eld sınırına uçtum Lord Sebourne. Heras'ı geçtim ve Eld'in beş mil derinliğinde keşif yaptım ve gördüklerim Gaelen'in iddialarını doğruladı. Her gün geçerken izlediğini söylediğin o ürün dolu kervanlar var ya? Sebzeden fazlasını taşıyorlardı. Eld burnunuzun dibindeki sınır boyunca asker ve silah kaçakçılığı yapıyordu. Köylerin hepsi hendeklerle çevrildi ve tahkim edildi. Eld savaşa hazırlanıyor."

Diğer sınır lordlarından birkaçı biraz daha dik oturdu. Rain, acaba kaç tanesi kervanları kendi kalelerinden izlemiş ve hiçbir şey düşünmemişti, diye merak etti.

Sebourne ikna olmayacaktı. "Eğer Eld sınır boyunca savunmasını güçlendirdiyse, Worldscorcher, bunun sebebi büyük ihtimalle senin"- parmağıyla Rain'i işaret etti-"artık Faering Sisleri'nin ardında güvenle kilitli olmadığını öğrenmiş olmalarıdır!"

"Bu da bir olasılık," diye kabul etti Rain. "Ama bu riski göze alabilir misin?"

Sebourne'un birkaç koltuk aşağısında, Yirmiler'in ılımlılarından biri olan Lord Darramon ayağa kalktı. "Büyücülerin yeniden toplandığını varsaysak bile - ki bu doğruluğu kanıtlanmamış bir varsayımdır - ve Eld'in sınır boyunca birliklerini güçlendirdiğini varsaysak bile, neden şimdi bize saldırırsınlar ki? Celieria yüzyıllardır Eld'e karşı hiçbir saldırganlık göstermedi. Onlara savaş için ne sebep verdik?"

Rain cevap veremedi Teleos ayağa fırladı. "Eld neden saldırdı ki?" diye seslendi. "Fethetmek için. Güç için. Gerçek Karanlık Lord'un, Gölge Tanrısı Seledorn'un şanı için."

"Seni ve savunmanı yok etmek için," dedi Rain açıkça. "Çünkü Celieria

onlarla Solan Topraklar arasında duran tek şeydir."

"Neden ibadetlerini bıraktın kızım?"

"I-" Ellysetta başpiskoposa neden büyü yaptığını sormadan önce kendini durdurdu. Bunun yerine, "Bu ne tür bir kutsama, Peder?" diye sordu.

Sıkıntıyla kaşlarını çatı. "Bu, Parlak Çan'ın inisiyasyonundan önce gerekli olan Solarus'un geleneksel kutsamasıdır. Şimdi dikkatinizi ibadetlerinize verin ve devam etmeme izin verin. Oda kutsanmadan Parlak Çan'a başlayamayız."

Ellysetta sunağa geri döndü ve başını eğdi. Tanıdık kelimeler dudaklarından ezbere döküldü, ancak dikkati odanın etrafında dönen başpiskoposa odaklanmıştı.

Hatasını hemen fark etti. Başpiskopos büyü yapmıyordu. Elindeki asaydı. Tıpkı Fey'in uzun zaman önce şehrin lambalarına ateş büyü ve Velpin'in sularına temizlik büyü yapması gibi, başpiskoposun altın ve kristal asası da - kuşaktan kuşağa rahipler tarafından aktarılan- büyü içeriyordu. Ve geleneksel "kutsama" asanın büyüünü çağırıyordu.

"*Bel. Gaelen.*" Onlara ne keşfettiğini anlatmak, onların da örgüyü hissedip hissedemediklerini sormak istedi.

Sadece sessizlik cevap verdi.

Asanın dokusunu incelemek için kendi doğal engellerini zorlayarak duyularını açtı. Bulduğu şey omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Beş kat. Başpiskopos Solarus'u beş katlı bir örgüyle sarmıştı. Bir büyü kafesine hapsedilmişti.

"Odanın ortasında bana katıl kızım, böylece meditasyon ve arınmanın Parlak Çanı'na başlayabiliriz."

"Kutsamayı odadan çıkarın, Büyükbaba."

Başpiskopos bu istek karşısında gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Odanın kutsamasını kaldıramam. Ve Parlak Çan sona erene kadar Solarus'tan ayrılamayız. Şimdi gelin, odanın ortasında bana katılın ve Işık Sunağı'nın üzerinde secde edin."

Ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Az önce bu odanın etrafına beş katlı örgüyü kaldırana kadar olmaz."

Arkasından Lauriana'nın nefesi kesildi. "Ellysetta! Diline dikkat et!"

Başpiskoposun yüzü karardı. "I? Bu kutsal odada büyü mü yapıyorsun? Beni böyle bir küfürle suçlamaya nasıl cüret edersin?"

Midesi mide bulandırıcı, korkunç bir düğümle sıkıştı, ama dimdik durdu. "Niyetin bu olsun ya da olmasın, Büyükbaba, az önce beş katlı bir

o asa ile dokumak. Ve bunu yapmamanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Ya da asayı bana ver, senin için geri alayım."

Asayı geri çekerek kadının ulaşamayacağı bir yere bıraktı. "Çok ileri gidiyorsun kadın. Kendini sunağa götür ve bağışlanması için Parlak Lord'a yalvar." Çelik gibi bir el bileğini kavradı ve onu sunağa doğru çekti.

Adamın teninin Ellysetta'nın tenine değmesi, Ellysetta'nın duyularını adamın yansıttığı düşüncelerin öfkesiyle bombardımana tuttu. Ellysetta düşünmek için durmadı, sadece onun zihnine daldı. Duyularını açarak, kararlılığını bir güç okuna dönüştürerek, onun kasıtlı düşünce yağmurunu zorladı ve zihnini açığa çıkardı.

Düşünceler ve anılar ona saldırdı. Annesi ağlıyor, kızının ruhunu kurtarması için başpiskoposa yardım etmesi için yalvarıyordu. Onun kararlılığı, büyüün kötü olduğuna ve yok edilmesi gerektiğine dair kesinliği. Genç Fey kraliçesini Solan Topraklar için bir Işık feneri haline getirme konusundaki yakıcı gayreti. Ama önce onun ruhunu Karanlıklar Lordu'nun büyüünden arındırmalıydı. Şeytanları onun ruhundan kovmalı.

Eski, gizli raylar üzerinde kayan mermerin çıkardığı gıcırtı Ellysetta'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Sunağın devasa beyaz kütlesi geriye doğru yuvarlanıp mermer duvarın arkasındaki derin bir cebe kayarak gizli bir merdivenin tepesindeki küçük, karanlık bir odayı ortaya çıkarırken sunağa doğru döndü.

Şeytan kovucuların kukuletalı kırmızı cübbelerini giymiş üç adam karanlıktan Solarus'un beyaz ışığına adım atarken Büyükbaba Tivrest onu sıkı ve inatçı bir şekilde kavradı.

"Hayır!" Başpiskoposun şaşırtıcı derecede güçlü kavrayışından kaçmak için mücadele etti.

"*Bel, Gaelen, bana yardım edin!*" Ruh örgüsü odayı saran bariyerlere çarptı ve çözüldü. Öfkeyle çırpınıyordu. Odanın bir yanında, apliklerdeki alevler kükreyerek canlandı, yükseğe sıçradı, mermer duvarları ve tavanı öfkeli, işe yaramaz bir açlıkla yaladı.

Başpiskopos haykırdı, "Beni yakıyor!"

Şeytan çıkaranlardan biri öne fırladı ve karanlık bir ipi omuzlarına doladı. Büyüsünün sıcak akıntısı acıya dönüşürken acı içinde haykırdı. *Sel'dor*. İp onunla dolanmıştı. Debelenerek kendini başpiskopostan ve ipten kurtarmaya çalıştı.

İkinci şeytan kovucu kapüşonunu geri atarak sert yüzünü ortaya çıkardı. "Bu kadar yeter kızım," diye emretti. "Ben Peder Lucial Bellamy, Adelis Tarikatı'nın başıyım. Sana zarar vermek için burada değiliz. Ruhunu kurtarmak için buradayız. Ama şeytani güçlerinle hepimizi tehlikeye atmana izin veremeyiz." Bir cebinden bir çift siyah metal kelepçe çıkardı ve yaklaştı.

"Anne!" Ellysetta omzunun üzerinden çılgınca, yalvaran bir bakış fırlattı. "Anne, yardım çağır!"

Ama annesi şok olmuş gibi görünmek yerine, ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş ağlıyordu.

"Anne?" Farkına çok geç varmıştı.

"Onlarla savaşıma yavrum, lütfen. Bırak ruhunu kurtarsınlar." Ellysetta çaresiz gözlerini en yakın arkadaşına çevirdi. "Selianne?"

"I-" Selianne Lauriana'ya baktı, o da çılgınca başını salladı ve onu durdurmak istercesine Selianne'in kolunu tuttu. Selianne arkasını döndüğünde yüzünde acımasız ve kadercı bir ifade vardı. "Üzgünüm, Ellie. Fey seni büyüledi. En iyisi bu."

Şeytan çıkarıcı *sel'dor*'u Ellysetta'nın bileklerine doladı. Acı onu dizlerinin üzerine çöktü.

"Büyücüler bir zamanlar Fey ve Celierian'lardan oluşan bir ittifakın onları nasıl yendiğini şüphesiz hâlâ hatırlıyorlardır," diye devam etti Rain sessizlikte, "ve aynı hatayı ikinci kez yapmak istemeyeceklerdir. Sence neden elçilerini bu teklifle sana gönderdiler?" Odanın etrafına uzun, ölçülü bir bakış attı. "Eğer siz müttefiklerimizi, her zaman iyilik için kullanılmış olan Fey büyüsünün ve Fey kudretinin Eld'den daha kötü ve tehditkâr olduğuna ikna edebilirlerse; yalanlarını ve sahte dostluklarını kabul edip sınırlarınızı açmaya sizi ikna edebilirlerse, çok geçmeden kendinizi Seledorn'a taparken ve çocuklarınızın ruhlarını Büyücülerin hizmetine teslim ederken bulacaksınız. Sizi fethetmek için tek bir köyü bile yerle bir etmelerine gerek kalmayacak."

"Saçma sapan korku tacirliği," diye alay etti Sebourne. "Güvenilir kanıtlardan yoksun uydurmalar. Gaelen vel Serranis hakkında yalan söylediniz. Kuzeydeki cinayetler hakkında yalan söylediniz. Bu konuda da yalan söylüyorsunuz. Sebebiniz çok açık. Celieria senin yokluğunda bağımsızlaştı. Kendi güçlü olduk. Temelsiz iddialarınız ve korkutma taktikleriniz, Celieria'yı Fey gücüne boyun eğdirmek için acınacak derecede şeffaf bir planın parçası."

Teleos ayağa fırladı. "Seni aptal!" diye bağırdı. "Söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemedin mi? Tehlikedeyiz! Feyler yalan söylemez! Düşman kapıda, kılıçlarını bileyiyor!"

"Düşman," diye sertçe cevap verdi Sebourne, parmağıyla Rain'i göstererek, "tam orada! Bu Tairen Ruh, Çelyer anlaşmalarını bozmaya, Çelyer zihinlerini manipüle etmeye ve müttefiklerini öldürmeye istekli olduğunu çoktan gösterdi."

"İşte, işte, Sebourne," diye alkışladı Morvel. "Celierialılar Fey masallarından ve öcü hikâyelerinden korkup sinmezler."

Yağmur şaşkınlıkla muhalefetin başındaki adamlara baktı. Bu kadar çok şeyi unutmuşlar mıydı? Son birkaç yüzyıllık barış, geçmişin zor öğretilmiş derslerini ölümlülerin hafızasından silmiş miydi? Gözlerinde ateş parladı. "Karşınızda Büyücü Savaşları'nın ve Eld'in pişmanlık duymayan kötülüğünün canlı bir tanığı olarak duruyorum ve siz bana yalancı diyor ve uyarılarımı Fey masalları ve öcü hikâyeleri olarak mı görüyorsunuz?"

Göster onlara, diye ısrar etmişti Ellysetta. Büyücü kötülüğünü kendi gözleriyle görmelerini sağlayın.

Parmakları sıkıca kıvrıldı. Onu zaten bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Büyü acı verici bir hızla toplandı ve yoğunluğuyla damarlarını yaktı. "Seni dinletemediğime göre, belki görmeni sağlayabilirim.

İşte! Bu hatırladığım geçmiş, yaşadığım geçmiş."

Yağmur ellerini uzattı. Parmak uçlarından ışık fişkırda, dalgalı ışınlar parlayan, genişleyen bir kütle oluşturdu. Savaş sesleri yükseldi. Yanık et, taze kan, büyü ve insan teri kokusu. Uzun süredir ölü olan erkekler ve kadınlar -Fey, Celierian, Elf, Danae- canlı, ustalıkla yaratılmış bir hayata büründü. Akan kırmızı peçeler *içindeki Shei'dalinler* parlak çadırların altında yaralıları kurtarmak ve ölmekte olanlara huzur vermek için çalışıyordu.

Hepsini basitçe geçmişe gömebilirdi ama dokumasının Konsey Odası boyunca yavaşça hareket etmesine izin verdi ve her biri o kadim savaş alanında durana, her görüntü, koku, tat, dokunuş ve ses nefes kesici bir netlikle yeniden yaratılana kadar Celierian lordlarını teker teker sardı. Ve Ruh örgüsü her bir lordu içine aldıkça, adamın zihnine Büyücü Savaşları'na yol açan tüm olayların canlı anılarını akıttı: Eld entrikaları, ince yolsuzluklar, hepsi bir kraliyet suikastının şok edici vahşiliğiyle, Gaelen'in intikamıyla ve nihayet açık savaşın yıkıcı vahşiliğiyle doruğa ulaştı.

Bir Büyücü Ateşi patlaması yeryüzünü sarstı. Bir grup şımartılmış lord korkudan titredi.

Şiddetli bir savaş devam ediyordu. Birkaç bin Eld askeri ve iki düzine Büyücü ele geçirilmiş bir Celierian kalesini savunuyordu. Korkunç büyüün yoğun akışı kale duvarlarının üzerinden yuvarlanarak zehirli, ölümcül bir sis oluşturdu ve savaş alanından yaklaşan orduya doğru sızdı. Sis etraflarını sarması ve etlerinin kemiklerinden ayrılmasıyla Celierian askerleri çılgılık attı. İnsanların sızan kanlı kemikleri, kokuşmuş balçık birikintileri içinde ufalanmadan önce son bir sendeleme adımı atarken, zırhlar takırdayan yığınlar halinde yuvarlandı Savaş alanında uluyan aç iblisler bile geriye kalan iğrenç çorbaya dokunamadı.

Fey, Elf ve Danae savaşçıları ön cepheye doğru koşarken, asit sisini kaleye ve etrafındaki karanlık ordulara doğru üflerken etraflarında büyü kıvılcımları çakıyordu. Bir ok yağmuru, alanda cesurca durup savunma örgülerini döndüren takviye birliklerinin yarısını yere serdi. İblisler iki düzinesini daha birkaç dakika içinde tüketti. Sırtta, trebuche'lar kale duvarlarının üzerinden ateşli füzeler fırlattı ve birkaç yüz Elf okçusu kara zırhlı düşman saflarına kendi ölümcül isabetli ok yaylarını fırlattı.

Tepelerinde derin, korkunç bir kükreme duyuldu. Bir gölge savaşçıların üzerine çullandı ve tairen, ateş ve büyü kokusu taşıyan sıcak, karanlık bir hava akımı getirdi. Dev kanatlı kedi saldırmak için dalışa geçerken, bir şehir bloğu kadar geniş olan devasa kanatlar savaş alanının üzerinde alçaktan süzüldü.

Tairen'in büyük siyah ağzından alev bulutları fişkırda,

cüppeli büyücüleri yuttu. Büyücülerin etrafından kalkanlar fırladı ama alev ete yapışıp doymak bilmez bir iştahla tüketirken, yakınlardaki talihsiz kalkansız askerlerden tiz çılgınlık yükseldi. Kanatlar şişti ve büyük kedi geriye doğru saha kalkarak kükreyen ateş püskürmesini kalkanlı Büyücülerin üzerine tuttu.

Devasa bir Büyücü Ateşi topu sol yanından siyah tairen'e doğru fırladı.

"Yağmur! !" Bağırış aynı anda birkaç adamdan geldi, Celierians ve Fey, müttefik hattının ön tarafında birlikte savaşıyorlardı.

Yağmur Tairen Ruhu kadar büyük ikinci bir siyah tairen aşağı indi ve bir tairen ateşi patlaması, ölümcül Büyücü Ateşini Yağmur'a ulaşmadan önce tüketti.

Muhteşem yaratık, güçlü alevini saldırıya ekleyerek Yağmur'a katıldı. Birkaç dakika sonra Büyücü kalkanları açıldı ve yarım düzine yanan figür cehennemden çılgınca, nafil bir delilikle fırladı.

Eld boruları geri çekilme çağrısı yaptı. Düşman askerleri kale duvarlarının üzerinden akın etti ve kaotik bir kargaşa içinde kaçıştılar. Bir düzine tairen kalan büyücülerin peşinden uçarken, alevler düşman topuklarını yalıyor, Celierian ve Danae piyadeleri kaçan askerleri takip ediyordu. Çevredeki ormandan gökyüzünü dolduran bir Elf ok yağmuru kaçan birliklerin üzerine yağıyordu. Fey savaşçılarından oluşan siyah ve gümüş bir hat, geriye kalan tek kaçış yolunu kapattı.

Neredeyse bir ya da iki saat sonra, her şey bitmişti.

Bunu takip eden sessizlikte ölümlü, Fey, Elf ve Danae savaş alanında yürüyüp ölen arkadaşlarını ve yoldaşlarını topladı. Yaralıların şifa çadırlarına taşınmasına yardım ettiler ve ölüleri ormanın kenarında düzgün sıralar halinde yatırdılar.

İki siyah tairen gökyüzünden süzülerek indi ve son anda uzun boylu, siyah saçlı Fey savaşçılarına dönüştü. Rain Tairen Soul ve babası Rajahl.

Altın kaplama gümüş zırh giyen bir Celierian mavi pelerininin eteğiyle kılıcındaki kanı sildi ve kılıcını yanında kınına soktu. Konsey Odası'ndaki her Celierian, Torreval kraliyet ailesinin armasındaki çapraz bıçakları ve taçlı şahini tanıdı.

"Lord Rajahl. Lordum Rain." Dorian II uzanıp iki Fey ile kollarını kavuşturdu. "İyi dövuştünüz lordlarım."

Yarım düzine atlı, zırhlı Celierian askeri savaş alanından dörtnala geldi. Binicilerden biri gruptan ayrılarak atını krala ve iki Tairen Ruhu'na doğru yönlendirdi. Dizginleri geri çekti ve kıvrak, neredeyse insanlık dışı bir çeviklikle eyerden kaydı. Göğüs plakası Teleos ailesinin armasını taşıyordu; yükselen bir güneşin beyaz alanı üzerinde yükselen altın bir tairen, hem Fey ile olan kan bağlarını hem de Işık Kilisesi'ne olan bağlılıklarını onurlandırıyor.

"Majesteleri." Binici, Shanis Teleos, kralına yaklaştı. O da

Miğferini çıkardı, kan ve kirle kararmış yüzünde parlayan canlı yeşil Fey gözlerini ortaya çıkardı. Shanis hızlı ve yumuşak bir selamla kısa bir süreliğine tek dizinin üzerine çöktü. "Düşman bozguna uğratıldı, efendim." Doğruldu ve Tairen Ruhlarına döndü. "Lordum Rajahl, Rain." Rain'le tokalaşırken savaşın kızarttığı yüzünde bir gülümseme parladı. "Yardımlarınız için teşekkürlerimi sunarım. Siz olmasaydınız zafer kazanamazdık. Eld'i yakmadan önce ölü ve yaralılarımızı alandan toplamamız için bize çeyrek çan verin."

"Çabuk ol dostum," dedi Rain. "Bir Elf gözcüsü buradan iki fersah ötede şüpheli bir kervan tespit etmiş. Eğer aralarında bir Primage ya da Prensi varsa, yakında ölülerin ruhlarını çağırarak kadar yaklaşmış olacaklar. Bu orduyla iblis formunda tekrar savaşmak için yeterli savaşçımız yok. Çeyrek çan ve alanı ateşleyeceğiz."

"Anlaşıldı."

"Efendim!"

Dorian döndü ve yaklaşan şövalyeyi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Pellas! Kuzenim! Seni iyi ve yaralanmamış gördüğüme sevindim."

Kralın kuzeni Lord Pellas, kraliyet akrabasının gülümsemesine karşılık vermedi. "Ben yaralanmadım, evet, ama amcamızın oğlu Theron o kadar şanslı değildi. Çabuk gelin . Ölmek üzere. *Shei'dalin* onu kurtarabileceğini düşünmüyor."

Dorian koşmaya başladı.

Dorian kendisini bekleyen kuzenine yaklaşırken, Lord Pellas'ın gözleri karardı ve yanındaki eli kalçasındaki uzun hançeri sıkıca kavrayarak kınından çıkardı.

"Efendim! Dikkat edin!" Shanis uyarıyı haykırdı ve bıçakları parlayarak kralın kuzenine doğru sıçradı. Rain ve Rajahl'ın kırmızı Fey'cha'ları adamın göğsüne ölümcül isabetle saplanırken bile suikastçının kafasını omuzlarından ayırdı.

"Pellas?" Kral dehşet içinde kuzeninin hâlâ seğirmekte olan başsız cesedine ve ölü adamın elinde tuttuğu kılıca baktı.

"Saldırmaya başladığı anda gözlerini görmedin mi?" Shanis söyledi. "Gece gibi karardılar. Büyücülerin onu nasıl dönüştürdüğünü bilmiyorum majesteleri ama o büyücülerin eline geçmişti."

"Buna inanmıyorum. O bana kardeşim kadar yakın."

Shanis bıçağı ölü adamın elinden çekip aldı. "Bu bir Feraş suikast bıçağı, efendim. Bıçağın ortasında içi boş, zehir dolu bir damar var. Ucu kurbanın içinde kırılarak zehri serbest bırakacak şekilde tasarlanmıştır." Bıçağın üzerine bir çizme topuğu yerleştirdi ve ikiye ayırdı. Üç küçük damla yeşil sıvı yere döküldü. Toprak , dumanlar yükseldi. Noktanın etrafındaki birkaç avuç dolusu çiğnenmiş ot önce hızla kahverengiye, sonra da siyaha dönüştü.

"Ama... bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bilemedim?"

"Kendinize eziyet etmeyin Kral Dorian," dedi Rajahl. "Muhtemelen Büyücüler hafızasını çaldığı için kendisi bile farkında değildi. Onlar saldırana kadar kimin Büyücü olduğuna dair hiçbir uyarı yoktur."

Ruh örgüsü soldu. Celieria'nın kadim lordları sisin içinde eridi ve Rain bir kez daha Dorian'ın Konsey Odası'nda toplanan soylulara döndü.

"Büyücüler geri döndü. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: Büyücülerin olduğu her yerde, Büyücü ilan edilenler de vardır. Aranızda yaşayabilir, sizinle birlikte ekmek yiyebilir, çocuklarınızın evliliğini kutlayabilir ve hayatınızın en mahrem anlarını paylaşabilirler. Ve Büyücüler onları çağırdığı anda, efendilerini memnun etmek için siz uyurken ailenizin her üyesini öldürecek, uyuyan en küçük bebeklerin boğazlarını keseceklerdir.

"Feyler güce aç değildir -biz hiç olmadık- ama Büyücüler açtır. Sınırları Eld'e açmayın. Bunu yapmak kendi yıkımınızı başlatmak demektir."

Ellysetta çömelmiş, nefes nefese kalmıştı. *Sel'dor*'un ateşli yanığı her kasını titretiyordu ama acıdan çatlamış ellerini hareket etmeye zorladı, parmakları uzun eteklerinin altından baldırlarına bağlanmış iki kanlı Fey'cha bıçağını arıyordu.

Parmakları her iki bıçağın kabzasına dolandı ve onları çekerek kurtardı.

"Ware!" diye bağırdı şeytan çıkaranlardan biri. "Bıçakları var!" Tekmesini savurdu ve kadının kelepçeli ellerini botunun ucuyla yakaladı. İki Fey'cha kadının ellerinden fırladı ve odanın içinde sekerek ilerledi.

Ellysetta ondan hızla uzaklaştı, etekleri bacaklarına dolanarak baldırlarını ve kırmızı kan damlacıkları sızdıran ince, paralel kesikleri gizledi.

Bel, Büyük Katedral'in Solarus kapısının dışında, bir Fey savaşçısının zahmetsiz görünen dinginliğiyle duruyordu. Sadece gözleri hareket ediyor, katedrali en ufak bir sorunu belirtisine karşı tarıyordu. Yanındaki Gaelen vel Serranis de aynı şeyi yaptı.

Bel'in arkasında, Solarus'tan yayılan mutlak sessizlik onu rahatlatmalıydı ama bunun yerine içinde uğuldayan gerilim daha da arttı. Tıpkı küçük adanın etrafında konuşlanmış olan beşlinin her on saatte bir kendisine güncelleme göndermesi gibi, Ellysetta da ara sıra ona bir düşünce gönderseydi kendini çok daha iyi hissedebilirdi.

Birden Bel'in vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Yanındaki Gaelen de ırkıldı.

Gözleri sert bir bakışta buluştu, Fey İlk Kılıcı ile *Dahl'reisen* lideri bir kez olsun mükemmel bir uyum içindeydi. Birlikte döndüler, ellerini kaldırdılar, büyü parlıyordu.

canlandı ve kapıyı erimiş cürufa çevirecek kadar güçlü, beş katlı bir ortak örgü saldı.

Bir sarsıntı dalgası geri püskürdü, her ikisini ve beşlinin geri kalanını ayaklarından fırlattı ve yarım düzine sırayı talaş haline getirdi.

Sessiz bir patlama Solarus'u salladı ve tepedeki kristal avizelerin bir dizi melodik, çınlayan notayla titremesine neden oldu. Lauriana gergin bir korkuyla haykırdı.

Başpiskopos kendini sabitlemek için mihrabın kenarına tutundu. "O da neydi öyle?"

Peder Bellamy Solarus'un kapısına bir göz attı. "Tahmin olursam, Feylerin burada neler olduğunu fark ettiklerini ve içeri girmeye çalıştıklarını söyleyebilirim."

Başpiskopos bembeyaz kesildi ve Solarus'un kapısından gergin bir adımla uzaklaştı. Bellamy'ye suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Şeytan çıkarma ayinini tespit edemeyeceklerini söylediğini sanıyordum!"

"Yapmamaları gerekirdi. Ama ya biri planlarımıza ihanet etti ya da bu genç kadın Solarus'un kutsal korumalarını aşmanın ve Fey dostlarını varlığımızdan haberdar etmenin bir yolunu buldu."

Fey'cha'yı Ellysetta'nın elinden tekmeleyerek alan şeytan kovucu eteğini geri çevirdi ve bacağındaki sığ, kanayan kesikleri ortaya çıkardı. "Bıçaklar kanla aşınmış olmalı," diye tükürdü. Beyaz sarı saçlarını ortaya çıkarmak için kapüşonunu geriye itti. "Kendini kestiğinde, onları ona veren Fey'e bir çağrı gönderdi."

Ellie titreyen bir sesle, "Bırakın beni," diye yalvardı. "Bunun için hepinizi öldürecekler. Kimsenin canı yanmadan bırak beni gideyim." Annesinin bakışlarına sertçe baktı. "Anne, iyi niyetli olduğumu biliyorum ama bu yanlış. Ben Fey'im. Sihrim oradan geliyor, iblislerden değil. Ben kötü değilim. Benim büyüm kötü değil.

Lütfen, korkunç bir şey olmadan önce gitmeme izin verin."

"Şeytan çıkarma ayinini durdurmalı mıyız?" Lauriana girişimde bulundu.

"Cesaretin nerede kadın?" diye sordu şeytan kovuculardan biri. "Kızınızın ruhu tehlikede. Bunun için biraz risk almaya değer mi?"

"Korkmayın, Madam Baristani," diye yatıştırdı Peder Bellamy. Astına baskıcı bir kaş çattı. "Feyler geçemez. Bu katedralin Solarus'u Büyücü Ateşi'nin ya da beş katlı bir dokumanın doğrudan saldırısına dayanacak şekilde tasarlandı."

"Kendim için endişelenmiyorum ama iki çocuğum ve bir kocam daha var. Onları Fey gazabından koruyacak hiçbir şey yok. Büyükbaba Tivrest bana Fey'in şeytan çıkarma ayininden haberdar olmayacağına dair söz verdi."

"Cesaret, madam. İşimiz bittiğinde, Fey kızınızın bütün ve yara almamış görecektir ve ailenize zarar vermek için hiçbir sebepleri kalmayacak." Baba

Bellamy Lauriana'nın omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Hiçbir büyük görev risksiz olmaz ve kızınızın ruhunu kurtarmak da size emanet görevdir. Parlak Lord'un kendisine bağlılıkla hizmet edenleri ödüllendirdiğini bilerek rahatlayın."

", " dedi Kral Dorian, toplanan lordlara hitaben, "oylarınızı kullanma zamanı geldi. Lord Corrias"- başbakanına döndü
-"başlayın."

"Evet, Majesteleri." Başbakan Konsey kayıt defterini açtı ve oylama kayıtlarına döndü. "Konsey'in önündeki oylama Eld Ticaret Anlaşması ile ilgili. Evet oyları anlaşmanın yasalaşması lehine sayılacaktır. Hayır oyları anlaşmanın aleyhinde sayılacaktır. Lord Abelmar, oyunuz nedir?"

Salonun üst kısımlarında, Swan's Bay yakınlarındaki küçük bir tımarın genç, yeni hak sahibi lordu ayağa kalktı. "Abelmar evet diyor, efendim."

Bel doğrulup başını ovuşturdu. Alevler onu kavurmuştu; bu canını yakmıştı. O ve Gaelen duvarda bir tairin'in uçarak geçebileceği büyüklükte bir delik açmış olmalıydılar ama geri tepmenin gücü düşünüldüğünde, enerjinin çoğu onlara doğru geri sekmiş gibi geldi.

"*Ellysetta, iyi misin?*" Kendini ayağa kaldırdı. Ve inançsızlık içinde dondu kaldı.

Solarus kapısı yok edilmemişti. Çizik bile yoktu.

Gaelen bir dizi küfür savurdu. "Alevli oda beş katlı bir dokumaya dayanacak şekilde inşa edildi. Büyüye karşı korumalı ve bahse girerim o altın kaplamanın altında, kapı tamamen *sel'dor* ile kaplanmış. Muhtemelen duvarlar da öyle."

"*Fey! Ti'Feyreisa! Şu örgüleri indirin! Yağmur'u çağırın!*" Bel bu emri katedralin küçük adasındaki tüm adamlarına ilette.

"*İblisler!*" Çığlık ortak Fey örgüsü boyunca geri geldi. "*Yerden yükseliyor! Düzinelerce-*" Fey örgüsü aniden çözüldü.

Katedralin içinden buz gibi bir rüzgâr geçti ve nefe hafif, hastalıklı bir tatlı koku yayıldı. Soğuk, tıslayan kahkahalar kasvetin içinde fısıldıyordu.

"Ah, *krekk*," diye mırıldandı Kieran.

"Misafirimiz var," dedi Gaelen. Uzun, gölgeli nefe doğru döndü, beş büyü de parmaklarının ucunda alev alev yanıyordu. "İblis." Daralmış buz mavisi gözler katedrali taradı. "Şunu iki yapalım."

Bel'in kalbi ağır bir şekilde çarptı. Bu bir tuzaktı. Ve adayı çevreleyen yirmi beş kat örgüyle Feyler kendi kafeslerini örmüşlerdi.

Toplayabildiği tüm gücü hızlı bir şekilde kanalize etti.

başka bir örgü. "*Chakor!* Beş katlı örgü, şimdi!"

Daha ilk kelimeyi bitirmeden Kieran'ın güçlü Toprak ipi Bel'in Ruhuna katıldı. Kiel'in Suyu karışıma karıştı, ardından Teris ve Cyr'den Ateş ve Hava.

"*Nefin arkasındaki küçük sunağın yanında aktif bir selkahr kristali var,*" dedi Gaelen. "*Etrafından dolaşip onu yok edeceğim ki buradaki dostlarımız daha fazla misafir davet etmesin.*" Odanın sıcaklığı düştü. "*Krekk.*"

"Ne?"

"Karışıma hiç de dost canlısı olmayan bir *dahl'reisen* iblisi ekleyin." Gaelen tekrar küfretti. "Ortak yolda konuşma. Seni duyacaktır. O kristali parçalamam gerek. Bu adamları meşgul et."

Bel başını salladı. Daha önce Büyücü Savaşları'nda iblislerle savaşmıştı ama bu ölümcül yaratıkların pek azı ruhlarını karanlık hizmete teslim etmiş *dahl'reisen* ruhları kadar tehlikeliydi. "Gidin. Sizi elimizden geldiğince koruyacağız. Ve acele edin. Feyreisa'nın bize ihtiyacı var." Gaelen hızla uzaklaşırken, Bel gücünü topladı. "Unutma Fey... sadece beş katlı dokumalar. Çelik işe yaramaz. Ve tanrılar aşkına, sana dokunmalarına izin verme."

Bel diğerlerinin onun sözlerini onaylamasını beklemedi. İki karanlık şekil tıslayan bir çığlık attı ve gölgelerin arasından Gaelen'e doğru fırladı. Bel beş katlı örgünün komutasını ele aldı ve yollarını kesmek için yanan bir ağ fırlattı. İblisler, şekilsiz kötülükleri parlayan güç ağları karşısında cızırdarken çığlık attılar.

"*Rain! Bel! Gaelen! Biri bana yardım etsin!*" *Sel'dor*'un tenini yakmasına rağmen Ellysetta, kendisini hapseden büyü kafesteki küçük bir çatlaktan çağrının kaçabileceğini umarak odanın her köşesine umutsuz, yalvaran Ruh dalgaları savurdu. "Sakin ol kızım," dedi Büyükbaba Tivrest. "Peder Bellamy'nin emrettiği gibi yap. İblis büyülerinden vazgeç ve Parlak Tanrı'ya inan."

"Annemin korktuğu büyü benim doğuştan gelen hakkım baba, şeytanların eline geçmek değil. Bana inanmak zorundasın." Onun bakışlarını üzerinde tuttu. Sesi ciddiyet ve zorlamayla zonkluyordu. Başpiskoposun gözlerine şüphe girdi ve kadın avantajını kullandı. "Bana bakın, Peder. Size gerçeği söylüyorum. Ben kilisede büyüdüm. İlk Concordia ayinimi burada, bu şehirde kutladım. Işık Yolu'nu takip ediyorum." Kelepçelerin yakıcılığı arttıkça nefes alış veriş düzenisizleşti. "Bırakın beni, Peder. Bir Işık çocuğuna bunu yapmayın."

Çevresinde bir gölge belirdi ve ardından etin ete çarpma sesi duyuldu. Ani, keskin bir acı yüzünün yan tarafını tutuşturdu ve bir *shei'dalin'in* zorlamasını dokuma girişimine ani bir son verdi. "Dikkatli ol Büyükbaba," diye uyardı beyaz-sarışın şeytan kovucu. "Şimdi bile, ona merhamet , elinden gelse ruhunu çalacak." Ona bir tokat daha attı, bu

kafasını bir tarafa çevirecek kadar güçlü bir şekilde.

"Bu kadar yeter, Nivane," diye emretti Peder Bellamy. "Amacımız iblisleri onun ruhundan kovmak, onu vahşileştirmek değil. Cadının sesini susturmanın daha iyi bir yolu var." Bellamy hâlâ kanlı olan üçüncü adamı işaret etti. "Ağzını tıkayın."

"Evet, Peder." Üçüncü şeytan kovucu yaklaştı, eldivenli ellerinde mantar tıkaç vardı. Yaklaştığında Ellysetta'nın burnu tiksintiyle seğirdi. Bu şeytan çıkarıcı soğan ve domuz pastırması kokuyordu; bu kokuyu sonsuza dek hor görülen Den Brodson'la özdeşleştirecekti. Tam o anda Ellysetta'nın içine bir memnuniyet ve nefret dalgası yayıldı.

"Tanrılar beni kurtarsın." Dehşet içinde üçüncü şeytan kovucuya baktı. Artık kapüşonunun gölgesi altından görebileceği kadar yakındaydı. Gündük siyah kirpiklerle çevrili mavi gözler, çocukluk kavgalarında birden fazla kez kırılmış bir burnun üzerinden ona . "O şeytan çıkaran biri değil, Büyükbaba! O De-"

İkinci şeytan kovucu, Nivane, kelepçeli bileklerini kavradı ve küçük, gizli bir düğmeye bastı. Kelepçelerin iç kısmından çıkan minik çiviler derisini deldi. Boğazına bir çığlık düğümlendi ve sesi kesildi. Nivane yüksek sesle, "Eğer büyü yapmazsan, kelepçeler seni cezalandırmayacak," dedi. "Yalanlarına son ver. Kutsal olmayan yollarınızdan vazgeçin. Parlak Lord'a günahlarınızı affetmesi için yalvarın ve ona Işık'ta katılın."

Ellysetta, Toprak ve Hava'dan oluşan bir hamleyle onu geri püskürtmeye çalıştı ama büyüü çağırıldığı anda, güçten düşüren acı bileklerini ateşle sardı ve kollarından yukarı doğru titreşen kızgın acı jiletleri gönderdi.

Den onu kabaca yakaladı ve ağzındaki mantar tıkacı ağzına soktu. "Beni reddettiğine pişman olacaksın," diye tısladı kulağına. "Seni karım olarak onurlandırabilirdim. Şimdi sana fahişem olarak hükmedeceğim." Den, kırmızı cüppesinin kıvrımlarıyla gizlediği elleriyle kızın göğsünü öyle bir sıktı ki, kız boğuk bir çığlık atmaktan kendini alamadı. "Seninle işim bitmeden önce, ayaklarımı yalamak için yalvaracaksın."

"Onu sunağa yatırın," diye emretti Peder Bellamy. "Bilezikler şimdilik onun şeytanlarını kontrol altında tutacak ama şeytan çıkarma ayinine başlamak için acele etmeliyiz."

Eller onu yakaladı ve ayaklarından kaldırdı. Onu kısa mesafeyi kolayca sunağın üzerine yatıran dört adam için çırpınışları bir işe yaramadı.

Gaelen mermer bir sütunun etrafından dolandı. Orada, daha küçük bir tanrının sunağındaki sunu kâsesinin ortasında, karanlık bir *selkahr* kristali yasak bir güçle titreşiyordu. Kısmen erimiş altın bir zincir kristali çevreliyordu. *Selkahr* bir tür kolye olarak gizlenmiş olmalıydı, kristalin kendisi ise uykuda yatıyordu

Etkinleştirme büyüsü tetiklenene kadar kamuflajının içinde kaldı.

Dumanlı bir dal onunla sunak arasına daldı. Gaelen, iblisin gölgesine çarpmamak için kendini zor tutarak durdu. Büyü ellerinin etrafında parladı. Yaratığın yoluna beş katlı bir kalkan fırlattı. Bel ve Feyreisa'nın beşlisinin diğer dört ustası tarafından dövülen örgü kadar güçlü değildi ama yine *de dahl'reisen* iblisin tıslayıp geri çekilmesini sağlayacak kadar *güçlüydü*.

Şekilsiz siyahlık değişti ve bir *dahl'reisen* savaşçısının tanıdık karanlık formuna dönüştü. Dumanlı, yarı saydam gölge kılıçlar yaratığın göğsüne dolanmış ve sırtına, tam da Fey çeliğinin olması gereken yere bağlanmıştı ve karanlık, dalgalı yüzünde parlayan iki kırmızı kor Gaelen'in her hareketini takip ediyordu. Yaratığın yüzünün değişen gölgeleri netleşerek ağız, burun ve yanaklardan oluşan net, karanlık bir görüntü oluşturdu.

Bir Fey yüzü. Tanıdık bir yüz. Uzun zamandır güvenilen bir Fey dostu olan, ikisi de Solan Diyarlar'dan kovulduklarında bile Gaelen için çok değerli olan bir savaşçı. Esan vel Morian, Gaelen'in emriyle Eld'e giden ve bir daha geri dönmeyen Gölgeler Kardeşliği'nden biri. Gaelen'in kalbi - Ellysetta'nın dokunuşuyla kısa süre önce onarılmıştı - sanki ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordu.

"Selamlar, General," diye tısladı iblis.

Celiera'nın lordları teker teker oylamaya çağrılırken yağmur sessizlik içinde durdu. Teker teker ayağa kalktılar ve evet ya da hayır diye seslendiler. Yolun dörtte üçü bittiğinde omuzları çöktü. Tüm kararsız oyların çoğunluğu kullanılmış ve sayılmıştı. Başarısız olmuştu.

Eld, Celiera'ya gelecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Peder Bellamy sunağı çevreleyen banklardan birinin üzerine küçük kırmızı deri bir çanta koydu ve kapağını açtı. Her birinin tepesinde küçük, koyu renkli bir kristal bulunan uzun, keskin iğneler yakut ipeğinde parıldıyordu.

"Onu tut," diye emretti.

Den, Nivane ve Büyükbaba Tivrest, Ellysetta'nın bacaklarını ve sağ kolunu sıkıca kavradılar. Peder Bellamy bir elini sertçe sol omzuna bastırdı. "Beni affet kızım. Canın yanacak ama bu senin iyiliğin için. Adelis, Aydınlık Olan, Işığın Efendisi, bu ruhtan karanlığı kov." Şeytan çıkarma duasını okuyan Peder Bellamy ilk iğneyi etine batırdı.

Ellysetta'nın sırtı kavislendi ve mantar tıkaça karşı çığlık attı. İğne çelik ya da gümüş değildi. *Sel'dor'du*. İğnenin battığı yerin etrafındaki eti soğudu ve sinsî buz akıntıları vücuduna sızarak dışarıya doğru yayıldı. İğnenin üstündeki karanlık kristal, derin yakut ışıklarla titremeye başladı. Korkunç bir çekim hissetti, sanki iğne ve üzerindeki kristal ruhunu bedeninden çekmeye çalışıyordu.

Odanın yan tarafından boğuk bir çığlık geldi. Annem orada durmuş, Selianne'e sarılmıştı, gözyaşları yüzünden akıyordu, bir ağzına bastırmıştı. "Lütfen Ellie, lütfen onlarla savaşıma. Ruhunu Parlak Tanrı'ya emanet et. Lütfen, yavrum."

Öfke sıcak bir hayata dönüştü. Annesi ona ihanet etmişti. Selianne ona ihanet etmişti. Büyükbaba Tivrest ona ihanet etmişti. Ellysetta'nın güvenebilmesi gereken insanlar, en çok sevdiği iki kadın ona ihanet etmişti.

İkinci bir iğne sağ omzunu deldi. Boğucu tıkaca karşı tekrar çığlık attı. Parmakları oynadı, sonra kasıldı, parmak uçları hareketsiz mermere sertçe bastırdı ve çok daha büyük bir acıya çatlayan ve yarılan tırnakların küçük acılarını ekledi. Ruhu sanki parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Buz gibi soğuk artık tüm göğsünü istila etmişti. Nefes nefese kaldı ve vücudu kontrolsüzce titredi. Zihninin kenarlarında karanlık, kibirli bir his ve kalbinin üzerindeki deride iskelet parmakların gezindiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Sunağın uzak ucundaki Nivane, kısa bir an için ikiz ateş çukurları gibi parlayan gözleriyle onu izledi. Dipsiz siyah, titreyen

korkutucu kırmızı ışıklar. Beyaz dişleri muzaffer bir gülümsemeyle parladı ve en kötü kâbuslarından tanıdık ısıklı ses zihninde yankılandı. *Merhaba kızım.*

Varlığının her bir parçasını keskin bir dehşet kapladı.

Topukları sunak levhasına sertçe çarptı. Şeytan kovucunun lanetli gözlerinden ve Gölge Adam'ın tıslayan sesinden kaçmaya çalışırken işkence gören bedeni kıvranıyordu. Eller onu sıkıca tutuyordu. Kına yakan kahkahalar teninde dans ediyor, etine batan buz gibi iğneler boyunca titreşiyordu.

Tepkisinde bilinçli bir düşünce yoktu. Kontrol yoktu. Sihirli bir örgü yoktu. Sadece sıyrılmış, çıplak, ilkel içgüdü. Ellysetta'nın zihinsel kalkanları parçalandı ve mutlak dehşet sessiz, doğaüstü bir çığlığa ses verdi.

"Rain! Shei'tan! Bana yardım et!"

Şok, Rain'in nefesini kesti.

Kalbi atarken durdu. Etrafında sanki zamanın kendisi durmuş . Konsey Odası'ndaki herkes olduğu yerde dondu, tamamen sessiz, tamamen hareketsizdi. Bir an için evrende tek bir çaresiz, dehşet dolu çığlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Doğrudan onun ruhuna seslenen bir ruh. Onun ruhu.

"Rain! Shei'tan! Bana yardım et!"

Kısa bir an için oradaydı, zihnini, düşüncelerini, tüm varlığını paylaşıyordu. Ve sonra gitmişti.

"Hayır." Elleri titredi. Korkudan kanı dondu. "Hayır."

Dorian'ın tahtının üzerindeki tavanda büyük, yuvarlak bir tavan penceresi vardı. Bilinçli bir düşünce olmadan, etrafındaki ölümlülerin şok olmuş çığlıklarına kulaklarını tıkayan Rain, hava gücüyle üç sıçrayışta odayı geçti ve yükseltilmiş kürsüde oturan asillerin üzerinden atladı. Bir güç ve büyü patlaması onu gökyüzüne doğru patlattı. Fey olarak pencereyi kırdı ve paramparça camın diğer tarafından Tairen olarak çıktı.

Yağmur Tairen'in Ruhu Büyük Işık Katedrali'ne doğru roket gibi fırlarken gökyüzünü ateş kavurdu.

Gaelen dehşet içinde silah arkadaşının değişen, gölgeli iblis görüntüsüne baktı.

"Esan, bıçak kardeşim, bu nasıl oldu?"

"Fark eder mi General?" diye tısladı iblis. "Ben hizmet ediyorum ve sen de ölüyorsun." Ölümcül bir iblis bıçağı , sert ve hızlı bir şekilde kesti. Sadece bilenmiş refleksler

Yüzyıllardır süren savaş Gaelen'in Esan'ın kılıcının ölümcül öpücüğünden kaçmasını sağladı. Arkasında, Bel ve beşlinin geri kalanı iki iblisle çarpışırken savaş sesleri katedralin nefini doldurdu.

Gaelen bir *seyani* kılıcının uzun, parıldayan ucunu kınından çıkardı.

İblis güldü. "Çelik benim üzerimde hiçbir güce sahip değil."

"Belki de değildir." Gaelen Ölüm Şarkısı adı verilen Cha'Baruk formuna dönüşürken bıçaklar ani bir parlaklıkla parladı. "Ama etrafına ördüğüm beş katlı kesinlikle öyle." Çelik havada ısıklık çalarak iblisin orta kısmını kesti. Yaratık haykırdı ve cisimsiz formu dalgalandı.

Gaelen Esan'ın şokundan ve dikkatinin dağılmasından yararlanarak *selkahr* kristaline beş katlı bir örgü savurdu. Kara taş bir toz yağmuru halinde patladı ve iblis portalı çöktü. İşte! En azından başka hiçbir eski dost ya da düşman savaşa katılmak için gelmeyecekti.

İblis ona doğru çullanırken aldığı tek uyarı tıslayan bir çığlık ve soğuk bir hava akımı oldu. Gaelen dönüp tek dizinin üzerine çöktü, kılıcı ve beş kat kalkanı *dahl'reisen* iblisin saldırısını karşılamak için havaya kalktı. Büyü ve iblis kılıçları çarpışırken etraflarında kıvılcımlar patladı.

Esan, güçlü Vel Morian soyundan gelen bir Fey'di ve yaklaşık bin beş yüz yıldır yakın bir dost ve dövüş partneriydi. Kılıcının keskin ucunu Gaelen'in tenine saplayabilen az sayıdaki Fey'den biriydi. Yaşarken bu pek sorun yaratmazdı. Biraz yırtık et ve biraz kan Gaelen'in zaferini asla elinden almazdı. Ama şimdi, Esan'ın iblis bıçaklarının keskin kenarı, kızıl Fey'cha'dan bile daha hızlı ve kesin bir ölüm vaat ediyordu. Gaelen'in tek bir hata yapma lüksü yoktu.

Esan'ın anlık hamlesini yıldırım hızında bir savuşturma ve saldırıyla karşıladı. Beş katlı örgüleri için bir çapa görevi gören çeliğiyle Gaelen'in konsantrasyonunu bölmesi ya da örgülerini korumak için büyük miktarda enerji harcaması gerekmiyordu. Bunun yerine elindeki kılıç oyununa konsantre olabiliyordu ve şu anda bu çok iyi bir şeydi.

Esan yenilgiyi hiçbir zaman kolay kabul etmemişti. Bir iblis olarak bile bu durum değişmemişti. Kılıçların her çarpışında Gaelen'in kolları titriyor ve arka dişleri takırdıyordu. Esan darbelerini geri çekmiyordu. Bu dostça bir antrenman maçı değildi; ölümüne bir dövüştü.

Gaelen her geçen çan sesinde hayatta kalabilmek için çok çalışmak zorundaydı. Eğildi ve dans etti, sunaktan zemine ve sıraya hafifçe sıçradı, Cha'Baruk'un bir akışkan formundan diğerine döndü. Kılıçları sürekli hareket eden güzellik ve ölüm yaylarında parlıyordu. Esan her darbeye karşılık verdi.

"Buna bir son vermeliyiz dostum." Geçen her an Ellysetta'nın hayatını daha büyük bir tehlikeye atıyordu. "Seni bu karanlık hizmetten kurtarabilirim, Esan." Gaelen bir iblisle pazarlık yapmanın beyhude olduğunu biliyordu. Yine de bazıları inatçıydı,

Fey sadakatının amansız kalıntısı onu denemeye zorladı. Şimdi ona saldıran bu yozlaşmış ruh, bir zamanlar şimdi karanlık olduğu kadar parlak bir ruha sahip sevgili bir dost ve kılıç kardeşiydi. "Gel kardeşim; eğer ruhunda hâlâ Fey'e dair bir iz kaldıysa, bu savaşı durdur ve sana huzur vermeme izin ver."

İblis hırladı ve bıçakları parlayarak ilerledi.

Gaelen Ateş Çemberi'nin dönen vuruşlarıyla karşılık verdi ama Esan'ın saldırısı çok şiddetli, çok cezalandırıcıydı. Onu geriye itti ve yerdeki düz olmayan bir karoya takılıp tökezledi. Bir anlığına Gaelen'in mükemmel formu bocaladı. Bıçaklarını birbirinden çok uzakta tutuyordu; sadece bir el aralığı kadar, ama iblisin ihtiyacı olan tek açıklık buydu.

Gölge bıçak ölümcül bir isabetle kesip biçti.

Ve bir kıvılcım yağmuru içinde parlayan, sihirli kuşaklı bir *seyani* ile çarpıştı kılıç.

"Bıçak kullanmada iyisin ama ayak hareketlerin için biraz pratik yapman gerekebilir." Kieran sırttı.

"Arsız herif." Gaelen beş kat güçlü kılıcını *dahl'reisen* iblisin kalbinin derinliklerine sapladı. Büyü ışınları karanlığını delip geçerken iblis inledi ve kıvrandı, Esan'ın ruhunu esaret altında tutan kötülüğün pençesini parçaladı. Gaelen dokumalarına güç akıttı. Gölge figür parıldadı; karanlık, dumanlı formu, Büyük Güneş'in ışığında yanan sis gibi giderek daha da saydamlaştı.

"Huzurla git kardeşim. Tanrılar seni Işığa geri götürecektir yolu aydınlatsın." İblisin son gölge kalıntısı da kaybolduğunda, Gaelen bir duvara yaslandı, başını ellerinin arkasına dayadı ve birkaç derin, onarıcı nefes aldı.

"Uyuklamak için zaman yok, Amca!" Kieran azarladı. "Yapacak işlerimiz var!"

Gaelen kendini zorlayarak ayağa kalktı ve Kieran'ın peşinden koşarak Solarus kapısına bir kez daha beş kat saldırı düzenleyen diğerlerine katıldı. "Bu iş bittiğinde ve Feyreisa Sisler'in ardında güvende olduğunda, sana büyüklerine saygı göstermeyi öğreteceğim yavrum." Kız kardeşinin oğluna vaatlerle dolu karanlık bir gülümseme verdi.

Kieran sırttı. "Deneyebilirsin."

"Ben asla sadece denemem." Saçlarının uzun tellerini geriye atan Gaelen, beşlinin beş katlı örgüsüne kaşlarını çattı. "Bu işe yaramayacak, vel Jelani. Beş kat yeterli değil." Gözleri Fey generalininkilerle buluştu ve onları tuttu. "Altı kat onun tek şansı. Bıçaklarınızı bırakacak mısınız?"

Bel'in ağzı. "Azrahn'ı dokumak bir sürgün suçudur."

"Önce onu kurtar. Beni sonra sürgün et. Sadece biz geçene kadar karnıma kırmızı bir bıçak saplama. Anlaştık mı?"

Bel eski *dahl'reisen*'in gözlerinde herhangi bir ihanet belirtisi aradı ama sadece dürüst, metanetli bir niyet buldu. "Anlaştık," dedi.

Bir sonraki anda Gaelen'den buzbir soğukluk yayıldı ve Bel'in arka dişleri

Altıncı bir güç halatı oluşurken ani soğuk ve hastalıklı tatlı kokudan acıdı.

Azrahn.

Bel, Gaelen'den bir adım uzaklaşmasına neden olan içgüdüsel dehşet hissine engel olamadı. Eski *dahl'reisen'in* buz mavisi gözleri simsiyah olmuş, derin, için için yanan ateş çukurları gibi kırmızı ışıklarla parlıyordu. O kâbus gözleri bir an için onun bakışlarıyla buluştu, sonra Gaelen'in ellerinde toplanan yasak büyüünün sarmal örgüsüne konsantre için döndü.

Bel, Azrahn'ı dokuyan bir Fey'e hiç bu kadar yakın olmamıştı. Fey yasaları Gaelen'in sürgün edilmesini ya da öldürülmesini gerektiriyordu.

Bunun yerine Bel dokumasını açtı ve *dahl'reisen'in* karanlık gücün uğursuzca titreşen ipini dokumaya eklemesine izin verdi.

"Sabit dur, Fey. Örgüyü sıkılaştır." Parıldayan iplikler yoğunlaştı, büyü alev alev yanan ışık çizgilerine dönüştü. "Menteşeleri hedefleyin. Şimdi!"

Altı katlı örgü, saf güçten oluşan kalın bir çizgi halinde dışarı fırladı. Kapı çerçevesi gıcırdadı ve örgü büyümlü metalle karşılaştığında kıvılcımlar uçtu. İlk menteşe birkaç saniye boyunca Fey saldırısına direndi, meydan okuyan kıvılcımlar saçtı ve örgünün yıkıcı şeritlerini her yöne yaydı. Ancak Solarus kapısının büyüye dayanıklı yapısı ne kadar güçlü olursa olsun, ölümcül altıncı iplikle daha da güçlenen örgülerinin yoğun saldırısı daha güçlüydü. Yavaşça - Bel'in hoşuna gitmeyecek kadar yavaşça- ilk menteşenin metali önce kabarmaya, sonra da erimeye başladı.

Geliyoruz, Ellysetta. . Bel bu düşünceyi göndermek için dokusundan bir Ruh titreşimi bile ayırmaya cesaret edemedi.

Ellysetta serin, karanlık bir boşlukta, tüm acılardan arınmış, mutlak bir sessizlik içinde yüzüyordu. Bu ölüm müydü? Yoksa şeytan kovucuların işkencesinin acısı onu sadece delirtmiş miydi?

Karanlıkta bir kıkırdama , kibirli ses bir yılan gibi üzerinden kayıyordu.

Kör bir panikle döndü, kahkahanın kaynağını aradı, çılgın bakışları etrafında sadece karanlığı buldu. Kaçmaya çalıştı ama kahkahalar onu takip etti. Alaycı. Muzaffer.

"Tekrar karşılaştık, Ellysetta."

Gölge Adam'ın sesi duyularının arasında tıslarken kalbi tanıdık bir dehşetle sıkıştı.

"Göster kendini, korkak!" diye meydan okudu.

Etrafını saran karanlık aydınlandı. Zifiri karanlık grinin derinliklerine dönüştü. İçinde, uzun boylu ve cüppeli, gölgeli bir figür seçebiliyordu. Beline koyu renkli, ışıltılı mücevherlerle kaplı bir kuşak bağlanmıştı ve kukuletanın altında solgun, kadavra gibi bir et parılıyordu. Kırmızı ışık parıltıları

Kukuletanın karanlığından, kansız dudakların üzerine. Taze panik onu neredeyse boğuyordu.

"Yağmur haklıydı Gölge Adam. Sen bir Büyücüsün."

Daha fazla . "Bir 'Büyücü' değil, çocuğum. "Büyücü". Ben Vadim Maur, Eld'in Yüce Büyücüsü, şimdiye kadar yaşamış en büyük Büyücü."

Ellysetta döndü ve koşmaya başladı.

"*Ellysetta! Shei'tani!*" Rain, saraydan katedrale uçmak için harcadığı o bitmek bilmez gibi görünen birkaç saat içinde, Ruh yolundan sürekli olarak Ellysetta'ya seslendi ve bu çağırışı kendisinin kullandığı daha derin, ruhtan ruha giden yolda tekrarlamaya çalıştı. Ellysetta yanıt vermedi.

Yirmi beş katlık devasa örgüler hâlâ Grace Adası'nı geçirimsiz bir büyü kubbesiyle sarıyordu. Kubbenin etrafında dönerek zayıf bir nokta aradı. Tairen görüşü büyü akışlarını kolayca görebiliyordu, her bir iplikçik canlı, titreşen bir güç ipiydi.

Şurada.

Dokumanın daha ince olduğu bir nokta ve ipliklerin sadece dört katlı olduğu küçük bir kare buldu. Birisi burada örgüleri çözmeye başlamıştı.

Yağmur tairen ciğerlerini hava ile doldurdu. Yirmi beş katlı güçlü bir örgü, tairen alevine uzunca bir süre direnebilirdi. Dört katlı bir örgü dayanamazdı.

Kanatlarını pompalayarak geri çekildi, örgüdeki zayıf noktanın üzerinde durdu ve nefesini verdi. Tairen nefesi ve tairen büyüyle karışan dişlerinden ince bir zehir püskürdü ve ağzından birkaç santim ötede tutuştu. Devasa bir alev püskürdü.

Basit bir kibrit-çıradan çok Fey Ateşi'ne benzeyen tairen alevi, yoluna çıkan her şeyi yakabilirdi: tahta, kaya, metal, et, hatta büyü.

Küçük, dört katlı yama çabucak yandı ve bir tairenin sığamayacağı kadar küçük ama zayıf bir Fey kralı için yeterince geniş bir delik bıraktı.

Rain'in tairen formu çözüldü. Fey formu düzgünce açıklıktan daldı, serbestçe ve hızla düştü. Düşüşünü kırmak için mümkün olan son ana kadar bir Hava kayması çağırmaı bekledi ve koşarak yere indi.

Lauriana ağlayarak kızının işkence görmüş halini izledi ve bağışlanması için dua etti. Ellie çocukken ilk şeytan çıkarma ayininin en azından bir kısmına tanık olmuştu ama bu yüz kat daha kötüydü. Ellie' çılgık atma şekli, sanki ruhu bedeninden koparılmış gibi...

Artık daha sessizdi. Peder Bellamy gerekli on iki iğneden sekizincisini batırdıktan sonra çılgınlıkları inilti, sayıklamalı bir gevezeliğe dönüşmüştü. Vücudu şiddetli bir şekilde titriyor, iğneler dizlerine batıyordu,

Uylukları, kalçaları ve omuzları titriyordu ve sık, ürpertici soluklarla nefes alıyordu.

Lauriana ellerini dudaklarına bastırdı. *Ellie, sevgilim, affet beni. Seni asla incitmek istemedim. Sadece güvende olmanı istedim.*

Solarus'u boğuk bir kükreme doldurdu, önce sessizdi, sonra giderek yükseldi. Büyükbaba Tivrest omzunun üzerinden korkulu bir bakış attı.

"Feyler! Solarus'un kapısını kırıyorlar! Lanet olsun Bellamy!

Geçemeyeceklerini söylediğini sanıyordum."

Peder Bellamy eriyen metale baktı. "Bu imkânsız! Kadim tasarımları bizzat gördüm. Bu Solarus beş katlı bir dokumanın doğrudan saldırısına dayanacak inşa edildi."

"Ama altı katlı bir dokuma değil," dedi Nivane. "Dışarıda birileri Azrahn'ı dokuyor."

Lauriana'nın ciğerleri durdu. Feyler içeri mi giriyordu? Dehşet omurgasını . Başpiskopos ona Fey'in şeytan çıkarma ayinini fark edemeyeceğine dair söz vermişti ama yanılmıştı. Ona Fey'in içeri giremeyeceğine dair söz vermişti ve şimdi bu konuda da yanılmış gibi görünüyordu. Fey'in Ellie'yi şiddetle savunduğuna tanık olmuştu. Ona zarar veren hiç kimseye nazik davranmayacaklardı. Gaelen vel Serranis bir keresinde sadece bir üyenin yaptıkları yüzünden bütün bir aile soyunu öldürmüştü. Tanrım, o ne yapmıştı?

"fazla zamanımız yok. şeytanları çıkarmalıyız." Peder Bellamy dokuzuncu iğneye uzandı.

"Haklısın baba," diye kabul etti Nivane. "Fazla zamanımız yok. Her halükarda bu maskaralığa devam etmek için yeterli değil."

Peder Bellamy şaşkınlıkla başını kaldıramadan, Nivane sırtına siyah bir hançer sapladı. Sunağın diğer tarafında, üçüncü şeytan çıkarıcı cüppesinin içinden başka bir bıçak çıkardı ve başpiskoposun kaburgalarının arasına sapladı.

Lauriana çığlık attı. "Yüce Tanrım! Onları öldürdünüz!"

Nivane alaycı bir ifadeyle, "Bariz olanı sevmeyi seviyorum," dedi.

"Hiç kimse onun lambadaki en parlak mum olduğunu iddia etmedi. Ama en azından işe yaradı." Üçüncü şeytan kovucu cüppesinin kapüşonunu geriye attı ve çok tanıdık bir yüz ortaya çıktı.

Lauriana boğazını sıktı. "Den? Den Brodson? Bunun anlamı ne?"

Den karanlık bir gülümseme verdi. "Yeminimi yerine getiriyorum, madam. Benim olanı talep ediyorum. Bu arada, bana bu kadar kolaylık sağladığınız için teşekkür ederim."

Lauriana ilk kez Den'i gerçekte olduğu gibi gördü - bir arkadaşının acımasızca yakışıklı oğlu ya da kızının eli için potansiyel bir talip değil, hiçbir şeyden vazgeçmeyen alaycı, soğuk gözlü bir manipülatör olarak - değil

İstedğini elde etmek için Celieria Başpiskoposu'nu bile öldürdü. "Ellie başından beri senin hakkında haklıydı. Sen pis bir kurbağasın."

Den'in yüzü kaşlarını çatarak karardı. Nivane'e döndü. "Bırak onu öldüreyim," diye ısrar etti.

"Bize başka seçenek bırakmadığı sürece olmaz. Efendi onu canlı istiyor. Yine de işe yarayabileceğini düşünüyor."

Lauriana Selianne'in koluna yapıştı. "Selianne," diye fısıldadı aceleyle, "onları durdurmalıyız. Ellie'yi kurtarmalıyız."

Kaburgalarına bastırılan soğuk, keskin bıçağı hissedince kaskatı kesildi. Şok olmuş, inanmayan bakışlarını yetiştirilmesine yardım ettiği kıza çevirdi. "Selianne?"

"Özür dilerim, Madam Baristani. Müdahale etmenize izin veremem."

"Hayır." Lauriana inkârını fısıldarken dudakları titriyordu. "Sen de değilsin. Ellie seni kız kardeşi gibi seviyor. Ona nasıl ihanet edersin?"

"Ona nasıl ihanet *edebilirim*? Ah, Madam Baristani, ne yaptığınızı düşünüyorsunuz?" Selianne'in yüzü acıyla buruştu. "Bebeklerim ellerinde. Onlara yardım etmezsem onları öldüreceklerine yemin ettiler. Bir annenin çocuğunu kurtarmak için yapmayacağı şey olmadığını en iyi siz bilirsiniz."

"Onlar kim? Bunun arkasında kim var?" "Eld'in Büyücüleri."

Sonunda, çok geç, Lauriana ne kadar kandırılmış olduğunu anladı. Lauriana'nın en büyük korkusunu keşfetmişler ve onu Ellysetta'nın ruhunun tehlikede olduğuna inandırarak ustaca kullanmışlardı. Selianne'in tüm ziyaretleri, fısıldadığı endişeleri, Lauriana'nın korkularını beslemek için tasarlanmıştı, böylece kızını bu tuzağa sürükleyecekti.

Rain vel'En Daris'in söylediği her şey doğrudu. Büyücüler iş başındaydı ve Ellie'yi yakalamak için her şeyi yapabilirlerdi. Ellie'nin arkadaşlarını -Ve hatta kendi annesi bile ona karşı çıktı.

Lauriana, Ellie'yi kurtarmak yerine ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti.

Karanlık Ellysetta'nın yanından hızla geçip gitti ama hızla koşan ayaklarının altında bir zemin varsa bile bunu hissetmedi. Koşmayı bıraktığında, Başbüyücü hâlâ oradaydı; gölgelerin arasında kötücül bir gölge, sırtından aşağı buz gibi bir nefes.

"Herhangi bir kaçış umudu boşuna," diye fısıldadı. "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Herkes sana ihanet etti. Annen, arkadaşın, Tairen Ruhu. Yapayalnızsın."

"Herkes bana ihanet etmedi," diye karşılık verdi. "Gaelen ve Bel ihanet etmedi. Şu anda bile dışarıda benim için savaşıyorlar. Beni kurtaracaklar."

"mi? Sence şeytan kovucunun odada saklandığını hissetmediler mi?"

Solarus? Ya da annenizin ve başpiskoposun niyetlerini onların gizli düşüncelerinde okuyabildiniz mi? Seni neyin beklediğini biliyorlardı ve kaçamayacağından emin olmak için etrafına bir büyü kafesi ördüler."

Bir an için eminliği sarsıldı. Bu mümkün müydü? Kalbi göğsünde çırpındı ve şüphe buz gibi bir ok gibi saplandı.

"Bunu neden yapsınlar ki?" diye zayıfça meydan okudu. Buz gibi soğuktu ve titriyordu. Karanlık, görünmez bir güç onu kendine çekiyor, çeliğin taşa yapışması gibi büyücüye doğru çekiyordu. Bu çekime direndi ama çabaları halsiz ve yorucuydu.

"Çünkü senin ne olduğunu biliyorlar. *Benim çocuğum*, Ellysetta. Benim kızım. En büyük başarım. Fey'i yok etmek için yarattığım çocuk."

"Yalancı." Gülmeye çalıştı ama dişlerinin takırtısı etkiyi yok etti. Kendini çok soğuk hissediyordu, sanki dünyanın tüm sıcaklığı çekilip alınmış gibiydi. "Kendini kandırdın, Büyücü. *Sel'dor* Eld'in etini yakmıyor ama benimkini yakıyor. Ben senin kızın değilim ve Fey bunu biliyor, onları aksi yönde ikna çalışmana rağmen."

Onu sinirlendirmeyi ummuştı ama işe yaramadı. "Çok sıradan, sınırlı terimlerle düşünüyorsun," diye alay etti. "Herhangi bir melez köpek bir yavru doğurabilir. Deha bunun ? Ben etten çok daha büyük bir şey doğurmaktan bahsediyorum."

soğuk rüzgârlar dönüyordu. Buz gibi, görünmez parmaklar çekiştiriyor, dürtüyor ve dürtüyor, savunmasındaki her zayıflığı arıyor, direncini ve umudunu emiyordu.

"Senin ruhun, kızım. Ben senin babasıyım. Onu ben yarattım ve şimdi onu almaya geldim."

Katedrali çevreleyen çimenlikte, Fey savaşçıları bir iblis ordusu gibi görünen şeylerle savaşıyordu. Birçok -çok fazla- savaşçı yerde ölü ya da ölmek yatarken, diğerleri de hayatları için amansız bir savaş veriyordu.

Yağmur koşarken yerden yükselen başka bir iblis gördü ve Azrahn'ın soğuk tatlılığını tattı. O noktaya yoğunlaştırılmış beş katlı bir örgü fırlattı ve orada gömülü olan *selkahr* kristali patladı.

"*Fey, Azrahn'ın kokusunu takip et. Selkahr kristalleri toprağa gömülü. İblis kapılarını kapatmak için onları yok et. Miora Felah ti'Feyreisa!*"

"*Miora Felah ti'Feyreisa!*" Bu haykırış, kuşatılmış adanın her köşesinden .

Yağmur katedralin merdivenlerini dörder dörder çıktı ve nefe açılan oymalı çift kapıdan içeri daldı.

Bir bakışta kapının solundaki parçalanmış sunağı, savaşın belirgin işaretlerini ve nefin arkasında güçlü büyüler yapan altı Fey grubunu gördü. Gaelen'in yakınındaki sıralarda buzlar oluşuyordu ve tüm katedral Rain'in midesini bulandıracak kadar tatlı bir kokuyla doluydu.

çalkalandı. Eski *dahl'reisen* kasıtlı ve güçlü bir Azrahn dokuyordu.

Yağmur'un içinde öfke yükseldi. Değişim'in güçlü büyüsüyle kıvılcımlar saçı gri bir sis sardı.

Muazzam bir kükreme katedrali salladı, Solarus kalkanlarındaki küçük gedikten süzüldü ve kristal apliklerin takırdamasına neden oldu. Lauriana irkildi ve haykırdı.

"Tairen Ruhu geldi," dedi Nivane. Kaşlarını kaldırdı. "Fey yasalarının emrettiği gibi Azrahn'ı kullanan Fey'i yakıp yakmayacağını merak ediyorum."

İkinci menteşe eridi ve şimdi tairen alevinin kavurucu dilleri kapının çerçevesini doymak bilmez bir şekilde yalıyordu. Nivane'nin ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre öyle değil. Fey yasası için çok fazla. Kızı kap da gidelim."

Den, Ellie'yi tutmak için eğildi, sonra inleyip göz kapakları titreyince duraksadı. "Uyanıyor."

"Artık bize sorun olmayacak kadar *sel'dor* var içinde. onu. Ben geçidi açacağım." Nivane, Peder Bellamy'nin sırtındaki uzun, dalgalı kenarlı büyücü kılıcını çekip aldı ve şeytan kovucunun buruşmuş halini odanın uzak tarafına sürükledi.

Kısa bir kahkaha attı ve Den'e baktı. "Muhafızlar cep boyutundaki et parçalarına çok alışkın, Bellamy onlar için tam bir ziyafet olacak." Büyücü bıçağını ölü adamın göğsünün derinliklerine sapladı. Bıçağın kabzasındaki büyük, karanlık kristal uğursuz kırmızı ışıklarla titredi.

Nivane cesetten birkaç adım uzaklaştı ve Lauriana onun yabancı dilde bir şeyler mırıldandığını duydu. Ölü rahibin bedeni yanmaya başladı. Yukarıdaki havada küçük, siyah bir iğne deliği oluştu. Karanlık gölgeler küçük açıklıktan dışarı fırladı, tıslayarak cesedin etrafında dönmeye başladı.

Ellysetta, etinin üzerinde gezinen buz örümceklerinin ani ve tanıdık hissiyle haykırdı. Bu his her zamankinden çok daha güçlüydü.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Büyücü. "Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Ruhundaki karanlığı. Sen daha annenin karnında bir çocukken sana verdiğim büyük armağan. Kendini ona aç, kızım. Kucakla onu."

"*Ona aldırma.*" Tanıdık ama tanıdık olmayan güçlü bir ses bilincine nüfuz etti. Bir erkek sesi. "*Ona ruhuna erişim izni verme. Sevdiklerinin sana en çok ihtiyacı olduğu anda seni burada tutmak için korkularını kullanıyor. Senden sakladığı gerçeğe bak.*"

Zayıf ışık onu saran gölgeleri delip geçti. Solarus, sanki odanın üzerinde tünemiş de renkli bir camın arkasından aşağıya bakıyormuş gibi altında uzanıyordu.

"Sen!" diye tısladı Gölge Büyücü. "Karıştığına pişman olacaksın."

Ellysetta, Selianne'in annesini bıçak ucunda tuttuğunu görünce haykırdı. Büyükbaba Tivrest mermer zemine yayılmış, sırtından bir bıçak . Den, Ellysetta'nın cansız bedenini omzunun üzerinde taşıyordu.

Ve Peder Bellamy.

Şeytan kovucu belli ki ölmüştü, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. , karanlık bir gölge ağzını açmış gibi genişledi.

Girdap gibi dönen gölgelerin içinde Ellysetta vahşi gözlerin, gıcırdayan dişlerin ve geniş, kanlı ağızların korkutucu görüntülerini yakaladı. Rahibin bedeninin gözlerinin önünde paramparça oluşunu dehşet içinde izledi. Etler kemiklerden sıyrıldı. Kan, doğal olmayan kırmızı fiskeyeller halinde yukarı fışkırdı. Kemikler parçalandı ve dönen beyaz bir toza dönüştü. Tıkırdayan, tıslayan, hüpürdeten iblisler, Peder Bellamy'nin bedeninin ve ruhunun son kırıntısını da tüketti. Saniyeler içinde geriye kan lekeleri bile emilmiş, parçalanmış kırmızı ipek bir tunik kalmıştı.

Kalıntıların üzerindeki karanlık delik hızla genişledi ve zifiri karanlığa açılan bir kapıya dönüştü. İblisler tıslayarak geri çekildiler ve biçimsiz şekilleri ölümcül gölge yılanları gibi dalgalanarak kapıyı çevreledi.

İkinci şeytan çıkarıcı Nivane eliyle işaret etti ve kısa bir tereddütten sonra Den geçidin boğucu karanlığına doğru yürüdü. Ağlamakta olan Mama da Selianne'nin elindeki bıçağın dürtmesiyle tökezleyerek geçide doğru ilerledi.

Ellysetta boğuk bir iniltiye benzeyen bir ses duydu ve göğsündeki ani ve keskin bir acı onu haykırmaya itti.

"Beni dinle kızım." Yüce Büyücü'nün sesi geri gelmişti ama eskiden mırıldanarak baştan çıkaran bir ses varken şimdi soğuk bir emir vardı.

"Sevdiğin herkes sana ihanet etti. Kimse yardıma gelmiyor. Hepsi seni terk etti ve aşağıladı. Sen yalnızsın. Mücadelelerin sadece kaçınılmaz olanı erteliyor. Bana karşı durmayı umut edemezsin."

Adamın iradesinin baskıcı ağırlığı kızinkine sertçe bastırıyor, onu pes etmeye ve kaçınılmaz olanın gerçekleşmesine izin vermeye zorluyordu. Teslimiyetin bıçak sırtında bocaladı; umutsuzluk sabit, amansız dalgalar halinde üzerine çöktü. O bir savaşçı değildi, diye fısıldadı umutsuzluk. Onu yenmek için ne yeteneği ne de gücü vardı.

"Hayır, çocuğum," diye ikinci bir ses ısrar etti. Bu kez bir kadın sesiydi, cesaretle zonkluyordu. "Ona aldırma. Sevdiklerin yakında. Eşin onlarla birlikte. Senin için savaşıyorlar. Teslim olmamalısın. Eğer Kötü Olan'ın seni ele geçirmesine izin verirsen, eşin ölür ve o olmadan hiçbir şey Kötü Olan'ın ruhunu yok etmesini engelleyemez. Onunla savaş, çocuğum. Eşin için. Ruhun için. Yok ettiği tüm hayatlar için savaş onunla."

"Ellysetta! Shei'tani!" Yağmur'un çağrısı duyularında parladı, buz gibi karanlıkta parlak, sıcak bir ışık çiçek açtı.

Şeytan çıkarmanın ve ihanetin acısı onu buraya, bu karanlık diyara sürüklemişti. Yüce Büyücü onun dikkatini dağıtmış, zihnini

şüpheleri, korkularıyla oynuyordu. Ama şimdi, yeniden canlanan bir enerji, yenilenmiş bir umut kaynağı onu dolduruyordu.

Yağmur. Geri dönecekti.

"O aptal yaratıkları dinlemeyin!" diye bağırdı Büyücü. "Olanları durduramazsınız. Onunla savaşmayın. Kendini bırak."

"Hayır!" diye meydan okurcasına bağırdı. Gölgerler dünyası baş döndürücü bir hızla dağıldı. Duyuları ona geri döndü, sinirleri uğılduyor, *sel'dor* etine gömülmüş canlı kömürler gibi yanıyordu.

Çığlık atarak uyandı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yüzüne dökülen uzun, vahşi saçlarının örttüğü ve acının kör ettiği Ellysetta yönünü bulmakta zorlanıyordu. Den, her hareketinin *sel'dor* iğnelerini etine daha da batırmasına, metalin kemiğe sürtünmesine aldırmadan onu kaslı omzuna asmıştı. Her birinin tepesinde açgözlü, şeytani bir kristal bulunan sekiz yakıcı iğne, kanını ve ruhunu tüketmek için savaşıyordu.

Bilincini yalnızca iradesiyle koruyordu. Eğer onu Kuyu'ya izin verirse, o - Ellysetta olan kişi- asla geri dönemeyecekti.

"*Ellysetta! Shei'tani!*" Rain'in çağrısı Solarus'u çevreleyen parçalanmış kalkanları deldi ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Hiçbir ses bu kadar hoş karşılanmamıştı.

"Zamanımız tükeniyor. Onu hemen Kuyu'ya götürün!" Nivane bağırdı.

Den hızlanarak sunak masasının köşesini döndü. Ellysetta'nın saçları kadife kaplı mermer banklardan birinin üzerinde sürükleniyordu. Ve orada, hâlâ açık duran, şeytani aletleri Solarus'un parlak ışığında göz kırpan, şeytan kovucunun deri çantası duruyordu.

Eli dışarı fırladı. Parmak uçları çantanın kapağının köşesine takıldı ve onu kendine doğru çekti. Yarım düzine iğne yere saçıldı ama çantayı tutuşunu kaybetmeden önce işkence aletlerinden bir avuç kapmayı başardı.

Sahip olduğu tüm güçle, jilet gibi keskin uçları Den'in bacağına arkasına sapladı.

Kasabın oğlu uluyarak dizlerinin üzerine çöktü ve Ellysetta'yı yere düşürdü. Sert bir şekilde yere düştü. Başı mermer zemine, başını döndürecek kadar büyük bir kuvvetle çarptı.

"Kavurucu üç lanet sürtük!"

Ellysetta gözlerini zorla açtı. Den Brodson yakınlarda yere yığılmış, bacağından bir avuç iğneyi çalışırken gövdesi iki büklüm olmuştu.

"Onları çıkarma, seni aptal." Soluk saçlı şeytan kovucu emri şaklattı.

"Kuyu'ya kanlı giremezsiniz. İblisleri çılgına çevirirsin. *Sel'dor* yaraları, metal etin içinde kaldığı sürece kanamaz." Nivane bir lanet mırıldanarak Ellysetta'ya doğru ilerledi. "Ben kızı alacağım," diye bağırdı. "Selianne, anneyi Kuyu'ya götür."

Anne. Ellysetta annesinin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü ve kaburgalarına dayanmış bıçağı bir anlığına gördü. Ellysetta ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı. "Selianne, hayır!" Nivane yaklaşıırken geri çekildi. "Onları dinleme! Onlarla savaş! Seni kötülük için kullanmalarına izin verme!"

"Nefesini boşa harcama," diye alay etti Nivane. "Ruhunu Yüce Büyücü'nün çırağıyla ve onun aracılığıyla da Yüce Büyücü'nün kendisiyle takas etti. Ve şimdi, canım, senin için büyük Üstat Maur'la kendi tanışıklığını yenileme zamanı."

Parmakları kalçalarındaki ve uyluklarındaki *sel'dor* iğnelerini parçaladı. İğneler çıkarılmaya karşı koyuyor, o onları çektikçe dayanılmaz bir acıya neden oluyordu. Bir...iki...üçüncüsünde çılgılık atıyordu. İğneleri fırlatıp attı ve bir diğerine uzandı.

"Aptal kız. Bunun sana yardımcı olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Beni Kuyu'ya kanlar içinde , değil mi?" diye karşı çıktı. "Ve *sel'dor* olmadan yaralarım kanayacak."

Nivane onun bacağına uzandı. Kız tekme attı ama Nivane onun bileğinden kendine doğru çekti. "Doğru. Ama bu sadece seni kendim delme zevkini yaşayacağım anlamına geliyor."

Tekrar tekmeledi ve ayağının kenarıyla Nivane'nin çenesini yakaladı. Adamın başı geriye düştü ve ağzının kenarından kan damladı.

"*Petchka!*" Yumruğunu savurdu. Yüzünün sol tarafında acı patladı ve darbenin şiddetiyle kaygan mermer zeminde geriye doğru savrularak sunak masasının altına düştü. Elleri Büyükbaba Tivrest'in cüppesinin kanlı kıvrımlarına dolandı ve parmakları sert ve soğuk bir şeye sürtündü.

Asa.

Tivrest'in kristal tepeli asası, odanın etrafındaki beş katlı örgüyü oluşturmak için kullanmıştı.

Büyünün inceliklerini anlamaktan çok uzaktaydı ama bir ömür boyu Fey masalları ve Fey şiirleri okumuştı. Kristaller güç nesneleriydi. Eğer Rain bir iblis portalını onu çağıran kristali parçalayarak kapatabiliyorsa, asanın kristalini parçalamanın da yarattığı beş katlı örgüyü yok etmesi mantıklı olurdu.

Asayı tutmaya çalıştı ama Nivane onu iyice kavrayamadan sunağın altından çekip çıkardı. Nivane bir şeytan çıkarma iğnesini kalçasındaki kanayan yaraya tekrar saplarken çılgılık attı.

"*Anne!*" *Sel'dor* Ruh'u cezalandırırken vücudu acı içinde kamburlaştı.

"*Başpiskoposun asası! Parçala onu! Çabuk!*"

"Brodson, seni sümüklü porgil," diye tersledi Nivane, "şu iğneleri kap ve buraya gel. Yaralarını tıkamama yardım et."

Ellysetta göz ucuyla annesinin Selianne'in elinden kurtulduğunu ve başpiskoposun bedenine doğru hamle yaptığını gördü. Lauriana annesini yakaladı.

asayı alıp kaldırdı.

Asayı sunağın acımasız doğru indirirken Selianne asayı elinden kaptı ve Lauriana'yı yere seren acımasız bir hamle yaptı. Başı sunak masasının kenarına sertçe çarptı ve vücudu hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

"Anne!" Ellysetta sürünerek yardımına koşmaya çalıştı ama Nivane hâlâ bileğini tutuyordu ve Den onlara doğru topallayarak yaklaşıyor, yaklaşıırken vücudundan iğneleri topluyordu.

Selianne'in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Değerli bir çaba," dedi ama dudaklarından çıkan ses kendisine ait değildi. "Bedenindeki *sel'dor* miktarına rağmen böylesine güçlü bir Ruh örmek için ne kadar da güçlüsün. Yirmi yüzüğün seni tutmaya yetmeyeceğini söyleyebilirim. Ustam gerçekten de iyi iş çıkarmış."

Bir şey kapıya sertçe çarptığında Solarus'ta bir gümbürtü koptu. Kapı titredi ve başladı. Selianne -daha doğrusu Selianne'i kontrol eden yaratık- geriye doğru bir bakış attı.

"Nivane, Brodson, beceriksizliğiniz bitti. Kalan yaralarını sıkıca bağla. Asanın örgüsü sağlam olsa bile, Fey'in uzun . Şimdi sana geliyorum. Kızı Kuyu'da bana getir!"

Ellysetta, Ruhlar Kuyusu'nun karanlığında parıldayan yıldızlara benzeyen şeylerin hareket ettiğini gördü. Işıklar yaklaştıkça, yıldızların aslında bir Elden Büyücüsünün kuşağına bağlanmış mücevher koleksiyonunun yansımaları olduğunu fark etti. Solarus'a yaklaşıyordu.

Zaman kalmamıştı. Tekrar Selianne'e döndü. Korkunç, alaycı siyah gözler arkadaşının yüzünden ona bakıyordu.

Ellysetta'nın dişleri sıkıldı ve kasları içgüdüsel olarak gerildi. Büyüsüne uzanırken içinde azap dalgaları ürperdi. *Lütfen, tanrılar, bana yardım edin.*

"Asayı parçala, Selianne!"

Etindeki her iğne titredi ve en ufak bir titreme, vücuduna uyumsuz enerji oklarının saplanması neden oldu. Başlangıçta asla işbirliği yapmayan büyüsünün iplikleri, *sel'dor* kötülüğünü işlerken çaresizce çözülmek için iradesine karşı koydu ve savaştı. Acı içinde çılgılık atan Ellysetta çabalarını iki katına çıkardı. Zihnindeki bariyerlerin çağrıyla karşı isyan ettiğini, *sel'dor* onu bu girişimi için cezalandırırken bile gücünün akışını kısıtladığını hissedebiliyordu.

Kıvrınarak yüksek sesle, "Tanrılar bana yardım etsin!" diye bağırdı.

Derisinde patlayan bir sabun köpüğü gibi küçük bir çıtırtı hissetti. Serin, tatlı, karıncalanma hissi veren büyü'nün geçici bir zerresi içinden nefes alıp verdi. *Sel'dor*'un laneti tarafından dokunulmamış, güçle zonklayan yabancı bir iplik.

Onu yakaladı, şekillendirdi ve Selianne'nin zihnine bir hançerle sapladı-

Keskin komut.

Selianne'in başı geriye doğru döndü. Siyah gözler titredi, karanlık yerini parlak, tanıdık maviye bıraktı. Dehşet ve şaşkınlık Selianne'in yüzüne kazınmıştı. "Ellie?"

"Asanın kristalini parçala, Selianne!"

"Ellie... Ben..." Selianne elini başına götürdü. Gözleri yeniden kararmaya bile.

"Tanrılar aşkına, yap şunu! Çabuk ol!" Ellysetta dürtüyü daha da derine itti, ancak Vadim Maur'un tanıdık şeytani, kibirli bilinciyle karşılaştığında ani bir dehşet ve kavrayışla geri .

Mükemmel, harika kız, diye tısladı.

Bir an için solgun, muzaffer bir yüz ve parlayan gümüş gözleri hayal etti. Bir ses bilmediği bir dilde kelimeler mırıldandı. Hayali bir bıçak göğsünün derinliklerine saplandı ve kalbini buzla deldi. Korkunç karanlık üzerine çökerken inkâr içinde çığlık attı.

Lauriana kıpırdandı. Sersemlemiş bilinci geri geldi, mide bulandırıcı bir acıyla kuşatılmıştı. Sevgili, tatlı Işığın Efendisi.

Ellie'nin sesinin haykırdığını duydu, "Asayı parçala, Selianne! Tanrılar aşkına, yap ! Çabuk ol!" Ve sonra korkunç bir çığlık duydu. Ellie'nin çığlığı.

Lauriana'nın gözleri şak diye açıldı.

Kızı Solarus'un zemininde yatıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Saldırganlara meydan şeytan çıkarıcıların yarım düzine iğnesini çıkardığı yerde elbisesine kan bulaşmıştı ama kızın şiddetli direnişi sona ermişti.

Nivane ve Den, Ellie'nin kollarından tutup onu ayağa kaldırırken *Sel'dor* kelepçeleri taşa çarparak şingirdadı. Ellie onların arasında gevşekçe sallanıyor, başı boynunun üzerinde öne doğru sarkıyordu.

"Seni eve götürme vakti geldi kızım." Lauriana'nın tanımadığı bir adam aralık siyah kapıdan Solarus'un ışığına doğru adım attı. Uzun, akıcı kırmızı cüppeler , belinde ışıltılı mücevherlerle süslü bir kuşak bağlıydı. Çocukluk derslerinden ve kötü büyücülerin resimleriyle dolu resimli kitaplardan hatırladığı anılar ona bu yabancıya bir isim vermesini sağladı.

Elden Mage.

Büyücü Ellie'ye yaklaşıp, "Bunca yıldır efendimi uzun bir kovalamacaya sürükledin," dedi. "Ama artık saklanma günlerin sona erdi." Ellie'yi tutan adamlara başını salladı. "Onu Kuyu'ya götürün," diye emretti. "Primages Severn ve Gobel, Kara Muhafızlar'önderlik ediyorlar. Fey'i bizden uzak tutacaklar. Selianne, bana o asayı getir."

"Hayır, Sel." Ellie inledi ve belli bir çabayla başını kaldırdı. "Yapma bunu."

"Şimdi bana itaat et, kızım! Tatlı Cerlissa'nı unutma."

Selianne titremeye başladı. Korkunç siyahlık onu tüketmek için savaşıırken genç kadının gözlerinde karanlık dönüyordu.

"Onu dinleme, Sel!" Ellie ısrar etti. "Peder Celinor'un öğretilerini hatırla. Işığın çocukları için her zaman bir seçenek vardır. Onunla savaş! Seni kötülük için kullanmasına izin verme."

"Selianne, bana itaat et!"

Lauriana saçlarının karmakarışık örtüsünün arasından bakarak asayla arasındaki mesafeyi ölçtü. Eğer hızlı olsaydı -ve eğer tanrılar nazik olsalardı -Belki de Büyücü onu öldürmeden önce asaya ulaşip onu parçalayabilirdi.

Ölüm ihtimalini gözünü kırpmadan kabullenmişti. Ellysetta onun kızıydı, sevgili ilk çocuğuydu. Yaptığı her şeyi sevgisinden, Ellie'nin ruhunu kurtarmak için yapmıştı. Lauriana kızını güvende tutmak için kendi hayatını seve seve feda edebilirdi.

Gözlerini kapadı ve küçük bir el salladı. "Adelis," diye mırıldandı usulca, "bu yanlış düzeltmeme yardım et. Talep ettiğin bedel neyse öderim ama lütfen Parlak Olan, çocuğumu kurtarmam için bana güç ver." Nefes aldı, cesaretini topladı ve bacaklarını altına çekti. Bunun için tek bir şansı olacaktı.

Güçlü bir gümbürtü Solarus kapısını kalan birkaç menteşesi üzerinde salladı ve Büyücü ona doğru baktı. Lauriana onun kısa süreli dikkat dağınıklığından yararlanarak ayağa fırladı ve saldırdı. Parmakları asanın yuvarlak başının etrafına dolandı.

"Anne, et!" Ellie ağladı.

Lauriana tam zamanında kafasını kaldırdı ve büyücünün ona mavi beyaz bir büyü küresi fırlattığını gördü. Çok hızlı gelmişti. Kaçmak için çok hızlıydı.

Lauriana'ya doğru hamle yaptı ama ona saldırmak yerine onu iterek yolundan çekti. "Madam Bari-" Mavi-beyaz ışık onu tüketirken sesi aniden kesildi.

Selianne gözlerinin önünde kelimenin tam anlamıyla erirken Lauriana dehşet içinde haykırdı.

"Aptal!" diye tükürdü Büyücü. "Aptal!" Avucunda ikinci bir büyü küresi toplandı.

"Anne!" Ellie, kendisini esir alan kişinin tutuşunu dayanak olarak kullanarak çılgılık attı ve iki ayağıyla birden tekme attı. Büyücü tam büyüünü serbest bırakırken onu bir dizinin arkasından yakaladı. Ölümcül Büyücü Ateşi yükselerek Lauriana'nın başının üzerindeki havayı yaktı ve arkasındaki büyüyle güçlendirilmiş duvara çarparak zararsız bir şekilde patladı.

Lauriana umutsuz bir telaşla asayı mermer zemine çarptı.

Kristal paramparça oldu.

Solarus kapısı büyük bir içeri doğru patladı. Yağmur Tairen Ruh

ve Ellysetta'nın beşlisi Solarus'un kapısından içeri sıçradı, kılıçlar kınında, büyü parlıyordu.

Lauriana daha önce hiç bu kadar hoş bir manzara görmemişti.

"Geliyorlar, Ellie! Feyler-" Ani bir sızı göğsünü tutuşturunca çılgılığı kesildi ve bir zayıflık dalgası onu sardı. Göğsünde için için yanan bir delik bulmayı umarak aşağıya baktı. Onun yerine, koyu renkli, mücevherli bir hançer kabzası kalbinin birkaç santim ötesinde titriyordu.

"Aptal kadın." Büyücü bir kolunu savurdu ve Lauriana uçtu. Vücudu sunağın sağındaki bir sütuna sertçe çarptı ve kırık bir yığın halinde yere yığıldı.

"Anne!" Ellie , onu esir alanların pençelerine doğru hamle yaptı.

"Nivane, lanet olsun sana!" diye bağırdı Büyücü, Fey'in ilerleyişini durdurmak için odanın dört bir yanına kaynayan, mavi-beyaz bir Büyücü Ateşi topu fırlatırken. "Kızı hemen Kuyu'ya götürün!"

Gaelen ve Rain aynı hızla tepki vererek beş katlı örgüleri neredeyse mükemmel bir uyum içinde eğirdiler ve Büyücü Ateşi'nin ölümcül saldırısını karşılamak için eşit güçle fırlattılar. Ellysetta'nın beşlisinden gelen üçüncü bir örgü de bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra onu takip etti.

Büyücü Ateşi ve beş katlı dokumalar sarsıcı bir patlamayla buluştu. Oda kulakları sağır eden patlamayla sarsıldı ve tepedeki kubbede aynalı fayanslar toza dönüştü.

Patlayan büyülerin göz kamaştırıcı parıltısı kaybolduğunda Rain, Ellysetta'nın iki kırmızı cüppeli adama karşı mücadele ettiğini ve odanın altı sütunundan birinin dibine düşmüş, hareketsiz bir şekilde yatan annesi için çılgılık attığını gördü.

Ellysetta'nın morarmış yüzünü ve ince bileklerine geçirilmiş *sel'dor* kelepçelerini görünce gözleri öfkeyle parladı. Daha da kötüsü, etinin derinliklerine batırılan pis, işkence edici iğnelerdi. Ellysetta'nın müdahalesi olmadan

Solarus'u koruyan beş katlı örgü, her yakıcı acıyı kendi acısıymış hissedebiliyordu ve utanç ve öfke karışımı bir duygu onu tüketti.

Onu esir alanların cüppeleri geriye doğru savruldu ve yüzleri ortaya çıktı. Soluk saçlı olanı Rain tanımadı, ama diğeri...

Tairen Ruhu yırtıcı bir şiddetle gülümsedi. Kasabın oğlu, kendisinin ve ruhu lanetlenmiş arkadaşlarının Tairen Ruhu'nun eşine açtığı her yaranın bedelini .

"Büyücüyü meşgul et." Rain emretti. "*Ben shei'tani'mi tutan rultshartlarla ilgileneceğim.*"

"Aiyah, Rain," diye cevap verdi Bel. Yanında, Gaelen ve Ellysetta'nın beşlisinin diğer dört savaşçısı, Büyücü'nün kalkanlarına vurmak için güçlü büyü ipleri ördüler. Kılıçlar, kalkanları kırmayı başarana kadar işe yaramazdı.

kalkanlar, ama sonra... sonra Büyücü lanetli ellerini Feyreisa'ya pişman olacaktı.

Yağmur görünmezliğe bürünerek odanın çevresinden Ruhlar Kuyusu'na doğru koştu ve Ellysetta'yı tutan iki adamın yanında yeniden belirdi.

Soluk saçlı şeytan kovucu, kızın alev kırmızısı buklelerinden bir tutam yakaladı ve bir Büyücü kılıcının keskin kenarını kızın boğazına dayadı. "Bir adım daha yaklaşırsan Tairen Soul, boğazını keserim," diye uyardı.

"*Nei*, yapacağını sanmıyorum." Yağmur'un gözleri alev aldı. Parmak uçlarından hava ve toprak fışkırdı.

Soluk saçlı adamın gözleri irileşti ve ağzı çaresiz, sessiz bir solukla açıldı, Yağmur ciğerlerindeki her nefesi silip süpürdü. Adamın bıçak tutan elinin parmakları, Ellysetta'nın boğazındaki bıçak yere düşene kadar teker teker düzeldi. Yağmur'un gözlerinde ateş alevlendi ve adamın teni parlak kırmızıya döndü ve dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Sarsılan adam Ellysetta'yı bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi, vücudunu içten dışa tüketen görünmeyen alevlere boş yere vuruyordu. Rain kırmızı bir Fey'cha'yı uçurdu. Hedefi tam isabetti ve jilet keskinliğindeki bıçak kabzasına kadar adamın sağ göz çukuruna battı. Ölümcül tairen zehri hızlı etki etti. Adam yere yığılmadan ve vücudu alevler içinde kalmadan önce zar zor .

Yine de kasabın oğlu için ölüm bu kadar hızlı ve temiz değildi. Rain gülümsedi ve siyahı çekti. *Nei*, diye yemin etti acımasız bir zevkle, hızlı değil, temiz değil ve kesinlikle acısız değil.

Kasabın oğlu Yağmur'un gözlerindeki tehdide bir kez baktı ve Kuyu'ya atladı.

Özgür kalan Ellysetta annesinin yanına koştu.

Rain beşliyle savaşılan Sulimage ile yüzleşmek için döndü.

"Yağmur, et!" Bel bağırdı. Kuyu'dan bir ok yağmuru fırladı.

Oklar omzuna, kalçasına ve sırtına saplanırken Yağmur homurdandı. *Sel'dor* etini ateşe verdi. Hırlayarak sola döndü ve Kuyu'ya yakıcı bir Ateş patlaması gönderdi. Acı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. İçeriden gelen çığlıkların yankıları arasında öfkeli bir meydan okumayla kükredi. "*Fey, ti'Feyreisa!*" diye bağırdı. "Misafirimiz var!"

Siyah zırhlı Eld askerleri, rahatsız bir kovandan çıkan arılar gibi Kuyu'dan dışarı döküldü. Yanlarında deneyimli ve çok tehlikeli Primage'ların koyu mavi cübbelerini ve ağır mücevherli kuşaklarını giyen iki adam vardı.

"Anne." Korkudan çaresiz kalan Ellysetta annesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Anne, dayan. Ben buradayım." Bıçağı annesinden çıkarmaya başladı.

ama dokunmadan önce durdu. Yaranın kanamasını engelleyemediği sürece, bıçağı çekip çıkarmak annesinin ölümünü garantileyecekti.

Ellysetta iyileştirme büyüsünü çağırmaya çalıştı, ancak Eld'in zehirli metali etini yakarken bir çılgılık attı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kalan şeytan çıkarma iğnelerini çekip çıkardı ve kelepçelerle uğraştı. Metal parmak uçlarını yaktı. Bileklerine batan dikenleri geri çeken düğmeyi buldu ama serbest bırakma mandalını bulamadı. Serbest bırakma mandalı neredeydi?

Ölümün soğuk karanlığı gittikçe yaklaşırken annesinin kayıp hissedebiliyordu.

Rain, Eld'in Kuyu'dan odaya kaçmasını engellemeye çalışarak hızlı bir dizi beş katlı örgü çevirdi, ama çok fazla vardı. Primage'lar onun örgülerini Büyücü Ateşi'yle doldurarak savunmasında delikler açtılar. Eld askerleri siyah kılıçlarını kaldırarak içeri daldı.

Sağından bir gölge Rain'e doğru uçuştı. Topuğunun üzerinde döndü ve elindeki Fey'cha'yı onu karşılamak için yukarı kaldırdı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Gaelen homurdandı ve ona doğru hamle yaparak Rain'in ayaklarını yerden keserken, Büyücü Ateşi de tam olarak Rain'in durduğu noktaya çarptı.

Eski *dahl'reisen* ayağa fırlamadan önce Rain'in yanağını okşayarak, "Bana sonra teşekkür edersin," dedi.

"Aptal. Seni öldürebilirdim."

"Siyahla mı?" Gaelen homurdandı. "Pek olası değil." Bir elini yanına bastırdı ve Rain'in Fey'cha'sının açtığı yaradan akan kanı durdurmak için yeşil Dünya'yı ördü. Diğer eliyle düşmana art arda kırmızı Fey'cha'lar fırlattı, Rain'in savunmasını aşanları yere serdikten sonra Kuyu'ya daha ölümcül bıçaklar fırlattı. Eld'in yaralarından kan akarken iblisler uludu ve açlıktan çılgına döndüler. İblisler ölmekte olanları tüketirken ürpertici çılgınlıklar Solarus'u doldurdu. "Kötü bir saldırı olduğundan değil," diye ekledi Gaelen. "Eğer geri çekilmemiş olsaydın, hem karaciğeri hem de böbreği delmiş olacaktın. Ama siyah mı? Bir dövüşte mi? *Chatok*'un utanmalı."

"Sen olduğunu görene kadar kırmızıydı." Rain onu kenara itti ve cızırdayan bir Büyücü Ateşi küresini engellemek için beş katlı geniş bir örgü ördü. Acı veren sarsıntı kollarında titreşirken homurdandı. "Fey'cha'nı ağzının olduğu yere koy, vel Serranis. İçeride birkaç yüz asker var ve her ne kadar kırka karşı bir dövüşten hoşlansam da, Ellysetta buradayken bu çok riskli. Bu dansı sona erdirmenin zamanı geldi." Yeni bir Eld ok yayını dalgalı bir Ateş bulutuyla önledi ve sol bariyeri aşan küçük bir Eld grubuna üç kırmızı Fey'cha fırlattı. "Şu geçidi kapatabilir misin?"

Gaelen bir Büyücü Ateşi topunu savuşturdu ve bir *meicha*'nın kavisli ucunu kazdı

bir askerin karnına sapladı ve hızlı, acımasız bir kesikle bağırsaklarını deşti. "Büyücüler hiçbir şeye güç vermiyor, yüzden buralarda bir *selkahr* kristali olmalı. Büyük bir tane. Geçidin yakınında bir yerde."

"Şu iki Primage'ın ve yanlarındaki altmış kadar silahlı Eld'in arkasına bakmayı deneyin."

Gaelen sırttı. "İçinde bir yerlerde mizah duygusu olması gerektiğini biliyordum, Tairen Soul." Kaşlarını kaldırdı. "Büyücüler benden uzak tutmak için mi?" Rain onun bakışlarına karşılık verdi, mizahın yerini kasvetli bir söz almıştı. "Tutacağım."

Eski *dahl'reisen'in* sırtışı soldu. Başıyla kısa bir selam verdi. "*Beylah vo, kem'Feyreisen.*" Bir elinde *Meicha*, diğerinde kırmızı Fey'cha, sağa doğru daldı ve savaşıma başladı.

Büyücüler Rain'in bariyerlerinde bir delik daha açmıştı. Askerler, ölen yoldaşlarının cesetlerinin üzerinden atlayarak içeri akıyordu. Yağmur yollarında dönen bir Hava girdabı oluşturdu. Bu girdap onları ayaklarından odanın dört bir yanına paramparça edici bir güçle savururken çılgılık attılar.

Arkasında büyük bir patlama Solarus'u sarstı ve Bel ile diğerlerinin şaşkınlıkla haykırdıklarını duydu. Omzunun üzerinden baktı. Sulimage beşlinin ayaklarını yerden kesmişti. Büyücü Ateşi'nden bir küre elinde parladı. Onu Cyr'e fırlattı ve Fey hiç ses çıkarmadan öldü.

Yağmur Eld'in sırtına kırmızı bir yumruk atarak dikkatini dağıttı ve beşlinin geri kalanının ayağa kalkmasına yetecek kadar uzun sürdü. Bel dört katlı bir örgü ile saldırdı. Kieran, Teris ve Kiel örgülerini kalın büyü ipleri halinde birleştirdi ve Büyücü'nün kalkanlarını yumrukladı.

Başka bir ok Rain'in sırtına, omzunun hemen altına saplandı ve akciğerini deldi. Dayanılmaz acı onu tek dizinin üstüne düşürdü ve akciğerinin çökmesini engellemek için Hava'yı örerken göğsünü ateşe verdi. Bir düzine Eld parçalanmış örgülerinin arasından sıyrılıp ona doğru ilerledi, oklar ve bıçaklar havada uçuşuyordu.

"Dayan anne," diye yalvardı Ellysetta. Her saniye annesinin daha da güçsüzleştiğini, hayatının akıp gittiğini hissedebiliyordu. Fey'in ona yardım etmesini bekleyemezdi. *Sel'dor* prangalarına rağmen kendini iyileştirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Gücünü toplayarak ellerini annesinin yarasının üzerine uzattı. "Parlak Lord, bana yardım et," diye fısıldadı ve içindeki parlayan kuyudan büyüü çekti. *Sel'dor* bileklerini ateş gibi yaktı ama çenesini tuttu ve sebat etti. Büyüyü çağıracaktı. Onu dokuyacaktı. Annesini kurtaracaktı. Yanık, kollarına vuran bir acıya dönüştü. Boğazında alçak, gırtlaktan gelen, iniltili bir meydan okuma çılgılığı çınladı. *Bunu yapacağım! Yapacağım!*
Lütfen, Parlak Olan, bana yardım et!

Lauriana'nın vücuduna zayıf bir Toprak damlası aktı. Onu kurtarmaya yetecek kadar değil, ama Ellysetta'nın Büyücü bıçağını çekmeye cesaret etmesine yetecek kadar.

Serbest. Bir elini annesinin göğsüne bastırırken şeytani şeyi odanın diğer ucuna fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı.

Annesi kıpırdandı, gözleri dalgalanıyordu. Ellysetta bir hıçkırığı bastırdı. "Dayan anne."

Lauriana kızının kendisine seslenen sesini duydu, sanki çok uzaktaymış gibi boğuktu ama giderek yükseliyordu. Büyücü kılıcını kalbine sapladığında dünyası karanlığa gömülmüş ve bilinci, acımasız akıntıların onu korkunç bir uçuruma doğru sürüklemeye çalıştığı soğuk, kara bir denize atılmıştı. Uçurumda kendisini bekleyen şeyden korkarak akıntılara karşı savaşıyordu. Bu mücadele onun gücünü tüketmişti. Artık yorgundu. Çok yorgundu.

Ama akıntılar durmuştu ve kızı onu çağırıyordu.

Lauriana çabalayarak gözlerini açtı ve emekleyen kalbi bir kez daha çarptı.

Bir an için öldüğünü ve Adelis'in kanatlı bir Işıkkızının onu Işık Cenneti'ne uçurmaya geldiğini düşündü ama sonra Işıkkızının yüzünün tanıdık olduğunu fark etti. Farklıydı, çok parlak ve güzeldi ama tanıdıktı. Lauriana'nın yirmi dört yıl önce ilk kez andan beri sevdiği bir yüz.

"Ellie?" diye fısıldadı.

Ellysetta'nın etrafını bir ışık halesi sardı. Görkemli bir fener, vahşi ve lekesiz, Büyük Güneş gibi parlıyordu. Işık döne döne Lauriana'ya doğru uzanıyor, sanki Ellysetta Lauriana'nın yaklaşan ölümünün karanlığını kovmak için parlaklığı örmeye çalışıyordu.

"Ah, Ellie," diye nefes aldı Lauriana. Huşu, sevgi ve pişmanlık bir çiçek açtı. İster Parlak Lord'un isteğiyle, ister kendi ölümünün yaklaşmasıyla olsun, Lauriana kızının gerçek ruhunun parlayan ilk kez gördüğünü biliyordu. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Bunca yıl gözleri kör olmuştu. Bunca yıl Ellie'nin içinde hapsolmuş gücün şeytani olduğundan endişelenmişti ama şimdi ne kadar yanıldığını görebiliyordu. "Çok güzelsin..." Bir elini kızının yüzüne götürmeye çalıştı ama kolları ve bacakları taş gibi ağırlaşmıştı.

Ellysetta annesinin düşmeye başlayan elini tuttu ve yanağına yapıştırdı. Gözyaşları özgürce yanaklarından aşağı süzüldü. Ölüm amansızca yaklaşırken soğuk annesinin bedenini istila ettiğini hissedebiliyordu. "Benimle kal anne. Beni bırakma."

"Parlak Lord'a söz verdim, benim hayatıma karşılık seninki." Annesinin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi bir pazarlıktı." Nefesi ve gücü tükenirken sesi inceldi ve kelimeleri bulanıklaştı. "Seni seviyorum... yavrum..."

Ani bir karanlık parıltısı Ellysetta'nın görüş alanını kapladı ve sert eller omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırdı. İki Eld askeri

Gaelen ve Rain'in savunmasını aşmıştı.

"beni!" Ellysetta onların tutuşuna karşı koydu. "Anne!"

"Anne!" diye yankılandı adamlardan biri alaycı, falsetto bir sesle. "Anne! Anne!" Yüzü sertleşti. Siyah kılıcı yere indi. Ellysetta çığlık attı ve bıçak boynunu keserken Lauriana'nın gözleri sessiz bir solukla kocaman açıldı.

Ellysetta, annesinin başı acayip bir şekilde vücudundan tekrar çığlık attı. "Hayır!" diye haykırdı dehşet ve inançsızlık içinde. "*Hayır!*"

"Annen öldü kızım," diye alay etti adam. "Yaratıcısıyla buluşmaya gitti ve şimdi sen de kendininkiyle buluşmak için bizimle geliyorsun."

Kırmızı bir Fey'cha boğazında patladı. Boğuk bir ses çıkardı ve cansız bir şekilde yere düştü. Yanındaki ortağı da benzer bir sonla karşılaştı.

Ellysetta onların ölümünü zar zor fark etti. Uyuşmuş ve şoktan donmuş bir halde annesinin cesedine baktı. Zihninde Rain'in Sariel'in ölümünden bahsettiği bir anı canlandı. *İyileştirilemesin diye kafasını kesmişlerdi.* Artık Marissya bile annesini iyileştiremezdi. O artık yoktu. Geri dönülemez bir şekilde ölmüştü.

Ellie'nin ruhunda garip, korkutucu derecede boş bir yer açıldı; o ana kadar üvey annesinin varlığına karşılık gelen bir sıcaklık parıltısının olduğu soğuk, çorak, ağrıyan bir yer. İstirap, konsantre asit gibi yanarak ruhunun en derin, en korunaklı kısmını yakıp kavurdu. Öfke ve başka bir şey onu karşılamak için ayağa kalktı. Güçlü, vahşi ve şiddetli olan bu korkunç şey, zihnindeki bariyerin sınırlarını zorlayarak içinde kabardı.

Baş, vücudu, tüm varlığı sanki gibi hissediyordu. Acı onu bıçak gibi, dikenli elleriyle kavradı. Beyaz bir ıstırap görüşünü kapladı ve şiddetli sarsıntılar ayaklarının altındaki zemini sarstı. Muazzam basınç duyularını zorluyor, acımasızca ve dayanma kapasitesinin ötesinde yoğunlaşıyordu. Tekrar çığlık attı, bilincinde ve ruhunda vahşi bir güçle yankılanan ıstırap, inkâr ve öfke dolu bir feryat.

İçindeki yaşam boyu süren, görünmeyen bariyer kırıldı. Güç, sıcak, şiddetli ve muazzam, gedikten aktı. *Sel'dor* bileklerinden feryat etti, sonra paramparça oldu, asit kötülüğü büyüünün alev alev yanan gücüne denk değildi. Büyü hızla onu doldururken başını geriye attı. Beklediği gibi hissetmiyordu. Annesinin onu her zaman büyüünün öyle olacağına inanması için yetiştirdiği gibi siyah, kötü ve çarpık değildi. Büyücülerin yaptığı gibi hastalıklı, tatlı ve yozlaştırıcı da değildi. Aynı anda hem elektrikli, hem enfes, hem görkemli, hem de korkutucuydu. Daha fazlası için uzandı, sanki bedeni yok olmuş ve kendisi yaşayan bir alevmiş gibi hissedene kadar onu zahmetsizce kendine çekti.

O, kendisini yaralayanlara karşı öfkelenmekten daha fazlasını yapabileceğini yeni keşfetmiş bir bebek tanrıçaydı. O, dişlerindeki zehrin amacını yeni keşfetmiş genç bir tairen'di. O sihirdi, saf ve sıcak, sonsuz ve ölümcül.

Annesi gitmişti. Ve Eld suçluydu.
Onları yok edecekti.

Rain öfke dolu bir kükremeye elindeki ağır, ölümcül kılıçları savurarak iki rakibinin bağırsaklarını deşti, ardından Ellysetta'ya ulaşmaya çalışan on kişilik bir gruba yakıcı Ateş fırlatmak için döndü. Göz ucuyla Primage'lardan birinin Gaelen'e doğru döndüğünü, avuçlarında mavi-beyaz Büyücü Ateşi topladığını gördü. Ateş hırladı ve Solarus zemininin altındaki toprağı gümbürdetti. Yer karoları büküldü ve yer değiştirdi. Primage sendeledi. Büyücü Ateşi küresi sola doğru keskin bir dönüş yaparak yarım düzine Eld'i biçti. Kararmış, yarı tükenmiş cesetler yere düştü.

Hiçbir uyarı olmadan, bir güç patlaması Yağmur'a çarptı, o kadar şiddetli ve o kadar hamdı ki sendelemesine neden oldu. Yarım kıta öteden, zihninde tairen'in vahşi, muzaffer kükremesini duydu ve içgüdüsel olarak yankılanan bir çığlık kendi boğazını yırttı.

Ellysetta. Onunla yüzleşmek için döndü ve olduğu yerde dondu kaldı.

Güç bir nimbus gibi etrafında çatırdıyordu. Uzun, ateşle öpülmüş saçları doğal olmayan bir rüzgârla yüzünden geriye doğru savruluyor ve Elden savaşçılarıyla yüzleşirken gözleri ikiz güneşler gibi parlıyordu.

"*Shei'tani,*" diye fısıldadı. Kadının akkor halindeki formu havaya yükselirken gözlerini korumak için bir elini kaldırdı.

"YAPTIGIN ŞEY İÇİN ÖLECEKSİN!"

Sesi bir gök gürültüsü gibiydi. Solarus'un kristal avizeleri, yer şiddetle kaymadan bir an önce narin bir uyarı çığlığıyla titredi. Kızgın yeşil toprakla parlayan toprak odanın içine püskürdü ve mermer Solarus zemininde dev bir yarık açıldı. Çığlıklar atan birkaç Elden savaşçısı ölümlerine yuvarlandı. Kubbeden ve tavandan aşağıya devasa siva, cam ve taş parçaları yağdı ve ayırım gözetmeksizin ezildi.

Şimşek havayı yaktı. Yağmur, paramparça olmuş çatının altından mavi, beyaz ve kırmızı güç çizgileriyle bezenmiş kara bulutları gördü. Ellysetta sadece birkaç saniye içinde gökyüzünde şiddetli bir fırtına yaratmıştı. Şiddetli rüzgâr yumrukları yetişkin insanları kibrit çöpü gibi , bedenleri havaya fırlatıyordu. Sağanak yağmur ve Ellysetta'yı çevreleyen ateşli auraya değdiğinde buharlaşarak sise dönüştü.

Dikenli *sel'dor* oklarından oluşan bir yayılım ateşi gökyüzünü kararttı. Eld askerleri bir an için hepsini saran şoktan kurtulmuştu.

"Ona zarar vermeyin, sizi aptallar! Efendi onu canlı istiyor!" Bağırış Bel ve Ellysetta'nın beşlisinin geri kalan üyeleriyle savaşan Büyücü'den geldi. Okların önünü kesmek için mavi-beyaz bir Büyücü Ateşi patlaması gönderdi. Büyücü Ateşi okların yarısından fazlasını tüketti ama geri kalanlar ölümcül rotalarında ilerlemeye devam etti.

Rain, Ellysetta'nın etrafına bir kalkan fırlattı ama koruyucu baloncuk oluşur oluşmaz içe doğru çöktü ve Ellysetta'nın parlayan aurası tarafından emildi.

Bir kolunu ileri doğru savurdu ve parmak uçlarından ateşli beş katlı bir büyü örgüsü fırladı. Oklar anında parçalandı. Bir başka beş katlı örgü havayı yaktı, bu seferki doğrudan Ruhlar Kuyusu'nun yanında duran Büyücü'yü hedef .

"Ellysetta! *Nei!*" Rain onunkini zayıflatmak ve yanlış yönlendirmek için kendi örgüsünü fırlattı ama büyü onunkinden bir alevin sıcaklığından geriye kıvrılan çıra gibi uzaklaştı. Ellysetta'nın örgüsünün ölümcül bir isabetle havayı yarmasını sadece dehşet izleyebildi.

Alev alev yanan mil, Primage'ın kalkanlarını kâğıt gibi yakıp kül etti. Rain ağır çekimde, beş katlı örgü Büyücü'yü yakıp geçerken göğsünde beliren büyük, kömürleşmiş kara deliği gördü, avının kendisini öldürdüğünü anlayan Büyücü'nün yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü, sonra Ellysetta'nın büyü Büyücü'nün bedenindeki güç yoğunluğunu ateşlerken adamın etinin dışı doğru şiştiğini gördü. Yağmur, Büyücü şiddetli bir ışık, ısı ve buharlaşmış et patlamasıyla patlamadan önce gözlerini zar zor korumayı başardı.

Yağmur acıyı bekledi, Ellysetta'nın dehşet ve acı içinde çığlık atmasını bekledi, çünkü az önce sebep olduğu ölüm önce kendi hayatını sonra da onunkini almıştı.

Acı hiç gelmedi, ölümcül bedeli de gelmedi.

Büyücünün son çığlığı savaşın gürültüsü arasında hâlâ yankılanırken, Ellysetta'nın parmak uçlarından daha fazla Ateş filizi fırladı ve Elden savaşçıları yakıp kavurdu. Bedenler çıra gibi alev aldı. Büyük bir zaferle saldıran Elden savaşçıları korku ve şaşkınlık içinde dağıldılar, Ateş dilleri ve kırmızı Fey'cha yağmuru yağarken çığlıklar atarak saniyeler içinde sayılarını azalttılar.

Rain kalan Primage'ın "Geri çekilin!" diye bağırdığını duyana kadar düzinelercesi öldü. Eld istilacıları, sayılarının yarısını Büyük Katedral'in Solarus'unun yıkıntılarında ölü ve ölmekte bırakarak, kendilerini ortaya çıkaran kara uçuruma doğru geri kaçtılar.

Ellysetta'nın eli dışarı fırladı. Kırmızı cüppeli Sulimage Kuyu'ya doğru sıçradı, tam o sırada cızırdayan bir güç şimşeği durduğu yeri yakıp kül etti. Kalan Primage o kadar şanslı değildi. Yağmur kalkanlarını parçaladı ve tek bir vahşi darbeye onu ikiye böldü. İblisler uluyarak Kuyu'dan dışarı fırladı ve saniyeler içinde Büyücü'nün etrafında dönerek onu yuttu. Parçalanmış mavi Büyücü cübbesi ve belini saran mücevherli kuşak küçük bir yığın halinde yere düştü.

Gaelen Kuyu'yu açık tutan *selkahr* kristaline beş kat güçlü bir yumruk indirdi. Kristal paramparça oldu ve Ruhlar Kuyusu'nun kapısı çöktü.

"*Ellysetta, shei'tani.*" Rain ona döndü ve tüm duyularıyla ona ulaştı, ruhları arasında kurduğu o kırılgan birliktelik ve daha da hayret verici olanı da dahil olmak üzere her yolda onun adını mırıldandı

Büyücü Savaşları' beri başka bir Fey'dostluğunu paylaşmadığı bir konu.
"Kem'reisa."

İlkel, itici Öfke hâlâ içinde zonkluyor, tıslıyor, kana ve ölüme açlık duyuyordu. Çağrısı üzerine başı döndü. Gözleri onu yaktı ve cevap veren bir öfke damarlarında sıcak bir şekilde yükseldi. Kendi gözleri ateş gibi parladı ve tairin içindeki hâkimiyet için gerilirken boğazının derinliklerinde alçak bir hırıltı gürledi. Onun bakışlarını tuttu, güç güce, irade iradeye, eş eşe karşı bir maçı.

"Bize zarar verdiler. Annemizi öldürdüler." Sesi canlı, çok katlı bir iplik gibiydi, Ellysetta'nın sesi... ve daha fazlası. O fırıl fırıl dönen güneş gözleri Lauriana Baristani'nin vahşileşmiş kalıntılarına baktı ve Öfkesi daha da alevlendi. "Ölmeliler."

"Aiyah," diye yemin etti. "Ve kaçacaklar. Corunn Ovaları'ndaki avlar gibi bizden kaçacaklar. Bunun için sana söz veriyorum. Ama henüz değil, Kem'reisa. Önce tairenleri ve Feyleri kurtarmalıyız." Kadının dikkati tekrar ona yöneldi ve o da kendi öfkelerini yatışmaya zorladı. Kollarını uzattı. "Bana geri dön, Ellysetta.

Gururun sana ihtiyacı var, benim de öyle." Şimdi paylaştıkları her yolda zorlama ve ihtiyacı döndürdü.

İlk başta, çağrısının kana susamışlık perdesini delip geçtiğinden emin değildi ama sonra onun Öfkesinin değiştiğini hissetti. Gözlerinin öfkeli, dönen ışıltısı hafifçe söndü ve ruhunun nazik kısmının yavaşça yüzeye geri döndüğünü hissetti.

"Yağmur." Bu kez sesi tamamen Ellysetta'ya aitti, şok olmuş ve paramparça olmuştu. "Ah, Yağmur." Etrafını saran ışık parıltısı söndü ve bedeni havadaki yüksekliğinden aşağıdaki mermer, toprak ve taştan oluşan yırtık, pürüzlü yuvarlağa doğru düştü.

Öne doğru sıçradı, büyü içgüdüsel olarak parmaklarından hızlı bir Hava örgüsüyle uçarak onun inişini yavaşlattı ve düşüşünü yumuşattı. Adam ona ulaşıp göğsüne çekene kadar Hava tarafından bir şekilde yerde asılı kaldı. Teni dokunulacak kadar sıcaktı, boynundaki nabız hızlıydı ama yavaşlıyordu ve şimdi bile gözle görülür bir parlaklıkla parlıyordu.

Ellysetta'nın muazzam büyüü sonunda açığa çıkmıştı ve o anda, hayatı boyunca onu gizleyen ölümlülük cephesi , olmak için doğduğu görkemli Fey kraliçesini ortaya çıkardı. Yüzünün tanıdık çizgileri hâlâ oradaydı ama şimdi daha saf, nefes kesici görünüyorlardı. Cildine serpilmiş olan sevimli çiller bile yanmış, geriye ipeksi, soluk Fey mükemmelliği kalmıştı.

O hâlâ Ellysetta'ydı ama utangaç ölümlü kız gitmişti. Onun yerinde, gözleri şaşırtıcı bir güçle parlayan göz kamaştırıcı bir Fey *shei'dalin* duruyordu.

Beşlisinin geri kalan savaşçıları ağızları açık, Fey metaneti şaşkınlık ve soluksuz bir merak içinde kaybolmuş bir halde etrafına toplandı. Solan Topraklar'ın hiçbir yerinde böylesine parlayan bir kadın yoktu. Daha önce de olmamıştı... muhtemelen efsanevi Fellana dışında.

Çünkü Ellysetta'nın uzun kumral kirpiklerinin altında, şimdi Fey'in ışıldayan güzelliğiyle parıldayan yüzünde, bir zamanlar ölümlü gözlerin olduğu yerde bir tairenin gözleri bakıyordu. Beyazdan eser olmayan, opalesan yeşil prizmalar gibi parlayan bu gözler gizli bir sihirle ışıldıyordu.

"Yağmur," diye nefes aldı Bel. "Tanrı'nın lütfu, Yağmur, o...?"

"Tairen Ruhü," diye onayladı Rain. "On iki yüz yıl önce dünyaya geldiğimden beri ilk doğan. Şimdiye kadar kaydedilen ilk dişi Tairen Ruhü."

Eld'de, hücresinin karanlık taş sınırlarında kilitli, kızına yardım ettiği için aldığı yaralardan dolayı kanlı ve zayıf düşmüş olan Shannisorran v'En Celay yorgun bir zafer gülümsemesi verdi. Zihni tanıdık bir yola uzandı, içgüdüsel olarak vizyonu paylaştı. *"Onu görebiliyor musun, Elfeya?"*

İpekten hapisanesinde yalnız kalan Elfeya sevgi ve sevinçle ağladı ve korkusunu gizlemeye çalıştı. *"Aiyah, sevgilim, onu görüyorum. O muhteşem."*

BÖLÜM YIRMI İKİ

*Elveda, sevgili cesur ve yiğit ruh,
yaldızlı kanatlarla uç,
Yükseklerde uçun ve rüzgarda gülün,
onur şarkıları söylerken
Bir kez daha Altın Boynuz çalana kadar,
ruhun savaşa çağırıyor,
Kutsal alev in görkemli parıltısı, her
şeyin üzerinde zafer kazanmak için.*

-Elveda Cesur Ruh, Bir Fey Savaşçısının Ağıtı

Katedralin dışında, iblislerle savaş sona ermiş ve kalan Fey savaşçıları ölüleri toplamıştı. İki düzine savaşçı yanmış çimenlerin üzerinde yan yana yatıyordu, Fey yaşamının ışıltılı parıltısı sönmüştü. Çaresizce verdikleri mücadelenin acımasız kanıtı Rain'in içini boş bırakmış, kaybın içinde özgürce yankılanabilmesi için bir kabak davulu gibi oyulmuştu. Hayatı boyunca çok fazla ölüm görmüş, çok fazla sevdiğini kaybetmişti. Bu ona acı veriyordu. Hiçbir savaş yorgunluğu acısını dindirememişti.

"Ah, Rain... ne çok kayıp var." Ellysetta'nın parmakları onunkilere dolandı ve sıkıca kavradı.

Ölülerin tüm vadileri kapladığı ve kanın kudretli nehirleri kızıla boyadığı bundan çok daha kötü savaşlarla karşılaşmıştı ama bu savaş kalbinde özel bir yara, asla unutulmayacak bir keder bırakmıştı. Çünkü bu onun ilk savaşıydı, ilk acı kayıp kuraklığıydı. , annesini, adıyla çağırmaya başladığı pek çok Fey'i bir çandan kısa bir süre içinde kaybetmişti. Rain onu bu durumdan kurtarmak için kendi canını bile verebilirdi.

"Uzaklaş, *shei'tani*. Burada iyileşmeye ihtiyacı olan kimse yok. İblisler yaralı bırakmaz." Gaelen Rain'in omzundan, göğsünden ve bacağından *sel'dor* şarapnelini çıkarırken, Kieran ağlayan Ellysetta'nın Rain'in yaralarını kapatmak ve acısını dindirmek için Toprak ve Ruh'un iyileştirici dokumalarını yönlendirmesine yardım etti.

Ellysetta'nın gözlerindeki dönen tairin ışıltısı azalmış, yerini bahar çimenleri gibi parlak, gözbebekleri hafifçe uzamış Fey gözlerine bırakmıştı. Tairin'in ham, vahşi gücü de sakinleşmişti. İç kalkanları, hayatı boyunca yaptığı gibi, içgüdüsel olarak yeniden inşa edilmeye başlamıştı bile.

Savaşçılar, ölen kardeşlerinin bedenlerini elementlere geri göndermek niyetiyle bir adım öne çıktıklarında, onları durdurdu. "Nei," dedi. "Benim

yurttaşları çok uzun zamandır kördü. Bu cesur Fey'in, Eld'in kötülüğünün kanıtı olarak Solan Topraklar'a son bir kez hizmet etmesine izin verin." Rain'in bakışlarıyla karşılaştı ve Rain başını salladı.

Fey, Zarafet Adası'nı çevreleyen örgüyü yırttı ve Kral Dorian'ın zırhlı muhafızları, Lordlar Konseyi'nin tamamı gibi görünen bir grup tarafından takip edilerek köprülerden geçti.

"Ne yaptınız siz? Celieria'nın en kutsal katedralini yok ettiniz!" Lord Sebourne olay yerine hücum etti, çiçekli yüzü haklı bir öfkeyle doluydu. "Tanrılar aşkına!" diye bağırdı, Büyükbaba Tivrest'in katedralden taşınan cesedini görünce. "Başpiskopos bu mu?" Yağmur'la yüzleşmek için döndü, gözleri vahşiydi, tükürükleri uçuşuyordu. "Katiller! İblisler! Karanlığın hizmetkârları!"

"Sessiz ol!" Ellysetta'nın sesi Lord Sebourne'un kiyle kesişti, sert ve emrediciydi.

Sınır lordu ağzı açık kaldı. "Bu ne cüret? Seni küstah köylü! Sana sahip olacağım -" Rain'in yanındaki sert saçlı kadının, daha önce alay ettiği utangaç Celierian kızı olmadığını fark edince sesi ani bir şaşkınlıkla kesildi. "Kimsin sen? Ne iblisliği bu?"

Rain acımasızca gülümsedi. "Dikkatli olun Lord Sebourne. Eşim artık köylü değil. O Ellysetta Feyreisa, artık unvandan da öte bir Tairen Ruhu ve onu tehlikeye atarak tehdit ediyorsunuz."

"Vay canına," diye mırıldandı Kral Dorian, Ellysetta'nın değişen görünümüne hayretle bakarken. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Dorian'ın, *Ellysetta'nın* açığa çıkan *shei'dalin* gücünden, göz kamaştırıcı güzelliğinden, onu korumak ve ona hizmet etmek için yanıp tutuşmasına neden olan aşk ışıltısından duyularını tamamen koruyamadığı açıktı.

"Bir büyü," diye yanıtladı Rain. "Daha bebekken büyüsünü bağlamak ve Eld'in onu bulmaması için gerçek soyunu gizlemek amacıyla üzerine yerleştirilmiş güçlü bir dokuma." Sert bakışlarını, kocasının yanında şaşkın şaşkın duran Annoura'ya çevirdi ve hiç beklenmedik bir şekilde Celieria'nın en meşhur Brilliant'ını gölgede bırakan bir güzelliğe dönüşen Drab'a baktı. "Böylece Elden Büyücülerini onu bulamayacaktı."

Dorian'a dönerek ekledi: "Büyücüler, Gelinin Kutsanması sırasında Büyük Katedral'de ona saldırdı." Olanların kısa ve öz bir özetini yaptıktan sonra Kral Dorian'a acımasızca baktı. "Eld Ruhlar Kuyusu'ndan geçmeyi öğrendi. Orduları kapınıza kadar getirebilirler ve onlar ortaya çıkana kadar hiçbir uyarı almazsınız."

Korku mırıltıları saray mensupları arasında dalgalandı ve şüphe duymakta körü körüne kararlı olan birkaç soylunun mırıldanmalarıyla noktalandı.

Rain başını kaldırarak soylulardan oluşan kalabalığa seslendi. "İki düzineden Fey katledildi. Başpiskopos ve Adelis Tarikatı'nın başı öldürüldü. Ellysetta'nın öz annesi gözlerinin önünde öldürüldü. Bu, Ellysetta'nın

Fey'in ya da *Dahl'reisen*'in işi." Annoura'nın bakışlarını, mağrur eminliği sarsılana ve Annoura başka tarafa bakana kadar tuttu. "Bu dostluk elini uzatan nazik, barışçıl komşuların işi değildi." Sebourne'a soğuk soğuk baktı. "Bu bir Fey masalı ya da öcü hikâyesi değildi." Morvel'e attığı son bir sert bakış, ukala Yüce Lord'un çaresizce kekelemesine neden oldu. "Bu bizzat Eld'in Baş Büyücüsü tarafından planlanmış, koordineli bir Büyücü saldırısıydı. Büyücüler hayatta ve iyi durumdalar ve Eld'i bir kez daha yönetiyorlar. Büyücü ilan edilenler çoktan aranızda. İyi bakın lordlarım." yıkımı işaret etti. "Bu Eld'in neler yapabileceğinin, sınırlarınız içinde onlara izin verirsiniz neler yapabileceklerinin sadece bir örneği."

İfadesindeki öfkenin bir kısmı kayboldu. "Ölenler hakkında yapmak istediğiniz incelemeyi şimdi yapın. Eld'in ölümlerini çanın içinde, diğerlerini de gün batımından önce yakacağız. Büyücü-ölülerin cesetlerinin üzerine gecenin çökmesine izin vermek güvenli değil."

Bir kez olsun Annoura bile ona karşı koyamadı.

Ellysetta, Yağmur'un saraydaki yatak odasının perdeli pencerelerinin yanında duruyordu. Dışarıda, şehrin batı kapısının ötesinde, parlak turuncu ve pembe gökyüzünün fonunda ikiz duman sütunları yükseliyordu. Rain'in emriyle, Büyükbaba Tivrest ve Peder Bellamy'nin cesetleri de o öğleden sonra şehir surlarının hemen dışındaki cenaze ateşlerinde yakılmıştı

Şimdi sadece annesinin ateşi bekliyordu.

Yatak kapısı arkasından açıldı. Dönmeden bile Rain olduğunu biliyordu. Onun her parçasının kendisine uzandığını hissedebiliyordu; kokusu, zihni, ruhu, hepsi duyularına sesleniyordu. Fey mirası ve tairen'in yeni uyanan gücü cevap olarak güçlü bir şekilde harekete geçti. Hayatı boyunca onu gizleyen ve koruyan güçlü bariyerlerden sıyrılan vücudunun her santimi kırılğan ve aşırı hassaslaşmıştı; tıpkı derin ve acı veren bir yaranın üzerinde yeni oluşan yumuşak bir deri gibi.

Parmakları kısa bir süreliğine perdeye sıkıştı. "Vakit geldi mi?"

"Baban hâlâ annenle birlikte kilisede. Ona bir çeyrek çan daha vereceğimizi söyledim ama cesaretimiz bu kadarına yetiyor. Güneş yakında batacak ve daha fazla beklersek annenin ruhu tehlikeye girecek."

Başını salladı. "Kısa bir süre önce Leydi Marissya'nın geldiğini duydum. Konsey yeniden düşündü mü?"

"Onlar yaptı. Sınırlar kapalı kalmaya devam edecek." Katedraldeki yıkıma tanık olduktan sonra Kral Dorian lordlarını oylarını yeniden gözden geçirmeleri için Konsey'e geri çağırdı. "Lord Sebourne ve bir avuç dalkavuk, 'Fey'i kontrol altında tutacaklarına' inanarak Eld'i karşılama yönünde oy kullandılar ama tanrılara şükürler olsun ki çoğu daha sağduyuluydu."

"Selianne'in ailesinden ne haber?" Ellie sırtını adama iyice yaklaştıırken

soruyu sordu. "Onları aramak için bir beşli gönderdiğinizi biliyorum." Selianne'in mirası hakkındaki gerçeği ve bunu neden ondan sakladığını itiraf etmişti.

Rain'in iç çektiğini duydu. "Kocasını öldü, günlerdir ölüydü. Annesi kendini astı." Gözlerini kapattı. "Çocuklarını annesinin dükkânının üstündeki dairede uyurken bulduk. Gaelen onları kontrol etti. İkisi de işaretlenmiş."

Oh, Tanrım. Ellie elini kalbinin üzerindeki soğuk ve ağrıyan noktaya bastırdı. Ağlamak istedi. "Kaç kere?"

"Bir kez, ama bu kadar yeter. Daha fazla hak iddia etmek için savaşmalarına yardımcı olacak Fey kanına sahip değiller." Duraksadı, sonra ekledi, "Ölümlülerin gözetiminde kalamazlar ve Solan Topraklar'a girmelerine izin veremem. Gaelen onları güvende olacakları bir yere götürmek için ayrıldı."

"Nerede?"

"Söylemedi. Sadece bunun hayatta kalmak için en iyi şansları ve ruhlarının özgür kalmak için tek şansı olduğunu söyledi."

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Selianne bunu istedi. Onları çok severdi." Gözlerinden yaşlar süzülürken uzaktaki duman sütunları bulanıklaştı. "On gün önce kafası Fey masallarıyla dolu ölümlü bir kızdım. Şimdi bir *Shei'dalin*'im ve görünüşe göre bir Tairen Ruhu'yum ama Fey masalı her zaman hayal ettiğim kadar mutlu bitmedi."

Parmakları onunkilerin arasından geçti ve nazıkçe onu kendine doğru çekti. Hüzün ve anlayış, lavanta rengi gözlerini menekşe mavisine çevirdi. "Asla yapmazlar, *shei'tani*. Feyler için her zaman tatlının yanında acı da vardır."

"Her büyük hediye için tanrılar büyük bir bedel talep eder," diye mırıldandı.

"*Aiyah*. Ve ancak bu bedeli ödemeye istekli olmamız sayesinde hediyeye layık olduğumuzu

kanıtlamalıyız." "Ya fiyat çok ?"

"Bazen . Bir zamanlar benim için öyleydi. Buna katlandım çünkü başka seçeneğim . Bazen yapabileceğiniz tek şey budur."

"Bu yüzden mi geri döndün?" diye sordu. "Başka seçeneğin olmadığı için mi?" Onun irkildiğini gördü, pişmanlık ve utanç dalgasını hissetti. Bir gün önce olsa özür dilemek ve onu yatıştırmak için acele ederdi. Şimdi ise geri çekildi ve aralarına birkaç adım koydu. "Gaelen ve diğerleri bana ruh açlığının seni bana geri getireceğini söylediler. Bunu inkâr edemeyeceğini söylediler. Bu yüzden mi döndün?"

"Seni öylece bırakıp gitmekle korkaklık ettim," diye itiraf etti Rain.

"Düşünmüyordum. Hayatım boyunca Eld'den nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmedim. Ve Gaelen senin Eld olduğunu söylediğinde... Mührü ortaya çıkardığında... bu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Kalırsam ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden kaçtım." Hüzün gözlerini kararttı. "Seni incittiğimi biliyorum. Benden şüphe etmene neden olduğumu biliyorum ve bundan derin pişmanlık duyuyorum ama

Geri dönme kararını ben özgürce verdim." "Çünkü ben olmazsam Tairen ve Fey ölecek, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. Ellerini iki yana açarak açıklayacak kelimeleri aradı. "Senden , taşıdığım ruhların sesleri daha da yükseldi, bana kendi değersizliğimi ve ruhumun karanlığına rağmen beni ne kadar cesurca kabul ettiğini hatırlattı. Tairen bana kendilerinin ve Feylerin beni kurtarmak için ne kadar fedakârlık yaptıklarını hatırlattı; oysa ben, ruhunu geri verdiği Gaelen'den daha değersizdim kurtuluşa. Ve eğer seni yüzüstü bırakırsam, her şeyi yüzüstü bırakmış olacağımı fark ettim. Hayatımın bir amacı olmazdı. Onurum olmayacaktı. Umudum olmazdı. layık bir ruhum olmazdı." Elleri uzandı, onları sıkıca kavradı, onu kendisinden ona akan duyguyu, gerçeği hissetmeye zorladı. "Sariel öldüğünde, başka bir Tairen Ruhunun doğacağı günü özlemle bekledim, böylece sonunda ölümden ona katılabilecektim. Ve işte buradasın, bir Tairen Ruhu, ama ölüm artık benim hayalim değil. Bana yeniden yaşama isteği verdin, Ellysetta."

Bağlılık bildirgeleri kadar güzel ve heyecan vericiydi. Fey masalı rüyalarını su gibi içen Ellie neredeyse . Ellysetta, daha iyi öğrenmiş olan kadın, ellerini onunkilerden nazikçe çekti.

"Bir Tairen Ruhu olduğum için Gaelen'in söylediği her şeyin doğru olmadığını düşünüyorsun ama öyle değil Rain. Baş Büyücü onun babam olduğunu doğruladı. Katedralde, şeytan çıkarma ayini sırasında zihnime erişim sağladı ve bana söyledi."

"O bir yalan babası," diye yanıtladı Yağmur tereddüt etmeden. Adam onun yüzünü kavradı, başparmakları yanaklarında gezindi. "Sen bir Tairen Ruhu'sun. Hiçbir Eld buçukluğu bu gücü taşıyamaz."

Ellerini kendi elleriyle kapatarak okşamayı durdurdu. "O benim etimin babası değil, bunu kendisi bile kabul etti ama tamamen yalancı da değil. Ondan bir şey içimde yaşıyor, bedenimde değil ama ruhumda. Bir Büyücü İşaretinden daha fazlası. Bunu şimdi bile hissedebiliyorum." Yüce Büyücü'nün o parçası hâlâ oradaydı, soğuk ve karanlık, zihninde sinsi bir iblis gibi yatıyor, saldırmak için bekliyordu. "Azrahn'ı kullanıyorum Rain. Bugün onu Selianne'i kurtarmaya çalışırken kullandım."

Onun düşüncelerini bir anda kaplayan korkuyu hissetti. O da Gaelen'Azrahn'ı Büyücü-iddiası üzerine dokumanın tehlikeleri hakkındaki uyarısını hatırladı. Çenesini sıkı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Yüce Büyücü üzerime başka bir işaret koydu. Azrahn'ı ördüğümde." Bunu neredeyse meydan okurcasına söyledi... ve onun tiksintisini bekledi.

Beklenen geri tepme gelmedi. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı ve gitmesine izin vermedi. "Böyle bir dehşeti asla yaşamamalıydın," fısıldadı. "Seni daha iyi korumalıydım. Seni daha iyi koruyacağım." Elini kalbinin üzerine koydu ve avucunun sıcaklığı Marks'ın soğuşuna nüfuz etti. "İşaretleri yok etmenin bir yolunu bulacağız, tıpkı Marissya'nın o değersiz *rultshart* Brodson'ın sana zorla yaptırdığı işareti yok ettiği gibi."

Kadın şaşkınlıkla ona baktığında, adam hüznle gülümsedi. "Şüpheni hak ediyorum. Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni reddettim ve sonsuza dek bu utançla yaşayacağım. Ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım, Ellysetta. Senden yüz çevirmeyeceğim. Hangi büyüü kullanırsan kullan, kaç Mühür taşırsan taşı, ben seninim."

"Yüce Büyücü beni Fey'i yok etmek için kullanmaya çalışacak. Seni yok etmek için." "Deneyecek ama başarılı olmasına izin vermeyeceğiz." Kız cevap vermeyince, küçük bir iç geçirdi. "Burada bekle. Diğer odada senin için bir şeyim var." Yatak odasının kapısından içeri süzüldü ve bir süre sonra ipekli, büyük bir nesneyle geri döndü. "Babandan bunu benim için yapmasını istemiştım, o ilk gece. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşünmüştüm ama şimdi bir kur hediyesi olarak daha uygun olduğunu düşünüyorum." İpek örtüyü kaldırdı ve zarifçe oyulmuş bir heykeli ortaya çıkardı.

Ellysetta'nın nefesi boğazında düğümlendi ve Rain'in elindeki parıldayan hazineye uzandı. Parmak uçları damarsız ebon ağacına ve satenimsi ateş meşesine dokundu. Oyma o kadar gerçek görünüyordu ki, neredeyse ahşabın içindeki yaşamın sıcaklığını hissedebiliyordu. "Bunu babam mı yaptı? Şimdiye kadar yaptığı en güzel parça bu."

"Ustaca bir sanat eseri," diye onayladı Rain. "Hiçbir Fey daha iyisini yapamazdı."

Sol Baristani'nin hünerli ellerinin altında, ateş meşesi ve ebon ağacından bir tairen eş çifti canlanmıştı. Dişi olan, zümrüt gözleri ve sırtına doğru katlanmış altın damarlı kanatlarıyla kıvrak ve parlak bir yaratıktı. Bir kedi kraliçesi gibi kalçalarının üzerinde oturuyordu. Yanında, neredeyse damarsız ebon ağacından oyulmuş daha büyük bir erkek Tairen bir kanadını uzatmış, eşinin üzerine koruyucu bir şekilde kıvrımıştı, gölgeli kanadının alt tarafı elmas tozuyla parlıyordu.

Kemik ağacı ve ateş meşesi kuyrukları tamamen tairen bir bağlılık jestiyle birbirine dolanmıştı ama dolama kadar karmaşıktı ki Ellie babasının bunu sihir olmadan başardığına inanmakta güçlük çekiyordu. Her iki tairen de ayaklarının dibinde oynayan, biri siyah, diğeri pembe kumral, ikisi de hafif benekli, yuvarlak bir çift küçük yavruya bakarken şefkatli bir gurur ifadesi takınmıştı.

"Eşler tam da hayal ettiğim gibi görünüyor," dedi Rain. "O ilk geceden itibaren, *shei'tani*, seni bildiğimden çok daha net gördüm. Senin gerçek ruhunu ve benim senin yanındaki gerçek yerimi gördüm, seni zarar görmekten koruyor ve savunuyordum. Yavrular babanın dokunuşuydu," diye ekledi. "Onlara bir babanın kızı için dileği derdi. Az şapele onu görmeye gittiğimde bana heykeli verdi ve bunu sana söylemem gerektiğini söyledi."

Dışarıda güneş batı ufkunda alçakta asılı duruyordu. Gece yaklaşıyordu. Yağmur elini uzattı. "Gel, *shei'tani*. Annenin ruhunun güvenle dinlendiğini görelim. Bu iş bittiğinde, karım olmayı kabul etmeni istiyorum. Baban bana *seninle* evlenmeye söz verdiği için değil, tanrılar böyle olması gerektiğini söylediği için de değil, hayatını benimkine bağlamak istediğin için."

Ellysetta başını kaldırıp elindeki zarif tairen ailesine baktı. Yağmur'un

Gözleri açık bir özlemle doluydu ve umutla parlıyordu. Belki de Fey masallarını seven kız tamamen yok olmamıştı.

Parmaklarını onunkilere geçirdi. "*Aiyah*, Rain, seninle evleneceğim."

Lauriana'nın naaşı yaldızlı bir sedyeye kondu ve Ellysetta'nın beşlisi tarafından taş döşeli yollardan geçirilerek şehir surlarının dışındaki cenaze törenine götürüldü. Sol, ikizleri ellerinden tutarak cenaze arabasının arkasında yürüdü. Rain ve Ellysetta onları takip etti, sonra Marissya ve Dax. En arkada Celieria'daki tüm Feyler yürüyordu; tören kıyafetlerini giymişlerdi, çelikler azalan ışıktaki parlıyordu, kırmızı, mor ve altın rengi ipek sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu. Bir kraliçeye yakışır bir cenaze alayındı.

"Onu bu kadar onurlandıracağınızı hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı Ellysetta, bu beklenmedik övgü karşısında gözyaşlarına . "Şeytan çıkarma ayinimi düzenlediği için onu küçümseyeceğinizi düşünmüştüm."

"Eğer onur sadece hiç hata yapmayanlara mahsus olsaydı, hiçbirimiz buna layık olamazdık," diye yanıtladı Rain. "Sana karşı nasıl kullanıldığını gördüğünde, seni özgür kılmak için hayatını verdi. Bunda onur duyulacak çok şey var."

Şehrin içinden geçerlerken, Fey sesleri kristal dalgalar halinde yükselerek yiğit, düşmüş kahramanlar için eski bir Fey ağıtı söyledi. Ellysetta'nın tanıdığı bu şarkı genellikle büyük işler yaparken ölen savaşçılar için söylenirdi ve Ellysetta sevgi, keder ve gurur karışımı bir duyguyla ağladı. duygularını zapt edemezdi. Duyguları, kıyılarından taşan bir nehir gibi akarak şarkının notalarına karıştı.

Ellysetta *shei'dalin* peçesi takmıyordu. Marissya bu öneriyi reddetmiş, hayatının çok büyük bir kısmını gerçekte kim ve ne olduğunu saklayarak geçirdiğini söylemişti. Açığa çıkan parlaklığı bir fener gibi parlıyordu. Şimdi serbest bırakılmıştı, doğuştan gelen büyü, bir *shei'dalin*'in şefkati ve iyileştirici huzuru, etrafına ışık dalgaları halinde yayılıyordu.

Tören alayının ardından, son haftalarını giderek artan bir kargaşa ve yersiz bir öfke içinde geçiren Celierialılar kendilerini kalpleri parçalanacakmış hıçkırırken buldular. Son zamanlarda çok tehditkâr görünen Parlayan Halk, şimdi eski kahramanlar gibi asil, zarif ve iyi görünüyordu. Aralarında eşsiz güzellikte bir kadın yürüyordu, Büyük Güneş kadar parlaktı, saçları kutsal alev sarmalları gibiydi. Sadece onu görmek bile zihinlerindeki gölgeleri kovdu ve onun yemyeşil bakışlarını yakalayanlar göğüslerinde sevgi ve umut tohumlarının yeşerdiğini hissettiler.

Tören alayı sokaklardan ve batı kapılarından geçerek yanmayan son odun yığımına ulaştı. Ellysetta'nın beşlisi Lauriana'yı öne taşıyıp cesedini nazıkçe yağlı tahtanın üzerine yatırdı, sonra Peder Celinor ölümler için Çölyen ayinine başlarken geri çekildi. İşini bitirdiğinde Sol, karısının ateşini tutuşturmak için elinde yanan bir dağla öne çıktı.

Lillis ve Lorelle, Ellysetta'ellerini tuttular, değişen görüntüsünden hiç korkmamışlar, aksine rahatlamış görünüyorlardı.

"Canını yakıyor mu Ellie?" Alevler annesinin bedenini sararken Lillis küçük bir sesle sordu.

Ellysetta'nın gözlerinden taze yaşlar döküldü. Çabucak diz çöktü ve kız kardeşine şiddetle sarıldı. "Ah, yavrum, hayır. Hiç de değil. O artık Parlak Lord'un yanında."

"Işık Cenneti'nde mi?" Lorelle sordu.

"Evet, Lorelle, Işık Cenneti'nde, Işıkkızlarıyla birlikte glorialar söyleyerek." Lorelle'i de kollarına aldı, her iki kızını da sıkıca tuttu ve tanrıların ikisine de huzur vermesi ve annelerinin kaybını atlatmalarına yardım etmesi için içten bir dua gönderdi. İkizler içini çekerek daha da sokuldular ve küçük kolları onun boynuna sıkıca dolandı.

Lauriana'nın ateş gün batımı ve onu takip eden alacakaranlık boyunca hızla yandı ve şehrin üzerine gece çökerken kendini söndürdü. Son alev de söndüğünde, Fey Ateş Ustaları kalan ıslığı dağıttı ve külleri topladı. Ellysetta ve kız kardeşleri saraya dönerken Yağmur, Lauriana Baristani'nin sevdiği topraklara yerleşebilmeleri için külleri rüzgârlara savurmak üzere Sol'u havaya kaldırdı.

Daha sonra, Kral Dorian'ın özel şapelinde, Fey, Ellysetta'nın ailesi, Lord Barrial ve Teleos ile kral ve kraliçenin hazır bulunduğu, Peder Celinor'un yönettiği sessiz bir törenle Rain Tairen Soul, Ellysetta Baristani ile evlendi. Lauriana'nın hayal ettiği kraliyet düğününün görkemli ihtişamı yerini birkaç zarif çiçek ve bir rahipten oluşan sade bir zarafete bırakmıştı ki Ellysetta'nın başlangıçta tek istediği de buydu zaten.

Maestra Binchi'nin tasarladığı elbiseyi ve annesinin seçtiği Nazik Şafak güllerinden oluşan çelengi giymişti ama burada Celierian gelini sona eriyor ve Fey *shei'dalin'i* başlıyordu. Boynunun ve belinin etrafında, altın halkalardan oluşan ilmekler halinde, onun ölen tüm Feylerin *sorreisu* kiyirleri parıldıyordu. Bel ve Gaelen'kana bulanmış hançerleri mücevherli kılıflar içinde kalçalarında asılıydı ve Rajahl vel'En Daris'in kristali bileğinde parıldıyordu.

Marissya, Ellysetta'nın Yol Göstericisi olarak durdu ve Üstat Fellows da kusursuz, yılmaz bir zarafetle onun Honoria'sı olarak hizmet etti - çünkü bir erkeğin Honoria olarak durması ne kadar skandal olursa olsun, bir kraliçenin Honoria olmadan evlenemeyeceğini söyledi. Peder Celinor son kutsamayı yapıp onları karı koca ilan ettiğinde, Ellysetta'nın üzerine bir huzur ve doğruluk duygusu yerleşti, sanki annem orada yanında durmuş, Ellysetta tanrıların onun için seçtiği adamla hayatını birleştirirken sevgi ve onayla onu izliyormuş gibi.

Kısa bir gelin yemeğinin ardından Rain, Ellysetta'ya birkaç saatliğine sütlerine kadar eşlik etti.

Fey yola çıkmaya hazırlanırken mahremiyet çanları çalıyordu. Ancak oraya vardıklarında Rain ne yapacağını şaşırdı.

Nişanlandıkları günden beri onu bağlayan kısıtlayıcı Celierian geleneklerinden ve onur nihayet kurtulmuştu ve eşine ihtiyaç onu dövüyordu.

Ruhunun çağrısı çok güçlüydü, bedeninde yankılanan arzu da bir o kadar güçlüydü ve tairin eşi için haykırıyordu ama annesini daha yeni kaybetmişti. Kederinin, üzüntüsünün onu ve aracılığıyla da kendisini hırpaladığını hissedebiliyordu. Şimdi ona saldırmak, çiftleşme talep etmek, bencilliğin en iğrenç türü gibi görünüyordu. Yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı.

Onurlu olanı yapmaya kararlı bir şekilde, ona yatak odasına kadar eşlik etti, gelinliğini ince keten bir geceliğe dönüştüren hızlı bir Toprak örgüsü eğirdi ve ayrılmak için dönmeden önce onu dudaklarından bir kez, nazikçe öptü.

"Rain?" diye seslendi o kapıya ulaştığında. "Beni terk mi ediyorsun?"

"*Nei*, tabii ki hayır," diye söz verdi. "Ben hemen yan olacağım. Sen biraz dinlen. Küçük çan sesleriyle, şehir uyanmadan yola çıkıyoruz ve yolculuğumuz uzun sürecek."

Ellysetta kaşlarını çatarak ona baktı, yatak odasının kapısına tutunma şeklinden dolayı kafası karışmıştı. Kaçmaya hazır görünüyordu. "Ama bu bizim düğün gecemiz."

Bakışları düştü. Kapı çerçevesindeki parmak eklemleri daha da sıkıldı. "*Aiyah*, bunun istediğin gibi mutlu bir gün olmadığını biliyorum. Yas tutuyorsun. Benim ihtiyaçlarım bekleyebilir."

İçini bir rahatlama kapladı. Tereddüt etmesinin nedeni Mühürleri ya da kullandığı yasak büyü değildi. "Ama benim ihtiyacım bunu yapamaz," dedi ona usulca. "Evet, yas tutuyorum ama çok fazla keder, çok fazla gözyaşı oldu. Bu günü umutla bitirmek istiyorum, aramızda bir sevinçle. Bu çok mu garip bir istek?"

Parmaklarını kapı çerçevesinden ayırdı. Odayı geçti ve yatağa yaklaştı. "*Nei*, o kadar da garip değil. Daha fazla istediğim bir şey yok." Yavaşça, ona fikrini değiştirmesi için bolca zaman tanıyarak, onu kollarına aldı. Uzun saçları kolunun kıvrımına dökülüyordu, ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve öyle güzel kokuyordu ki her nefesi mutluluk kokuyordu. Onu öpecekmiş gibi eğildi, sonra ağzı onunkiyle buluşmadan hemen önce tekrar durdu. "İstedığinin bu olduğundan emin ol, *shei'tani*. En ufak bir şüpheniz varsa, şimdi söyleyin, ben de gideyim."

"Gitmeni istemiyorum." Yüzüne dokunmak ve onu kendine doğru çekmek için uzandı. "Bunu istiyorum Rain. Seni istiyorum."

Uzun, yavaş bir öpücükle onun ağzını aldı, öpücük derinleşirken dudakları bir nefesin nemli sıcaklığını paylaşmak için onunkileri nazikçe ayırdı. "*Çok güzelsin, shei'tani*." Sesi zihnine fısıldadı, boğuk, alçak, samimi. "*Her zaman öyleydin, ama şimdi, parlaklığın ortaya çıktığında, daha da güzelsin*."

"*Beni güzel hissettiriyorsun*." Her zaman . sade, ölümlü bir Ellysetta Baristani olduğu zamanlarda bile ona kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissettirmişti.

Onu yavaşça, etmeden öptü. Alt dudağını ısırdı, üst dudağıyla , yüzüne öpücükler kondurdu, ta ki kız sabırsızlıkla kıpırdanıp adamın ağzını ısırana kadar. Adamın kaşları kalktı. "Sabırsız mısın, *shei'tani*? Hangisini tercih edersin? Bunu mu?"

Eli geceliğinin ön kısmında gezindi. Kumaş bir itiraz fısıltısı olmadan ayrıldı, göğüslerinin yumuşak dolgunluğunu ortaya çıkarmak için ipeksi kıvrımlar halinde düştü. Kayan kumaşın verdiği hassas eziyet ve ardından gelen küçük hava nefesi, yumuşak pembe ikiz tomurcuklar halindeki meme uçlarını sıkılaştırdı. Başparmağı onların üzerinde gezinirken, kadının içinden geçen küçük bir his titremesi kendi duyularında da yankılandı.

"Ya da belki bu?" Yavaşça başını eğdi ve onu ağzına aldı. "Yağmur... evetsss. Bu." Nefesi sıcak bir iç çekişle tısladı ve onu göğsüne yapıştırdı. Adamın dili hassas tepe noktasını okşarken başı geriye eğildi ve gözleri kapandı.

Güneş ışığının ve baharın, açan çiçeklerin ve kristal suların tadındaydı. Dilinin tenine her vuruşu, Işık Cenneti'nde yaşamın nasıl olacağına dair küçük bir duyuşal örnekti. Güzellik, zevk, huzur, tamamlanma. Aidiyet. Her zaman istediği her şey ve hayal ettiğinden çok daha fazlasının vaadi

Vücudu ateşli bir dalgalanmayla karşılık verdi, tatmin olmanın alaycı bakışlarından daha fazlasına aç, her Fey savaşçısının hayalini hediyeyle doymak bilmiyordu.

Kollarında solgun ve ıslıl ıslıl parlayan, gümüşü parıltısı derin, sıcak tonlarla renklenen, kendi tutkusu da buna karşılık olarak yükselen kızın görüntüsünü çekecek kadar geri çekildi. Parlak Fey gözleri o kadar zengin ve derin bir yeşil renkte parlıyordu ki, adam onlarda kendini kaybedebilirdi.

Başını tekrar eğerek tenine yumuşak öpücükler kondurdu. "Çocukken, kanatlarımı bulmadan önce, *shei'tani*'min nasıl olacağını hayal etmeye çalışırdım. Onu asla hayal edemezdim, çünkü kalbimin derinliklerinde kaderimin uçmak olduğunu ve bunun gerektireceği fedakârlığı biliyordum. Ama gerçek eşini bulmayı hayal etmeyen bir Fey savaşçısı doğmamıştır, bu yüzden geceleri ailem yattıktan sonra gizlice *shellaba*'dan çıkıp yıldızların altına uzanır ve tanrılara bir tairen'e gerçek eş vermenin bir yolunu bulup bulamayacaklarını sorardım."

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

Yanaklarına renk gelmiş, onu yaşından çok daha genç ve savunmasız göstermişti. "Bu çok aptalca ve bencilce bir hayaldi," dedi. "Bir tairen olmak başlı başına nadir ve büyük bir armağan ve büyüdükçe daha fazlası için nasıl yalvardığımı hatırlamak beni utandırdı."

Elleri yüzünü çerçevelemek için yukarı uzandı. Parmak uçlarının tatlı öpücüğü ve gözlerinin sıcak ısıltısı onu kabullenişle yıkadı ve eski çocukluk utancının acısını yatıştırdı. "Sevgiyi istemek bencillik değildir, Rain.

Hepimiz bizi tamamlayan bağlantılardan yoksun olarak doğarız." Başparmağı

Dudaklarını yumuşattı ve okşamaya ısırıklar ve öpücüklerle karşılık verdiğinde gülümsedi. "Beni seven bir ailem olmasına rağmen, gerçekten ait olduğum bir yer bulmayı hayal ettim. Ve Fey masallarında okuduğum prensesler kadar iyi ya da güzel olmadığımı bilsem de, yine de tek gerçek aşkımı bulmayı hayal ettim."

Başparmağını dişlerinin arasında yakaladı, kıskançlığın parlaması küçük ama içgüdüsel. Tairen paylaşmadı. Aynı hızla ne yaptığının farkına vardı. Onu serbest bırakmak için çenesini açtı ve hızlı bir özür öpücüğü kondurdu. "Gerçek aşkının bir yüzü var mıydı?"

Kıskançlığı gözden kaçırmadan ya da nedenini yanlış anlamadan usulca güldü. "O yaptı."

"Eee? Neye benziyordu?"

Gülümsemesi, dudaklarında sadece hüznü bir ipucu kalana kadar soldu. "Sen."

Gözleri parladı ve başı kızın ağzına doğru eğildi. Kolları etrafına dolandı, onu sıkıca kavrayan ve kendisine doğru çeken çelikten bantlar. Onu nefessiz kalana ve karşısında eriyene kadar öptü, sonra yüzünü saçlarının arasına bastırdı ve kulağının arkasındaki yumuşak deriye sokuldu.

"Belki de kalbinde benden başka biri olmadığı için bu kadar memnun olmamalıyım, ama doğrusu bunun için üzülecek alçakgönüllülüğü kendimde bulamıyorum." Sesinde alçak, hırıltılı bir memnuniyet mırıltısı gürledi.

"Yapamaz mısın?" Güldü, adamın nabzını fırlatan büyüleyici bir sestir bu. Elleri göğsünün üzerinde dolaşarak kaslarının kabarıklığını avuçladı. Tırnakları yassı meme uçlarını hafifçe kazıyarak onları küçük, sıkı noktalar haline getirdi. Parmak uçlarını çakıllı ete sürtmek için durakladı, sonra adamın gözlerine baktı ve gülümsedi. Gücü alevlendi. Büyü, nefes kesici bir enerji akışıyla onun bedeninden onunkine sıçradı.

Kan sıcak, neredeyse acı veren bir şişlik halinde kasıklarına hücum etti. İnledi ve alaycı bir kakhaha attı. "Dikkatli ol Ellysetta, yoksa ben daha başlayamadan sen beni bitireceksin."

"O zaman başla," diye ısrar etti. Elleri adamın yanlarında gezindi ve deri pantolonunun kapağını . "Bana ne beklemem gerektiğini gösterdin ve sabırsız olduğumu fark ettim."

İkinci bir davete ihtiyacı yoktu. Parmaklarından toprak fışkırdı, botları, derileri ve gece kıyafetinin kalıntılarını eriterek ikisini de çırılçıplak bıraktı. Ani çıplaklığı karşısında küçük bir nefes verdi ama yanaklarını karartan kısa renk seline rağmen irkilmedi ya da geri çekilmedi.

Onun gözünde aynıydı ama yine de şaşırtıcı derecede yeniydi. Güzelliği pek çok seviyede ışıldıyordu, duyularına bir ziyafet çekiyordu ve duyguları onu dalgalar halinde okşuyor, onu teşvik ediyor, ruhuna kendi şarkısını söylüyordu... Ruh değil, tairen değil, kadın. Büyüleyici ve zorlayıcı. *Bana gel, Rain. Beni karın yap.*

Hiç düşünmeden hareket etti, elleri uzandı, parmak uçları teninin enfes satenini yeniden keşfederken yumuşak bir iniltiyle nefesini verdi. Sonunda, kendisine ait olanı talep etme özgürlüğüne sahipti. Kültürünün yasaları ve ailesinin gözünde, arzuladığı çiftleşme artık yasak değildi - bu onların hakkıydı, onun ve onun.

Göğsünün yuvarlaklığından belinin dar kıvrımına, kalçasının ve uyluğunun yumuşak kıvrımına kadar vücudunun nazik, ince kıvrımlarını okşadı. Elinin ardından sihirli bir ürperti geldi; kendi özünün ışıltılı ışıkları teninde dans ediyor ve duyularını ateşliyordu.

"Bir kadın bedenini en son tanıdığımdan bu yana bin yıl geçti," mırıldandı. "Hayal kırıklığına uğratmamak için dua ediyorum."

Bunu küçük bir gülümsemeyle söylemesine rağmen, kız onun açığa vurmak isteyeceğinden daha büyük bir samimiyet duydu. Bu birleşmenin gerçeğinin, onu ustalıklı ördüğü illüzyonlar kadar heyecanlandırmayacağından korkuyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratmanın tek olası yolu, Rain, beni şimdi terk etmek olurdu." Ona doğru eğildi ve bir bacağı onunkinin üzerine kaydırды. Ayağı, baldırlarının kaya gibi sert kaslarından yukarı çıkıp uyluklarının arkasını okşadı. Onun bu hareketi bacaklarının arasındaki buklelerin yuvasını açarken, seksi aç ve kabaran bir nabız attı.

"Ateşle oynuyorsun."

Gırtlaktan gelen bir mırıltıyla güldü ve adamın teninde yuvarlanarak tüm hücrelerinin tepki olarak sıçramasına neden oldu. "İçimdeki tairin olmalı."

Kendi tairin'i pençelerini esnetti ve onaylayan bir hırıltıyla cevap verdi. "O zaman alevimi al, *shei'tani*, ve benim için yan."

Başını eğdi ve kendini onun bedenini ve ruhunu ateşe vermeye adanmış. Binlerce okşayan el gibi sihirli akışlar onun etrafında dönüyordu. Ağzı önce bir göğsünü, sonra diğerini kavradı, yumuşak meme uçlarını sıkı, ağrıyan zirvelere çıkardı. Karıncalanan soğğun alternatif esintileri boğucu bir sıcaklıkla savaştı, bu kombinasyon cildinin her santimini ağrıyan bir hassasiyete uyandıran sarhoş edici, erotik bir oyundu.

Elleri adamın saçlarının ipeksi kalınlığına daldı ve onu sıkıca kavradı. Kalçaları huzursuz bir davetkârlıkla ona karşı kıpırdandı, ama o sadece tenine karşı güldü ve karnının pürüzsüz, tatlı yumuşaklığına doğru yakıcı bir öpücük izi bırakırken onu kızdırmak ve kışkırtmak için örgülerini bıraktı, cildin her bir hassas parmak aralığını tattı, kokusunu içti, yüzüne ve dudaklarına sürdü, özü onu tamamen doldurana kadar nefes aldı, onun tadı olmayan bir nefes alamadı. Dudakları daha da aşağılara indi. Elleri yuvarlak kalçalarının yumuşak kabarıklığını buldu ve kalçalarını nazikçe kaldırdı.

Adam onunla ziyafet çekmek için başını eğdiğinde Elysetta ince, nefessiz bir çığlık attı. Son bir içgüdüsel Çelyer alçakgönüllülüğüyle bacaklarını ona doğru kapatmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. "*Bana hatırlattığın gibi, yeminlerimizi ettik, shei'tani. Benim olduğu kadar senin de geleneklerine göre*

utanç. Senin olduğun her şeyi keşfetmek ve tapmak bana ait."

Bir dilin yavaş ve kalıcı kucağını hissetti ve neredeyse yataktan fırlayacaktı.

"Ballı krema tadındasın, shei'tani." Yavaşça bir kez daha tadına baktı, ardından ısrarcı, sondalı ve tamamen hınzırca bir ok attı. Bu sırada, dokumaları göğüslerini avuçladı ve uçacağını düşünene kadar alay etti. *"Benim için aç."*

Tanrılar onu korusun. İç kasları dalgalanan spazmlarla sıkıca kenetlendi. Kendisini tutan ellere karşı kıvrandı ve adam en mahrem tenine karşı usulca güldüğünde inledi. Bacakları çaresizce açıldı ve gözleri tarif edilemez hislerin dalga dalga yayılmasıyla kapandı; alaycı tatlar, damarlarını için için yanan ateşten nehirlerle çeviren uzun, tadına doyumaz vuruşlara dönüştü. Kalçaları içgüdüsel bir ritme bürünürken, dilinin her günahkâr darbesini karşılamak için yükselip alçalırken içinde basınç arttı.

Şu anda hayatta tek istediği Ellysetta'nın dilindeki tadı, burun deliklerini dolduran kokusu ve ellerini dolduran yumuşak teninin hissiydi. Dokunarak, ten tene, Ellysetta'nın paramparça olmuş duyuları arasında hızlanan her ateşli duyguyu paylaştı. Hıçkırarak yakarışlarının sesi ve kalçalarının huzursuz sıçrayışı onu çılgına çevirdi. Ruhunun içinde tairen kükredi.

Ellysetta gözlerini kapadı ve bir his azabı onu sardı. Tairen'in kükremesi aralarındaki bağın ipliği boyunca bir yıldırım gibi yankılandı ve varlığının her zerresini ani, akkor haline gelmiş, zonklayan bir hayata kavuşturdu. Sırtını kamburlaştırdı. Başını geriye savurdu.

"Yağmur!" Oh, sevgili tanrılar. *"Yağmur!"* Doruk noktası, her biri nefesini kesen ve onu sarsan binlerce ürpertici patlamayla üzerine çöktü.

Adam onun üzerinde yükseldi, gözleri parlıyordu, ağzı muzaffer, neredeyse vahşi bir gülümsemeyle ayrılmıştı. Cinsel organının sert, kalın boyu nefes kesici tek bir hamleyle kadının bedenine girdi. Acı varsa bile, onu ondan çaldı, geriye sadece vücudunun onunkinin içindeki hissini bıraktı, onu gerdi, var olduğunu hiç bilmediği bir boşluğu doldurdu.

Adamın kalçaları geri çekildi ve kadın içgüdüsel bir yalvarışla adamın kalçalarına tutunarak neredeyse . Adam tekrar ileri atıldı ve kadın vahşi bir zevkle haykırdı.

Zihninde tairen'i gördü, sahiplenmek ve hükmetmek için sıçrarken zaferle kükrüyordu. İlk kez, kendi vahşiliği vahşi bir cevap olarak yükseldi. Ruhunun içinde kanatların ve pençelerin çırpınısını, kadim, evcilleşmemiş bir çiftleşmede buluşan tairen bedenlerinin gök gürültüsünü hissederken, birlikte, ipek yataklarında, Yağmur ve Ellysetta'nın Fey bedenleri de aynı derecede vahşi bir birleşmeyle dalgalandı. Elleri kıvrıldı ve onun sınırsız tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık vererek tırnaklarını sırtına geçirdi.

Rain başını geriye attı ve kükredi. Dizlerinin üzerinde yükseldi ve vücudu durmak bilmeyen bir tempoyla dövülürken Ellysetta'nın kalçalarını da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Yatağın ipeksi çarşafına yayılan Ellysetta'nın saçları yatağın üzerine döküldü.

alev sarmalları içinde yastık. Kalçalarının her güçlü göğüsleri sallanıyordu ve Tairen izledikçe gözlerindeki Fey daha da parlıyordu, ta ki içten gelen bir ateşle yanan, dönen opalesan havuzlara dönüşene kadar. Tairen gözleri.

Tekrar tekrar onu sınıra getirdi ve sınırın ötesine itti, çılgınlığının kulaklarında çınlayan sesini sevdi, zevk onu sarsıp paramparça ederken yüzündeki şok olmuş, sersemlemiş ifadeyi sevdi. Kadının iç kasları adamın etrafında kasıldı, ipeksi, sıkı, adamın ciğerlerinden nefesini çalan bir dizi şiddetli spazmla dalgalandı Vücudundaki her kas karşılık olarak sıkıca kenetlendi, kadının doruk noktası kendisinininkini patlatırken gerildi.

Vahşi bir rüzgâr gibi üzerinden geçti, tüm düşünceleri, tüm şüpheleri söküp attı, ardında sadece sarsılmaz bir kesinlik bıraktı. Bu, yaşamın ilkel, temel güzelliği idi; etin, nefesin ve özün tutkulu alışverişi, iki yarının bütünleşmesiydi. Onunla geçirdiği bu an doğmasının sebebiydi. Hayatının sebebi oydu.

Onun yanına, yatağın yumuşaklığına yaslandı ve kesik kesik nefes alışları yavaş yavaş düzene girerken kamaşmış gözlerle ona baktı. Kız onun için her yönden bir mucizeydi. Hiç beklemediği bir kurtuluş. Asla hak etmediği bir mutluluk. Ve burada, şimdi, yanında yatan, ruhu bir yıldız gibi parlayan, şimdiye kadar tanıdığı en güzel kadındı.

Shei'dalin'in merhametinin yanında güç parıldıyordu; iradesi en saf çelik ve tairen'in vahşi vahşiliğiyle işlenmişti. Sonunda yeteneklerinin tamamını kucakladığında, doğanın bir gücü, dünyanın hiç bilmediği kadar güçlü bir Feyreisa olacaktı. Rainier vel'En Daris'in, tanrılar tarafından onun yanında durmak, onu korumak ve ona yardım etmek, onu sevmek için seçilmiş bir savaşçı olduğunu fark etmek onu alçalttı.

Beklenmedik gözyaşları şaşırtıcı bir hızla toplandı, gözlerini doldurdu ve taşı.

"Rain?" Kadın endişeyle ona doğru uzandı.

Ufak, mahcup bir kahkaha attı ve ihanet eden nemi silmek için bir parmak eklemine kaldırdı. "Bu Fey her şeye rağmen alçakgönüllülüğü öğreniyor."

Gülümsemesine karşılık vermedi. "Ne oldu? Neyin ?"

"*Las, kem'san*. Hiçbir sorun yok. Başından beri bilmem gereken bir şeyi yeni fark ettim." Ellerini göğsüne götürdü, sonra bir eliyle yüzünü kavrarken diğerini beline doladı. Onu ten tene yakın tuttu, böylece *shei'dalin* duyularıyla onun içinde çiçek açan mucizeyi kendisi de hissedecekti.

"Bugünden , aramızda ne olursa olsun -bağımızı asla tamamlayamasak bile, tairenleri ya da Feyleri kurtarmasak bile- şunu bilmeni istiyorum Ellysetta Baristani." Gözlerinin içine gülümsedi ve ona kelimeleri verdi.

"Kalbim, ruhumun götürdüğü yere gitti. *Ke vo san*, Ellysetta. I

Seni seviyorum."

Duygularının gerçekliği onun duyularını yıkadığında içinde dalgalanan hafif titremeleri hissetti. Kaşları birbirine yaklaştı ve alnı şaşkın bir şekilde çatıldı. İnanmak istiyordu, inanmayı arzuluyordu ama kendini başka bir ihanete daha açma korkusu ondan şüphe etmesine neden oldu.

Önce kızın ağzının bir köşesine, sonra da diğer köşesine bir öpücük kondurdu. "Ruhun sesleniyor, *shei'tani*. Benimki cevap veriyor." Onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi ve şüphe duyamayacağı bir kararlılıkla bakışlarını korudu. "Ve ben başka türlü süni istemezdim." Başını eğdi ve dudaklarını acıtıcı bir yumuşaklık ve göz kamaştırıcı bir yoğunlukla dudaklarına götürdü, öpücüğüne her umudu, her rüyayı, her ateşli dileği döktü, hepsi de sarsılmaz bir yeminle birleşti. Sözleri Feyanca tekrarladı, sonra da tairin şarkısının zengin tonlarında ona söyledi, kendi şarkısı, onun duymak için doğduğu şarkı, sözsüz senfonisinde Yağmur olan her şeyin özünü taşıyordu.

Ellysetta'nın gözlerinde yaşlar parıldadı. Onun duygularını zengin, çok katmanlı bir baharat gibi tadabiliyordu, inanamayacağı bir gerçek, bir daha ihanet etmeden önce öleceğini bildiği bir söz. Sonunda ona her zaman hayalini kurduğu aşkı, her zaman özlemini çektiği kabulü sunuyordu.

Gözlerini kapatarak öpücüğüne karşılık ve onun parlak bağlılık sözünü içti. Kolları onun boynuna dolandı ve onu kendine yakın tuttu. "*Ben de seni seviyorum Rain. Her zaman sevdim.*"

Aşk tutkuya, tutku da ihtiyaca dönüşürken, kalçasına yaslanan adamın bedeni kıpırdandı. Onu bedenine aldı, bir kez daha onu doldurup tamamlarken nefessiz bir şaşkınlıkla gülümsedi.

Ve daha sonra, bitkin bir sessizlik içinde birlikte yatarlarken, dün gece sessizliğe gömülen ilk kırılgan birliktelik ipliği usulca bir kez daha şarkı söylemeye başladı. İkinci, parıldayan yeni bir iplik ilkine katıldı, kendi melodisini ekledi, şefkatli ve acı tatlı, kayıpla yumuşatılmış, bağışlamayla derinleştirilmiş ve daha önce aralarında söylenen şarkıdan daha güçlü.

Feyler gecenin küçük gümüş çan sesleri arasında, hiçbir tantana olmadan Celieria Şehri'nden ayrıldılar.

Sol ve ikizler de toparlanıp Lord Teleos ve Feylerle birlikte batıya doğru yola çıktılar. Lord Teleos'un Grarreval yakınlarındaki topraklarında kalacaklar, Lord Teleos'un savunmasını güçlendirmesine ve adamlarını Fey savaş sanatlarında eğitmesine yardımcı olacak on beşli tarafından korunacaklardı.

Şehrin batı kapılarının dışında, Rain Değişim'i çağırmak için uzaklaştı. Ellysetta, uzun zamandır gömülü olan kendi çağırın büyüünün dalgası onu sararken gözlerini kapadı. Ve tairin formunda önüne çömeldiğinde, muhteşem ve vahşi, siyah kürkü ayların gümüş parlaklığındaki ışığında en zengin ebon ağacı gibi parıldarken, Ellysetta

onun yanında durmak için doğdu.

Onu seçerdi. Her zaman onu seçecekti. Ailesini ve ona tanıdık gelen her şeyi terk edecekti. Büyüsünü kucaklayacaktı. Onunla birlikte olmak için yasalara, krallara, büyücülere, iblislere ve hatta Işık Kilisesi'ne meydan okuyacaktı. Zihninde hâlâ yaşayan bariyerleri yıkacak, onların ardında gizlenen karanlıkla yüzleşecek ve ruhunu ele geçirmeyi düşünen Büyücü'yü yenecekti. O ruh -ve onun her parçası- Rainier vel'En Daris' aitti. Onun için onu içermeyen bir mutluluk asla olamazdı.

Yağmur'un sözüyle Ellysetta öne doğru koştu ve bir hava sıçramasıyla yerine atladı. Ellysetta yerine oturduğunda, Yağmur kalçalarının üzerinde geriye çekildi ve gökyüzüne fırladı. Kanatları açıldı, rüzgârı yakaladıkça gerildi, yükseklik ve hız kazanmak için pompalandı.

Gece havası ılık ve tatlıydı ve Ana'nın ışığı bir fener gibi parlayarak Fey'i eve çağırıyordu. Yağmur Tairen Ruhu'nun gölgesi ay ışığının aydınlattığı zeminde hızla ilerleyerek batıya, Solan Topraklar'a doğru ilerliyordu.

Anahtar Celierian Terimleri

Çan: saat

Zil: dakika

Dorn: Tüylü, yuvarlak, uyuşuk kemirgen. Güveçte yenir. "Soggy dorn" başkasının eğlencesini bozan biri için kullanılan bir deyimdir. Parti bozan.

Keflee: Uyarıcı veya afrodizyak olarak işlev görebilen sıcak bir içecek.

Lord Adelis: Işık Tanrısı. Celierianlar bir tanrılar ve tanrıçalar panteonuna (toplamda on üç) taparken, Işık Kilisesi diğerlerinin üzerinde Işığın Lordu Adelis'e tapar. Diğer on iki tanrı üzerinde hakimiyeti olan en yüce tanrı olarak kabul edilir.

Rultshart: İğrenç, pis kokulu, yaban domuzu benzeri bir hayvan.

Anahtar Elden Terimleri

Azrahn: Fey tarafından yozlaştırıcı etkisi nedeniyle yasaklanan ancak büyücüler tarafından kullanılan ve ustalaşılan ruh büyüsü.

Primage: usta büyücü

Sulimage: kalfa büyücü

Umagi: efendisinin iradesine tabi olan, büyücülükle görevlendirilmiş bir birey

Anahtar Fey Terimleri

Beylah vo: teşekkür ederim (kelimenin tam anlamıyla, sizin sayenizde)

Cha Baruk: Bıçakların Dansı

Chadin: Bıçakların Dansındaki Öğrenci

Cha'kor: Birebir çevirisi "beş bıçak". Fey dilinde "beşli" anlamına gelir.

Chatok: Bıçakların Dansında Akıl Hocası

Chatokkai: Birinci General. Tüm Fey ordularının lideri, Tairen Ruhu'nun ikinci komutanı. Belliard vel Jelani, Solan Topraklar'ın chatokkai'sidir.

Chervil: "Seni kendini beğenmiş frenk maydanozu" gibi piç benzer bir küfür.

Dahl'reisen: Kelimenin tam anlamıyla "kayıp ruh". Dahl'reisen, ya Fey tabularını yıktıkları için ya da Fey'i savunmak için aldıkları tüm canların ağırlığı kendi ruhlarının taşıyamayacağı kadar büyük olduğunda, onur ölümü olan sheisan'dahlein'i işlemek yerine Gölge Yol'da yürümeyi seçtikleri için Solan Topraklar'dan sürgün edilen çiftleşmemiş Fey savaşçılarıdır. Dahl'reisen ruhlarını karanlığa sürükleyen fiziksel bir yara izi alırlar.

E'tan: sevgili/koca/eş (kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *E'tani:* sevgili/eş/eş

(kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *E'tanitsa:* seçilmiş bir kalp bağı, gerçek eş

bağı değil

Felah Baruk: Neşe Dansı

Fey'cha: Fey fırlatma hançeri. Fey'cha'ların ya siyah sapları ya da kırmızı sapları vardır. Kırmızı Fey'cha ölümcül bir zehirdir. Fey savaşçıları göğüslerinde çapraz deri kayışlar içinde her türden düzinelerce Fey'cha taşır.

Feyreisa: Tairen Soul'un eşi; Kraliçe

Feyreisen: Tairen Ruhü; Kral

Ke vo san: Seni seviyorum.

Kem'falla: Leydim *Kem'san:*

Aşkım/Kalbim *Krekk:* Fey

küfür

Ku'sshalah aiyah to nei: Bana evet ya da hayır deyin.

Las: barış, sus, sakın

Maresk, mareska, mareskia: arkadaş (eril, dişil, çoğul)

Mei felani. Bei santi. Nehtah, bas desrali: İyi yaşa, derin sev. Yarın öleceğiz.

Meicha: Kıvrımlı, pala benzeri bir kılıç. Her fey savaşçısı, her kalçasında bir tane olmak üzere iki meicha taşır.

Miora felah ti'Feyreisa: Feyreisa'ya Sevinç

Pacheeta: Aptal bir kuş; pek akıllı değil.

Sel'dor: Kelimenin tam anlamıyla "kara acı." Sadece Eld'de bulunan ve Fey büyüsünü bozan nadir bir siyah metal.

Selkahr: Büyücüler tarafından kullanılan siyah kristaller. Azrahn tarafından bozulmuş Tairen'in Gözü kristalinden yapılmıştır.

Seyani: Fey uzun kılıcı. Fey savaşçıları sırtlarına bağlı iki seyani kılıcı taşırlar.

Sheisan'dahlein: Fey ölümü onurlandırır. Feylerin iyiliği için törensel intihar. Truemate olmayan tüm Fey savaşçıları ya sheisan'dahlein yapar ya da dahl'reisen olur.

Shei'tan: sevgili/koca/gerçek eş

Shei'tani: sevgili/eş/gerçek eş

Shei'tanitsa: gerçek eş bağı, ruhların çiftleşmesi

Sieks'ta: Utanıyorum. (dilerim; affınıza sığınıyorum)

Tairen: Solan Topraklar'da yaşayan uçan kedi benzeri yaratıklar. Tairenfolk'tur, Tairenlerle olan yakın akrabalıkları nedeniyle büyülüdürler.

Tairen Ruhu: Tairen'e dönüşebilen nadir Feyler. Beş Fey büyüsünün hepsinde ustadırlar, güçlerinden dolayı korkulur ve saygı duyulurlar. En yaşlı Tairen Ruhu Feyreisen, yani Fey Kralı olur.

Teska: Lütfen

Ver reisa ku'chae. Kem surah, shei'tani: Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgilim.

Teşekkür

Dorchester Yayıncılık'taki tüm harika insanlara, özellikle Alicia Condon, Renee Yewdaev, Erin Galloway, Brooke Borneman, Tim DeYoung ve Diane Stacy'ye özel bir teşekkür. Son aylardaki tüm coşkunuz, teşvikiniz ve desteğiniz benim için dünyalara bedeldi.

Her zaman olduğu gibi, arkadaşlarıma ve eleştiri ortaklarıma, harika aileme ve özellikle kocam Kevin ile çocuklarımız Ileah, Rhiannon ve Aidan'a ofisimde geçirdiğim uzun saatler boyunca gösterdikleri anlayış için teşekkür ederim.

Brisbane, Avustralya'daki Rosemary's Romance Books'tan kitapçı Rosemary'ye tüm harika e-postaları ve desteği için özel bir teşekkür. Rosemary, sen harikasın!

Rain, Ellysetta ve tairin ile ilgili vizyonumu muhteşem kapaklarıyla mükemmel bir şekilde yakalayan ve bunları Web sitemde kullanmama izin veren zengin yetenekli sanatçı Judy York'a teşekkürler!

Ve bir kez daha, son beş yıldır benim yazarlık ailem olan Tampa Area Romance Authors'ın (TARA) harika kadın ve erkeklerine teşekkürler. TARA Rocks!

C. L. WILSON'IN DESTANSI İLK ESERİNE ÖVGÜLER!

"Saf kaçış için tüm zil ve ıslıklarla romantizm için kesinlikle harika yeni bir ses! Tüm beklentilerimi aştı."

-Kay Meriam, RWA Steffie Walker Yılın Kitap Yazarı 2003

"Bu kitaba bayıldım! Heyecan verici, büyüleyici ve elinizden bırakamadığınız bir hikâye. Yıllardır okuduğum en iyi kitap."

-Christine Feehan, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Yemyeşil ve çağrıştııcı. Tadına varılacak güçlü bir epik fantezi."

-Gena Showalter, *New York Times* çoksatan yazarı

"Zekice ve nefes kesici! *Solan Toprakların Efendisi*, aşık olduğum ve tekrar okumak için sabırsızlandığım karakterlerle dolu, büyüleyici ve eşsiz bir dünya sunuyor."

-Alyssa Day, *Atlantis Yükseliyor*'un *USA Today* çoksatan yazarı

"Bu ilk kitap sizi ruhun ve havanın büyüğü örgüsünün içine çekecek ve son kelime okunana kadar sizi bırakmayacak."

-Jessica Stachowski, kitapçı, Dünyanın En Büyük Kitapçısı

C. L. Wilson'ın diğerk *boş zaman* kitapları:

SOLAN TOPRAKLARIN EFENDİSİ

Yazar Hakkında

C. L. WILSON ilk öyküsünü altı yaşındayken yazdı ve yaşamı boyunca birçok uzun yol kat etmesine rağmen, hayatı boyunca hayalini kurduğu yayıncılıktan asla vazgeçmedi. Uzun yıllar, yüzlerce yanlış başlangıç ve beş tamamlanmış romandan sonra, Ekim 2006'da "Çağrı"yı aldı ve epik fantastik romanı TAIREN SOUL'u açık artırmada sattı. İlk romanı *USA Today*'in Amerika'da en çok satan kitaplar listesinde iki hafta geçirdi ve sonraki romanları *USA Today*, *New York Times* ve *Publishers Weekly* dahil olmak üzere çeşitli listelerde yer aldı. C.L. yazmadığı zamanlarda kocası ve üç çocuğuyla birlikte güneşli Florida'da dinlenmekten ve insanların uykularında egzersiz yaptığı ve çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmanın yağ yakıcı bir yiyecek olduğu bir dünyanın hayalini kurmaktan hoşlanıyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İŞİĞİN VE GÖLGELERİN HANIMI. Telif hakkı © 2007 C. L. Wilson'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı© Mayıs 2010 ISBN: 978-0-06-202369-8 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022 <http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.